

Thiên Sơn Độc Hành

Contents

Thiên Sơn Độc Hành	1
1. Chương 1: Anh Em	1
2. Chương 2: Tiền Trần	6
3. Chương 3: Trùng Phùng...	10
4. Chương 4: Thiếu Niên...	16
5. Chương 5: Thâm Kín	21
6. Chương 6: Tình Duyên	26
7. Chương 7: Bạch Y	32
8. Chương 8: Tình Thương	38
9. Chương 9: Tư Niệm...	45
10. Chương 10: Khắc Cốt Ghi Tâm...	49
11. Chương 11: Biệt Ly...	55
12. Chương 12: Ôn Nhu...	64
13. Chương 13: Kinh Biến...	70
14. Chương 14: Năm Tháng...	79
15. Chương 15: Cổ Nhân	88
16. Chương 16: Cuộc Sống	96
17. Chương 17: Động Tĩnh...	106
18. Chương 18: Bí Dực	116
19. Chương 19: Em Gái	123
20. Chương 20: Nhân Duyên	131
21. Chương 21: Phụ Mẫu	140
22. Chương 22: Ái Tình	148
23. Chương 23: Viên Mãn	156

Thiên Sơn Độc Hành

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, ám áp, ngược tâm, tiền kiếp hậu kiếp, vườn trường Couple: Bạch Ngọc Đường x Triển Chiêu (Thứ 1)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-son-doc-hanh>

1. Chương 1: Anh Em

Tiếng chuông cực kỳ thô ráp rền rĩ reo lên hai lần, trong sân trường yên tĩnh tới mức chỉ có mỗi tiếng côn trùng kêu râm ran, chói tai vô cùng, nhưng cũng bởi vì thời gian ám muội, mà mơ hồ toát ra một loại khí tức phẫn chấn. Rốt cuộc khi giờ học kết thúc, phòng học vốn an tĩnh, như đại địa hoang vắng trải qua

một kỳ đông giá, bỗng nhiên gặp được cơn mưa móc đầu xuân, rồi đột nhiên chuyển biến thành sinh cơ vô hạn, so với trước đó quả thực cách biệt như trời với vực. Các học sinh trong phòng học tùm năm tùm bảy với nhau, vừa tán gẫu vừa hướng về phía ký túc xá, loại phân định rạch ròi không cần ngôn ngữ mà lại vô cùng chính xác này, lập trường cùng phạm vi vẫn luôn thật đáng tin cậy. Tựa hồ như bất luận thứ gì trong khu nhà cao trung cũng đều tồn tại loại quy tắc ngầm như vậy, ước lượng được nhân thiên sinh, liền chọn được khu vực thích hợp với mình, một nơi cho mình cảm giác an toàn.

Triển Chiêu theo bản năng liếc mắt lên đồng hồ treo tường phía tường sau, kim đồng hồ chỉ hướng mười giờ rưỡi. Cậu đưa tay xoa nắn cần cổ của mình, sau đó mới thông thả mà cẩn thận chỉnh lý lại sách vở, tài liệu và bài thi một lượt, để tiện cho sáng mai dễ tìm kiếm và sử dụng, cũng nhờ vào tiết tấu thư giãn mà tản mạn này để thả lỏng thần kinh căng thẳng cả ngày của mình. Mặc dù vừa vào lớp 10 chưa bao lâu, nhưng ở trong ngôi trường cấp III trọng điểm có tiếng xưa nay về tỷ lệ học lên cực cao này, việc học nặng nề không chưa năm nhất hay năm ba. Huống chi, lớp Triển Chiêu còn là lớp chuyên nhất, điểm khi thi đầu vào của cậu, so với các bạn học cùng lớn tuyệt đối không xuất chúng, phi thường bình thường. Triển Chiêu tuy rằng thông minh chăm chỉ, thế nhưng đối mặt với rất nhiều bạn học so với mình càng thông minh chăm chỉ hơn, thiếu niên như cậu cũng bắt đầu cảm thấy uể oải. Cậu tuy rằng ôn hòa, không thích làm náo động việc gì, nhưng tâm tính bên trong cũng cực ngạo, không chịu thua kém người khác, để đuổi kịp tiến độ, phải càng thêm cố hết sức học tập.

“Triển Chiêu.”

Triển Chiêu đang thu dọn đồ đạc hơi quay đầu, nhìn về Đinh Nguyệt Hoa bàn bên cạnh, trên nét mặt mang vẻ ủ rũ nhàn nhạt, lại vẫn là dáng dấp ôn hòa mà kiên nhẫn: “Nguyệt Hoa, có chuyện gì sao?”

Đinh Nguyệt Hoa chần chờ chỉ chốc lát, ngón tay hơi dùng sức, siết chặt bài kiểm tra vật lý trong tay, chậm rãi nói với cậu: “Một lát về chung đi, dù sao đi nữa cũng tiện đường, đi một mình có hơi buồn tẻ.”

“Được, mình dọn sắp xong rồi, còn cậu?” Triển Chiêu sững sốt một chút, lập tức gật đầu đáp.

Đinh Nguyệt Hoa âm thầm thở phào nhẹ nhõm: “Không còn bao nhiêu, mình cuộn bản ghi sách vào là có thể đi.”

“Đi thôi.”

Hai người đều tự bận rộn, sau khi thu dọn xong đồ đạc của mình, đeo túi xách lên vai đi ra cổng trường. Triển Chiêu ngẩng đầu nhìn tinh không trên đầu, bầu trời đầy sao lấp lánh kia như những viên ngọc sáng chói mắt, rất đẹp, rất trầm mê, thiếu niên thu hồi ánh mắt, trên nét mặt lơ mơ hiện lên ý cười ôn nhu phơn phớt, ánh sao buổi đêm say mê đắm như vậy, thích hợp với một người một cỏi chậm chậm tản bộ.

Đinh Nguyệt Hoa hơi nghiêng đầu, dùng một loại ánh mắt cẩn thận mà ôn nhã nhìn thần tình mệt nhọc mà hơi tản mạn của Triển Chiêu, trong lòng dâng lên một nỗi chua xót không rõ, cô có chút do dự, lại vẫn là không nhịn được phá vỡ không gian buổi tối mùa hè thanh tịnh này: “Triển Chiêu, cậu —— đang nghĩ gì vậy?”

Triển Chiêu hơi có chút kinh ngạc nhìn lại cô thiếu nữ quen thuộc lại mang theo vài phần khí tức xa lạ này.

Hai nhà Triển Chiêu và Đinh Nguyệt Hoa là hàng xóm của nhau, chỉ là Đinh Nguyệt Hoa từ nhỏ tâm tính tán đạm, tính tình nội liêm văn tĩnh, thường thích làm ổ ở trong nhà, không thích ra ngoài, cho nên bọn họ từ nhỏ đến lớn thời gian ở gần nhau cũng không phải rất nhiều. Hai người tiểu học và sơ trung đều là cùng trường khác lớp, đến tận lên cấp III năm nay mới vào chung một lớp, hay bởi vì hai người cùng thuộc thành phần thiếu số những học sinh ngoại trú mà dần dần thân cận hơn một chút so với khi còn bé.

Nhưng hai người họ, vẫn như cũ là quan hệ không phải có thể đơn giản hỏi ra những câu hỏi như vậy.

“Cũng không suy nghĩ gì,” Triển Chiêu phục hồi tinh thần lại rất nhanh, ngữ điệu thư giãn, nét mặt ôn hòa, “Chẳng qua là cảm thấy bầu trời đêm mùa hè rất thích, sao thật nhiều, rất đẹp.”

Đinh Nguyệt Hoa âm thầm thở dài một hơi, từ trước đến nay cô lãnh đạm với người ngoài, không thích suy nghĩ hay hỏi đến chuyện của người khác, vì cô cũng không thích người khác hỏi đến chuyện của mình. Không nghĩ tới vừa mới đường đột hỏi một câu như vậy, tâm trạng dường như phảng phất một tia ân hận đối với bản thân. May mà cậu ấy không để ý, cũng không có không vui.

Suy nghĩ về câu đáp của Triển Chiêu một chút, chân mày hơi nhíu của Đinh Nguyệt Hoa không khỏi từ từ giãn ra, lộ ra một dáng vẻ tươi cười điềm nhiên nhàn nhã, loại đề tài này kỳ thực cô rất hứng thú.

“Ừ, đúng vậy thật. Mình cũng thích mùa hè,” Đinh Nguyệt Hoa cười nhẹ một tiếng bảo, “Khi trời đột nhiên đổ mưa xuống, toàn bộ thế giới đều biến đổi khiến người ta phải nhớ nhung, phi thường, phi thường trong sáng rực rỡ. “Thiếu nữ dùng liên tiếp hai chữ “phi thường” ý nghĩa trong lời nói của cô được cường điệu hóa, thần tình lại rất thoải mái, cô hơi ngừng một lát, rồi lại nói tiếp: “Vào mùa hè, bầu trời đặc biệt đẹp, bất kể là sáng hay tối, trong khoảng từ hoàng hôn đến khi màn đêm hạ xuống, màu trời xanh rất đẹp, Triển Chiêu, lúc đó cậu có nhìn thấy không?”

Triển Chiêu chú ý tới phong thái tản mạn có chút tự quyết định của Đinh Nguyệt Hoa, nhận ra rằng, nói chuyện với nhau như vậy, cô rất vui vẻ, cũng không ngại đối phương có định phối hợp với cô hay không. Triển Chiêu chậm chậm cười, giọng nói nhẹ nhàng mà ôn hòa: “Có thấy, lúc giờ tự học kết thúc từ trong cửa sổ có thể nhìn thấy được, đẹp vô cùng.”

Nhà của bọn họ thực ra rất gần trường học, đi khoảng chừng mười lăm phút là có thể về đến nhà rồi. Lúc này đêm khuya vắng vẻ không người, chỉ nghe thấy tiếng côn trùng trong không gian lấp lánh ánh sao, thanh tịnh cô quạnh của đêm hè rền rĩ, về nhà theo cách này, đối với cả hai người mà nói đều là một loại hưởng thụ hiếm có.

Huống hồ có người làm bạn, giống như những vì tinh tú trên cao, cho dù không tiếng động, cũng sẽ không cảm thấy tịch mịch.

Triển Chiêu rón rén mở cửa, bật sáng đèn phòng khách, cẩn thận để không đánh thức cha mẹ trên lầu một, sau đó thay ra đôi giày đã ướt dẫm. Không biết có phải là ông trời quá quan tâm bọn họ rồi hay không mà vừa mới nói trời mưa, mưa liền đổ xuống, khiến cho hai cơ thể đang chán chường ủ rũ gột rửa sạch sành sanh, làm họ thật không biết nên khóc hay cười.

Mưa mùa hè, thực ra cũng rất lạnh, rơi xuống trên mặt, có một loại cảm giác thấm thía tùy ý.

Triển Chiêu ở dưới lầu tắm rửa, thay ra quần áo sạch, liền cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái rất nhiều. Lúc này cậu mới tắt đèn, lên lầu hai, dự định trở về phòng đi ngủ. Nhớ tới em gái Triển Hân ngủ ở sát vách, Triển Chiêu có hơi không yên tâm cho lắm, vì vậy nhẹ nhàng mở cửa phòng, đi vào xem em ấy.

Quả nhiên, cửa sổ không chịu đóng. Ba mẹ đã ngủ từ lâu, lúc này bắt đầu mưa cũng sẽ không tỉnh dậy rời giường đóng cửa sổ giùm em gái được. Triển Chiêu đi tới trước cửa sổ, khép khung cửa lại chừng một phần ba, tránh cho em cậu bị lạnh, nhưng cũng không khiến căn phòng trở nên quá bí bách, sau đó kéo tấm rèm cửa màu xanh lam xinh đẹp đáng yêu vào. Trên cạnh tay có cảm giác lạnh lạnh, Triển Chiêu hơi nhíu mi, từ trong tủ lấy ra một tấm mền mỏng, đắp lên tới ngang bụng em. Bỗng nhiên một tia sét đánh xuống, thanh âm ầm ầm rền vang khiến người nghe có chút chấn động. Triển Chiêu nhìn về phía gương mặt nhỏ nhắn của em gái, chỉ thấy Triển Hân trong giấc ngủ say cau mày thật chặt, cơ thể nhỏ nhắn mặc váy hoa màu hồng co rúm. Triển Chiêu nhanh chân chạy đến bên giường, đưa tay nhẹ nhàng mà thông thả vỗ về lưng em, cúi đầu dụ dỗ: “Hân Hân, đừng sợ, anh hai ở đây...”

Động tác quen thuộc trấn an tình tự của tiểu cô nương, cô bé đang trong cơn mơ, bị kinh sợ cũng không giật mình tỉnh dậy. Triển Chiêu thấy em gái đã yên giấc rồi, lúc này mới đứng dậy, đi về phòng của mình nghỉ ngơi.

Nhà cửa năm đó tình trạng không được tốt lắm, em gái Triển Hân sinh ra vốn đã nhỏ nhắn yếu ớt, lại không nhận được sự chăm sóc tốt. Theo thời gian lớn dần lên, người nhà liền phát hiện ra tuy thân thể Hân Hân thật không tốt, tuy rằng không có bệnh gì lớn, nhưng luôn luôn bệnh nhẹ không ngừng, lại cả bệnh thiếu máu. Triển Chiêu còn nhớ rõ Hân Hân khi còn bé, có một lần nửa đêm sốt cao, dọa người trong nhà một trận, thiếu chút nữa đã có chuyện lớn xảy ra. Cho nên mọi người đều rất nuông chiều Triển Hân, sợ em chưa trưởng thành, Triển Hân nhỏ hơn ca ca Triển Chiêu 5 tuổi, khi còn bé ba mẹ bận rộn công việc, em gái Triển Hân cũng là do Triển Chiêu một tay chăm nom, hai anh em tình cảm rất tốt.

Em gái nhỏ từ bé đã sợ sấm sét, thân thể lại yếu ớt, chịu không được trời lạnh, cho nên mỗi khi đến lúc trời đổ mưa lớn, Triển Chiêu lại chăm sóc em vô cùng tỉ mỉ cẩn thận.

Trước khi ngủ, Triển Chiêu còn mơ màng nhớ ra, vẫn đang là mùa hè, không khí oi bức, cũng không biết Hân Hân ban đêm có đá chăn không a...

Mưa mùa hè tới nhanh, tạnh cũng nhanh, buổi sáng lúc 7 giờ thiếu khi Triển Chiêu thức dậy, thoát nhìn cơn mưa đêm qua đã dứt từ lâu. Không khí sau khi mưa xuống luôn luôn tươi mát vô cùng, có một loại ẩm ướt và thanh khí thư sướng khác thường. Triển Chiêu dọn dẹp gọn gàng giường đệm của mình, phồng chùng gối này em gái vẫn còn đang ngủ say, liền trực tiếp đi xuống nhà rửa mặt. Hôm nay là ngày cuối tuần, khó có được một hôm không phải đi học, trong nhà bếp có cháo đậu xanh mẹ nấu sẵn, lúc này đã bắt đầu lạnh, ba đã ra khỏi nhà. Mẹ vốn dĩ phải ở nhà cũng không thấy đâu, Triển Chiêu đi vào nhà ăn, thấy trên bàn có để một mẫu giấy ghi chú nhỏ màu vàng, phía dưới còn dán lại 200 đồng tiền giấy, cậu liền cầm tờ giấy note lên xem. Là của mẹ để lại.

Tiểu Chiêu, hôm nay mẹ có việc phải đến thăm một người bạn bị bệnh. Trong nhà bếp có cháo, con với Hân Hân một lát nữa nhớ ăn cho sớm. Trưa nay ba mẹ cũng không về nhà, con phụ trách nấu cơm cho em nhé, còn nữa, mẹ có hứa sẽ mua giày xăng đan mới cho Hân Hân, mà mẹ lại không có giờ, con dẫn em đi xem vậy, tiền ở trên bàn đấy.

Gọi Hân Hân dậy sớm một chút, đừng để quá 8 giờ rưỡi, ngủ lâu quá không tốt cho cơ thể của em, chăm sóc em tốt con nhé.

Mẹ.

Triển Chiêu cầm mảnh ghi chú nhét vào trong sổ tay, cầm tiền rồi khóa cửa, đi bộ ra ngoài mua một ít đồ điểm tâm. Mới 7 giờ, sắc trời đã muốn sáng rõ, ánh mặt trời nhìn qua có vẻ nhàn nhạt mềm mại, nhưng thật sự oi nồng, cũng may lúc này vẫn chưa nóng quá, để một lát nữa có thể sẽ không dễ dàng ra đường nữa. Lúc Triển Chiêu về đến nơi, trong nhà vẫn chưa có động tĩnh gì, hiển nhiên em gái còn đang ngủ. Triển Chiêu vào nhà bếp múc cháo ra, đem điểm tâm cùng chén bát dọn ra đầy đủ, lúc này mới lên lầu đi vào phòng em Triển Hân.

Kéo rèm cửa, ánh sáng tràn đầy vào phòng. Triển Chiêu ngồi vào bên giường em gái nhỏ, nhìn bộ dạng em vui đầu vào trong gối, tiếp tục ngủ. Có chút buồn cười, cũng có chút bất đắc dĩ, Triển hân từ nhỏ đã cực kỳ mê ngủ, gọi em rời giường đặc biệt khó khăn, cả nhà lại đều ủng hộ em, tự nhiên cái thói quen xấu này cũng càng khó sửa hơn nữa. Triển Chiêu nhặt lại tấm chăn mỏng bị em gái đá xuống sàn nhà, gấp gọn gàng rồi cất vào tủ, sau đó mới nhéo nhéo khuôn mặt hồng nhuận say ngủ của em: “Hân Hân, mau dậy đi, chúng ta ăn điểm tâm, dậy mau.”

“Không cần ăn điểm tâm, buồn ngủ.....” Triển Hân không chịu mở mắt, hai tay ôm chặt lấy gối đầu không buông.

Triển Chiêu trực tiếp ôm lấy em đỡ ngồi dậy, kiên nhẫn dụ dỗ: “Sao có thể không ăn sáng được. Hân Hân nghe lời, dậy đi, đến trưa ngủ tiếp được không?”

Triển Hân lúc này mới không tình nguyện mở mắt ra, dùng mu bàn tay xoa xoa hai mắt nhap nhem ngái ngủ, sau khi ngáp một cái, mơ mơ màng màng ghé vào đầu vai Triển Chiêu ngủ tiếp. Triển Chiêu cũng không thức giục em, kiên nhẫn chờ đợi, Triển Hân khi mới tỉnh dậy, ước chừng là lý trí muốn nghe lời anh hai, nhưng thân thể vẫn còn chưa tỉnh hẳn. Rốt cuộc mười lăm phút sau, Triển Hân hoàn toàn tỉnh táo lại, cô bé con mười tuổi mới rề rề thức dậy, một đôi mắt thật to thật đẹp mở ra nhìn Triển Chiêu, chất giọng mềm mại thanh thúy, ngoan ngoãn chào hỏi: “Anh hai buổi sáng tốt lành.”

“Buổi sáng tốt lành.” Triển Chiêu đứng ở bên giường, thuận tay chỉnh chỉnh lại mái tóc rối sau khi ngủ của em gái, sau đó lại giúp em sửa sang lại nếp nhăn trên váy ngủ màu hồng, lộ ra một vẻ tươi cười cực kỳ ôn hòa sủng nịch: “Nhanh nhanh xuống nhà đánh răng rửa mặt đi, chúng ta ăn sáng, bằng không bánh bao của em nguội hết đấy.”

Triển Hân nhu thuận tùy ý để anh trai nắm tay dắt xuống lầu, một bên hỏi: “Anh ơi, anh có mua bánh bao nhân thịt không?”

“Đương nhiên là mua.” Triển Chiêu đưa mắt nhìn em một cái, không khỏi vì câu hỏi của em gái mà mỉm cười, “Anh hai đương nhiên biết, Hân Hân của chúng ta thích nhất chính là bánh bao nhân thịt.”

Gương mặt tiều cô nương hiện ra một nụ cười ngọt ngào ngây thơ, cực kỳ đáng yêu.

Triển Hân ngoan ngoãn đánh răng rửa mặt xong xuôi, mới ngồi vào bàn ăn, cái miệng nhỏ vừa cắn một miếng bánh bao, húp hai miếng cháo, vừa nói chuyện với Triển Chiêu: “Anh hai, mẹ đi làm sao anh?”

“Không phải.” Triển Chiêu thấy cái bánh bao đầu tiên của Triển Hân đã ăn gần hết rồi, liền thuận tay lấy thêm một cái đưa qua cho em, chờ em cầm lấy rồi mới bắt đầu giải thích: “Mẹ đi thăm bạn rồi, trưa nay không về nhà.”

“À, vậy là hôm nay anh với em tự ăn cơm sao anh?” Triển Hân chớp chớp mắt, tiếp tục hỏi anh trai.

Triển Chiêu cười cười nói: “Đúng vậy, một lát nữa ăn sáng xong, chúng ta đi ra ngoài phố mua đồ ăn trưa, để một lát đến trưa chắc chắn sẽ nóng lắm.”

“Mua đồ ăn a.....” Triển Hân chờ mong nhìn nhìn anh trai, “Có thể mua đồ ăn vặt không ạ?”

“Đương nhiên có thể a, anh hai mua cho em thạch râu câu em thích nhất nhé, có thể mua nhiều để từ từ ăn, rồi mua cho em một đôi xăng đan mới nữa.”

“Được ạ, em cũng đi theo, anh hai không được gạt em đó.” Tiều cô nương lập tức hoan hỉ vui mừng đáp ứng đi theo anh trai.

Triển Chiêu không khỏi bật cười, lại thấy Triển Hân cầm trên tay còn nửa cái bánh bao nhân thịt, nhưng chỉ uống cháo mà không ăn bánh bao, vì thế mới hỏi em: “Hân Hân, sao em không ăn bánh bao?”

“Em ăn no rồi, chỗ này ăn không hết.” Bàn tay bé nhỏ trắng trẻo tròn trịa của Triển Hân cầm lấy bánh bao đưa cho Triển Chiêu, vẻ mặt và giọng nói đều lộ ra chút ý tứ năn nỉ cùng lấy lòng người: “Anh ơi, bánh bao thịt cho anh ăn, mẹ nói không được lãng phí thức ăn, ở đây còn đến nửa cái.”

Triển Chiêu nhìn qua trong chén em gái chỉ còn nửa phần cháo, ăn cũng được gần hết hai cái bánh bao, đại khái đã no thật rồi, liền nở một nụ cười ôn hòa mà lại bất đắc dĩ, nhận lấy cái bánh bao rồi nói, “Hân Hân ngoan”, rồi giúp em ăn hết phần bánh bao còn lại.

Hai anh em sau khi ăn sáng xong không lâu liền cùng nhau ra phố, lúc này mới hơn 9 giờ một chút, trời cũng chưa quá nóng. Triển Chiêu trước tiên mua cho em gái Triển Hân thật nhiều thạch rau câu đủ vị, sau đó quyết định đi mua giày cho em trước rồi hẵng đi mua đồ ăn. Triển Hân tuổi còn nhỏ, thân thể cũng yếu, đi một lúc đã nói với anh trai em mệt, đi không nổi, Triển Chiêu đưa em vào một cửa hàng bán giày gần nhất, cho Triển Hân ngồi, bắt đầu chọn giày cho em. Đến lúc nhìn thấy một đôi giày xăng đan nhỏ màu hồng phấn tinh xảo, Triển Chiêu cảm thấy đây chắc chắn là lựa chọn đúng rồi. Mẹ vẫn thích mua vật dụng quần áo màu hồng cho em gái, trực tiếp khiến Triển Hân thích màu hồng nhất, vì vậy sau này cái gì cũng đều chọn màu đó cả.

Triển Chiêu báo với cô gái trẻ bán giày số đo thích hợp, lấy đưa cho Triển Hân mang thử, mang vào thật hợp, kết hợp với chiếc váy màu hồng của Triển Hân quả thực rất xứng. Tuy rằng giá có hơi cao một chút, nhưng người nhà Triển gia vì quần áo giày dép đồ chơi ăn uống dành cho Triển Hân thường không tính toán, Triển Chiêu hỏi Triển Hân, thấy em thật sự rất thích, liền trả tiền.

Đang lúc chờ đối phương tìm tiền lẻ thối lại, Triển Chiêu bỗng nghe được một giọng nói quen thuộc kèm theo chút kinh ngạc gọi tên của cậu: “Triển Chiêu.”

“Nguyệt Hoa, là cậu.”

Đình Nguyệt Hoa nhìn thấy Triển Chiêu, nhẹ nhàng cười nói: “Thật là cậu a, cậu đang mua giày à?”

“Không phải,” Triển Chiêu chỉ chỉ Triển Hân, ngữ khí tràn ngập ôn hòa, “Giúp em gái mình chọn mua đôi giày mới thôi, cậu cũng đến mua giày à.”

“Ừa.”

Đình Nguyệt Hoa lên tiếng, nhìn về phía Triển Hân vẫn còn đang nhìn chăm chăm vào đôi giày mới được mua của mình, không khỏi cười cười: “Triển Hân.”

Cô bé con ngẩng đầu lên nhìn, thấy Đinh Nguyệt Hoa liền mỉm cười ngọt ngào: “Chị Nguyệt Hoa, anh hai mua giày mới cho em nè, thật xinh đẹp ha chị.”

Đinh Nguyệt Hoa thoáng nhìn qua đôi giày mới trên chân Triển Hân, ôn hòa cười cười: “Thật xinh đẹp a.”

Nhận được sự tán đồng, cô bé con lập tức trở về biểu tình hoan hỉ vui mừng như cũ, thực đáng yêu.

Vì thế mà ánh mắt của Đinh Nguyệt Hoa càng tỏa ra một nét ôn hòa u tĩnh, con nít chính là hạnh phúc như vậy, có được một đôi giày mới là có thể vui vẻ thỏa mãn thật lâu.

Triển Chiêu nhận đủ tiền thối, nhìn thấy Triển Hân hãy còn đang mang đôi giày mới, cậu liền quay sang nói với nhân viên cửa hàng: “Cứ đưa em hộp đựng đi, giày để em ấy mang như vậy là được rồi.” Nói xong cầm đôi giày cũ của em gái cất trở vào trong hộp, xách ở trên tay: “Hân Hân, chúng ta đi, mua đồ ăn xong là có thể về nhà ngay rồi.” Cậu nhìn thấy Đinh Nguyệt Hoa, ôn hòa nói lời từ biệt: “Nguyệt Hoa, bọn mình đi trước, cậu từ từ chọn giày nhé.”

Triển Hân đẹp rạng rỡ mang đôi xăng đan mới được anh trai em cầm tay dắt đi rồi, hai anh em đi xa, Đinh Nguyệt Hoa vẫn còn chút xuất thần nhìn theo bóng dáng hai người họ, đến tận khi cô bán hàng trẻ tuổi trong tiệm nhắc nhở mới bắt đầu chọn giày.

Hai anh em nhà họ tình cảm thật tốt.

Đinh Nguyệt Hoa mông mông lung lung nghĩ, cảm thấy Triển Hân thật sự là một cô bé hạnh phúc, được một lát lại thất thần.

2. Chương 2: Tiền Trần

Có một số việc, hiểu được mọi điều cũng không tất là chuyện tốt. Người nhớ được chỉ có người, nghĩa là thống khổ cũng chỉ có người, người gánh vác tất cả hối hận cùng ngỡ ngàng, cũng chỉ có một mình người.

Rất nhiều năm về sau, Triển Chiêu hồi tưởng lại cuộc sống những năm trung học của mình, cũng giống như rất nhiều bạn học khác vậy, cho rằng lúc ấy quả thực cảm thấy cực kỳ buồn chán, cực kỳ vất vả, nhưng đợi đến khi thật sự chấm dứt đoạn cuộc sống này rồi, mới lại tự động hoài niệm đến vô cùng như vậy. Nhưng đối với Triển Chiêu mà nói, đoạn ngày tháng đó có một ý nghĩa trọng đại mà không bút mực nào kể hết được, không thể nói rõ là bi hay hỉ, chính là thứ tâm tình nặng nề khó hiểu đó. Cho dù sau rốt cũng chạm đến được hạnh phúc mong muốn, nhưng tâm tình đó cũng không cách nào hủy diệt hoàn toàn.

Thật giống như một câu chuyện cũ, cho dù có được kết thúc viên mãn, nhưng những chua xót bi thương nằm ở đoạn giữa, đều chân thật lưu lại trong tim, chẳng thể dễ dàng tiêu tan.

Loại tâm tình này, nguồn căn hơn phân nửa bắt quá chỉ là ba chữ, Bạch Ngọc Đường.

Cuộc sống cao trung năm nhất (lớp 10) của Triển Chiêu, bởi vì cái được gọi là lớp trọng điểm đó mà trôi qua không phải khoái hoạt thường thấy, ngược lại còn vô cùng mệt mỏi. Lớp văn hóa cấp III một không hề phân biệt theo ban, Triển Chiêu lên đến sơ trung đã bắt đầu dần hiểu được bản thân cậu đối với các môn chuyên ngành kỹ thuật cũng không có thiên phú nào cả, các môn khoa học tự nhiên ở trên trung học so với chương trình sơ trung lại khó hơn nhiều, càng học tiếp càng phải cố hết sức. Ở trong một lớp tinh anh tụ hội như thế này, Triển Chiêu vẫn có vẻ rất bình thường, nhưng các môn xã hội của cậu lại thực sự xất sắc, nhất là tiếng Anh. Thẳng đến năm 2 cao trung (lớp 11) bắt đầu chia theo khối, hoàn toàn thoát khỏi khoa học tự nhiên, tình cảnh của Triển Chiêu trong việc đèn sách bài vở mới bắt đầu tốt lên.

Suốt mười lăm năm đầu tiên trong cuộc sống của cậu, trí nhớ của Triển Chiêu hoàn toàn không hề tồn tại ba chữ “Bạch Ngọc Đường” này, đến tận sau một cơn bệnh nặng vào năm tuổi mười lăm đó.

Lúc mùa đông năm lớp 10 sắp kết thúc, Triển Chiêu mắc một trận mưa lớn, thân thể luôn luôn khỏe mạnh như cậu, lần đó bị sốt rất cao, suýt chút nữa đã tạo thành thảm kịch. Mẹ Triển Chiêu vừa lo vừa đau vừa xót con, khóc nức nở hung hăng trách mắng chồng mình bình thường đối với việc học của con trai yêu cầu quá mức hà khắc, khiến con liều mạng học tập đến mức thân thể hư nhược như vậy. Triển Giang trầm mặt đối diện với sự trách cứ của người vợ hiền từ, cũng không có lời nào biện giải.

Triển Chiêu từ nhỏ thành tích học tập đã hơn người, nhưng từ khi lên trung học vẫn luôn bình thường, Triển Giang vọng tử thành long (*) quả thật bắt đầu nảy sinh lòng bất mãn, ngay cả buổi lễ mừng sau kỳ Trung khảo (**) của con trai cha mẹ cũng không muốn tham gia. Nhưng Triển Giang vẫn là một người cha tốt, cuối cùng vẫn là đứa con trai mình yêu thương như vậy, sau đương nhiên cũng không để tâm nữa, để cậu cố gắng là được. Triển Chiêu tâm tư tỉ mỉ, làm sao có thể không nhìn ra sự thất vọng của ba, tự nhiên cũng chỉ có thể cố gắng gấp bội chứng minh bản thân mình.

Một lần phát bệnh này của Triển Chiêu, hôn mê suốt bảy ngày.

Như thể rơi vào một giấc mơ dài kỳ lạ mà mỹ lệ, phức tạp mà lại hình như có vài phần hoang đường. Hư hư thực thực vừa ngân nga vừa lững thững trôi, giống như một cuộc lữ trình đằng đẵng không có mục đích, làm người ta không phân rõ được đây là một câu chuyện, hay chính là những đoạn ngắn vụn vỡ chôn sâu trong lòng không cam chịu bị lãng quên. Triển Chiêu cảm nhận được bản thân mình là một hồn phách cô độc, trôi nổi lang du, yên lặng dõi theo toàn vẹn ước hẹn của kiếp trước.

Cậu dõi theo lam sam thiếu niên một mình rời nhà đi xa; thấy vào một ngày xuân năm nọ, cái thoáng nhìn đầy kinh ngạc của thiếu niên áo trắng trên lầu lầu Phan gia; thấy được một ánh mắt giao thoa, tại Miêu gia tập ăn ý nhìn nhau cười đầy khâm phục; thấy được nỗi vui mừng cùng chua chát lần thứ hai gặp lại trong một đêm thanh lương giữa phủ Khai Phong; thấy được song kiếm tương hướng khi thanh niên lam sam bạch đai gương mặt ôn hòa thanh tú mang theo trong mắt một ánh nhìn ảm đạm tiến lên Hãm Không Đảo; thấy được những khoái ý cùng những vết thương tích tụ dần khi hai người nắm tay nhau cùng phá án; thấy được đêm tuyết giăng đầy trời, trong Trùng Tiêu Lâu thành Tương Dương đó, màu sắc tươi đẹp thê lương của máu cùng lửa giao hòa.....

Này một hồn phách cô độc, là sự đau buốt xót xa trong lồng ngực nhắc nhở cậu, nhất định phải đạt được ước nguyện từ kiếp trước.

Thời điểm Triển Chiêu từ trong cơn hôn mê sâu hồi tỉnh lại, đã là sáng sớm 7 ngày sau. Em gái Triển Hân ghé vào bên giường nghịch mấy đầu ngón tay của cậu, trên mặt hiện rõ vẻ buồn ngủ nhàm chán, đại khái suy nghĩ anh hai vì sao lại phải ngủ lâu như vậy, cũng không chịu nói chuyện với mình. Bản thân Triển Hân thường xuyên phát sốt, tuổi lại còn nhỏ, căn bản không rõ trạng huống nguy hiểm của anh trai em mấy hôm trước, cũng sẽ không có ai nói chuyện đó cho em nghe.

“Hân Hân.....” Triển Chiêu giật giật môi, chậm chậm gọi tên em gái, giọng nói khô khốc, thanh âm phát ra cũng khàn đặc không hề giống giọng ngày thường của cậu.

Triển Hân kinh hãi nhìn anh trai, vẻ mặt tràn ngập niềm vui ngây thơ: “Anh hai, cuối cùng anh cũng thôi ngủ! Anh còn lười hơn em nữa chứ, ngủ lâu như vậy!”

Triển Chiêu miễn cưỡng nặn ra một nụ cười có thể xem như ôn hòa giống mọi khi, muốn nói gì đó, lại phát hiện cổ họng khô khốc, giọng nói đặc cứng, cơ hồ nói không ra lời. Triển Hân đứng lên cẩn thận đỡ lấy một ly nước mát đặt trên bàn, vụng về nhưng ân cần đưa đến tận bên miệng Triển Chiêu: “Anh hai, mẹ nói tỉnh dậy phải lập tức uống nước đó.”

Triển Chiêu nhờ vào tay em gái, uống hết một ly nước lọc đó mới cảm thấy khá hơn, từ từ mở miệng nói chuyện: “Hân Hân, ba mẹ đâu? Sao hai người lại để em ở đây một mình?”

Triển Hân một lần nữa trở về bên giường bệnh của Triển Chiêu nhào người nằm xuống, ngáp một cái, có hơi buồn ngủ trả lời: “Ba đi làm rồi, mẹ ban nãy vừa mới ở đây, mẹ nói phải về nhà nấu một ít nước đun sôi đem lên cho anh uống.”

Triển Chiêu thấy được vẻ mặt buồn ngủ của em gái, nâng lên cánh tay có chút hư nhược, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc em: “Hân Hân, sao hôm nay em lại dậy sớm vậy?”

Triển Hân mở to hai mắt bĩu môi nói: “Mẹ nói là, nếu em còn không chịu dậy sớm thì sẽ đưa em về chỗ ông ngoại, không dắt em đến bệnh viện thăm anh nữa.”

Triển Chiêu mệt nhọc cười nhẹ, không ngờ mình đây còn có loại năng lực lớn như thế chứ, vậy mà cũng có thể khiến em gái từ bỏ sự nghiệp ngủ nướng nữa. Nghĩ đến đó, cậu dịch sang một phía, cho em gái một vùng nhỏ để nhảy lên: “Hân Hân, lên đây đi, ngủ với anh hai, xem em mệt rồi kìa.”

Cô bé con nhất thời mừng rỡ trèo lên giường, nằm bên cạnh anh trai, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Triển Chiêu thật cẩn thận điều chỉnh tư thế giúp Triển Hân, kéo em vào trong lòng, đắp kín chăn. Đến lúc này, cậu mới cúi đầu thở dài một tiếng.

Cậu đã nhớ ra tất cả rồi.

Cậu là Triển Chiêu, là hồng y hộ vệ của Đại Tổng ngàn năm trước, lam sam thanh niên, Triển Hân trong lòng cậu đây chính là muội muội sớm chết non ngàn năm trước của cậu, Đinh Nguyệt Hoa cách vách chính là Đinh Tam cô nương của Mạt Hoa Thôn, là cô gái ôn nhu đậm mật mà một ngàn năm trước suýt nữa đã trở thành người có lời thề hứa đầu bạc răng long với cậu. Triển Chiêu chậm chậm nhắm mắt, chỉ cảm thấy trong lòng một trận mờ mịt cùng chua chát.

Cậu tìm về được hồn phách của mình, lại không biết phải đi đâu mới tìm thấy cảm y lang áo trắng kia.

Triển Chiêu nhẹ nhàng cười xốt xa.

(Xin lỗi cho cháu ngắt lời, em gọi chú là chồng, là chồng đó *khóc nước mắt*)

Nhân sinh có thể hoang đường đến bậc nào khi một thiếu niên phạm trần mười lăm tuổi, lại lẳng lặng gánh vác chấp niệm của một cô hồn ngàn năm bất tán, này những ký ức vô tội này còn chưa bắt đầu, cậu đã gần như cảm giác được những ý nghĩa nặng nề rồi rầm ở giữa.

Sau khi khỏi bệnh, đã là lúc bắt đầu kỳ thi cuối kỳ, Triển Chiêu tâm tình buồn bực, làm bài thi cũng không được tốt lắm, cũng may ba mẹ nghĩ rằng cậu bệnh nặng mới khỏi, lại kết quả không cao, cho nên mới không cảm thấy lạ lùng, lại không biết bên trong còn có nội tình khác. Kỳ nghỉ đông khi lớp 10 kết thúc chính là những ngày nghỉ đen tối nhất trong suốt mười lăm năm qua của Triển Chiêu.

Cậu nhớ đến rất nhiều chuyện, nhớ đến kiếp trước sau khi Bạch Ngọc Đường chết đi, cậu vẫn như trước tiếp tục đi điều tra phá án, để cho hắn một mình cô độc nằm dưới đất lạnh suốt mười lăm năm, hoàng tuyền âm u, không đến làm bạn cùng với hắn, hắn là hắn sẽ thật tịch mịch đi. Triển Chiêu âm thầm nghĩ ngợi tự giấu mình, còn không phải do kiếp trước mình để hắn cô quạnh lâu như vậy, cho nên kiếp này mới trừng phạt chính mình phải nhớ rõ một Bạch Ngọc Đường không biết đang ở phương nào đấy sao?

Hay nên nói rằng, Triển Chiêu kiếp trước cô độc mười lăm năm, cho nên, mới phải quên mất Bạch Ngọc Đường mười lăm năm rỗng?

Tiền trần thật sự biến thành mây khói cùng cát bụi, này những tâm tư cùng cảm xúc mờ mờ đều lắng đọng lại dưới lòng sông của năm tháng, rốt cuộc không thể nào vớt lấy, duy chỉ còn lại một đường chấp niệm, muốn tái kiến.

Ngay cả một câu vì sao, cũng không thể tìm hiểu rõ.

Lại nói tiếp, Triển Chiêu cùng Đinh Nguyệt Hoa kiếp này coi như là duyên phận sâu, hai người trở thành hàng xóm, ngay cả về phương diện học tập cũng khá giống nhau. Vào năm đầu tiên của cấp III cùng một kiểu chịu áp lực mệt mỏi, cùng một kiểu bối vì khoa học tự nhiên không tốt mà bị kéo thụt lùi, đều trải qua một năm này không tốt đẹp lắm. Cũng bởi vậy, lúc phân khoa lớp 11 cũng chọn văn khoa giống nhau, rồi sau đó thành tích cũng như nhau đứng đầu danh sách, ước chừng xem như hoàn toàn thoát khỏi tình cảnh quần bách của bài vở trong trường.

Tình tự của Đinh Nguyệt Hoa dần dần trở nên bình thản, chính là một sự ôn đạm vĩnh cửu. Những khi cô ở bên cạnh Triển Chiêu, giống như mọi khi không nói nhiều lời, sự trầm mặc so với việc tán gẫu hoàn toàn chiếm phần lớn. Việc này hơn phân nửa là do tính tình lãnh đạm tấn mạn, nhưng cho dù không nói lời nào, vẫn có thể cảm nhận được một không gian thân hữu, vẫn khiến người ta thực sự cảm thấy an tâm, tựa như cái đêm mùa hạ đổ mưa ngày đó.

Thoát khỏi quần cảnh của sách vở và bài tập, nhưng tình tự của Triển Chiêu cũng không như biểu hiện ôn hòa như nắng cậu biểu hiện ra bên ngoài, cậu lại bắt đầu lâm vào một tràng diện khôn quần đầy những mộng cảnh không biết có thể thoát ra được hay không. Những hình ảnh mơ hồ mờ ảo của con người tên Bạch Ngọc Đường đó liên tục quần quanh trong lòng cậu, như thể tất cả mọi vết thương không cách nào kể được, không nơi nào trút ra. Triển Chiêu bắt đầu thỉnh thoảng mất ngủ, hằng đêm trần trọc khó yên, giãy giụa trong giấc mơ, hoàn toàn không được giải thoát. Cậu sâu sắc chán ghét cảm giác truy đuổi theo những hồi tưởng không đầu không cuối, rồi lại không thể không lún sâu hơn nữa vào những kỷ niệm ít ỏi nhỏ nhoi đó.

Không có gì khác ngoài hồn phách phiêu bạt đêm đêm, Triển Chiêu không biết bản thân mình phải làm sao để tìm lại được khí tức của thiếu niên áo trắng.

Ở giai đoạn lớp 11, Triển Chiêu thường xuyên bối vì những cơn mơ mà đau đớn uất nghẹn. Cậu không biết vì lý do gì mà mình vẫn còn nhớ rõ được câu chuyện cũ xưa kia, cũng không hiểu được một mảnh ký ức này của bản thân rốt cuộc có ý nghĩa như thế nào. Nhớ rõ thì sao, cậu còn không biết người nọ có tồn tại ở một xó xỉnh nào đó trên thế giới này hay không, có thể gặp mặt hay không. Cho dù vận mệnh may mắn, thật sự gặp lại, thì sẽ thế nào nữa? Liệu cậu có phải vẫn còn là cậu trong lòng thiếu niên hay không?

Cái gọi là tiền trần, đã là tro bụi kiếp trước mất rồi, cậu đứng ở bờ biển, không thể hiệu triệu được sóng biển, đem nường dâu này biến thành một phiến biển cả quen thuộc của cậu xưa kia. Có một số việc, hiểu được mọi điều cũng không tất là chuyện tốt. Người nhớ được chỉ có người, nghĩa là thống khổ cũng chỉ có người, người gánh vác tất cả hối hận cùng ngõ ngàng, cũng chỉ có một mình người.

Này không phải cảnh còn người mất, mà là thương hải tang điền a.....

Đối với khoảng thời gian có áp lực cao nhất thì cuộc sống của lớp 11 đã xem như tốt nhiều lắm, học tập thuận lợi, cuộc sống quá sức thoải mái. Lúc này không có sự uể oải bất an của năm nhất, cũng không có cảm giác rối loạn của năm ba, chính là giai đoạn quá độ cực an nhàn. Tính tình của Triển Chiêu càng ngày càng ôn hòa, bắt đầu có một vài người bạn thân thiết, nhưng Đinh Nguyệt Hoa vẫn có thể mơ hồ cảm nhận được, này tình tự trong mắt thiếu niên, lúc nào cũng thoáng hiện lên một vẻ tịch liêu cùng xa cách.

Đinh Nguyệt Hoa không biết vì sao, nhưng cô đối với người bạn này nảy sinh một loại thân cận cùng tò mò, thực sự thì, cô rất muốn từ từ tìm hiểu, sâu thẳm trong nội tâm Triển Chiêu tồn tại một thế giới như thế nào, lại là phủ định, khả năng cô đột nhập vào là bao nhiêu. Mỗi lần nghĩ đến muốn thâm nhập vào nơi đó, Đinh Nguyệt Hoa lại bắt được trong lòng một khoảng không mênh mang vô tận, không biết bản thân cô rốt cuộc muốn tìm được điều gì từ cậu ấy, cũng không biết ước muốn cuối cùng của mình thực ra là gì.

Nhưng cô vẫn nguyên ý kiên nhẫn và nhiệt huyết chưa từng có trong đời, dùng một loại phương thức khó hiểu mà tinh tế, trông coi cậu.

Thời điểm lớp 11 sắp chấm dứt, lúc buổi học gần kết thúc, Đinh Nguyệt Hoa bỗng nhiên buông [Tổng Từ] đang đọc ra, quay đầu đối mặt với Triển Chiêu, bình thản nói: “Triển Chiêu, cậu có nghe nói chưa? Học kỳ sau lớp chúng ta có một học sinh mới được chuyển tới, hình như là người bên phía Giang Tô.”

Triển Chiêu có chút kinh ngạc ngược nhìn Đinh Nguyệt Hoa: “Có thật vậy không? Chuẩn bị hết cấp ba rồi mới chuyển trường, có hơi bất bình thường đi.”

“Đại khái.” Đinh Nguyệt Hoa khép lại bìa sách tinh xảo của cuốn [Tổng Từ], lộ ra một biểu tình đậm nhạt có hơi lười nhác, ngửa mặt không sao cả, “Mình cũng chỉ nghe thầy giáo bảo thế, nghe nói là do công tác của cha mẹ mới phải chuyển trường. Thầy chủ nhiệm bảo thực lực của cậu nam sinh đó vô cùng tốt, không ngại việc chuyển trường ảnh hưởng đến kết quả đâu.”

Đinh Nguyệt Hoa cực thích thi từ văn học cổ, thành tích ngữ văn tốt đến mức người khác phải khâm phục, nhiều lần bài làm văn được thầy chủ nhiệm đồng thời là giáo viên dạy văn sao chép ra, phát cho cả lớp cùng thưởng thức, được thầy chủ nhiệm vô cùng yêu thích. Tình thầy trò tiếp tục phát triển đến mức như cha con, khiến người ngoài phải ganh tỵ, bởi vậy những tin tức mới nhất đều có thể nghe được từ chỗ thầy chủ nhiệm.

Triển Chiêu sau một hồi kinh ngạc về chuyện chuyển trường giữa những năm cấp 3, hứng thú đối với chủ đề này nhanh chóng chìm xuống, dù sao người cũng chưa đến, hết thấy đều chưa chắc chắn, Đinh Nguyệt

Hoa cũng không nói thêm về chuyện này nữa.

Đầu ngón tay thiếu nữ ôn nhã tú lệ nhẹ nhàng vuốt ve bìa cuốn sách [Tổng Từ], màu hoa đào thanh nhã nơi đầu ngón tay nhợt nhạt nở rộ. Đinh Nguyệt Hoa thở dài, có lẽ, cô chỉ là muốn nói chuyện với cậu ấy mà thôi.

Lúc này, vẫn chưa có ai đáp rằng, học sinh chuyển trường đó, tên là Bạch Ngọc Đường.

Cầm y lang chói mắt của một thời xa xưa.

Chú thích:

*Vọng tử thành long: mong con hóa rồng, nghĩa tại mặt chữ nhé

** Trung khảo: Tại Trung Quốc, thi từ sơ trung lên cao trung được gọi là “Trung khảo”. Do tỉ lệ thi đậu từ sơ trung lên cao trung chưa đến 60%, thậm chí thấp hơn tỉ lệ thi từ cao trung lên đại học, do đó “Trung khảo” được coi là một trong những cuộc thi “Khó nhất”.

3. Chương 3: Trùng Phùng...

Cho dù đứng giữa ngàn vạn con người, ta vẫn nhận ra người.

Bạch Ngọc Đường.

Cuộc sống lớp 11 của Triển Chiêu cứ u buồn mà mơ hồ trôi qua lạnh lẽo như vậy, dần dần kết thúc. Một năm này trong nhà trải qua bình an, sự kiện trọng đại duy nhất chính là việc Triển Hân nhảy lớp, bỏ qua lớp sáu trực tiếp lên thẳng năm nhất cấp II. Triển Hân trong nhà suốt hai tháng trước kỳ thi lên lớp cuối năm lớp năm mà mời hẳn hai vị giáo viên chuyên môn tiến hành phụ đạo, chính là vì giúp em có thể thuận lợi thông qua kỳ thi tuyển vượt cấp từ tiểu học lên trung học. Hai vị giáo viên này thật ra là một đôi vợ chồng trẻ tuổi, người chồng họ Lô, người vợ họ Mẫn, dạy học đều có danh tiếng lớn. Mà Triển Hân có thể tham gia cuộc thi tuyển lần này tất cả đều nhờ ba ba Triển Giang nhờ cậy một biểu thức là hiệu trưởng của một trường cấp II nọ, mà thành tích học tập bình thường của Triển Hân cũng cực kỳ xuất sắc.

Triển Chiêu nguyên bản không quá tán thành cách làm đó của cha, sợ sẽ khiến việc học tập sẽ trở thành gánh nặng cho em gái về sau. Nhưng phụ huynh Triển gia cho rằng, trước đây là do Triển Hân đau ốm thường xuyên, việc học tập cũng chậm một năm so với những đứa trẻ khác, hiện tại nếu vẫn để em tiếp tục học chung với những đứa bé nhỏ hơn em, sợ rằng về sau sẽ càng chậm hơn. Dù sao thành tích học tập của em cũng tốt, không bằng trực tiếp nhảy lên cấp II, vừa lúc cũng là từ năm trước mới bắt đầu phân ra lớp 6, hiện tại xét tuyển cũng chưa quá khó khăn. Chuyện lần này kỳ thật là ý kiến của ba ba Triển gia, bởi vì Triển mẹ ở vấn đề giáo dục con cái trong nhà, cho tới nay đều nghe theo sự sắp đặt của chồng mình.

Cứ như vậy, Triển Hân thuận thuận lợi lợi tiến lên sơ trung.

Những ngày tháng lớp 11 khép lại, kỳ nghỉ hè ngắn ngủi, chương trình học chạy năm 3 nhanh chóng bắt đầu. Triển Chiêu cùng Đinh Nguyệt Hoa ở nhà nghỉ ngơi thoải mái vài ngày, trở về trường bắt đầu học hè. Trong thời gian học, chủ nhiệm lớp quả nhiên tuyên bố, học kỳ sau sẽ có một học sinh mới chính thức chuyển đến đây, hi vọng mọi người sẽ vui vẻ với nhau.

Giờ học vừa tan, Đinh Nguyệt Hoa quay đầu xuống nhìn Triển Chiêu, đường chân mày thanh tú hơi hơi nhướn cao, lộ ra một nụ cười tươi ôn đạm tản mạn, như thể đang nói, “Nhìn xem, mình có gạt cậu đâu mà!”.

Triển Chiêu cũng mặt mũi nở nụ cười, cúi đầu không yên lòng nhìn chằm chằm xuống quyển sách lịch sử trước mắt.

Cậu nghĩ, chắc rằng chẳng có một ai có thể hiểu được nỗi lòng trống rỗng mênh mông của cậu, cùng với nỗi buồn rầu sợ hãi nghi hoặc thời thời khắc khắc quẩn quanh trong tim. Ngoại trừ người kia, hiện tại ai cũng không thể khiến cậu một lần nữa thể hiện được cảm xúc thật lòng.

Thiên ý khó dò.

Nửa tháng sau là ngày khai giảng chính thức, ngày đầu tiên trong kiếp sống lớp 12, thật quá xui xẻo, mưa một trận như trút nước, cư nhiên trời có phần hơi lạnh. Giờ học đầu tiên, theo thường lệ là buổi họp giáo viên chủ nhiệm. Chủ nhiệm lớp đứng trên bục giảng nói chuyện về một vài vấn đề quan tâm trong kỳ nghỉ hè cùng với những mong đợi trong học kỳ sắp tới, sau đó hắng giọng, mới nói tiếp: “Các em học sinh, học kỳ trước thầy có nói qua học kỳ này sẽ có một học sinh mới chuyển đến. Cậu ấy đang làm thủ tục, sau đó sẽ đến ngay. Vẫn là câu châm ngôn cũ, trống tốt không cần búa tạ, thầy hy vọng các em có thể hòa thuận vui vẻ với học sinh mới, mọi người cùng nhau cạnh tranh cùng tiến bộ. Tiếp theo, thầy sẽ sơ lược nói qua về những sắp xếp giảng dạy của học kỳ này.”

Thầy giáo đứng trên bục giảng bắt đầu giới thiệu ngắn gọn rõ ràng vài câu, Đinh Nguyệt Hoa bên dưới nhỏ giọng nói với Triển Chiêu: “Còn phải đặc biệt cường điệu một chút, đủ thấy người này thực sự rất giỏi a. Theo thông tin nội bộ, người này là thiên tài toán học.”

Triển Chiêu khẽ cười thành tiếng: “Thông tin nội bộ?”

Đinh Nguyệt Hoa ngây thơ vô tội chớp chớp mắt, vẻ mặt ôn tồn điềm đạm: “Thầy chủ nhiệm của tụi mình ấy, tuyệt đối nội bộ.”

Triển Chiêu đang muốn đùa đáp lại một câu, bỗng nhiên cửa phòng học được mở ra, không khí có chút ẩm thấp lạnh lẽo của ngày mùa hè đột ngột được thổi tan, lãnh liệt mà tươi mát. Cảm giác này quen thuộc như thế, khiến cho Triển Chiêu trong phút chốc tỉnh sinh ý động, cực kỳ giống cảm thụ khi lần đầu tiên gặp người kia. Toàn bộ bạn học trong lớp theo bản năng nhìn về phía cửa, Triển Chiêu nhìn thấy ánh sáng mặt trời đậm đặc mà nhu hòa tràn ngập, ánh sáng màu vàng phủ khắp trên thân thể người kia.

Tùy tay đẩy cửa vào, thiếu niên như thể được sinh ra từ ánh nắng mang theo một loại cảm giác lười biếng mà lơ đãng, bước đi đến bên cạnh bục giảng, ngẩng đầu nhìn thoáng qua khắp lớp một lần, vẻ mặt thờ ơ, nhưng gương mặt cực kỳ anh tuấn, có một loại kinh diễm khiến người khác đã gặp qua là không quên được.

Chủ nhiệm lớp ôn hòa mà thân thiết cười cười nói: “Cậu ấy chính là học sinh mới chuyển tới lớp chúng ta, mọi người cho một tràng vỗ tay hoan nghênh nào.”

Các học sinh lớp 12-6 vô cùng đáng yêu phối hợp theo lời thầy, vỗ tay hoan nghênh nhiệt liệt, thầy giáo tương đối hài lòng với các biểu hiện thân hữu của học sinh lớp mình, vì thế ông ngược lại hướng về phía cậu học sinh đang đứng bên cạnh mình, vô cùng thân thiết bảo: “Em hãy giới thiệu bản thân một chút đi, về sau mọi người đều là bạn học cả.”

Thiếu niên như ánh mặt trời nhìn về phía ba mươi lăm người bạn cùng lớp mới này, vẻ mặt không có gì biến hóa. Hắn không nói gì, mà chỉ cầm một viên phấn xoay người đối diện với mặt bàn đen, viết xuống ba chữ “Bạch Ngọc Đường”, rồi đem viên phấn cất trở về trong hộp. Thiếu niên đối mặt với ba mươi lăm gương mặt xa lạ hiện rõ vẻ tò mò, hơi hơi nhú mi, thân nhiên nói: “Tên của tôi, mọi người đều đã biết rồi đấy, về phần tính cách, sau này thường xuyên gặp mặt sẽ tự nhiên biết rõ thôi, tôi nói trước cũng không có ý nghĩa gì, vậy đi.”

Cho dù trong giọng nói lộ ra chút ý cười, cũng khó dấu tia sáng lạnh lùng trong đôi mắt của người này. Ba mươi lăm thiếu niên, cộng thêm một ông chú trung niên ôn hòa tất thấy đều ngạc nhiên, vì một màn giới thiệu độc nhất vô nhị này mà kinh ngạc không thôi, hôm nay xem như đã kiến thức được cái gì gọi là cá tính, ngay cả Đinh Nguyệt Hoa từ trước đến nay tự nhận lười nhác lạnh nhạt cũng có một chút cảm giác đỡ khốc đở cười. Cô theo bản năng nhìn qua Triển Chiêu, muốn xem thử biểu tình lúc này của cậu, không biết có phải giống như mình đã đoán, nhàn nhả mà vô tâm, ánh mắt cũng bình thản lười nhác, thoang thoang xa cách như mọi khi hay không.

Đinh Nguyệt Hoa nghiêng đầu nhìn chăm chú thiếu niên bên cạnh, rốt cuộc lại giật mình.

Triển Chiêu nhìn không rời mắt khỏi Bạch Ngọc Đường đứng trên bục giảng, thần sắc ngẩn ngơ, ánh mắt

ưu thương. Quần jeans màu lam sậm, áo sơ mi trắng, trang phục cực kỳ đơn giản, thoát nhìn thật mộc mạc, nhưng mặc ở trên người hẳn lại toát ra vẻ tuấn tú bức người không nói thành lời. Cho dù cảm y lang bạch y trắng tuyết, trường kiếm như sương kia không bao giờ tái xuất hiện nữa, thì Triển Chiêu vẫn như xưa có thể liếc mắt một cái liền nhận ra khí tức hồn phách thuộc về Bạch Ngọc Đường. Huống chi, ngũ quan tinh xảo tuấn tú, đôi mắt hoa đào hơi nhọn như đuôi phượng, khuôn mặt luôn lộ ra lãnh ý nhàn nhạt của người này, đối với cậu mà nói, vẫn là tướng mạo quen thuộc như ngày xưa đó.

Cho dù đứng giữa ngàn vạn con người, ta vẫn nhận ra người.

Bạch Ngọc Đường.

Thiếu niên trên bục giảng tựa hồ như cảm nhận được ánh mắt sâu thẳm đến từ người xa lạ kia, hẳn theo bản năng tìm kiếm, tầm mắt cuối cùng dừng lại trên đôi mắt thâm sâu tĩnh mịch như một ngôi giếng cổ. Có lẽ hảo cảm trời sinh, Bạch Ngọc Đường đối với một Triển Chiêu xa lạ, chầm chậm nở ra một nụ cười vô cùng dịu dàng lại quen thuộc, mà người nhìn thấy, không hiểu sao trong lòng lại cảm giác xót xa không ngừng.

Đinh Nguyệt Hoa chỉ cảm thấy một thứ gì đó đang từ từ lắng đọng lại trong lòng cô, muốn bắt lấy cũng không tìm được. Cô không biết được phần đau thương bất an này đến từ tình tự trần trọc êm ái của hồn phách trẻ tuổi xa xưa kia, bắt nguồn từ hang động đó, từ nơi gọi là Mạt Hoa Thôn. Nhưng cô biết một điều, ánh mắt Triển Chiêu vì Bạch Ngọc Đường mà thay đổi, nhưng trong đó chẳng hề có cô.

Đinh Nguyệt Hoa bất động thanh sắc nhìn về phía Bạch Ngọc Đường đứng trên bục giảng, hơi hơi nhú mi. Cô xem xét thiếu niên tuấn tú lạnh nhạt này, trong lòng bỗng nhiên dâng lên một nỗi phiền muộn bức bối nhàn nhạt nhưng lại không thể ức chế được.

Thời điểm công bố điểm phân loại của lớp 12, rốt cuộc đã dùng một loại tốc độ miệt thị mà ngạo mạn thoãn thoát áp sát.

Cuộc sống bắt đầu trở nên khẩn trương mà vô cùng có quy luật, ngày qua ngày tập trung rèn luyện và kiểm tra, tràn ngập lực lượng khiến mọi người đều chán ghét, rồi lại khiến cho mỗi người kiên trì tiếp tục, mặc kệ phía trước rốt cuộc là ảm đạm hay tinh quang. Từ bỏ đã trở thành sự yếu đuối của những kẻ không có khả năng, vì thế, nhẫn nại chính là tín ngưỡng duy nhất.

Nhưng trong cuộc sống nhàm chán đến bất lực này lại có một sự ủi an cùng khao khát đến vô tận. Đối với Đinh Nguyệt Hoa là thế, đối với Triển Chiêu cũng là thế, mà có lẽ, đối với Bạch Ngọc Đường, cũng giống như vậy. Đinh Nguyệt Hoa có hình bóng của Triển Chiêu, Triển Chiêu có hơi ấm của Bạch Ngọc Đường, mà Bạch Ngọc Đường lại có được năng lực vô tận đến từ khát vọng.

Bởi vì nhịp sống của năm cuối phổ thông, dưới đề nghị của thầy giáo, cùng với nhịp độ làm việc và học tập tiến tới không ngừng của trường học, Triển Chiêu rốt cuộc cũng không ngoại trừ nữa, cho dù nhà cậu cách trường học rất gần. Học sinh trong lớp toàn bộ chọn nội trú ở trường, nam sinh nữ sinh phân thành 2 ký túc xá, mà điều trùng hợp nhất là, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường được phân vào cùng một ký túc xá, trở thành huynh đệ cùng giường.

Hai tuần sau ngày khai giảng, trường học bắt đầu vòng thi đầu tiên dành cho khối lớp 12, vì đây là kỳ kiểm tra chính thức đánh giá thực lực của học sinh để tùy thời điều chỉnh tiến độ dạy học, nên kết quả rất quan trọng. Đinh Nguyệt Hoa cũng như Triển Chiêu, chưa từng ở lại trong trường, hơn nữa cô từ nhỏ đã là một đứa con gái được cha mẹ và hai anh trai chăm sóc cẩn thận, nên kết quả là trong vòng một tuần lễ ở lại trường đã sứt hết bốn ký, thậm chí còn phát sốt, bắt buộc xin phép về nhà tĩnh dưỡng 2 ngày. Triển Chiêu vốn dĩ có chút lo lắng Đinh Nguyệt Hoa không thể tham dự kỳ thi, nào biết vào buổi sáng ngày thi, Nguyệt Hoa bệnh còn chưa khỏi đã được mẹ đưa về trường học. Đinh mẹ vẫn luôn miệng lo lắng: “Nếu không khỏe cũng không cần phải thi đâu con, lần sau thi lại cũng giống vậy mà.” các kiểu, nhưng chỉ nhận lại được vẻ quật cường của con gái, khuôn mặt thanh tú xinh đẹp mạnh mẽ nhú mày mím môi.

Thi tuần mất hai ngày, môn thi cuối cùng là tự luận địa lý, mọi người đều làm bài rất nhanh, tất cả đều nộp bài trước khi hết giờ. Kỳ thi thực ra cũng mang đến rất nhiều lợi ích, ngoại trừ 2 giờ giải bài thi kia, thời gian thực nhàn rồi thong thả. Cho đến khi hết giờ tự học vẫn còn một khoảng thời gian nữa, giờ đọc sách bình thường cũng tự động bị mọi người xem nhẹ. Nữ sinh đều đi tắm rửa giặt quần áo, mà các nam

sinh bị áp lực đè nén đã lâu cơ hồ đều nhân cơ hội này chạy ra sân thể dục chơi bóng, chỉ ngoại trừ một mình Triển Chiêu.

Ánh hoàng hôn ngày hè luôn luôn khiến mọi người say mê, những lọn mây tía phía chân trời dày xấp xinh đẹp như có những đầu dây mang độ ẩm, đẹp như vậy, rồi lại đem đến vài phần thương cảm không đầy đủ, bởi vì vẻ đẹp này không biết còn có thể dừng lại đó bao lâu. Triển Chiêu cầm sách lịch sử đứng trên hành lang ngay trước cửa phòng học, cậu nhìn lên bầu trời không đang tối dần, nét mặt thốt nhiên ngưng.

Lớp học của bọn họ nằm trong một tòa nhà ba tầng mới xây của trường, rất tinh xảo, lại cố tình dành riêng cho lớp 12 chuyên bọn họ, văn phòng giáo viên ngay bên cạnh phòng học, những lúc cần hỏi bài thực sự rất tiện lợi. Tòa nhà màu trắng này có tầm nhìn rất tốt để ngắm cảnh hoàng hôn, Triển Chiêu rất thích lúc trời chiều chạng vạng, đứng ở hành lang từ tốn ngâm nga cổ văn, an bình lại u tĩnh.

Nhiều năm như vậy, tình cảm tha thiết mà Triển Chiêu dành cho mùa hè vẫn không hề thay đổi, cậu từ nhỏ đã như thế, tùy tiện chẳng muốn câu nệ, nhưng một khi đã yêu thì rất khó lòng buông tay. Triển Chiêu bỗng nhiên nhớ tới một cô bạn từng quen biết khá thân trước đây có nói với cậu rằng: “Triển Chiêu, con người cậu, thoát nhìn những tướng thành khẩn ôn hòa, nhưng bên trong thật sự vô cùng lạnh đậm. Mình cảm thấy tất cả mọi người đều không nhận ra được nội tâm tính cách thực sự của cậu.”

Triển Chiêu lúc ấy không chút để ý, thuận miệng hỏi một câu: “Cậu cảm thấy tính cách của mình như thế nào?”

Cô bạn gái gương mặt diễm đạm đẹp dễ ấy dùng một loại ánh mắt vô cùng tỉ mỉ vô cùng dịu dàng nhìn cậu, thanh âm nhơn nhơ, cứ như tiếng than thở cô quạnh trong đêm sâu: “Triển Chiêu, cậu nói xem tính cách của cậu như thế nào? Nhìn cậu như vậy, nhưng kỳ thực vô cùng lười nhác..... Cậu nhất định luôn luôn không tự nguyện thành tâm thực lòng một cách tùy tiện, chính là,” nét mặt của cô gái từng chút từng chút lộ ra một nụ cười nhàn nhạt mà ngẩn ngơ, “Nếu sau này có người thật sự khiến cậu đem lòng yêu, hẳn người đó thật vô cùng, vô cùng hạnh phúc. Nhưng mà, nếu người cậu yêu lại không yêu cậu, cô ta chắc vẫn tiếp tục hạnh phúc, còn cậu sẽ vô cùng vô cùng đau khổ, bởi vì cậu là người thành thật, đối với tình cảm của bản thân mình không thể tàn phai. Cho nên, yêu phải thận trọng, Triển Chiêu.”

Ngữ khí chắc chắn như vậy, chân thành vô hạn.

Lúc Triển Chiêu ngẩng đầu lên lẳng lặng nhìn cô ấy, có một sự rung động không thể hiểu được.

Triển Chiêu nhìn lướt qua Đinh Nguyệt Hoa còn sót lại trong phòng học, cô gái trẻ mặc áo sơ mi đỏ thắm hoa văn ca rô đen cúi đầu tựa hồ đang xem sách, trong lỗ tai còn đang đeo tai nghe màu trắng, chỉ nhìn được đến nửa sườn mặt, ôn nhã tú lệ, phi thường trầm tĩnh, cũng phi thường động lòng người. Triển Chiêu bỗng nhiên cảm thấy, kỳ thực Đinh Nguyệt Hoa và cô bạn năm xưa nói những lời đó với cậu vô cùng giống nhau.

“Triển Chiêu.”

Thiếu niên theo tiếng gọi nhìn lại, Đinh Nguyệt Hoa ngẩng đầu lên khỏi sách, thản nhiên cười: “Cậu cứ đứng ngoài đó cũng không đọc sách để làm gì chứ? Lại đây tâm sự đi.”

Triển Chiêu nghĩ nghĩ, dù sao chính cậu lúc này cũng không có tâm tư ôn tập, đơn giản cứ nói chuyện vậy, vì thế đi đến đối diện Đinh Nguyệt Hoa ngồi xuống. Thoáng nhìn qua sách địa lý trong tay cô, gương mặt Triển Chiêu hiện lên một nụ cười ôn hòa: “Nguyệt Hoa, cậu đâu phải dạng người hiểu thắng đâu a.....” “Thiệt không?” Đinh Nguyệt Hoa nhẹ nhàng nở nụ cười, “Mình thật cảm thấy đây là một tập quán rất tốt nha, cậu không nghĩ vậy sao?”

Triển Chiêu hơi chút bất đắc dĩ thở dài, không đáp lời cô. Đinh Nguyệt Hoa về phương diện học tập cái gì cũng rất tốt, chỉ có cảm giác không gian cùng định hướng của cô thật sự quá kém, cho nên mới tới nông nổi thành tích môn địa lý của cô luôn kém người khác đến mức khó có thể tưởng tượng nổi. Mà Nguyệt Hoa này lại quá quật cường, cũng cực hiểu thắng, càng là vấn đề không hiểu rõ, lại càng nỗ lực gấp nhiều lần người khác để cố gắng lấy cung bù lại, kỳ thực khiến cho người ta phải khâm phục.

Đinh Nguyệt Hoa tắt máy mp4 của cô, tháo tai nghe xuống cất vào ngăn kéo, tùy ý gạt ngang mớ tóc dài

nửa rũ xuống phủ lên mấy trang sách trong tay, cũng không ngẩng đầu nhìn đến Triển Chiêu: “Triển Chiêu, mình hỏi cậu vấn đề này đi.”

“Cậu nói đi,” Triển Chiêu có chút tản mạn nhìn về phía không trung sáng rực rỡ đến tận cùng bên ngoài cửa sổ, đẹp lộng lẫy đến mức thê lương, tựa như huyền cầm đến quãng ngân cao vút thì đứt đoạn.

Đinh Nguyệt Hoa từ tốn nói: “Trong lòng cậu, cậu xem Bạch Ngọc Đường là thế nào?”

Triển Chiêu hơi hơi chần động, theo bản năng đưa mắt khẽ nhìn Đinh Nguyệt Hoa, “Sao đột nhiên lại muốn hỏi về chuyện này?”

“Cũng không có gì,” Đinh Nguyệt Hoa nâng đầu một chút, tầm mắt ngang với Triển Chiêu, “Chỉ là tùy tiện tâm sự mà thôi. Bạn học mới tới lúc nào cũng tương đối khiến người ta tò mò, mình thấy cậu ở chung với cậu ấy thật sự không tệ, quan hệ đến rất tốt, cảm thấy có điểm ngoài ý muốn. Từ nhỏ đến lớn, hiếm thấy cậu trở nên thân cận nhanh như vậy với một người nào đó.”

Triển Chiêu im lặng khẽ hạ tầm mắt, trong lòng là một trận tư vị khó tả, cậu cùng với Bạch Ngọc Đường ở bên cạnh nhau làm sao có thể không tốt đây? Triển Chiêu nếu đã muốn thành tâm thật ý đối đãi tốt với một người, muốn đạt được thiện cảm và sự coi trọng của đối phương vốn không phải là một chuyện khó khăn. Hơn nữa người này vẫn là Bạch Ngọc Đường, tuy rằng Triển Chiêu đã biết được Bạch Ngọc Đường hoàn toàn không nhớ được chút nào, nhưng cậu lại có thể cảm thấy được một niềm an ủi có phần cay đắng, những chuyện cũ không mấy vui vẻ đó, hẳn không nhớ rõ cũng tốt.

Dù sao, cả một đời kia, cậu chưa bao giờ thật sự hồi đáp tình ý thâm trầm của Bạch Ngọc Đường.

Triển Chiêu có chút hoảng hốt nghĩ tới, thời điểm một khắc kia khi cậu ở bên trong Trùng Tiêu Lâu, một lần lại một lần cúi đầu gọi tên hắn, trong lòng đến tận cùng có bao nhiêu khổ đau.....

Có lẽ, chỉ có từ bỏ, mới có thể bắt đầu lại một lần nữa.

Nếu không nghĩ như vậy, Triển Chiêu không biết nên làm như thế nào mới có thể áp chế phần xót xa trong lòng. Nhớ rõ kiếp trước của bản thân không hẳn là một việc hạnh phúc, tình ý này, tâm tư này, ám áp này, cậu muốn đem toàn bộ trả lại cho hắn. Tuy vậy hắn đã không còn hoàn toàn là Ngọc Đường của cậu nữa, cho dù cậu muốn cho đi, Bạch Ngọc Đường có cần bấy nhiêu đâu? Tương lai sẽ ra sao, trong lòng Triển Chiêu hoàn toàn không nắm chắc, nhưng luôn luôn phải tiếp tục tiến bước, bởi vì cậu có lý do để kiên trì.

Triển Chiêu đột nhiên cười buồn: “Tính cách kiểu như Bạch Ngọc Đường mình rất rất thích. Có thể do trời sinh hợp ý đi, bỗng nhiên trở nên ngày càng thân cận như vậy, giống như đã quen biết từ lâu.”

“Thật ư?”

Nghe được đáp án của Triển Chiêu cho mình, Đinh Nguyệt Hoa cười ảm đạm, nhưng cũng không hỏi han thêm điều gì. Cô gái trẻ nghiêng mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, cầm đầu dây phone bên phải nhét vào trong tai, mái tóc dài mượt mà đen nhánh che khuất vành tai mang theo headphone, tiếp tục nghe nhạc, áo sơ mi màu đỏ sọc ca rô trong ánh tà dương đem đến một cảm giác hết sức mềm mại, rất đẹp, ngay cả nét mặt thân nhiên nhìn từ một bên gò má của cô, cũng có một loại phong nhã khiến người ta phải động tâm.

Triển Chiêu bắt giác nhớ lại, từ nhỏ đến lớn Nguyệt Hoa đều là như vậy, luôn lịch sự tao nhã tựa như một tiểu thư quý tộc, giống hệt như thiếu nữ tiền kiếp, mãi mãi trầm tĩnh ung dung.

Trong một lúc, hai người cũng không có gì để nói, đều một mình im lặng, nhưng bầu không khí có phần trầm mặc này cũng không quanh quẩn, càng không áp lực, ngược lại có phần ấm áp.

“Triển Chiêu, Nguyệt Hoa, sao chỉ có hai em ở trong phòng học thế này? Mấy trò khác đâu cả rồi?”

Giọng nói ôn hòa của giáo viên chủ nhiệm Hoàng Vân bỗng nhiên đánh vỡ không gian trầm mặc này, Triển Chiêu và Đinh Nguyệt Hoa cùng lúc quay đầu nhìn về phía thầy giáo của bọn họ đang đi tới. Thầy Hoàng ngồi xuống ghế đối diện Đinh Nguyệt Hoa, khẽ nhíu mày nhìn sang Triển Chiêu: “Triển Chiêu, các bạn khác đâu em? Tại sao giờ tự học hôm nay chỉ có hai người các em ở đây vậy?”

Triển Chiêu có chút khó xử, nhìn được biểu tình hơi nghiêm khắc của thầy, liền chằm chước trả lời: “Thưa thầy, là thế này, không phải hôm nay là ngày thi đó sao. Bình thường mọi người đều học hành rất căng

thắng, khó có được một ngày kết thúc kỳ kiểm tra, cho nên mới muốn thả lỏng một chút, coi như là cân bằng học tập vui chơi a.”

“Mấy cái đứa nhỏ này, vừa mới để xong ra là chạy đi chơi liền, còn mấy đứa con trai đâu hết rồi? Đều đi đá banh đúng không?” Nét mặt hiểu rõ cùng ngữ khí khẳng định của thầy Hoàng khiến Triển Chiêu giật mình.

Bật cười hai tiếng, vội vã nói vài câu phỉnh phờ để tránh cho hỏa khí của thầy lại thành lửa lan đồng cỏ: “Chú Vân thật anh minh. Mọi người ở đây không phải là chỉ muốn nâng cao hiệu suất học tập thôi sao ạ, không ham chơi đâu, chỉ đi nghỉ một chút thôi mà. Đợi lát nữa hết giờ tự học bọn họ sẽ trở về cả thôi.”

Hoàng Vân có chút bất đắc dĩ đưa mắt nhìn Triển Chiêu một cái, thở dài nói: “Chút nữa em chạy ra gọi bọn chúng trở về đây đi, đã cấp ba rồi mà cứ mãi lo đá banh đá bóng, thật là.”

Triển Chiêu biết thầy chủ nhiệm từ trước đến nay đều là khẩu xà tâm phật, đã nói như vậy tức là không truy cứu nữa, lập tức gật đầu cười rộ lên: “Dạ được, em sẽ gọi mấy bạn ấy về ngay.”

Hoàng Vân cũng không nói thêm gì nữa, ngược lại quay về phía Đình Nguyệt Hoa, thân thiết nhìn nhìn đệ tử đắc ý của ông, có chút lo lắng hỏi: “Con bé này, đã hết bệnh rồi chưa ạ? Sao thầy thấy sắc mặt của em không tốt lắm a.”

“Đã ổn rồi ạ, chỉ có hơi mệt mệt chút mà thôi.” Đình Nguyệt Hoa ở trước mặt Hoàng Vân luôn luôn cực kỳ nhu thuận, ngoan ngoãn như học sinh tiểu học thành thật trả lời ông: “Đêm nay ngủ một giấc thật ngon là ngày mai sẽ không sao nữa ạ.”

Ánh mắt Hoàng Vân pha lẫn vài tia vui mừng nhìn cô: “Vây là tốt rồi. Thấy không, vẫn là trợ ở trường so ra vẫn tốt hơn, bằng không sau này vào tới đại học, em có thể sẽ thích ứng không được a.” Đình Nguyệt Hoa gật đầu, cũng thể hiện một dáng vẻ vui vẻ nghe lời: “Vâng, em biết rồi, cảm ơn thầy quan tâm.” Hoàng Vân thấy Đình Nguyệt Hoa hiểu chuyện như vậy, cười đến híp mắt, thoát nhìn qua thật rất đáng yêu, cuối cùng ra vẻ bình thản nói một câu: “Kiểm tra tuần lần này, bài kiểm tra ngữ văn của em làm cũng không tệ lắm, 134 điểm.”

Triển Chiêu ở một bên nhìn đến vẻ hài lòng cùng tiểu ý không dấu được trong mắt thầy giáo, nhưng lại phải giả vờ bình tĩnh như vậy, nhin không được muốn cười. Ngữ văn của Nguyệt Hoa xuất chúng, trong lòng mọi người đều hiểu được, mỗi lần làm bài kiểm tra xong, sau khi có được kết quả, thầy Hoàng Vân luôn là đáng vẻ này, thật sự là khiến cho mọi người buồn cười. Nay phần tình cảm trong vắt như trẻ thơ này, thực sự rất khó tìm được.

Đình Nguyệt Hoa trực tiếp nở một nụ cười tươi có phần hơi bướng bỉnh, cùng thầy giáo nói chuyện phiếm vài câu. Qua vài phút, thầy Hoàng có việc phải đi, trước khi đi còn không quên dặn dò Triển Chiêu gọi mọi người trở về đọc sách. Chờ sau khi thầy giáo đi rồi, Triển Chiêu mới bất đắc dĩ thở dài một hơi, chuẩn bị đi qua sân thể dục của ký túc xá tìm người. Mới vừa đứng lên định đi, Đình Nguyệt Hoa bỗng nhiên nói: “Đừng chạy qua đó, đừng di động của mình đi, trong lớp hẳn là nhiều người có đem theo di động.”

Triển Chiêu cầm lấy điện thoại di động màu hồng phấn Đình Nguyệt Hoa đưa cho, vừa thành thạo nhập một dãy số, vừa nói với cô: “Cậu còn đem theo cả di động đến trường, không sợ ảnh hưởng đến học tập sao?”

Đình Nguyệt Hoa hơi hơi nhú mày, có chút biếng nhác trả lời: “Trong lòng mình đều có chừng mực, di động tính là gì chứ.”

Triển Chiêu chỉ là ôn hòa cười cười. Không nói chuyện với cô, chờ điện thoại kết nối được liền xoay người sang chỗ khác nói chuyện: “Này, Ngọc Đường sao? Là mình Triển Chiêu đây, cậu nói với mọi người một tiếng, lập tức trở về phòng tự học đi, vừa nãy thầy chủ nhiệm mới tới đây tuần tra..... Ừ, đúng vậy..... Chạy về đây nhanh đi, để mất công lão sư lại nổi giận thật..... Ừ, được, hẹn gặp lại.”

Triển Chiêu cúp điện thoại, cầm máy trả lại cho chủ nhân của nó. Đình Nguyệt Hoa theo bản năng dùng sức nắm chặt lấy chiếc điện thoại di động có vương lại hơi ấm của Triển Chiêu, trong lòng mơ hồ cảm thấy được đôi chút bất an, vì thế hơi hơi nhú mày, giống như tùy tiện hỏi han: “Triển Chiêu, cậu vừa gọi cho Bạch Ngọc Đường à?”

“Đúng vậy, mình nhớ cậu ấy có cầm theo di động.” Triển Chiêu vẫn chưa chú ý tới biến hóa vi diệu trong tình tự của cô gái trẻ, thuận miệng đáp, “Mình nhớ rõ số điện thoại của cậu ấy.”

“À, là vậy a.”

Đinh Nguyệt Hoa chậm chậm cúi đầu, tóc dài cứ thế mà thả trôi từng sợi như suối. Tiếng hát trong máy MP4 vẫn cứ du dương trầm bổng như vậy, sắc trời bên ngoài cửa sổ lại tiếp tục ảm đạm dần, ánh sáng dưới đáy mắt Đinh Nguyệt Hoa trầm lắng, có một tia ngui lạnh thăm thẳm không tên. Một hồi lâu, người tán đi lục tục kéo trở về phòng học, không gian vốn dĩ im lặng như tờ đột nhiên trở nên ồn ào náo động. Đinh Nguyệt Hoa trong lúc vô tình ngẩng đầu, vừa mới nhìn đến Bạch Ngọc Đường trong chiếc áo sơ mi trắng thuần cùng gương mặt thanh khiết của hắn, chân mày khẽ nhíu. Bạch Ngọc Đường đứng trước cạnh bàn Triển Chiêu, hơi hơi nghiêng đầu, vẻ mặt bình yên, môi mỏng hơi động, nét mặt như thể mang theo nụ cười, một bộ dáng cực kỳ anh tuấn.

Không biết vì sao, Đinh Nguyệt Hoa đối với sự thân mật của Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu, có một loại cảm giác không vui đến từ bản năng.

4. Chương 4: Thiếu Niên...

Triển Chiêu nhìn thấy động tác của Bạch Ngọc Đường, có hơi sững sờ một chút, lập tức trong mắt nổi lên một tia sáng rạng ngời ôn nhu, ánh mắt vẫn luôn trầm tĩnh như nước hồ xuân chậm rãi gợn sóng xôn xao, đáng tiếc, Bạch Ngọc Đường không nhìn thấy.

Phòng học chẳng mấy chốc đã trống trơn, trong một lát toàn bộ người đều đã đi hết, vốn dĩ là khoảng thời gian nghỉ ngơi giữa ca học buổi chiều và giờ tự học buổi tối chỉ có chừng bốn mươi phút, mọi người sớm đã quen với nhịp độ làm việc có năng suất nên tất cả mọi thứ đều được tiến hành với tốc độ cao. Chờ Bạch Ngọc Đường vừa mới tìm được cách giải của một đề toán hình học không gian, đứng dậy vịn vịn thất lưng mỗi nhừ, trong phòng học chỉ còn lại mỗi hắn và Triển Chiêu. Trời vào đông chưa cười đã tối, lúc này hoàng hôn đã dần buông xuống.

“Triển Chiêu,” Bạch Ngọc Đường nhìn thấy một mình Triển Chiêu cầm chổi quét dọn, không khỏi nhíu mày: “Sao chỉ có một mình cậu dọn dẹp vậy? Người trực nhật chung với cậu đâu rồi?”

Triển Chiêu đứng thẳng người dậy, nhẹ cười một cái: “Đi ăn cơm đi, bằng không đi chậm cơm cũng lạnh, đồ ăn cũng chẳng còn, cậu đâu phải chưa từng gặp qua.” Cậu nhìn thẳng Bạch Ngọc Đường, trong ánh mắt chứa đựng thần sắc ôn hòa mà mềm mại như mọi khi, “Ngọc Đường, mau đi ăn cơm đi.”

“Cậu không đi sao? Thật là! Quên đi, mình giúp cậu một tay, một người không biết phải làm tới lúc nào mới xong.” Bạch Ngọc Đường xoay người nhanh nhẹn cầm lấy chổi, bắt đầu dọn dẹp. Tuy có chút phát bực với tính tình quá tốt như vậy của Triển Chiêu, chuyện gì cũng tự mình mình chịu trách nhiệm, nhưng vẫn là không đành lòng để lại một mình cậu ở trong này.

Triển Chiêu nhìn thấy động tác của Bạch Ngọc Đường, có hơi sững sờ một chút, lập tức trong mắt nổi lên một tia sáng rạng ngời ôn nhu, ánh mắt vẫn luôn trầm tĩnh như nước hồ xuân chậm rãi gợn sóng xôn xao, đáng tiếc, Bạch Ngọc Đường không nhìn thấy. (*cầm chổi đập đầu chú*)

Chờ hai người chuẩn bị cho xong mọi thứ, đi đến căn tin tìm cơm, quả nhiên cái gì cũng khiến cho người ta nhìn đã không muốn đụng tới. Bạch Ngọc Đường có phần ghét bỏ nhìn đồ ăn trong chén, đẩy chén cơm đã lạnh tanh ra xa xa, rồi ăn vài món khác. Triển Chiêu ở bên cạnh nhìn cử chỉ của Bạch Ngọc Đường, âm thầm thở dài, vẻ mặt ôn hòa mà bất đắc dĩ: “Ngọc Đường, cậu lại không chịu ăn cơm đường hoàng rồi.”

Bạch Ngọc Đường bày ra vẻ mặt đến vô tội, lấy thìa gắp gắp mấy miếng đồ ăn trong chén, mới nói: “Cậu xem thử đi, đều là dạng thức ăn này, làm sao mà nuốt trôi được a.” Triển Chiêu cũng biết muốn Bạch Ngọc

Đường đem thức ăn như vậy thành thật ăn cho hết, quả thật là một chuyện bất khả thi đối với hắn, nên cũng chẳng nói thêm lời nào nữa, tùy ý hắn để cơm khô cứng.

Sau khi giờ tự học buổi tối kết thúc, các học sinh tập năm tập ba rời khỏi phòng học, Bạch Ngọc Đường thu dọn xong sách vở bài thi, bèn đi đến chỗ đối diện với Triển Chiêu ngồi xuống, thuận tay cầm lấy một cây bút bi của Triển Chiêu gõ nhẹ nhẹ lên mặt bàn: “Ày, Triển Chiêu, hết giờ tự học tối rồi, chúng ta quay về ký túc xá đi.”

Triển Chiêu từ trong bài làm ngẩng đầu lên, cười cười nói: “Cậu đi về trước đi, Ngọc Đường. Cậu còn chưa có tắm rửa nữa đó, mình chỉ còn có một bài nữa là làm xong rồi, vài phút nữa sẽ đi sau.”

“Ngày mai lại làm tiếp không được sao?” Bạch Ngọc Đường nhìn thấy vẻ mệt mỏi thoáng trên khuôn mặt Triển Chiêu, nhẹ nhàng nhíu mày.

“Là cùng một đề bài, mình đã bắt đầu giải tới rồi. Không sao đâu, rất nhanh sẽ xong thôi, cậu cứ về trước đi, không phải cậu nói hôm nay phải tắm đấy sao, còn chậm chút nữa thì trời sẽ càng lúc càng lạnh, mau đi đi.”

“Nếu vậy mình chờ cậu?”

Triển Chiêu khoe miệng nở nụ cười ôn hòa, nhẹ nhàng lắc đầu: “Không cần đâu, đi nhanh đi, mình sẽ về liền mà.”

Bạch Ngọc Đường cũng không kháng kháng nữa: “Mình đi trước đây, cậu nhanh lên a.”

“Được.”

Chờ Bạch Ngọc Đường đi rồi, Triển Chiêu mới lại cúi đầu tiếp tục giải đề toán còn lại, sau khi làm xong toàn bộ mới đứng dậy rời đi. Vừa ra khỏi phòng học, gió đêm hiu hắt, hàn khí đông bắc lạnh thấu xương ủa tới khiến cơ thể Triển Chiêu run lên nhẹ nhẹ, cậu đưa hai tay đến bên miệng phà hơi, ủ ấm hai bàn tay rồi mới bước nhanh về phía ký túc xá. Lúc đi ngang qua quầy bán đồ ăn vặt, thấy nơi đó như có quang ảnh sáng nhạt nhòa nhem vào màn đêm thâm trầm thăm thẳm của mùa đông, Triển Chiêu dừng bước ngẫm nghĩ, rồi cuộc vẫn đi vào mua một gói mì gói.

Khi Bạch Ngọc Đường đã tắm rửa sửa sang gọn gàng đang đi ra khỏi phòng tắm, chớp mũi đột nhiên ngửi được một mùi hương nồng nàn ấm áp cay xè, giữa trời đêm rét lạnh như vậy thật sự hấp dẫn chết người. Triển Chiêu đưa lưng về phía Bạch Ngọc Đường đang đảo đảo tô mì gói, nghe được tiếng bước chân quen thuộc liền xoay người lại quay về phía Bạch Ngọc Đường, điềm đạm cười: “Ngọc Đường, lúc tối cậu cũng chưa ăn uống gì cả, mình vừa nấu mì, mau mau lại đây ăn đi.”

Bởi vì tất cả anh em ở cùng ký túc xá cơ bản đều ngủ cả, nên Triển Chiêu đè nén giọng nói xuống rất thấp. Nét mặt mang theo nụ cười của cậu trong ánh sáng hôn ám như màn sương mù dày đặc tạo cảm giác hết sức dịu dàng, mi mục ôn nhã động lòng người. Bạch Ngọc Đường thốt nhiên thấy hoảng hốt vô cùng, chỉ cảm thấy gương mặt ấm áp sáng ngời này thật quen thuộc, như thể đã ghi tạc trong tâm suốt bao nhiêu năm. Như thế, thật lâu trước kia, hắn từng có thể thường xuyên gặp được loại thần sắc ôn hòa mà dung túng trên gương mặt cậu.

Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng nở một nụ cười. Nghĩ đến hắn cùng Triển Chiêu thật đúng là có duyên, chẳng qua chỉ mới quen biết nửa năm, quan hệ đã trở nên tốt như vậy. Nhớ đến lời của cổ nhân, dữ quân sơ tương thức, do như cổ nhân quy(*), đại để không khác gì bọn họ đi.

(*) Lần đầu gặp nhau, như người quen ngày cũ.

Hắn nhận lấy dao nĩa màu bạc Triển Chiêu đưa cho, đi mấy bước, hít sâu một hơi, nhìn cậu nở một nụ cười tươi cực kỳ sáng lạn, như hoa bùng nổ đầy sức sống giữa đêm đông rét lạnh.

“Thơm quá a.....”

Triển Chiêu vì thế cũng cười dịu dịu, một phòng ấm áp, ám dạ sinh hương.

Cuộc sống cấp ba dường như ấm cúng lại dường như cay đắng, nhiều năm sau nhìn lại, đều cảm thấy một nỗi niềm hoài niệm sâu sắc về những ngày tháng xa xưa, bất luận ngày đó nguyên rửa mặt ngoài đến thế

nào. Nhưng khi vẫn còn ở trong quãng thời gian đó, cũng không hiểu được ngày sau chính mình sẽ nhớ nhung đến như vậy.

Mỗi lần đến mùa đông, thành phố nhỏ này lại lạnh đến xương tủy. Triển Chiêu đứng năm giờ rưỡi mở mắt dậy, chỉ cảm thấy cái rét vô cùng, tựa hồ ngay cả xương cốt máu huyết trong cơ thể cũng đã bị đông cứng, dễ dàng vỡ nát như thủy tinh. Nằm trên mảnh giường ấm áp mà chật hẹp lưu luyến thêm một chốc, mười phút sau, Triển Chiêu chậm rãi đứng dậy mặc quần áo, dùng nước lạnh rửa mặt. Trong ký ức xa lạnh lạnh vang lên tiếng chuông đồng hồ báo thức giòn tan, khiến một đám thiếu niên không muốn tỉnh dậy phải trợn mắt, yên tĩnh trong giây lát bị phá vỡ, bóng đêm sống lại.

Lúc Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường ra khỏi tòa nhà ký túc xá, hai người theo bản năng hơi run rẩy, lạnh quá. Đã là thời tiết của tháng một, thiên hàn dục tuyết (trời lạnh đến mức có tuyết rơi), sắp tới ngay cả quần áo ấm cũng không ngăn cản được hàn khí vào đông lạnh thấu xương. Giờ phút này chỉ vừa mới sáu giờ mà thôi, trời đất cũng vẫn còn lưu lại dư vị của đêm tối, dày đặc mà nặng nề. Cả ngôi trường còn đang say ngủ, chỉ có các học sinh lớp 12 vì đường công danh sự nghiệp mà tỉnh dậy, bắt đầu tùm tùm thành từng nhóm băng qua sân thể dục, hướng về phía phòng học, dọc đường thì thầm nho nhỏ, mang theo sự uể oải như có như không.

Bạch Ngọc Đường đưa tay nắm lấy cánh tay Triển Chiêu, cúi đầu oán giận nói: “Thật sự là quá lạnh, trời hôm nay thực khiến cho người ta chịu không nổi!”

“Nếu quen thì ổn rồi.” Triển Chiêu dắt Bạch Ngọc Đường đi về phía trước, vừa trấn an tâm trạng của hắn, vừa cầm lấy bàn tay lạnh buốt của hắn. Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đều là người cực kỳ sợ lạnh, mùa đông đương nhiên khó khăn.

Sau khi giờ học sớm kết thúc, mọi người cùng đi đến căn tin lầu 2 ăn điểm tâm, lúc leo cầu thang lên lầu, hai người đang tán gẫu, bỗng nhiên nghe được tiếng trò chuyện vui vẻ của mấy học sinh lạ mặt đi phía trước.

“Hãy, cậu biết gì chưa? Học sinh lớp 12 bên trường Nhất Trung hôm nay tạo phản ở căn tin trường đó!”

“Hả? Thật vậy sao?”

Triển Chiêu không khỏi ngưng thần nghe cuộc đối thoại của hai người phía trước, em gái Triển Hân cũng đang học lớp 7 bên Nhất Trung đó.

“Đương nhiên là thật mà, đứa bạn bên đó của mình gọi điện thoại nói cho mình biết đó. Nghe nói là những khối lớp khác của Nhất Trung đều được thả ra vài ngày để nghỉ đông, chỉ riêng đám lớp mười hai phải học thêm, học đến tận lễ mừng năm mới luôn. Thời tiết lạnh như thế này, có ai mà muốn ở lại trường học thêm học bớt chứ.” Bạn nữ đi phía trước xoa xoa tay của mình mà hưng phấn giãi giải tin tức cho người bạn kia.

Cô bạn kia cười giễu một tiếng: “Ai muốn học thêm chứ, trời lạnh đến muốn chết người đây này. Dù sao đi học cũng không có đầu óc nào, còn không bằng tha cho bọn mình trở về tự ôn tập đi. Học sinh lớp mười hai thì cũng là người a, đừng có ngược đãi người ta như vậy chứ.”

“Chính là a, nghe nói huyền não vô cùng kịch liệt, đập chén đập bát còn cả bình nước nóng các thứ nữa.”

“Nói tới học sinh Nhất Trung thật đúng là kích động mà, trường bọn mình khẳng định không có ai dám làm như vậy. Ai, không biết trường mình có học thêm hay không nữa.”

“Hắn là sẽ có, này không phải là truyền thống của trường học bao nhiêu năm nay sao?”

“Ha ha, truyền thống đáng ghét a.....”

Nghe thấy hai cô gái phía trước bắt đầu bàn sang đến chuyện quần áo rồi, Triển Chiêu mới không để ý đến cuộc trò chuyện của các cô ấy nữa. Bạch Ngọc Đường thấy cậu như vậy, ngón tay nhẹ gõ lên chén của mình, cười cười nói: “Học sinh của Nhất Trung quả thật không tồi ha, can đảm mà còn người lớn nữa, náo loạn lợi hại đến vậy.”

Triển Chiêu thuận miệng nói: “Nhất Trung vốn là một trường học mang phong cách dũng mãnh, nháo như vậy cũng không phải là lần đầu tiên, cũng khá bình thường a.”

“Mới vừa rồi cậu nghiêm túc nghe người ta nói như vậy làm gì, có bạn học ở Nhất Trung à.” Đang lúc ăn cơm, Bạch Ngọc Đường tùy ý hỏi Triển Chiêu đang húp cháo.

Triển Chiêu cắn một miếng bánh bao rồi mới nói: “Em gái của mình học ở bên đấy.”

“Cũng là cấp ba hay sao?” Bạch Ngọc Đường có chút kinh ngạc, hẳn quả thật chưa hề biết Triển Chiêu còn có một em gái đang học bên Nhất Trung.

“Không phải,” Trên khuôn mặt Triển Chiêu lộ ra một nụ cười đầy cưng chiều lại có vẻ rất quen thuộc, cho thấy cậu rất thương em gái mình, “Mới học lớp 7 thôi, muốn lên cấp ba còn rất sớm đó.”

Bạch Ngọc Đường cầm muống khuấy khuấy chén cháo hoa nhìn trong vắt, ánh mắt mang theo vẻ tò mò nhìn về phía Triển Chiêu: “Hai anh em nhà cậu cách nhau rất xa a, em gái cậu vậy mà mới học tới lớp 7 thôi.”

“Ừ.” Triển Chiêu thản nhiên cười nói, “Em gái của mình nhỏ hơn mình năm tuổi a, do trước đây thân thể không khỏe, đi học cũng tương đối trễ, cho nên bây giờ mới học đến lớp 7.”

Bạch Ngọc Đường ngậm muống hỏi: “Nhà cậu có mấy người?”

“Thì hai anh em chứ mấy, nhà hai con gia đình hạnh phúc a.” Triển Chiêu vẻ mặt buồn cười nhìn Bạch Ngọc Đường, “Cậu cho rằng nuôi lớn một đứa trẻ dễ lắm sao, tiền bạc tốn kém rất nhiều đó. Còn nhà cậu thì sao?”

Bạch Ngọc Đường nở nụ cười ôn hòa hiếm thấy: “Nhà của mình có hai anh em, mình là con út, ở trên còn có một anh trai. Anh mình vốn là con trai của một người bạn của cha mẹ, sau đó trong nhà gặp tai nạn xe nên trở thành cô nhi, được cha mẹ mình thu dưỡng, bây giờ đã kết hôn rồi.”

Triển Chiêu thấy nét mặt bình yên tự tại của hắn, nghĩ rằng trong nhà quan hệ tốt, không khỏi cười cười: “Con út so ra sẽ hạnh phúc hơn.”

“Bên này cũng vậy.” Bạch Ngọc Đường gật đầu cười cười, “Trong nhà so ra sẽ cưng chiều con út hơn. Em gái nhà cậu cũng là địa vị như vậy chứ gì, con bé lại còn là con gái, chắc chắn càng được cưng chiều hơn.”

“Em gái của mình rất đáng yêu, cũng cực kỳ nghe lời, cưng chiều nhiều một chút cũng không phải quá đáng a.” Triển Chiêu ôn hòa cười nhẹ.

Bạch Ngọc Đường bĩu môi: “Nhìn dáng vẻ của cậu là đủ biết, em gái cậu ở nhà chắc chắn nhận được đãi ngộ ở cấp bậc công chúa rồi. Cậu hẳn là bị cha mẹ cậu hắt hủi đi.”

“Nào có, chẳng lẽ nhà cậu bởi vì cậu mà anh trai cậu bị thất sủng à.” Triển Chiêu thuận miệng đáp lại một câu, bỗng nhiên nhớ tới một việc, lại nói với Bạch Ngọc Đường: “Ngọc Đường, chủ nhật tuần này cậu có bận gì không?”

“Không có việc gì, rất có thể sẽ ở lại trong trường.”

Triển Chiêu nở một nụ cười ôn hòa rạng rỡ: “Nếu không bận gì cả thì cùng mình về nhà đi. Nhà của mình rất gần trường học, mẹ mình đang tính cải thiện bữa ăn cho mình, cậu cũng đi với mình cho vui.”

“Được.”

Mẹ Triển vẫn kiên định cho rằng, thức ăn trong trường học chắc chắn không có thứ gì tốt cả, học sinh lớp 12 đã học tập cực khổ như vậy, tuyệt đối không thể để dinh dưỡng nghèo nàn được, bởi vậy yêu cầu Triển Chiêu mỗi chủ nhật nhất định phải về nhà dùng cơm. Cho dù việc học đương nhiên quan trọng, nhưng thân thể càng quý giá hơn a.

“Ngọc Đường à, ăn nhiều một chút, canh này rất bổ dưỡng đó. Tiểu Chiêu, con cũng ăn nhiều một chút đi.”

Trên bàn ăn bày phong phú năm món ăn một món canh, mùi thơm phức, cực kỳ cám dỗ người ta muốn ăn, có thể thấy được người làm bếp nhất định đã bỏ ra rất nhiều tâm huyết. Triển mẹ ở một bên ân cần khuyên bảo hai đứa con trai dùng bữa, trên khuôn mặt là vẻ dịu dàng đầy yêu thương. Con trai bà vô cùng hiếm khi đưa bạn bè về nhà dùng cơm, có thể nhìn ra được thằng bé và đứa nhỏ tên Bạch Ngọc Đường này

quan hệ rất tốt, hoàn toàn dùng thái độ đối đãi với người trong nhà, cho nên bà cũng không xem Bạch Ngọc Đường như người ngoài.

Bạch Ngọc Đường ăn canh sườn, cười đến cực sáng lạn: “Dì ơi, dì đừng khách khí, con là huynh đệ tốt của Triển Chiêu, dì cứ coi con như con cháu trong nhà là được. Con cũng không khách sáo với dì đâu, yên tâm đi ạ.” Bộ dạng của hắn vốn dĩ cực kỳ anh tuấn, nói chuyện tươi cười lại thảo hỉ, Triển mẹ rất nhanh đã yêu thích đứa nhỏ khôi hài này, cũng liền tùy bọn nhỏ, không khuyên bảo nữa. Triển Chiêu trong lúc ăn cơm không hề nói chuyện, chỉ có mỉm cười nghe Bạch Ngọc Đường cùng mẹ của mình tán gẫu, ngẫu nhiên xen vào đôi câu. Đến khi Bạch Ngọc Đường nói ngớt đi, mới lên tiếng hỏi: “Mẹ, Hân Hân đâu? Hôm nay không phải ngày nghỉ sao?”

“Đi dạo phố với Tương Lưu Tô rồi.” Triển mẹ cười tủm tỉm, “Nói là sắp có sinh nhật của bạn cùng lớp, hai đứa nhỏ cùng lên phố mua quà cho bạn rồi, có thể tối nay sẽ về đó.”

Triển Chiêu cười cười, tiếp tục ăn cơm. Dùng cơm trưa xong, Triển Chiêu đưa Bạch Ngọc Đường lên phòng ngủ chính thất trên lầu hai, mở vi tính cho hắn chơi, bản thân cậu thì ngồi bên cạnh nói chuyện phiếm. Sau đó lại tính toán cùng nhau mở phim xem, chính là còn chưa được vài phút, Triển Chiêu chợt nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc.

“Anh hai, anh đã về rồi.”

Giọng nói dịu dàng, cước bộ mềm mại tung tăng, nét mặt đậm tú, nụ cười văn tĩnh, cô bé con mặc một chiếc áo đơn bằng len đan màu hồng phối với quần bò trực tiếp nhào vào lòng Triển Chiêu, gương mặt có vẻ tái nhợt mơ hồ, thể hiện rõ thể chất văn nhược của cô bé, “Anh hai, em nhớ anh lắm!”

“Mới có một tuần không gặp thôi mà.” Triển Chiêu ôm lấy em gái vừa lao vào mình, nhẹ nhàng xoa xoa đầu em, biểu tình ôn hòa mà dung túng, trong giọng nói đều lộ ra ý tứ chất chứa sự sung nịch yêu chiều, “Đã lớn như vậy rồi mà sao vẫn như trẻ con, cứ quẩn người như vậy.”

Thân thể của Triển Hân từ đầu đến cuối vẫn không thể điều trị trở về trạng thái hoàn toàn khỏe mạnh, tính cách cũng có phần hướng nội, dịu dàng ít nói, giống như mẹ, đối đãi với người ngoài thực điềm đạm. Trước mặt người lạ luôn giữ dáng vẻ im lặng như khi còn bé, không thích nói chuyện, cũng không thích kết giao với người ngoài, ở nhà lại giống như xưa rất bám người, miệng vô cùng ngọt, phi thường lưu luyến gia đình, hầu như không cùng người khác ra ngoài chơi, chỉ thích ở nhà đọc sách, Triển Chiêu và mẹ thường xuyên khuyên em nên ra ngoài chơi nhiều hơn, đừng mãi ở trong nhà buồn bực đến hỏng. Nhưng Triển Hân ngoài miệng đồng ý, bằng đi lại không làm, ở nhà như trước, Triển Chiêu và ba mẹ thấy em một mình vui vẻ như vậy, từ từ cũng thuận theo em.

“Một tuần cũng rất dài a.” Triển Hân từ trước ngực anh trai ngẩng mặt lên, cười ngọt ngào, “Anh hai bận rộn quá a.”

Triển Chiêu thay em chỉnh chỉnh lại mấy cọng tóc bị gió trời thổi loạn, cười cười nói: “Lớp mười hai có hơi bận mà, chờ qua đợt này thì ổn rồi.”

Bạch Ngọc Đường ngồi bên cạnh âm thầm đánh giá Triển Hân một chút, cô bé không quá xinh đẹp, nhưng quả thực rất thanh tú, nét mặt nhu mì dịu dàng, nhìn là thấy một cô bé tính tình tốt. Khuôn mặt có vài phần tương tự như Triển Chiêu, có thể giống mẹ nhiều hơn, tướng mạo không xuất chúng như anh trai, nhưng nhìn lại rất thoải mái.

Triển Hân lúc này mới nhìn về phía Bạch Ngọc Đường, vẻ mặt mặt hiện lên mấy phần căng thẳng ngượng ngùng, nghĩ đến tính cách hướng nội của em, quả thực không phải loại con gái thoải mái mà không cố kỵ gì.

“Hân Hân, đây là bạn cùng lớp của anh.” Triển Chiêu giới thiệu hai người với nhau, “Gọi anh Ngọc Đường đi. Ngọc Đường, đây là em gái mình, tên Triển Hân.”

“Chào anh Ngọc Đường.”

Bạch Ngọc Đường cười lên một nụ cười ôn hòa: “Hân Hân, cảm tình của em với Triển Chiêu thật tốt a.”

“Ừm.” Triển Hân có chút ngượng ngùng cười nhẹ, ước chừng cũng hiểu được tính tình trẻ con của mình.

Triển Chiêu quan sát em gái, sờ sờ áo đơn bằng sợi len màu hồng của em, khẽ nhủ mảy: “Hân Hân, sao em lại mặc mỏng như vậy, dễ bị cảm lắm.” Triển Hân từ nhỏ đến lớn, quả thật cảm mạo như cơm bữa, đến cả bản thân cũng không xem nó là bệnh nữa. Nếu một người một năm hết bốn mùa cảm cúm, sẽ rất khó coi đó là bị bệnh.

“Không có đâu,” Triển Hân biết anh trai lo lắng, vội vàng lên tiếng giải thích: “Ồ trong nhà mới mặc như vậy thôi, lúc ra ngoài em sẽ mặc áo bông. Bằng không mẹ cũng sẽ không để cho em ra ngoài phố mà, sẽ không bị cảm đâu.”

Triển Chiêu ôn hòa mà bắt đầu nhìn em gái: “Bản thân em cẩn thận một chút, trời lạnh như thế này, mặc nhiều lên.” Triển Chiêu nghĩ nghĩ, lại hỏi: “Hân Hân, bọn em cũng sắp nghỉ đông rồi đi.”

“A, sắp sửa rồi ạ.” Triển Hân trả lời, “Lưu Tô nói đại khái hai tuần nữa là được nghỉ.”

Tuy rằng chỉ nói là đại khái, nhưng biểu tình trên mặt Triển Hân là khẳng định đáng tin cậy. Tương Lưu Tô là bạn học từ thời nhà trẻ với Triển Hân, tuy rằng nhỏ tuổi hơn Triển Hân một chút, nhưng tính cách lại thành thực ổn trọng hơn Triển Hân, cũng rất thoải mái, quan hệ của hai đứa vô cùng tốt, thân nhau hệt như chị em. Lời của Tương Lưu Tô nói, Triển Hân chẳng bao giờ nghi ngờ.

“Hân là vậy rồi.” Bạch Ngọc Đường chen vào một câu, “Các em là mừng một, hân là sớm hơn chúng ta nhiều lắm.”

Triển Chiêu gật đầu cười cười: “Nghỉ sớm một chút cũng tốt, cũng đã sắp tháng một rồi, mỗi ngày vào lớp ra lớp cũng quá lạnh.”

Bạch ngọc đường cúi đầu cười nói: “Cậu thật đúng là cưng em gái ha.”

“Anh hai, các anh định xem phim sao? Em cũng muốn xem nữa.” Triển Hân nhìn Bạch Ngọc Đường một cái, lại nhìn Triển Chiêu một cái, kéo tay áo anh trai, nhẹ nhàng cười. Anh hai luôn bận rộn nhiều việc, không có thời gian chơi với em, khó lắm mới có dịp về nhà.

“Xem chung đi.” Bạch ngọc Đường không chút khách khí lôi ra thêm một chiếc ghế dựa, ý bảo Triển Hân ngồi xuống bên cạnh Triển Chiêu.

“Vâng.”

Từ này về sau, Bạch Ngọc Đường thường xuyên đến Triển gia ăn cơm, mọi người trong nhà họ Triển đều đối xử với hắn như người trong gia đình, Triển Chiêu có đôi lúc nghĩ rằng, cho dù chỉ là ở cùng với nhau thân mật như thế này thôi, cậu cũng đã vô cùng thỏa mãn.

Mất đi lâu quá rồi, chỉ một mảnh nhỏ thân cận cùng ấm áp, đã có thể thỏa mãn tình cảm của cậu.

5. Chương 5: Thầm Kín

Triển Chiêu nhẹ cười khe khẽ, ý vị thâm trường: “Người trên thế gian thật đúng là vô vị, luôn luôn xuất hiện tiết mục như vậy, A thích B, B thích C, C lại thích A, phiền não vĩnh viễn không có hồi kết.”

Càng gần đến năm mới, khí trời càng ngày càng lạnh giá, đối với đám học sinh chuyên cần mà nói, đi học cũng đã biến thành một việc gian nan. Ban đêm vốn ngủ không đầy giấc, sáng sớm nhiệt độ xuống thấp, rời giường thực sự rất khó, đi học cũng càng khó tập trung tinh thần. Vào giờ tự học tối, nước nóng trong máy uống nước lại trở thành nơi phát ra nhiệt lượng thấp, lúc mọi người cầm ly nước trên tay, căn bản không thể cảm thấy được chức năng của máy uống nước nổi.

Tám giờ rưỡi, tiết hai: Kết thúc giờ tự học tối.

“Triển Chiêu, cậu có mệt không?”

Triển Chiêu quay đầu nhìn về Bạch Ngọc Đường ngồi sau lưng mình: “Cũng khá ổn, chỉ là có hơi buồn ngủ, còn có chút khát.” Đang chuẩn bị đứng dậy rót nước, đã thấy Bạch Ngọc Đường đưa qua chén trà hắt giữ ấm, ý bảo Triển Chiêu cầm lấy: “Lúc này uống nước nóng không đủ, uống miếng trà đi, tỉnh táo tinh thần một chút.”

“Cũng được.” Triển Chiêu có hơi ngẩn ra, đáy mắt đột nhiên hắt lên một tia hoảng hốt, lại gần như trong nháy mắt khôi phục thanh minh, hiện ra nét tươi cười ôn hòa quen thuộc của ngày thường: “Cũng được.”

Cẩn thận uống vào vài hớp trà nóng, Triển Chiêu nhẹ nhõm nhu, đưa chén trà của Bạch Ngọc Đường đến chóp mũi ngửi một cái: “Trà của cậu đây là trà gì a? Sao lại đắng như vậy.”

“Đắng sao?” Bạch Ngọc Đường thản nhiên nở nụ cười, “Mình thấy không tồi a, loại trà mình vẫn thường uống là trà Phổ Nhĩ, mẹ mình mua lá trà cho mình, đây là loại lá trà tương đối ngon, rất thơm đó.”

Triển Chiêu đóng chặt nắp chén trà, tiện tay đặt lên bên phải đầu bàn học của Bạch Ngọc Đường: “Đúng là rất thơm, nhưng mà cũng thật sự rất đắng mà, uống một ly ngược lại không chừng không ngủ được. Có thể là vì từ nhỏ mình đã không thích uống trà rồi nên không quen được mùi vị này, mình nghĩ tất cả trà đều rất đắng.”

“Cậu phải uống trà nhiều một chút, như vậy mới tốt cho thân thể, hoặc là có thể uống sữa tươi cũng được a.” Hiếm khi mới gặp Bạch Ngọc Đường cực kỳ kiên nhẫn khuyên Triển Chiêu.

“Biết rồi.” Trong lòng Triển Chiêu hiểu rõ đối phương là vì thân thể của bản thân mình mà lo lắng, cũng liền gật đầu, đã là ý tốt, không có lý gì lại không nghe theo đối phương, huống chi hẳn vẫn là Bạch Ngọc Đường.

Hắn chắc chắn sẽ không hại mình, Triển Chiêu tự nói với bản thân như thế.

Mà thời khắc này, ngồi bên cạnh Triển Chiêu, cách một lối đi nhỏ là Đinh Nguyệt Hoa. Cố ghé vào trên bàn học, ánh mắt chuyên chú nhìn về phía Triển Chiêu. Cô không muốn để ý tới Bạch Ngọc Đường, chỉ duy nhất cực kỳ kiên trì cực an tĩnh nhìn gò má của cậu. Đinh Nguyệt Hoa chẳng biết bắt đầu từ khi nào, phảng phất trong trái tim bỗng nhiên có một hạt giống đột nhiên nảy mầm, bắt đầu sinh trưởng, dần dần đơm cành kết nhánh trùng điệp, gần như trở sinh đóa hoa đầu tiên, diễm đam đến cực điểm. Cô sẽ ở bất cứ khoảnh khắc rảnh rỗi nào có được, chăm chú mà chuyên tâm nhìn đường cong thanh nhuận mà ôn lãng bên gò má cậu, dáng vẻ tươi cười hòa nhã bình an trên gương mặt cậu. Dáng vẻ mỗi một sâu sắc, bắt đặc dĩ nhu huyết Thái Dương những khi cậu mệt mỏi; dáng vẻ chăm chú mím môi, vô cùng nghiêm túc tập trung tinh thần những khi cậu làm bài; dáng vẻ mỉm cười an tĩnh những khi cậu nghỉ ngơi... Tất cả tất cả, đơn thuần như vậy mà lại đáng giá như vậy, trở thành động lực thầm kín nhất để Đinh Nguyệt Hoa nở nụ cười trong những thời điểm mệt mỏi.

Lúc sáng mắt lưu chuyển, chợt buồn chợt vui. Một ánh mắt ngẫu nhiên va chạm, sẽ là tâm tình không ngủ trong đêm mưa, là quan tâm trần trọc trần trụi đầy mỹ lệ.

Đinh Nguyệt Hoa biết, cô thích cậu ấy, so với yêu càng thích nhiều hơn, càng thuần túy hơn.

Cô nghĩ, cô nhất định phải chọn thời điểm thích hợp nhất, để cậu ấy thấy được tâm tình của cô, chỉ không phải là hiện tại.

Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường luôn luôn là những học sinh đi rất muộn, bọn họ thường ở lại trong lớp học đợi đến khi sắp tắt đèn mới thôi. Chờ lúc hai người rời khỏi lớp học, toàn bộ trường học đã vô cùng yên lặng, dường như đã bước vào thời kỳ ngủ đông, không còn bị ngoại vật quấy nhiễu, chỉ đắm chìm trong thế giới của riêng mình. Bầu trời đêm đông luôn luôn tối tăm đến vô cùng như vậy, không trăng, cũng không một ánh sao, bóp chết tất cả những gì có quan hệ đến ấm áp cùng sáng sủa, chỉ có những ngọn đèn cô đơn ven đường, run rẩy đổ xuống một tia sáng nhạt nhòa, trở thành người dẫn đường trung thành trong đêm.

Bạch Ngọc Đường nắm chặt chén trà trong tay, nhẹ nhàng thở dài: “Thật lạnh quá, mình vẫn thích mùa hè hơn.”

“Cũng được mà, mỗi mùa đều có thứ khiến cho người ta lưu luyến.” Triển Chiêu đút tay vào trong túi áo măng tô ủ ấm, nhẹ cười một tiếng, “Mùa đông cũng rất có ý nhị của mùa đông a.”

Bạch Ngọc Đường bỗng nhiên cúi đầu bật cười: “Triển Chiêu, không biết mình có từng kể với cậu về bạn gái cũ của mình trước đây chưa?”

“Chưa đâu.” Triển Chiêu dừng một nhịp, thanh âm sừng sùng trong đêm đen có vẻ như có như không, “Cậu chưa từng kể.”

Bạch Ngọc Đường bỗng nhiên mang theo tâm tình có chút hoài niệm, còn có chút thần thờ nói với người bạn bên cạnh: “Mình kể cậu nghe, trước đây rất lâu rồi, khi mình cùng Tô Hồng nhà mình đón Giáng Sinh, trời cũng đặc biệt lạnh. Mình mua rất nhiều pháo hoa, giấu ở trên cầu, sau đó gọi cổ tới. Mình để cho cổ chờ bên cạnh, lặng lẽ phóng cho cổ xem, ha ha, lúc đó pháo hoa nổ trên cầu nhìn thật đẹp, nhưng hai đứa bọn mình cũng sớm đông cứng ngắc rồi! Bây giờ nghĩ lại một chút, hồi đó đúng là quá lập dị. Lúc đó Tô Hồng nhà mình còn nói mình thần kinh lãng phí nữa.”

Triển Chiêu nghe ra được, trong chất giọng của hắn thể hiện ra sự hoài niệm đối với những kỷ ức tốt đẹp đã qua. Còn có cảm tình rõ ràng không dứt bỏ được, nhớ nhung vô hạn đối với cô gái trẻ đó ngày hôm đó đã cùng hắn ngắm pháo hoa trên cầu.

“Lúc đó trong lòng cô ấy nhất định cũng vô cùng cảm động.” Triển Chiêu hơi cúi đầu, cẩn thận nhìn đường đi lát đá phiến có chút trơn trượt dưới chân.

“Đúng vậy a.” Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng bật cười, “Tô Hồng ngoài miệng mắng mình, trong lòng vẫn là cảm động, ngay cả mình cũng nghĩ thật khó quên được, tuy rằng lúc đó quả thực rất lạnh.”

“Ừ.” Triển Chiêu cũng nhẹ nhàng cười cười, thanh âm ở trong đêm đông so với thường ngày dường như càng ôn hòa hơn, “Chủ yếu là phần tấm lòng đó đã khiến cô ấy cảm động, thể hiện rõ cho cổ biết trong lòng cậu cổ rất quan trọng, cổ biết rồi đương nhiên sẽ rất vui.”

Bạch Ngọc Đường bắt đầu kể tiếp cho Triển Chiêu nghe tình cảm thời trẻ tuổi của hắn. Kể rằng năm lớp 10 hắn vừa biết Tô Hồng thì kinh diễm, đối với cô ấy yêu thương, chiều chuộng và quan tâm không tự chủ được; kể những lúc cùng rất nhiều bạn học đi ăn uống ca hát, hắn vì một chút quan tâm và chiếu cố của cô ấy đã rất vui sướng; kể rằng lễ Giáng Sinh một năm kia, cô bị một nam sinh khác lớp thổ lộ thì luống cuống rồi vô ý thức nhìn về phía hắn với ánh mắt cầu xin trợ giúp; kể rằng hắn trong ngày lễ hội lạnh giá đó, mua một bó hoa hồng lớn, khí khái và cảm động nói “Đây là bạn gái của tôi”; kể chuyện hắn cưỡi xe mô tô, chở cô ấy đi khắp các ngõ ngách lớn nhỏ ở thành phố quê hương, đơn thuần mà sáng khoái theo gió mà đi. Kể về những lúc bọn họ lừa gạt người lớn trong nhà, lén lút chạy ra ngoài hẹn hò... Hồi ức nhiều như vậy, đẹp như vậy, từng chút từng chút một tích tụ, từ đầu đến cuối khiến người ta chẳng cách nào quên.

Triển Chiêu vẫn không ngắt đầu, thấp giọng hỏi: “Sau đó thì sao? Vì sao lại trở thành bạn gái cũ?”

“Chia tay.” Bạch Ngọc Đường ngẩng đầu đưa mắt nhìn lên khoảng không đen nhánh, mới nhàn nhạt thở dài, “Tình cảm cạn, còn có thể làm sao đây. Cổ nói cổ không thích mình, ở bên cạnh mình quá mệt mỏi, cổ nói cổ đã thích người khác.”

Trên gương mặt Triển Chiêu lộ ra một chút thần thái ngạc nhiên, nhìn về phía Bạch Ngọc Đường, nương theo bóng đêm che giấu tâm tình chua chát sâu trong đáy mắt: “Cô ấy không thích cậu? Cậu cũng có lúc bị người ta ghét bỏ a.”

“Xuống địa ngục đi, nói vậy đó, là huynh đệ sao.” Bạch Ngọc Đường thấp giọng cười mắng một câu.

Triển Chiêu vẻ mặt thành khẩn trả lời lại: “Không biết xấu hổ, ba mẹ mình chỉ có một mình mình là con trai đó, mình chỉ có em gái, không có huynh đệ. Cậu phải nói là huynh muội đi, mình còn miễn cưỡng ừ cho.”

“Lắm chuyện.” Bạch Ngọc Đường cười cho qua, lập tức khó nén mấy phần buồn bã, “Mình cũng không biết tại sao lại có kết cục như vậy, còn tưởng rằng vẫn có thể lâu dài cơ, đáng tiếc.”

Triển Chiêu bất động thanh sắc cười cười, vẻ ân cần trên mặt cũng rất rõ ràng: “Cậu vẫn thích cô ấy, đúng không?”

“Đúng vậy a.” Bạch Ngọc Đường thở dài một tiếng, “Mình vẫn luôn thích cổ, đáng tiếc cổ đâu có thích mình, có đôi khi thực sự rất buồn, nhưng lại không hận nổi.”

Tâm trạng trong lòng Triển Chiêu có phần chua xót, thế nhưng vẫn là tuân thủ nghiêm ngặt chức trách thân là bạn tốt: “Nếu thích như thế, cậu chưa từng nỗ lực vãn hồi sao?”

“Sao lại không có, nhưng cô nàng Tô Hồng này, bình thường nhìn dễ nói chuyện, tính cách lại rất ngang bướng, sẽ không thay đổi.”

“Bây giờ cô ấy đang ở bên người mới sao?”

“Không có đâu.” Trên mặt của Bạch Ngọc Đường toát ra một loại biểu cảm gần như là lạnh lùng, “Có vẻ cũng giống như mình, là si tình đơn phương, cũng không thực sự đến với nhau, người kia hình như không có thích cổ.”

Triển Chiêu nhẹ cười khe khẽ, ý vị thâm trường: “Người trên thế gian thật đúng là vô vị, luôn luôn xuất hiện tiết mục như vậy, A thích B, B thích C, C lại thích A, phiền não vĩnh viễn không có hồi kết.”

“Hắn là con người rất thích tự tìm phiền não đi,” Bạch Ngọc Đường thờ ơ nói, “Chuyện tình cảm hết lần này đến lần khác lại không thể dùng lý trí mà tự suy xét quyết định.”

“Ừ.” Triển Chiêu như có như không lên tiếng, hai người cùng nhau lặng lẽ đi trên đường, không nói năng gì nữa.

Lúc đến trước cửa tòa nhà ký túc xá, Triển Chiêu bỗng nhiên dừng bước, như thể mộng du, Bạch Ngọc Đường đứng lại theo, có chút nghi ngờ hỏi: “Triển Chiêu, cậu làm gì vậy? Có thứ gì rơi xuống sao?”

Triển Chiêu không đáp, chỉ im lặng trong chốc lát, bỗng nhiên ngẩng đầu đưa mắt hướng về bầu trời.

Chầm chậm, như một lần tương ngộ chưa biết trước, mi mắt của cậu cảm nhận được một mảnh hơi nước mềm mại mà mát mẻ, Triển Chiêu không khỏi vươn lòng bàn tay ra, đón lấy bông tuyết rơi đầu tiên, bông thứ hai, bông thứ ba, bông thứ vô cùng, bóng trắng tung bay... Trận tuyết đầu mùa này dùng phong thái duyên dáng vừa ung dung vừa nhã trí mà đến, nở rộ trong bóng đêm tăm tối an lành, như thể hoa rơi phiêu bạt trong một buổi trời cuối xuân, như lê hoa, khắp núi khắp đồng, thanh lịch cô lương, lẳng lẳng nở rộ, chẳng đợi người tưởng thưởng cho. Cánh hoa càng ngày càng nhiều, càng ngày càng dày đặc, bạch ảnh trùng trùng điệp điệp, phẳng phất như hồn phách từ viễn cổ dao tri mà đến phó ước, điển lệ nhã khiết (*). Gió thật nhẹ thật lạnh, nhưng sau cái lạnh thấu xương, dường như đọng đầy vô vàn ý tứ ôn tồn lưu luyến, cực kỳ giống lâu thật lâu trước đây, ánh mắt độc nhất vô nhị người kia dành cho cậu.

(Tao nhã hoa hệ thanh cao thuần khiết)

Lúc này không nên kinh động, để tránh quấy rầy đến trận gió và tuyết không hề hẹn trước này.

“Tuyết rơi...”

Lời nói thở ra bên môi Triển Chiêu gần như một lời thì thầm, si mê hoảng hốt ngẩng nhìn trận tuyết trắng xóa này, rồi lại không cách nào nói nên lời. Trong nội tâm Bạch Ngọc Đường cũng có vô vàn cảm giác chấn động, vì cảnh đẹp như thế thế ngoại đào viên này mà trên khuôn mặt tuấn tú bức người hiện ra biểu cảm rung động lòng người: “Chúng ta thật đúng là may mắn a, tuyết đẹp như vậy...”

Hai người ngơ ngác đứng hồi lâu, đến tận khi tuyết rơi càng lúc càng nhiều, trên mặt đất đã sớm đọng lại một tầng tuyết mỏng, như sương trắng bao phủ mặt đất, ánh sáng chứa đầy bóng đêm. Bạch Ngọc Đường vươn tay kéo Triển Chiêu qua, dùng cước bộ nhanh hơn đi vội về phía ký túc xá: “Xem được rồi thì mau mau đi thôi, hôm nay trời lạnh quá!” Bạch Ngọc Đường nói xong lại hơi nhíu mày, sao tay cậu ấy lại lạnh như vậy, như thể lạnh thấu đến tận trong tim, khiến người không rõ vì sao lại khó chịu trong lòng.

“Triển Chiêu, mới hôm trước cậu còn răn bảo Triển Hân mà, không nên mặc mỏng như vậy, cậu nhìn cậu bây giờ xem, sao tay lạnh đến như vậy, cậu không mặc áo len sao?” Vào đến ký túc xá, Bạch Ngọc Đường đứng dưới ánh sáng mập mờ nhạt nhòa giáo huấn Triển Chiêu, bởi vì sợ quấy rầy đến các học sinh lớp 10 và lớp 11 mà tận lực đè giọng nói xuống thật thấp, mà vẫn chứa một cảm giác ôn nhu như cũ, “Gió lạnh công, có thể nào bị cảm hay không?”

Triển Chiêu bất động thân sắc, rút tay của mình về, cười nhạt một tiếng nói: “Quần áo ấm đã mặc rất nhiều, đại khái là do vừa rồi ở bên ngoài hứng gió một lúc cho nên mới hơi lạnh thôi. Hơn nữa mình trời sinh cứ như vậy, vừa vào đông là tay chân lạnh chuyển lạnh, qua khỏi mùa đông sẽ ổn.” Cậu chần chờ một

lát, lại thấp giọng nói: “Không cần lo lắng, sẽ không dễ dính cảm như vậy đâu, thể chất của mình cũng không yếu như Hân Hân.”

“Mình đương nhiên phải lo lắng cho cậu.” Bạch Ngọc Đường nhướn mi, nói đùa một câu, “Mình lo lắng, hai đứa bọn mình ngày nào cũng ở chung một chỗ hết hơn mười tám tiếng đồng hồ, cậu mà bị cảm rồi, không phải mình rất xui xẻo sao.”

Triển Chiêu hơi cong khóe môi, hiện lên một nụ cười ôn hòa, chính trực lại thuần lương: “Mình còn đang sám hối vì trước đây đã hiểu lầm cậu là một thằng quỷ không có tình cảm không biết yêu thương huynh đệ đây, quả nhiên, hết sức lãng phí thời gian của mình.”

“Cậu sám hối đi nha, cậu hiểu lầm mình lâu lắm rồi đó, người lương thiện cỡ mình vô cùng đáng để cậu sám hối a. Để biểu đạt tình cảm huynh đệ thâm hậu của mình dành cho cậu, mình đã quyết định rồi.” Bạch Ngọc Đường làm vẻ mặt chuẩn bị ra một lời thề son sắt.

Triển Chiêu nhin không được hiểu kỳ: “Cậu lại có quyết định vĩ đại gì làm thay đổi vận mạng lịch sử quốc gia rồi? Nói nghe thử coi, mình có thể cho cậu một vài ý kiến và kiến nghị, khỏi thu phí cố vấn.”

“E hèm,” Bạch Ngọc Đường hắng giọng một cái, “Mình quyết định, điểm tâm ngày mai mình không đi ăn, cậu đem về cho mình.”

Triển Chiêu suýt chút nữa sặc nước miếng mà chết: “Đúng là, đúng là tình cảm huynh đệ thâm hậu.” Triển Chiêu đưa mắt liếc Bạch Ngọc Đường, tự tiểu phi tiểu nói: “Mình chỉ có thể nói, phương thức biểu đạt tình cảm của cậu thật đúng là đặc biệt ghê, đồng chí Tiểu Bạch.”

Bốn chữ cuối cùng, đặc biệt nhấn mạnh cao giọng ngân nga.

Bạch Ngọc Đường thò tay kẹp vào cổ Triển Chiêu, biểu tình có phần lưu manh: “Cậu còn gọi mình Tiểu Bạch nữa, mình sẽ cho cậu đi gặp Mao Chủ Tịch vĩ đại báo cáo cho ông nghe mấy chiến tích vinh quang nhà cậu, để ông cải tạo bớt cái thói quen áp bức bần nông và trung nẫu của cậu, cho cậu thoát thai hoán cốt, hồi lô trọng tạo (*).”

(* Thay da đổi thịt, tái sinh tái tạo)

“Tiểu Bạch, thả tay ra, cứ y như cục nước đá ấy, chết rét mất.” Triển Chiêu liền cảm thấy trên cổ truyền tới một trận lạnh như băng, vội vã dùng sức nhảy ra xa, đưa mắt trừng Bạch Ngọc Đường: “Sắp tai nạn chết người luôn rồi.”

Bạch Ngọc Đường trái lại đưa tay với sâu hơn, trên đầu ngón tay cảm thấy da thịt trơn mịn ấm áp, vô cùng thoải mái, có chút cảm giác tim rung rinh thần trí lung linh, không khỏi thở dài: “Thật là ấm áp a...”

Trong ánh mắt Triển Chiêu bỗng nhiên xuất hiện một tia ý nghĩ đau xót.

Cậu còn nhớ một mùa đông xưa thật xưa về trước, đó cũng là một đêm trời đổ tuyết lớn. Ngày đó cậu và Bạch Ngọc Đường cùng nhau rời kinh tra án, tróc nã hung phạm, hai người bị ép ở trong núi cả một đêm. Lúc đó ở trong sơn động, cũng là lạnh vô cùng, nhiệt độ rất thấp, tay cậu lạnh cóng đến nổi tái xanh. Bạch Ngọc Đường thấy thế liền đem tay cậu ủ vào trong ngực hắn, vừa hỏi cậu có còn lạnh hay không. Tay thật ấm, cậu cảm thấy ngay cả mặt mình cũng có cảm giác nóng dần lên. Bạch Ngọc Đường khi đó, ánh nhìn trong đôi mắt hắn, vĩnh viễn là ôn tồn quyền luyện dịu dàng, tình ý thành thành khẩn khẩn.

Chỉ là, cậu không dám đáp lại, một sai lầm đó là cả đời, cả đời hối hận. Trong quãng đời dài dằng dặc còn lại, ánh mắt của Bạch Ngọc Đường chính là ký ức ngọt ngào thân thiết duy nhất trong cuộc sống thâm trầm của cậu.

“Triển Chiêu, cậu bị sao vậy?”

Triển Chiêu đột nhiên phục hồi tinh thần lại, thấy vẻ mặt lo lắng của Bạch Ngọc Đường, lập tức tận lực thu lại thần sắc vô cùng hoảng hốt mà cũng rất bị thống, cố gắng thể hiện ra một dáng vẻ tươi cười nhạt nhẽo: “Không sao cả, có hơi mệt thôi, mau mau về đi, mình muốn ngủ sớm một chút.”

“À, được.” Bạch Ngọc Đường thu hồi ý muốn chơi đùa, cùng Triển Chiêu bước nhanh trở về ký túc xá của mình, chỉ là trong lòng hắn vẫn có điểm nghi ngờ không bỏ được. Mới vừa rồi trên nét mặt Triển Chiêu

xuất hiện thứ biểu tình buồn bã thăm đăm đó, khiến tâm tình Bạch Ngọc Đường tự dưng rối loạn, chẳng biết tại sao, vừa rồi hẳn kỳ thực rất, rất muốn xoa lên chân mày nhú chặt của cậu. (Thế sao không làm đồ đầnnnnnn *ôm em khóc*)

Thực sự là một ý muốn kỳ quái.

Lắc đầu, Bạch Ngọc Đường trầm hạ quyết tâm, phải tìm một thời gian nào đó tìm cách hỏi Triển Chiêu, là chuyện gì có thể khiến cậu thương tâm như vậy, làm một huynh đệ tốt cũng không thể khoanh tay đứng nhìn a. (Vào WC đi, tại cái thang trong gương đó...)

Sinh hoạt của cấp ba hết sức đơn điệu, hết ngày lại đêm hết đêm lại ngày, chỉ cảm thấy mỗi ngày đều như nhau, chỉ hận không thể đuổi cuộc sống này chạy nhanh hơn một chút nữa. Nhưng khi cuộc sống đi qua được một đoạn rồi, sẽ lại cảm thấy, thì ra vốn dĩ ngày trôi qua thật nhanh, hình như chỉ một chớp mắt đã qua mất một năm rồi. Mất thấy tuyết rơi ngày càng dày, rơi xuống rồi tan chảy, tan chảy rồi lại rơi, khí trời càng ngày càng lạnh, hương vị của năm cũng càng ngày càng nồng đậm hơn.

Nghỉ đông đến rồi.

6. Chương 6: Tình Duyên

Đây là tập tục của thôn này, trong đêm trừ tịch – đêm 30, sau khi ăn xong cơm tất niên, toàn bộ hài tử và thanh niên nam nữ chưa thành hôn trong thôn sẽ cùng nhau đi đến các gia đình chào một câu “Chúc năm mới, năm mới an lành”, sau đó tụ tập cùng một nơi để đón giao thừa, cho đến hừng đông, sáng sớm hôm sau cũng phải rời giường chúc năm mới, là ý tứ đem lại may mắn và cầu phúc.

Trong quan niệm của người Trung Quốc, ăn tết luôn luôn là một tập tục tốt đẹp nhất, bất luận trong một năm có ít nhiều cay đắng đau khổ, trong những ngày lễ mừng này đều có thể được bù đắp đầy đủ. Đối với học sinh lớp 12 như Triển Chiêu và Đinh Nguyệt Hoa mà nói, nghỉ đông đến kỳ thực ý nghĩa cũng không khác gì năm mới đã tới.

Ngày lễ trừ tịch, Triển Chiêu theo cha bận rộn nửa ngày. Lúc sáng sớm rời giường dán câu đối, em gái Triển Hân còn đang trên giường mình chìm trong giấc mộng đẹp đây, chờ Triển Chiêu và ba cậu chuẩn bị xong tất cả câu đối xuân, Triển Hân mới mơ màng màng đi xuống lầu. Sau khi làm xong câu đối xuân, sẽ theo ba và các vị thúc thúc bá bá và bọn anh họ em họ cùng đi lên núi của gia tộc bái tế tổ tông. Gia đình cũ nguyên bản ở trong núi, coi như cách thành thị khá xa, đến đỉnh núi rồi, bày rượu đốt hương phóng pháo, dập đầu tế bái cầu phúc đầy tròn, trọn vẹn lễ nghi, bên nào cũng không thể thiếu, chờ đến lúc tất cả tế bái đều đã xong xuôi, thu dọn ổn thỏa trở về nhà, Triển Chiêu cảm thấy mình đã sớm chết đói, ngay cả điểm tâm cậu cũng chưa ăn nữa.

Buông đồ dùng bái tế và rượu dư còn lại, Triển Chiêu vào nhà bếp rửa tay sạch, nhìn về phía em gái đang ở trong bếp phụ giúp mẹ hỏi: “Hân Hân, có gì ăn không? Anh hai sắp chết đói rồi.”

“Có trứng luộc nước trà, anh hai có ăn không?” Triển Hân từ băng ghế nhỏ đứng dậy, đặt rổ rau đang rửa xuống, từ trong nồi điện từ múc ra hai quả trứng luộc nước trà đưa cho Triển Chiêu, “Cho anh.”

Triển Chiêu dời băng ghế ngồi đối diện với Triển Hân, vừa ăn trứng luộc nước trà vừa hỏi: “Mẹ đâu rồi?”

“Mẹ qua nhà thím Ngũ bên cạnh mượn đồ rồi, chiều nay chúng sẽ làm thịt viên.” Triển Hân rửa tiếp rau trong rổ, nhìn về phía trứng gà trong tay Triển Chiêu, bỗng nhiên ngọt ngào cười: “Anh hai, em cũng muốn ăn, em lại đói bụng.”

Triển Chiêu ăn xong một trái trứng gà, lại bóc trái thứ hai, đưa tới bên miệng Triển Hân: “Cần một cái đi. Hân Hân, sáng nay em thức dậy trễ như vậy, có ăn điểm tâm chưa a?”

“Ăn một chén mì ạ.” Triển Hân vươn đầu ra cắn trái trứng gà một cái, chờ nuốt xuống mới trả lời, “Bắt quá lại đói bụng rồi. Mẹ nói bữa trưa có thể phải trễ một chút, trong nồi còn dư lại mì sợi hồi sáng nay, anh hai có ăn không?”

“Ăn chút, điểm tâm anh cũng chưa ăn, bận rộn từ sáng sớm đến giờ, bụng đang đói đây, Hân Hân em cũng ăn chút?”

“Ăn, em cũng đói.”

Triển Chiêu đứng dậy mở bếp ga, hâm nóng mì sợi một chút, sáng nay mẹ nấu rất nhiều mì, ăn hết làm sao được, bây giờ phần còn thừa nhưng thật ra đủ để hai anh em ăn đến chắc dạ đây.

Chờ mì sợi nóng lên rồi, rau của Triển Hân cũng đã rửa xong, Triển Chiêu đưa cho em gái một bát mì bỏ thêm rất nhiều chân giò hun khói và rau trộn, hai anh em bắt đầu ăn bữa ăn không biết nên gọi là bữa sáng hay bữa trưa này.

Cuối buổi trưa lại đổi thành mẹ và Triển Hân tắt bếp công chuyện, ba cùng Triển Chiêu tương đối rảnh rỗi. Hai mẹ con một mực ở trong nhà bếp bẽ bẽ bộn bộn chuẩn bị bữa cơm tối phong phú và thức ăn cần trong năm mới, không thấy bóng dáng ba đâu, Triển Chiêu bật TV xem một chút, không thấy tiết mục nào thích, lại trở về phòng mình đọc sách đi.

Lúc bốn giờ rưỡi, Triển Hân trong miệng cắn nửa khúc chân giò hun khói từ trong phòng bếp chạy đến nói với Triển Chiêu: “Anh hai, mẹ nói để anh với ba đi bắn pháo đi, chúng ta có thể ăn được rồi.”

Triển Chiêu từ căn phòng nhỏ bỏ trống trên lầu một kéo ra một cây pháo lớn nhất, cùng với ba hai người lúi đến cửa đốt pháo. Pháo nhà mình phóng, xen lẫn với âm thanh truyền tới từ nhà hàng xóm, tiếng “bùm bùm” bên tai vang mãi không dứt, Triển Hân đứng trước cửa xem hết sức vui vẻ, một lúc sau lại thấy văng ra mấy viên pháo nhỏ, theo bản năng bước lui về sau. Triển Chiêu thấy thế liền đi tới bên cạnh em gái, vươn tay ra che hai tai Triển Hân, thuận tiện kéo thân thể em gái ôm ôm vào trong lồng ngực mình, che chắn tầm nhìn cho em, để tránh khỏi xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. (Anh hai như vậy mì cũng muốn =((((((

Pháo thả thật lâu mới không còn tiếng vang nữa, Triển Chiêu xoa xoa tóc Triển Hân: “Hân Hân, bắn xong rồi, chúng ta đi vào dọn chén đĩa đi, ăn cơm tất niên được rồi.”

“Được a được a.” Triển Hân nâng mặt lên, nụ cười trẻ con ngây thơ đến ngọt ngào, kéo tay của anh trai chân bước nhanh lẻ hướng về phía phòng ăn, “Nhanh nhanh ăn cơm nào.”

Hân Hân náo nhiệt ăn xong bữa cơm tất niên, cũng mỹ mãn đắc ý lấy được tiền lì xì dồi dào, Triển Hân ngoan ngoãn vãi chào hết năm với ba mẹ xong liền hào hứng ra ngoài tìm Tương Lưu Tô. Cùng ba mẹ nói chuyện một chút, bọn nhỏ trong thôn đều đã tề tụ kéo đến, đều cười đùa nói: “Chú Tư, thím Tư, năm mới an lành a!”

Triển mẹ ôn nhu hòa hiếu bắt chuyện với mọi người: “Tiểu Chiêu, bưng hộp trà của nhà chúng ta ra đi, cho mọi người ăn một chút gì a... Em gái con đi đâu rồi? Con dắt theo em theo mấy đứa nhỏ cùng nhau đi tiếp đi...”

“Con biết rồi.” Triển Chiêu bưng hộp đồ ăn vặt và điểm tâm đã bày xong, một bên bắt chuyện với mọi người, một bên đáp lời mẹ một câu, “Con sẽ gọi Hân Hân đến ngay.”

Đây là tập tục của thôn này, trong đêm trừ tịch – đêm 30, sau khi ăn xong cơm tất niên, toàn bộ hài tử và thanh niên nam nữ chưa thành hôn trong thôn sẽ cùng nhau đi đến các gia đình chào một câu “Chúc năm mới, năm mới an lành”, sau đó tụ tập cùng một nơi để đón giao thừa, cho đến hừng đông, sáng sớm hôm sau cũng phải rời giường chúc năm mới, là ý tứ đem lại may mắn và cầu phúc.

Mọi người sau khi đợi ở nhà họ Triển một hồi, liền đi xuống nhà tiếp theo, Triển Chiêu tự nhiên cũng phải đi cùng. Đinh Nguyệt Hoa đi bên cạnh Triển Chiêu ngẩng đầu nhìn một chút bầu trời đêm trên đỉnh đầu, đóa đóa pháo hoa phóng lên trên khoảng không cao vút, lên đến đỉnh yên nhiên bùng nổ, sáng ngời rực rỡ, ung dung tươi đẹp, lấp lánh lộng lẫy trong bóng đêm, tràn đầy một loại cảm giác khói lửa thế tục của nhân gian, vô cùng ấm áp, vô cùng động lòng người. Cô gái trẻ tuổi không khỏi nở một nụ cười dịu dàng trầm tĩnh.

Triển Chiêu thấy cô như vậy, lại hỏi: “Nguyệt Hoa, cậu rất thích pháo hoa sao?”

“Đúng vậy a.” Đinh Nguyệt Hoa tiểu ý thản nhiên, “Cảnh tượng rất đẹp, cũng rất rực rỡ a...”

“Cũng đúng.”

Đinh Nguyệt Hoa nhìn đoàn người, lại không thấy Triển Hân ngày thường rất dính ca ca: “Em gái cậu đâu rồi? Sao không đi cùng với cậu vậy?”

Triển Chiêu mềm mỏng mà cứng chiều cười cười: “Hân Hân đến nhà Lưu Tô chơi rồi, chúng ta một lát nữa cũng phải sang đó, đến rồi dắt em ấy theo cùng đi, lúc này hẳn đang được chơi đến hài lòng đây.”

“Quan hệ của Triển Hân và Tương Lưu Tô thật đúng là tốt.” Đinh Nguyệt Hoa nhè nhẹ cười.

Triển Chiêu cũng cười cười nói: “Hai đứa nhỏ lớn lên cùng nhau mà, quan hệ tốt là rất bình thường, Hân Hân cũng không có ai khác làm bạn thân. Lại nói tiếp tính cách của em gái mình và cậu cũng thật giống, rất hướng nội, cũng rất văn tĩnh.”

Đinh Nguyệt Hoa theo thói quen sờ sờ vào tai nghe màu trắng nhét trên lỗ tai: “Rất tốt nha.”

Sau khi đi xuống một vòng, tất cả mọi người tụ lại trong đại sảnh nhà họ Dư đánh bài hoặc nói chuyện phiếm, giết thời gian buồn chán đến khi đón giao thừa. Triển Chiêu dắt theo em gái về nhà bởi mẹ đang xem ti vi một mình nói chuyện một chút, chào hỏi một câu xong cũng đến nhà họ Dư đón giao thừa. Triển Hân vừa đến nơi đã thả tay Triển Chiêu ra, chạy đến chỗ của Tương Lưu Tô, hai cô bé lại cùng một chỗ hoan hoan hỉ hỉ lặng lẽ trò chuyện với nhau.

Triển Chiêu tìm một chỗ trống ngồi xuống, vừa khéo ngay bên cạnh Đinh Nguyệt Hoa, thấy sách trong tay Đinh Nguyệt Hoa, không khỏi cười cười, trống mắt có thần sắc thần phục: “Vẫn còn đang đọc sách a.”

“Sách giải trí mà thôi.” Đinh Nguyệt Hoa phe phẩy quyển sách trong tay, thần tình có chút lười nhác, quyển “Thời quang đảo ảnh” của Chu Chí Văn tiên sinh, một cuốn sách rất khá, mình rất thích a, không nhịn được muốn đọc một lèo cho xong.”

Triển Chiêu đưa mắt nhìn bìa trước nhả khí: “Nhìn thiết kế thật đúng là phù hợp khẩu vị của cậu, lại là văn xuôi sao?”

“Văn xuôi, tùy bút.” Đinh Nguyệt Hoa cười cười, “Một lát nữa trở về cho cậu mượn xem thử nha? Thực sự là kiệt tác, không thể bỏ qua.”

“Được.”

Sau khi tùy ý hàn huyên một hồi về suy đoán nguyên vọng, Đinh Nguyệt Hoa liền chìm đắm vào trong văn tự của sách. Triển Chiêu bắt đầu lấy điện thoại di động của mình ra nhắn đi mấy cái tin nhắn chúc năm mới cho bạn học, bằng hữu và giáo viên. Triển Chiêu không thích loại SMS số lượng lớn của các công ty di động, hảo tắc hảo hỉ, chung quy quá mức lạnh nhạt, không có tình ý gì, tin nhắn như vậy cho dù gửi đi khi nhận được cũng không có cảm giác gì mấy, cho nên cậu tình nguyện tự mình viết.

Tuy rằng so ra không đẹp đẽ bằng mấy tin nhắn mặc định kia, nhưng ít nhất có thể thấy được sự chân thành thật tâm.

Vui đùa một hồi đã đến gần mười hai giờ, phần lớn mọi người đều đang giữ bộ dạng tinh thần sáng láng. Triển Chiêu quay đầu lại nhìn em gái một chút, phát hiện Triển Hân và Tương Lưu Tô đã sớm ghé vào bên bàn nhỏ ngủ mất. Triển Chiêu liếc mắt nhìn Đinh Nguyệt Hoa hoàn toàn đắm chìm trong sách, lặng lẽ đứng dậy đi qua bên kia, thấy hai đứa đều ngủ rất say, Triển Chiêu cũng chậm chậm đưa Lưu Tô lên vai công em về nhà trước. Trên đường tiểu cô nương có tỉnh dậy một lần, thấy là anh hai của Hân Hân, lại ngủ tiếp. Chờ thu xếp cho Lưu Tô êm ấm rồi, Triển Chiêu mới trở lại đại sảnh nhà họ Dư, Triển Hân vẫn còn rúc ở bên cạnh bàn ngủ đến ngon lành, chỉ là khuôn mặt nhỏ nhắn hơi hiện lên vẻ nhợt nhạt, rõ ràng là có hơi lạnh. Triển Chiêu tiểu tâm dục dục ôm em gái vào lòng, Triển Hân một khi đã ngủ thì không dễ gì tỉnh dậy, lúc này cũng chỉ là dựa vào ngực anh trai xoay qua xoay lại mà thôi, vẫn là đáng vẻ nhu thuận mà an tĩnh. (Anh trai oiiii ; ” ;)

Khi về đến nhà, đèn đuốc trong nhà vẫn sáng choang, ba vẫn chưa về tới mà mẹ đã ngủ rồi. Triển Chiêu ôm em lên lầu hai, giúp đỡ Triển Hân vẫn còn đang nửa mê nửa tỉnh cởi chiếc áo len bằng sợi bông vừa dày vừa nặng ra, sau đó đắp kín chăn cho em rồi mới đi xuống lầu. Đã trễ thế này, Triển Chiêu cũng có chút mệt mỏi, không muốn đón giao thừa nữa, đơn giản đi tắm xong dự tính đi ngủ luôn. Mới vừa nằm xuống, chuông báo tin nhắn của điện thoại di động liền vang lên, còn là hai tiếng.

Tin nhắn thứ nhất là của Nguyệt Hoa gửi tới: Triển Chiêu, cậu về nhà ngủ luôn sao?

Triển Chiêu nhẹ nhàng cười cười, nhanh tay nhắn tin trả lời cô: Đúng vậy, muộn lắm rồi, ở trường học một chút không nói, về nhà còn không cho người ta nghỉ ngơi một chút, quá nghiệp chương đi...

Tin nhắn thứ hai là của Bạch Ngọc Đường gửi tới, tìm Triển Chiêu theo những con chữ nhỏ trên màn hình điện thoại mà dần dần nổi lên cảm giác chua xót, lại hơi đau: Triển Chiêu, ba mẹ mình bọn họ lại cãi nhau.

Ngón tay dừng lại trên phím chữ số thật lâu, Triển Chiêu nhẹ nhàng nhắm mắt lại, rồi chậm chậm mở ra, từng chữ từng chữ ghép lại thành câu: Cha mẹ luôn có thể giới của cha mẹ, chúng ta không hiểu, cậu phải thật vui vẻ, biết không? Ắn xuống gửi tin đi.

Ừ.

Triển Chiêu kéo tới kéo lui, phát hiện quả nhiên chỉ có một ký tự nhạt nhẽo như thế, không còn gì khác nữa, không khỏi có chút lo lắng không cầm được. Tắt đèn bàn, cậu nghĩ, lúc này, Ngọc Đường hẳn đang suy nghĩ gì đấy?

Mừng một năm mới.

Mắt còn chưa mở ra, Triển Chiêu đã nghe được tiếng pháo xóc xếch từ bên ngoài vang đến. Rời giường xuống lầu, mẹ đã nấu xong sủi cảo, bày ra một bàn đồ ăn. Thấy cậu xuống tới, diễm đạm cười cười: “Tiểu Chiêu a, một lát nữa còn phải đi ra ngoài chúc mừng năm mới các thúc thúc bá bá nữa, mau rửa mặt rồi lên gọi em con xuống ăn cơm đi. Các anh các chị sẽ tới ngay bây giờ, không tới trễ được a.”

“Con biết rồi, mẹ.” Triển Chiêu giúp đỡ mẹ dọn xong bàn ăn, mới đi đánh răng rửa mặt, gọi em gái rời giường.

Vừa mới ăn điểm tâm xong, tất cả mọi người đã đến đây, Triển Chiêu dắt theo Triển Hân cùng đi. Chờ đi đến đủ tất cả mọi nhà, mọi người mới tự chạy về nhà mình chuẩn bị. Dựa theo lệ cũ, mừng một đầu năm, bọn họ phải đi đến Báo Ân Tự ở rất xa dâng hương. Thân thể Triển Hân vẫn chưa tốt lắm, cho nên mẹ Triển cũng liền phá lệ coi trọng việc này.

Một đám bọn nhỏ cười xe đạp đón gió xuất phát, cười đùa đùa, lúc đến Báo Ân Tự, chính là lúc sáng người bắt đầu khởi động, thời điểm năm mới, người đương nhiên rất đông. Nói là tới dâng hương cầu phúc, nhưng đối với đám thanh niên mà nói, chung quy thành phần đi để du ngoạn chiếm quá đông. Nhìn quang cảnh và kiến trúc cổ điển, thường thức một chút phong cảnh xanh tươi mát lạnh mà thôi. Trong Báo Ân Tự có một tháp đứng nho nhỏ ở ngay phật đường phía trước, trên khối hình bát giác thẳng đứng có cảm giác cổ kính hiện ra một chiếc chuông gió bằng đồng, theo gió đong đưa nhẹ nhẹ, phát ra một chuỗi âm thanh có chút buồn buồn. Nghe đâu có lời thành tâm, ở trong lòng mặc niệm nguyện vọng của bản thân, đem một đồng tiền xu thành công ném lên được đến đỉnh bát giác đó, nguyện vọng sẽ có thể thành hiện thực.

Triển Hân mỗi lần đến Báo Ân Tự, đều sẽ rất nghiêm túc làm một lần ước nguyện, nhưng là bởi vì tuổi còn nhỏ, sức khỏe cũng không tốt lắm, khí lực không đủ lớn, ném rất nhiều lần nhưng vẫn chưa từng thành công, nhưng lại phi thường chấp nhất. Triển Chiêu thương Triển Hân, không muốn nhìn nguyện vọng của em gái không thành, cho nên mặc dù bản thân không tin loại thuyết pháp này, nhưng vẫn có ý định giúp em mấy đồng tiền xu. Thế nhưng tiểu cô nương vậy mà lại cố chấp vô cùng, cũng không cần anh hai hỗ trợ, nhưng chính mình lại càng muốn mỗi năm đến thử.

Triển Chiêu rất bất đắc dĩ nghĩ, rõ ràng chỉ là một câu chuyện kể đơn giản, quả nhiên trẻ con vẫn là trẻ con a. Căn bản không hiểu được, có đôi khi ngay cả bản thân mình còn không đáng tin nhiệm, huống chi là thần cùng phật đây.

Đối với đám Triển Chiêu và Đinh Nguyệt Hoa đang ở trong những ngày cao trào trên đường chiến đấu thi vào trường đại học mà nói, kỳ nghỉ đông cũng chỉ có 10 ngày, thật sự là quá ngắn, bất quá chỉ bằng một cú

thở dốc mà thôi. Như thế trong chớp mắt, lại đã phải đi học thêm. Trước hôm vào học một ngày, ba mẹ vừa đúng dịp phải đến nhà cậu làm khách, Triễn Chiêu bởi vì phải sớm trở về trường đi học cho nên không muốn đi, mà Triễn Hân cảm thấy lười cũng không muốn đi. Mẹ Triễn không miễn cưỡng bọn nhỏ, lại nói với Triễn Chiêu: “Cũng đúng dịp, Tiểu Chiêu, hôm nay con hãy dắt em theo đi thăm nhà Lô lão sư nha, biếu cho nhà họ chút quà lễ, chúc năm mới các thứ.”

Triễn Chiêu nhất thời có điểm sững sốt: “Lô lão sư là ai a, mẹ? Chủ nhiệm lớp của Hân Hân đâu phải họ Lô a.”

Mẹ Triễn ôn nhu cười nói: “Con quên rồi sao, chính là đôi vợ chồng giáo viên hồi năm ngoái dạy bổ túc cho Hân Hân đó, lúc trước Hân Hân có thể thuận lợi thăng lên cấp II, ít nhiều là nhờ vào vợ chồng họ. Tết năm ngoái mẹ còn đưa theo Hân Hân đến bái phỏng hai người họ đây, người tốt vô cùng, bọn họ cũng rất thích Hân Hân. Hơn nữa nhà hai người họ năm nay vừa mới dời đến khu lân cận, ở cách nhà chúng ta rất gần, vẫn thường lui tới, cho nên hồ tương lẫn nhau cũng là chuyện nên làm.”

“À.” Triễn Chiêu nhớ ra, gật đầu đáp, “Con biết rồi, sẽ đi ngay.”

“Đừng quên, quà biếu các thứ mẹ đều chuẩn bị cả rồi.” Mẹ trước khi đi còn không quên dặn dò.

Xem TV một chút, Triễn Chiêu cầm quà biếu gì đó mẹ đã chuẩn bị từ trước, liền dắt theo Triễn Hân đến nhà Lô lão sư chúc tết. Vừa gõ cửa xong, Triễn Chiêu nhìn cậu thiếu niên ra mở cửa, đầy mặt đều là biểu tình kinh ngạc: “Ngọc Đường?!”

Bạch Ngọc Đường trong tay cầm trái táo đã gặm một nửa, thấy là hai anh em nhà họ Triễn, nhanh nhanh nhai nuốt miếng táo còn trong miệng: “Ta nói, tại sao lại là hai người cậu chứ? Đây cũng quá là có điểm lành đi!”

“Cái gì mà có điểm lành a.” Triễn Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường nghiêng người sang bên để nhường đường cho cậu, liền kéo em gái vào nhà, vẫn còn nói: “Mình còn muốn hỏi cậu đây, sao cậu lại ở nhà Lô lão sư vậy? Quá trùng hợp nha, đến xem kịch cũng không đến như vậy, thiệt tình đó!”

Bạch Ngọc Đường cười rục rịch: “Sao mình không thể ở đây được chứ, hai anh em ngồi trước đi đã. Mình châm trà cho hai người.” Nói xong Bạch Ngọc Đường vừa đi đến bên cạnh máy uống nước rót ra hai chén trà, vừa gọi vào bên trong một tiếng: “Anh, chị dâu, có khách đến thăm này, mau ra đây!”

“Tới liền.”

Lô Phương và Mẫn Tú Tú từ trong phòng làm việc đi tới, Mẫn Tú Tú vừa thấy Triễn Hân liền hài lòng cười: “Đúng là trò ha, Triễn Hân, sao hôm nay lại nhớ mà đến thăm nhà lão sư vậy.”

Triễn Hân khoanh tay khéo léo đáp: “Mẫn lão sư năm mới vui vẻ! Lô lão sư năm mới vui vẻ! Chính là năm mới đến thăm thăm thầy cô, kính chúc thầy cô mừng năm mới.”

Lô Phương ôn hòa cười: “Trò cũng năm mới vui vẻ nhé, thật hiểu chuyện a.” Nói xong nhìn Triễn Chiêu đứng một bên: “Em chính là anh trai của Triễn Hân, Triễn Chiêu phải không, lần trước gặp mẹ của em bà ấy vẫn luôn nhắc tới em.”

“Vậy a.” Triễn Chiêu đưa quà biếu lên, biểu lộ nét mặt ôn hòa khiêm tốn thường dùng để đối đãi với người ngoài: “Mẹ em nói vợ chồng lô lão sư đề là người tốt, đối với Hân Hân của nhà em cũng rất chiều cố, cho nên cố tình đến chúc năm mới.”

Mẫn Tú Tú cất đồ đi rồi cười sang sảng: “Lại còn mua đồ này nọ làm gì, khách khí như vậy vợ chồng cô làm thế nào mà nhận cho hết được a, trưa nay lưu lại dùng một bữa cơm đi.”

“Đúng đó nha.” Bạch Ngọc Đường cũng phụ họa nói: “Ở lại ăn cơm đi, mình đến nhà các bác ăn chục nhiều bữa như vậy rồi, cũng đến lượt mình mời mọi người một bữa.”

Mẫn Tú Tú và Lô Phương đồng thời kinh ngạc nói: “Ngọc Đường, em và Triễn Chiêu biết nhau sao?”

“Dĩ nhiên.” Bạch Ngọc Đường và Triễn Chiêu nhìn nhau cười, Bạch Ngọc Đường kéo Triễn Chiêu qua giới thiệu: “Triễn Chiêu chính là huynh đệ của em trong ký túc xá, bình thường chính là người có quan hệ tốt

nhất với em. Triển Chiêu, đây chính là đại ca đại tẩu của mình, trước đây mình từng đề cập với cậu, có còn nhớ không?”

Triển Chiêu chột hoàn hồn: “Thì ra là thế a, trách không được nhỉ.”

“Chúng ta đúng là có duyên phận nha, lão sư.” Triển Hân đang ngồi trên ghế ngáy thờ cười, nói một câu liền được mọi người nhất trí tán thành.

Náo loạn nửa ngày, thì ra Lô lão sư chính là đứa trẻ mà cha mẹ Bạch Ngọc Đường đã thu nuôi kia, lại nói tiếp hai nhà ngược lại thực sự là duyên phận không cạn. Triển Chiêu trước đây vẫn không biết vị giáo viên dạy bổ túc cho em gái mình chính là Lô Phương, đại ca kết nghĩa kiếp trước của Bạch Ngọc Đường, bằng không có lẽ đã sớm liên tưởng ra quan hệ của bọn họ rồi.

“Nói cách khác, anh chị của cậu dọn nhà là vì chị dâu cậu đang mang thai, không tiện lắm, cho nên mới thăng thần dời đến nơi ở gần trường học hơn sao.”

Ngày hôm sau nữa ở trong trường học, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vừa mới đến đang ở lầu dưới ký túc xá vừa phơi nắng chăn, vừa nói chuyện phiếm, khó có được một ngày thời tiết tốt như vậy, ấm áp lại sáng sủa.

“Đúng đó.” Bạch Ngọc Đường giúp Triển Chiêu đem chăn kéo ra xong, thuận miệng đáp: “Như vậy có điểm thuận tiện, đối với chị dâu tương đối khá. Ba mẹ sau khi biết chị ấy mang thai đặc biệt vui mừng, còn muốn bảo chị dâu mình trước hết từ chức đi nữa.”

Triển Chiêu chần chờ một chút, mới chậm rãi nói: “Ngọc Đường, ba mẹ cậu, ổn rồi sao?”

“Ổn cái gì.” Bạch Ngọc Đường thoáng nhùng tay một chút, nhàn nhạt cười lạnh: “Nếu không phải nghe anh mình nói, chị mình đang mang thai, mình lại sắp sửa thi, không thể phân tâm, bọn họ giờ này chắc đã ly hôn rồi!”

Chăn đều đã được phơi nắng rồi, Triển Chiêu kéo Bạch Ngọc Đường ra ngồi trên bậc thang, nhẹ nhàng hỏi: “Vì sao?”

Bạch Ngọc Đường ôm đầu gối ngắm nhìn bầu trời, nhàn nhạt nói: “Bọn họ từ rất lâu rồi đã bắt đầu cảm tình bất hòa, lúc nào cũng cãi nhau, âm ỉ đến mức ra riêng, cũng không khai thông được. Lần này dường như là tiêu luân rồi, mẹ mình phát hiện ba mình ở bên ngoài nuôi nữ nhân, nghĩ không thể nhịn được nữa đi.”

“Sao lại như vậy chứ? Không phải cậu nói ba mẹ cậu là yêu nhau nên mới kết hôn sao?” Triển Chiêu nhớ tới Bạch Ngọc Đường trước đây có kể với cậu về chuyện gia đình, nghĩ tới lại không giải thích được.

“Trước khi thì tốt. Cậu biết không, ba mình ở nhà là loại đàn ông rất sợ bị người khác nói là đồ sợ vợ, mẹ mình cá tính lại tương đối mạnh mẽ. Nhưng mình biết, bình thường đều là ba mình nhường nhịn mẹ.” Bạch Ngọc Đường bình lặng nói, ánh mắt rất yên tĩnh, “Sau đó, mẹ mình lại làm quản lý quan hệ công chúng, cậu cũng biết, cái nghề này yêu cầu giao tế với người ngoài rất phiền, bọn họ lại không tin nhau. Sau đó nữa lại lục đục ra thêm một chuyện, việc buôn bán của ba mình phải bồi thường tiền a, thật sự âm ỉ, âm ỉ tới mức muốn động tay động chân.”

Triển Chiêu lặng lẽ một hồi, do dự một chút mới đưa tay đặt lên cánh tay của Bạch Ngọc Đường, an ủi: “Đừng lo lắng, ba mẹ cậu đã yêu nhau nhiều năm như vậy, sẽ không dễ dàng cắt đứt đâu, cậu cứ lo thi cho tốt nhất là được rồi.”

“Mình hiểu rõ.” Bạch Ngọc Đường nhàn nhạt cười khổ, “Mình chỉ là thấy lạ, Triển Chiêu, cậu nói xem, trên đời này thực sự không có tình cảm nào suốt đời không đổi sao. Nhân tâm cũng biến chuyển quá nhanh đi.”

Đương nhiên là có, chỉ là cậu vô pháp lý giải, vô pháp nhận thức, nhưng mình biết nhất định có, tỷ như chúng ta đã từng có.

Triển Chiêu trầm mặc không trả lời, mà Bạch Ngọc Đường cũng lập tức trở nên lặng lẽ, hần tựa hồ cũng không cần cậu trả lời cái gì.

7. Chương 7: Bạch Y

“Được, chúng ta bắt đầu lại một lần nữa đi.” Bạch Ngọc Đường đưa tay nhẹ nhàng ôm lấy Tô Hồng, trong đôi mắt nhắm chặt là mỗi một thâm trầm. Hắn cảm thấy rằng mình vẫn yêu, chỉ cần còn yêu, nỗi đau này cũng sẽ không ngừng lại, không phải đã sớm hiểu rồi sao.

Qua kỳ nghỉ tết, thời gian hình như lại trôi qua rất nhanh. Đã nhìn thấy chữ số đếm ngược thời gian đến kỳ thi vào trường đại học viết trên bảng đen bên phải thay đổi đến càng lúc càng nhanh, từ ba mươi mấy xuống còn hai mươi mấy, rồi sau đó mười mấy cũng nhỏ dần. Sinh hoạt cũng trở nên máy móc hơn, làm bài, thi thử, giải đề, tình tiết cứ trải dài khiến đám học sinh không ai hăng hái nổi, ngay cả bảng xếp hạng cũng bị vây trong một cảm giác vi diệu, có vẻ để ý, nhưng hình như lại chẳng để ý.

Trải qua hai đợt thi thử, mọi người hình như đã trở nên bình tĩnh rồi, bản thân cũng không có gì phải lo âu, đơn giản cứ làm từng bước, thuận theo tự nhiên, trong lòng trái lại thả lỏng rất nhiều. Lúc này, phong trào lưu bút nhấc gửi thời học sinh cũng bắt đầu thổi qua các lớp, thể loại này cũng không phân biệt là lớp trọng điểm hay lớp phổ thông gì cả, dù sao, ôn áp tình cảm ly biệt là chuyện mà học sinh nào gần tốt nghiệp cũng đều sẽ có. Về điểm này, ở trong ban văn khoa biểu hiệu càng rõ ràng hơn, ở trên bảng lưu bút mỗi người đều đầu một trang tràn đầy tình cảm lời nhấc gửi, so với bên ban khoa học tự nhiên vài va câu nhạt nhẽo hào ngôn trắng ngữ, càng cảm thấy ứ ất buồn thương hơn nhiều.

Đinh Nguyệt Hoa cũng không ngoại lệ, mua về một quyển lưu bút cực kỳ tinh tế thanh lịch, nhưng cô không giống như những người khác chuyển cho tất cả mọi người đều viết, mà chỉ chọn những người có thể xưng là bằng hữu tri kỷ viết cho cô, cũng không thêm để ý đến ánh mắt của người khác. Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường đều mua sổ lưu niệm dùng một lần, là loại giấy trang rời, vô cùng tiện dụng, có thể cho nhiều người đồng thời viết, giản đơn bớt việc, thực sự là lựa chọn đầu tiên của người lười. (chú thì hiểu, nhưng em cũng vậy à =))))))

Nhưng đối với Đinh Nguyệt Hoa mà nói, một trang giấy Triển Chiêu phân cho như vậy, căn bản là không đủ cho cô.

Hoàn toàn thiếu, một trang giấy thật mỏng này, làm sao có thể truyền tải hết được tình ý uẩn chuyển tinh tế suốt một năm qua của cô? Làm sao có thể trải ra hết tương tư ngập tràn trong vô số đêm mưa của cô?

Cô cần vốn không phải là một trang giấy, mà là cậu ấy dùng chân lại, kiên trì nghiêng tai lắng nghe cùng ánh mắt thành khẩn của cậu. Tròn một năm, trong nhiều rất nhiều đêm mưa trăn trở không ngủ như vậy, trong bóng đêm, dưới ánh trăng, cô dùng hết tâm ý cả đời, luyện tập rồi luyện tập, viết cho cậu ấy một bức thư tình.

Một bức thư tình đời này chỉ có một. Dem tình ý làm giấy nền, đem tài tình làm cọ vẽ, đem tương tư làm màu.

Độc nhất vô nhị.

Cho nên, đến khi Triển Chiêu đưa giấy ghi lưu bút cho cô, Đinh Nguyệt Hoa nét mặt dịu dàng, trong mắt là tầng tầng tiểu ý, như đóa hoa xinh đẹp nở rộ: “Triển Chiêu, ước chừng mình phải trả cho cậu trễ rồi, có lẽ phải đợi đến ngày thi xong đó.”

Triển Chiêu chẳng biết tâm ý của cô, ôn lãng cười nhè nhẹ, thậm chí còn vui đùa một chút: “Được, cậu cứ từ từ viết, hảo hảo viết, chờ sau này đại tài nữ của chúng ta nổi danh, mình sẽ đem nó đi đấu giá, hẳn là rất náo nhiệt a.”

Đinh Nguyệt Hoa nhưng cười không nói, cười đến Bạch Ngọc Đường bên cạnh có cảm giác như gió lạnh tràn tràn qua.

Ở thời điểm 2 tháng trước khi kỳ thi tốt nghiệp phổ thông diễn ra, nhà trường vì các bạn học sinh sắp tốt nghiệp mà chuẩn bị một kỳ lễ hội chia tay thật long trọng, cũng là để cho học sinh năm nhất và năm ba

từ biệt nhau, đồng thời cũng để chuẩn bị cho kỳ thi đã tới trước mắt, thật sự thả lỏng một lần cuối cùng, nghiêm túc tự tin, chính thức dự thi, có thể nói là dụng tâm lương khổ đến cực điểm. Lần đại hội chia tay lần này, mỗi lớp đều phải có tiết mục, ngay cả những lớp sắp tốt nghiệp cũng vậy. Lớp của Triển Chiêu bọn họ ngoại trừ một tiết mục hợp xướng cả lớp, Triển Chiêu — là một ủy viên văn nghệ, cũng bị một đám bạn thật tốt “bán đứng”, Triển Chiêu “bị ép” tham gia một tiết mục, tên bài hát cậu đăng ký tạm thời vẫn còn bị đám ủy viên văn nghệ khóa nút rất chặt, nghiêm hình tra tấn cũng không chịu khai ra.

Tất cả mọi người đều rất coi trọng yến tiệc chia tay lần này, dù sao ngày ra đi cũng càng lúc càng gần, nhất là đối với học sinh cấp ba mà nói, chia tay lần này, có lẽ là bước ngoặt then chốt nhất trong cuộc đời. Để lưu lại một ấn tượng tốt đẹp nhất, ủy viên văn nghệ còn cố tình thương lượng với các chủ nhiệm lớp, cắt giảm ít nhất một buổi tự học tối để tập luyện, tranh thủ trong buổi dạ tiệc biểu hiện tốt một chút.

“Ai, Triển Chiêu, rốt cuộc cậu muốn hát bài gì vậy? Thần bí như vậy làm gì chứ. Nói một chút coi.” Sau khi giờ tự học kết thúc, Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng đụng tay Triển Chiêu một cái, cười cười thăm thính tin tức.

Triển Chiêu nghe xong chỉ là cười, cũng không nói gì, Bạch Ngọc Đường liền bắt mồm: “Ôi trời, không nghĩa khí gì hết a, giấu giếm hoài.”

“Nào có đâu, là tại lòng hiếu kỳ của cậu quá nặng.” Triển Chiêu nhẹ nhàng thở dài, “Dù sao đi nữa thì cuối cùng vẫn sẽ được nghe mà, cậu lúc nào cũng thiếu kiên nhẫn như vậy a...”

Bạch Ngọc Đường không khỏi bật cười: “Ấy cha, không phải mình mới hỏi nhiều thêm một câu sao, cậu cũng đừng xúc động thế chứ.”

“Không có, nói lung tung.” Triển Chiêu tận lực thu lại tình tự không nên trong mắt, bỗng nhiên đưa tay cầm lấy một bên tai nghe máy mp3 của cậu, hơi nghiêng người, nhét vào trong tai phải Bạch Ngọc Đường, “Bài này nè.”

Có thể là Triển Chiêu dựa vào quá gần, nhưng trong nháy mắt, Bạch Ngọc Đường lại có cảm giác hoảng hốt.

Thời tiết tháng tư khí trời dần dần ấm lại, nhưng tay cậu ấy vẫn cứ lạnh như vậy. Bạch Ngọc Đường chỉ cảm thấy cảm giác khi đầu ngón tay của Triển Chiêu dừng lại chạm vào vành tai hắn thật quá chân thực, quá ấm áp, quá rõ ràng, thế cho nên trong lòng bỗng nhiên nảy sinh một loại ảo giác gần như chạm tới một hạnh phúc hoang đường, nhưng thoáng qua đã tan biến. Tựa như lúc cậu ấy kề sát vào, cái loại mùi hương cây cỏ nhàn nhạt, phiêu diêu đó, vừa rời đi, đã biến mất rồi, là lỗi giác sao.

“Đây là bài hát nào a?”

Bạch Ngọc Đường phục hồi tinh thần lại lắng nghe âm nhạc trong headphone, không khỏi mở miệng hỏi. Ca khúc bên tai mềm mại mà sáng sủa, mơ hồ có phần tình tự quyến luyến xinh đẹp, lại vô cùng tiêu sái, bất kể là ca từ hay là giai điệu đều rất cảm động.

“Bạch y.”

Triển Chiêu trả lời cực kỳ ngắn gọn, không có lời thừa thãi, cũng không có bất cứ bình luận giải thích gì về bài hát này. Bạch Ngọc Đường nghiêng đầu nhìn, chẳng biết tại sao, mơ hồ nghĩ thần sắc Triển Chiêu có chút thương cảm, rất giống tâm tình của đêm đó.

“Tên bài này thật đặc biệt, bài hát cậu chọn thật đúng là không giống người thường ha.” Bạch Ngọc Đường chỉ cảm thấy trong đầu có thứ gì đó lóe lên rồi biến mất, cực nhanh, làm hắn không bắt được, không thể làm gì khác hơn là thuận miệng bình luận một câu.

Triển Chiêu dừng lại, khiến Bạch Ngọc Đường cũng không khỏi đứng lại theo, có chút mờ mịt nhìn cậu.

“Không có gì đặc biệt,” trầm mặc một hồi, Triển Chiêu mới nhàn nhạt nói, “Chỉ là cảm giác của bài hát này cực kỳ giống một người... một người bạn cũ... cho nên rất thích.”

“Ra là vậy, cậu rất nhớ bạn cũ a.”

Triển Chiêu không nói gì thêm, lặng lẽ tiến về ký túc xá. Bạch Ngọc Đường theo sát bouwsc chân cậu, mà tâm trạng bỗng nhiên có chút chua xót đau lòng, chính hắn cũng không hiểu vì sao. Chẳng qua hắn cảm thấy, Triển Chiêu như vừa rồi, ôn hòa mà lãnh đạm, ánh mắt thở than tựa như bách chuyển thiên hồi (thay đổi không ngừng), cứ khiến người ta nhìn không thấu, lại có một chút thương tâm.

Nhưng Bạch Ngọc Đường biết, loại tâm sự này, nhất định có liên quan đến người bạn cũ của cậu ấy. Cũng không biết là ai, cùng với Triển Chiêu có qua lại bao nhiêu, nhìn thấy Triển Chiêu như vậy, không chừng lại là một cô gái.

“Thần bí quá đi.” Bạch Ngọc Đường cúi đầu, lẩm bẫm mấy lời vô nghĩa.

Dưới bàn tay thiên hô vạn hóa của mọi người, buổi dạ tiệc chia tay rốt cuộc đã tới.

Đêm đó quang đăng mà mỹ lệ, trong sân thể dục tiếng người sôi trào, bất kể là lớp tốt nghiệp hay lớp bình thường, tất cả mọi người đều muốn nhân cơ hội này chơi một trận cho đã đời, dù sao ở trong trường học, cơ hội thả lỏng như thế này cũng không nhiều.

“Ôi chào, Triển Chiêu!”

Triển Chiêu nghe tiếng quay đầu nhìn về phía ủy viên văn nghệ Tô Tình vừa gọi cậu, thấy bộ dạng cô có chút nóng nảy, không khỏi hỏi: “Tô Tình, sao vậy?”

“Cậu có thấy Bạch Ngọc Đường không?” Tô Tình sốt ruột hỏi, “Tiết mục của lớp mình sắp tới ngay bây giờ rồi, cái tên Bạch Ngọc Đường đó không biết đã chạy đi đâu, gấp chết người đi được!”

Triển Chiêu khẽ nhíu mày: “Sao lại thế được, cậu ấy không phải mới vừa rồi còn đang ở đây sao.”

“Không phải hai cậu vẫn đứng chung với nhau sao?” Tô Tình nhanh giọng hỏi.

“Không có.” Triển Chiêu đáp, “Vừa nãy mình về lớp lấy ghế, Ngọc Đường nói có việc nên bọn mình tách ra.”

Đinh Nguyệt Hoa bên cạnh lấy tai nghe xuống, nhàn nhạt nói: “Vừa nãy mình có nghe, bạn gái của Bạch Ngọc Đường đến trường mình tìm cậu ta, hẳn là đi chỗ nào nói chuyện rồi, ở đây ồn quá mà.”

“Ai biết bọn họ đi đâu rồi không?” Tô Tình vội vàng hỏi.

Ánh mắt Triển Chiêu bỗng nhiên hơi lóe lên, trầm giọng nói: “Rất có thể còn ở phòng học đi, mình đi tìm thử xem sao.”

“Nhanh lên một chút a.” Tô Tình ở phía sau cất giọng căn dặn.

Đinh Nguyệt Hoa yên lặng nhìn bóng lưng vội vội vàng vàng đi mất của Triển Chiêu, trong ánh mắt thoáng lướt qua một tia khốn hoặc, rồi lại cảm tai nghe nhét trở vào trong tai.

“Tô Hồng, đây là quyết định của em sau khi đã nghiêm túc cân nhắc đúng không?”

Triển Chiêu đi tới cửa phòng học, liền nghe được giọng nói của Bạch Ngọc Đường, lúc này có chút trầm thấp hòa hoãn hiếm thấy, có vẻ vô cùng trịnh trọng, vì vậy theo bản năng nhẹ chân lại.

Một giọng nói thanh lương đậm tĩnh của nữ sinh một hồi sau mới từ từ vang lên: “Đúng vậy, chẳng qua em chỉ cảm thấy, nếu chúng ta đều không có cách nào hoàn toàn quên đi quá khứ, vẫn còn giữ lại tâm ý lưu luyến, không bằng thử xem, không chừng thuận theo tự nhiên như vậy mới là lựa chọn chính xác nhất.”

Nhưng thứ Triển Chiêu không nhìn thấy, chính là Tô Hồng trong phòng học nhẹ nhàng đưa tay che mặt mình, trong thanh âm ẩn chứa sự mệt mỏi và bất đắc dĩ không che giấu được.

Không biết tại sao chuyện tình cảm lại khổ như vậy, không biết tại sao sự hoài niệm lại khổ sở như vậy a... Một quả tim làm sao có thể cay như vậy, đắng như vậy chứ... Cô gái trẻ trung xinh đẹp hít sâu một hơi, mạnh mẽ đè xuống cảm giác chua xót trong hốc mắt. Bạch Ngọc Đường thấy dáng vẻ của Tô Hồng như vậy, trong lòng cũng không vui vẻ gì, cô gái mình yêu đau buồn đến thế, giống như ngày trước, hắn không cách nào nhìn như không thấy. Nếu đã không thể cưỡng cầu, cũng chỉ có thể thuận theo tự nhiên.

“Được, chúng ta bắt đầu lại một lần nữa đi.” Bạch Ngọc Đường đưa tay nhẹ nhàng ôm lấy Tô Hồng, trong đôi mắt nhắm chặt là mỗi một thâm trầm. Hắn cảm thấy rằng mình vẫn yêu, chỉ cần còn yêu, nỗi đau này cũng sẽ không ngừng lại, không phải đã sớm hiểu rồi sao.

Triển Chiêu ngoài cửa phòng học chậm chậm tựa vào vách tường, chua chát cười. Trong cửa ngoài cửa, không một người rơi lệ.

Một lúc lâu, Triển Chiêu mới có thể thu về được tâm tình dư thừa trong mắt, gõ cửa một cái đi vào, hiện lên một nụ cười vẫn luôn ôn hòa không đổi: “Ngọc Đường, tiết mục hợp xướng của lớp chúng ta sắp bắt đầu, nhanh đi đi, Tô Tình sốt ruột rồi.”

“À, được.” Bạch Ngọc Đường chẳng biết tại sao, mơ hồ nghĩ có chút chột dạ bất an, có lẽ là do mình vì tư tình nhi nữ mà thiếu chút nữa quên mất tiết mục đi. Hắn nhìn về phía Triển Chiêu, có chút do dự rồi nói: “Triển Chiêu, đây là bạn gái của mình, Tô Hồng, mình từng kể với cậu.”

Triển Chiêu tao nhã cười, nhìn Tô Hồng gật đầu chào hỏi: “Tô Hồng, tôi là Triển Chiêu.”

“Tôi biết.” Tô Hồng nhìn về phía Triển Chiêu, nhẹ nhàng cười một cái: “Lúc Ngọc Đường nói chuyện trên trời dưới đất luôn luôn nói đến cậu, nói cậu là anh em tốt nhất của anh, tôi là Tô Hồng.”

Quần jean màu xanh nhạt, áo sơ mi trắng, mái tóc ngắn linh hoạt anh khí, ngũ quan xinh đẹp, quả nhiên là một cô gái cực kỳ xinh đẹp. Hấp dẫn nhất chính là ánh mắt tự tin của cô, khi nhìn người khác trở nên lạnh đậm, khí chất lạnh ngạo hơn người.

“Đã sớm nghe nói về cậu.” Nét mặt, giọng nói, nụ cười của Triển Chiêu, tất cả đều là ôn hòa thỏa đáng bình tĩnh thản nhiên, “Khó có được dịp tối đây, cùng đi xem chúng tôi biểu diễn một chút đi, nghe nói đêm nay cũng không thiếu tiết mục đặc sắc đâu.”

“Được.”

Ba người một đường lặng lẽ trở về sân thể thao, Tô Tình nhìn thấy Tô Hồng bên cạnh Bạch Ngọc Đường, bật cười trên chốc Bạch Ngọc Đường, cười đến tối cả mặt: “Cái tên gặp sắc mắt trí nhà cậu, thấy bạn gái liền quên hết chính sự rồi!”

“Ai nói, không phải đây đã tối rồi sao.” Bạch Ngọc Đường cơ hồ nặn ra một nụ cười miễn cưỡng.

“Được rồi được rồi, mọi người nhanh nhanh xếp đội hình đi, tiếp theo chính là chú ta đó.”

Tô Tình vỗ tay bắt chuyện với mọi người, không ngừng tát bật chỉ huy toàn thể đứng vào đội hình ngay ngắn, chờ ở hai bên sân khấu, chuẩn bị ra khán đài. Thừa dịp cô nàng MC trang điểm rực rỡ chói lọi giới thiệu chương trình mới, Triển Chiêu bỗng nhiên ghé vào bên tai Bạch Ngọc Đường thấp giọng nói: “Ngọc Đường, chúc mừng cậu, phải biết quý trọng thời khắc này nha...”

Giọng của cậu cực kỳ mềm mỏng, thậm chí đến mức dịu dàng.

Bạch Ngọc Đường sửng sốt, nhưng còn chưa kịp đáp lại gì, đã bị Tô Tình chỉ huy toàn bộ mọi người kéo ra khán đài. Hắn đưa mắt nhìn Triển Chiêu một cái thật nhanh, thần sắc của đối phương vẫn ôn hòa bình tĩnh như mọi khi, Bạch Ngọc Đường chậm chậm thở ra một hơi. Như vậy cũng tốt, hắn vốn dĩ cũng không biết bản thân hắn muốn nói điều gì.

Ca khúc của lớp bọn họ chuẩn bị là [Ngày mai sẽ tốt hơn], đây là một bài hát tương đối cũ, mọi người luyện tập cùng nhau đã lâu, biểu diễn rất nhập tâm và cảm động, nhưng thật ra là cực kỳ kích động, rất có sức lôi cuốn. Sau khi hát xong, tiếng vỗ tay dưới khán đài vang lên thật lâu, có thể nói, hát có hay hay không cũng không phải vấn đề quan trọng nhất, phần cảm xúc này trong lòng ai cũng có.

Sau khi kết thúc xuống đài, Tô Hồng ngồi ở bên cạnh Bạch Ngọc Đường nhàn nhạt nở nụ cười: “Hát hay, rất cảm động.”

“Thật vậy à.” Tô Tình nghe thấy nhất thời lại cao hứng, khoa tay muốn chân, “Không uống công chúng ta tập lâu như vậy!”

Những tiết mục của các bạn kế tiếp quả nhiên rất đặc sắc, vũ đạo thập phần sống động, mấy bạn gái tham gia cũng rất xinh đẹp, đương nhiên nhận được sự ủng hộ hết mình; tiết mục biểu diễn đàn tranh của cô bé năm nhất cũng rất êm tai, mặc dù bọn họ cũng không hiểu cái gì chuyên nghiệp không chuyên nghiệp.

“... Tiếp theo, xin mời bạn nam đẹp trai năm 3 của chúng ta, Triển Chiêu, vì mọi người hát một bài, [Bạch y], mọi người vỗ tay hoan nghênh cậu ấy nào!”

Cô nàng MC nữ khoa trương lớn tiếng giới thiệu chương trình khiến Bạch Ngọc Đường đột nhiên ngẩng đầu, ngừng nói chuyện phiếm với Tô Hồng. Mà ngồi liền kề Bạch Ngọc Đường là Đinh Nguyệt Hoa cũng đồng thời ngồi thẳng lưng, ngẩng đầu chuyên chú mà nghiêm túc nhìn về phía cậu thiếu niên đi vào giữa khán đài. Gương mặt ôn lãng của cậu dưới ánh sáng đèn mờ ảo càng trở nên tuấn tú hơn người, một phong cách quý phái, một đôi mắt sáng ngời, một Triển Chiêu như vậy tạo ra một ảo giác mơ hồ không thể chạm đến. Bạch Ngọc Đường có hơi ngẩn ra, mà trong mắt của Đinh Nguyệt Hoa lúc này, đã hiện lên một ánh sáng rạng ngời, ở dưới ánh trăng lấp lánh rực rỡ, hết sức động lòng người.

Nhạc dạo chậm rãi vang lên, một khúc đàn cổ điển lịch sự tao nhã lại vô cùng lăm liệt, đến thời điểm cao trào, bỗng nhiên chuyển thành tiếng tiêu, uyển chuyển tươi đẹp, giọng hát thanh nhuận đậm tĩnh của Triển Chiêu lúc này cất lên, bỗng nhiên trở nên vô cùng ôn nhu: “Dấu chân chàng đạp trăng mà đến, như bông tuyết rơi lạc bên kia tường thành.”

Ngọc Đường, lần đầu tiên ta gặp người ở Khai Phong Phủ, thiếu niên bạch y, đạp trăng mà đến, như tuyết rơi lạc bên ngoài thành Bắc, lạnh lẽo như vậy, mà lại đẹp dễ như vậy...

“Thuyền nhỏ bơi giữa dòng sông hoa, chậm chậm ghé qua, Kim Lăng như mộng.”

Ngọc Đường, lần đầu tiên ta gặp người khi đến Kim Hoa, người ngồi trên thuyền hoa, say đắm như trong mộng...

“Hờ hững bên môi nửa chén nữ nhi hồng, phất tay từ biệt những hình bóng đeo đuổi. Này, cáo lỗi, thực sự không được, ta có hẹn rồi, tối nay sẽ đến gặp tri kỷ, nghe nàng gảy đàn.”

Ngọc Đường, ta còn nhớ rõ người yêu nhất là nữ nhi hồng, hồng nhan tri kỷ, mỹ nhân gảy đàn, bên cạnh người lúc nào cũng không thiếu phong tình, không ai bằng được người mấy chữ phong lưu tiêu sái...

“Đạp hoa quay về, thả lại một đường vó ngựa mù mịt; xuân giang xanh biếc, như khối ngọc trên chuôi kiếm ta;

Bạch y của chàng, ta chẳng thể nào ngừng tìm kiếm; Chỉ niệm tên chàng, cả kiếm chiêu cũng sẽ vũ sai...”

Ngọc Đường, bài hát này, ta vì hồn phách của người mà hát...

Giọng hát của Triển Chiêu càng lúc càng trở nên tao nhã hoa lệ quyến luyến, một giọng hát rung động lòng như như vậy, bảo người nghe làm sao có thể ngừng chìm đắm say mê, đến nỗi chẳng biết đêm nay là năm nào: “Áo choàng che khuất trời cao, vung ám khí chặn đường người tiến. Giọng nói của áo choàng rất nhẹ, lời dặn dò của chàng, như mưa bụi lất phất rơi. Chúng ta cùng theo lưng ngựa, chạy đến nơi trường thành vạn dặm xa xôi có người trấn giữ. Ôi, chàng ơi..., ta không thể dừng lại, hoa mẫu đơn thành Lạc Dương, sẽ chẳng vì ai mà si ngốc đợi chờ. Đạp hoa quay về, để lại một đường cười đùa vui vẻ; xuân giang xanh biếc, như khối ngọc ta trao cho chàng; bạch y của chàng, là cội nguồn để ta cất lên lời ca câu hát; chúng ta bên nhau, tuyết sơn cũng đứng lặng, ngóng núi nghe mưa...”

Ngọc Đường, ta vẫn còn nhớ, những thứ nhỏ nhoi mà từ lâu người đã không còn nhớ, mưa bụi lất phất rơi giữa Giang Nam, mẫu đơn nở rực rỡ khắp Lạc Dương...

Bạch Ngọc Đường...

Hầu như không ai phát hiện được, tiếng ca của Triển Chiêu nhẹ nhàng run lên, như tiếng huyền cầm ngân đến đỉnh cao khiến lòng người kinh hãi, trong một khắc cắt đứt dây đàn. Cũng không ai có thể thấy được, dưới ánh đèn che chắn, viên mắt cậu thiếu niên tuấn tú ẩn chứa lệ quang đã cảm giữ thật lâu.

“Đạp hoa quay về, để lại một đường cười đùa vui vẻ; xuân giang xanh biếc, như khối ngọc ta trao cho chàng; bạch y của chàng, là cội nguồn để ta cất lên lời ca câu hát; chúng ta bên nhau, tuyết sơn cũng đứng lặng, ngóng núi nghe mưa...”

Khúc ca kết thúc, toàn trường im lặng.

Sự yên lặng chỉ trong một phút, rồi toàn bộ sân thể thao bỗng nhiên vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt, âm thanh như sấm, kéo dài không thôi. Triển Chiêu trên khán đài chỉ đứng yên trong chốc lát, trong thời gian ánh đèn tắt dần, bỗng nhiên đem micro giao lại cho MC, nhanh chóng đi mất, Đến tận khi tiết mục mới bắt đầu, Bạch Ngọc Đường cũng không thấy Triển Chiêu trở về chỗ ngồi nữa. Hắn không cách nào dẹp loạn tình cảm cuộn trào kích động mãnh liệt sâu trong nội tâm mình lúc này, lại khổ nỗi Tô Hồng ở bên, không thể lập tức đi tìm gặp người khiến hắn rung động như vậy, chỉ có thể nặng nề thở dài một tiếng, âm thầm lẩm nhẩm tên cậu trong lòng.

Triển Chiêu, rốt cuộc cậu có tâm sự gì a...

Hỏi đáp ngoài lề: Mọi người đoán thử xem chú có SẮP nhớ ra chưa?

Bonus: Bài [Bạch Y]

Lời: Ký Sở Thâm

Nhạc: Từ Hướng Vinh

Biểu diễn: Sa Bảo Lượng

SORRY.....

BABY.....

8. Chương 8: Tình Thương

Đinh Nguyệt Hoa trong lòng hơi chua xót, nhưng cô vẫn là khe khẽ cười nói, “Chuyện thích một người là chuyện cậu có thể khống chế và nắm bắt được sao? Thích hay không thích, vốn không phải là việc mình muốn bắt đầu khi nào thì bắt đầu a.” Cô gái trẻ chậm chậm đưa tay đặt lên ngực, che lấy nơi trái tim mình đang đập, nhẹ nhàng thở dài nói: “Chính nó muốn thích, mình có biện pháp nào đâu...”

Triển Chiêu ngồi một mình trên bậc thang tòa bạch lâu (khu phòng học riêng của lớp chuyên, xem lại chương trước nữa nha), ngẩng đầu lặng lẽ ngắm nhìn bầu trời, miễn cưỡng dề xuống nước mắt trong hốc mắt sắp sửa rơi xuống. Tối nay cảnh trí tốt, ánh trăng sáng trong uyển chuyển liễm diễm như dòng nước, vô cùng đẹp. Lúc này toàn bạch lâu không có một bóng người, xa xa là âm thanh náo loạn nhao nhác của người tham gia dạ hội trong sân vận động, xa xa cứ như cách một thế hệ, làm người ta chỉ cảm thấy hoảng hốt cô tịch.

Cậu thật sự đã quá mệt mỏi, chấp niệm này cũng sắp đem chính cậu bức điên rồi, như vậy, liệu có tính là một kết cục đã được dự liệu từ đầu rồi không.

Triển Chiêu cúi đầu cay đắng cười.

Bỗng nhiên có một giọng nữ quen thuộc mà tản mạn lảng lảng vang lên bên cạnh: “Hào hứng vui vẻ như vậy, một mình cậu lại ở đây ngắm trăng sao?”

Triển Chiêu kinh ngạc ngẩng đầu nhìn về phía Đinh Nguyệt Hoa đột nhiên xuất hiện, thậm chí không kịp thu liễm hết tình tự từ trước đến nay chưa từng để ai bắt gặp trong đáy mắt: “Nguyệt Hoa? Sao cậu lại không ở bên đó xem biểu diễn vậy?”

“Mình đã xem được tiết mục mình thích nhất, tuyệt đối không thể bỏ qua rồi, cho nên không cần phải chờ xem tiếp nữa.” Đinh Nguyệt Hoa ngồi xuống bên cạnh Triển Chiêu, trong ánh mắt hiện lên thương tiếc và đau xót nhàn nhạt, vì tâm tình đau thương xuất hiện trong mắt cậu lúc này. Đinh Nguyệt Hoa biết, lời thở than trong mắt cậu chính là một chuyện tình đứt đoạn, nhưng tuyệt đối không phải vì cô mà có.

Cô còn chưa kịp đem tình ý của mình nói với cậu, lẽ nào cứ như vậy mà mất đi cơ hội sao?

Tại sao có thể chứ...

Trong tim Đinh Nguyệt Hoa bỗng nhiên đau thương khôn tả, lại chỉ có thể ép buộc bản thân mình đưa ra thần tình ôn hòa tán đàm mà cậu đã quen thuộc. Dù sao, trong lòng cậu ấy lúc này cũng không thể nào chịu đựng thêm một phần mệt mỏi nào nữa đi.

“Tiết mục của ai a, được Đinh Tam tiểu thư đánh giá cao đến vậy.” Triển Chiêu gượng cười nói.

Đinh Nguyệt Hoa cười khe khẽ: “Trừ [Bạch y] của cậu ra, còn có thể là ai nữa? Bị cậu làm cảm động mất rồi, quen biết cậu lâu như vậy, giờ mới biết giọng hát của cậu lại mạnh mẽ đến thế.”

“Cảm ơn đã cổ vũ nha.” Triển Chiêu nhàn nhạt cười khổ, “Ngày hôm nay phát huy vượt xa bình thường đấy.”

“Nói thật, Triển Chiêu,” Đinh Nguyệt Hoa chậm rãi nói, “Cậu ngày hôm nay rất không vui? Có tâm sự sao?”

Triển Chiêu cười nhẹ: “Bị cậu phát hiện ha...”

“Có thể kể một chút không?” Đinh Nguyệt Hoa lảng lảng nhìn cậu, “Chúng ta là bạn bè mà.”

Triển Chiêu cúi đầu thở dài một tiếng, từ từ nhắm hai mắt lại, chỉ thấy cảm giác mệt mỏi cùng xót xa trong lòng cứ ào ạt dâng tràn như thủy triều xuân giang, mãnh liệt mà diễm đạm, bảo người ta không thể chống đối: “Đúng vậy, có tâm sự, là một tâm sự rất lâu rồi...”

“Không muốn nói sao?” Đinh Nguyệt Hoa hơi nghiêng đầu, nghĩ đến những đêm bản thân cô trần trọc không ngủ, không khỏi nhàn nhạt cười khổ nói: “Cũng phải, tâm sự nếu có thể dễ dàng, rõ ràng nói ra, cũng không còn gọi là tâm sự nữa.”

Hay là cứ nói thử ra đi, trong lòng sẽ khá hơn một chút.

Triển Chiêu tiện tay ngắt một cọng cỏ, dùng ngón tay ngắt thành từng đoạn từng đoạn một, ngữ điệu bình bình mà trống rỗng mênh mông: “Nguyệt Hoa, cậu có từng thích ai chưa?” Dừng một chút, giống như nét cường điệu Đinh Nguyệt Hoa từng nói với cậu vào một buổi tối mùa hè năm xưa, sau cơn mưa rào thế giới sẽ đẹp để đến chừng nào, cậu còn nói: “Vô cùng, vô cùng thích.”

“Đương nhiên là có chứ.” Đinh Nguyệt Hoa dùng một chất giọng tản mạn tùy ý, giả vờ thả lỏng trả lời cậu, “Làm sao mà không có được, thích đến nỗi mê luyến, dù học hành bận rộn cỡ nào cũng không thể buông tay, không cách nào buông tay.”

Triển Chiêu có chút kinh ngạc nhìn Đinh Nguyệt Hoa: “Mình còn tưởng rằng những cô gái nhu thuận giống như cậu sẽ không yêu sớm chứ, không nghĩ tới cậu lúc này cũng sẽ thích người khác a.”

“Lời này cậu nói thật không có trình độ nha.” Đinh Nguyệt Hoa trong lòng hơi chua xót, nhưng cô vẫn là khe khẽ cười nói, “Chuyện thích một người là chuyện cậu có thể khống chế và nắm bắt được sao? Thích hay không thích, vốn không phải là việc mình muốn bắt đầu khi nào thì bắt đầu a.” Cô gái trẻ chậm chậm đưa tay đặt lên ngực, che lấy nơi trái tim mình đang đập, nhẹ nhàng thở dài nói: “Chính nó muốn thích, mình có biện pháp nào đâu...”

Triển Chiêu thấy Nguyệt Hoa như vậy, mơ hồ có thể hiểu được cô gái miễn cưỡng có thể xem như là thanh mai trúc mã của mình, đoạn tâm sự này của cô cũng không phải là một câu chuyện khiến người ta vui vẻ mãn nguyện. Trong tay mơ hồ bắt tri bắt giác ngừng lại, Triển Chiêu hướng Đinh Nguyệt Hoa chậm rãi nói: “Nguyệt Hoa, nếu như, mình nói là nếu như, người mà cậu vô cùng vô cùng thích đó, trong lòng hẳn đã có một người khác không thể thay thế chiếm giữ. Người đó quan tâm cậu, nhưng cũng không phải là sự quan tâm mà cậu chân chính mong muốn, cậu có chọn từ bỏ không?”

“Từ bỏ sao?” Đinh Nguyệt Hoa ngẩng đầu ngưỡng vọng trong ánh trăng sáng tỏ giữa bầu trời đêm, khuỷu tay gối lên trên đầu gối, mười ngón tay chậm rãi đan vào nhau, ngón cái nhẹ nhàng đặt lên môi, vô thức nở nụ cười, có một cảm giác thương cảm cùng cô độc lạnh lẽo khó tả. “Triển Chiêu, vấn đề này cậu hỏi đến thật sự không tốt lắm, mỗi người đều sẽ có đáp án của mình, bởi vì mỗi người đều sẽ có thái độ và chấp niệm của chính bản thân mình. Chẳng qua mình chỉ cảm thấy, nếu quả như thật sự để trong lòng, làm sao có thể đơn giản quên được đây? Nếu như mình không cách nào quên được, mặc dù thật sự mệt mỏi muốn từ bỏ, nhưng có thể buông tay được thật sao? Mình cảm giác mình cũng không có được khả năng không câu chấp như vậy, không thể quên đi, cũng chỉ đành dần dần biến thành chịu đựng, lại càng khổ sở, vậy cũng là do hạn chế từ chấp niệm của bản thân, có thể làm gì đây?”

Bọn họ tựa hồ lại nhớ tới trước đây, lặng im làm bạn, cũng chưa từng phạm vào ranh giới, đều tự giữ lấy tâm sự của mình đứng trong thế giới riêng. Nhưng hai người tịch mịch tương hỗ làm bạn, tựa hồ tịch mịch cũng sẽ không trở nên sâu thẳm đến như vậy nữa.

Yên lặng thật lâu, Triển Chiêu bỗng nhiên cười khê nói: “Nguyệt Hoa, gần đây mình có đọc một cuốn tiểu thuyết lãng mạn.”

“Ừ?” Đinh Nguyệt Hoa kinh ngạc nhìn về phía Triển Chiêu, trêu chọc cậu: “Thật hay giả đấy, mình vẫn cảm thấy loại cá tính nghiêm túc như cậu chắc sẽ không bao giờ đọc tiểu thuyết lãng mạn đâu.”

Triển Chiêu không khỏi bật cười: “Không đến mức đó mà, thỉnh thoảng xem tiểu thuyết tình cảm cũng là một phương pháp giảm bớt áp lực a, có những cuốn viết quả thật không tồi.”

“Đánh giá này nhưng thật ra rất đúng trọng tâm.” Đinh Nguyệt Hoa gật đầu, “Tiểu thuyết lãng mạn cũng có những cuốn viết rất khá, nếu so sánh với danh gia thủ bút cũng không thể nói hơn kém bao nhiêu, quan trọng phải xem là do ai viết. Được rồi, tiểu thuyết cậu đọc nói gì?”

Triển Chiêu ném cọng cỏ nhỏ trong tay xuống, từ từ cất lời: “Kể về hai người, thích nhau đầy ám muội, sau đó một người vì xảy ra chuyện ngoài ý muốn mà chết đi. Trải qua một thời gian thật dài, hai người luân hồi chuyển thế, người chết trước đã quên hết tất cả mọi việc, còn người chết sau kia trải qua một cơn bạo bệnh, đã nhớ lại toàn bộ kiếp trước của hai người. Hai người họ gặp lại nhau một lần nữa, nhưng người rời đi trước kia đã thích người khác rồi.”

“Kết cục thì sao?” Đinh Nguyệt Hoa thấy Triển Chiêu dừng lại không nói, không khỏi hỏi cậu.

Triển Chiêu trầm mặc một chút, mới nhẹ nhàng lắc đầu: “Mình không biết, không thấy.”

“Câu chuyện này thật ra không tính là có ý mới, bất quá nếu như người viết văn ngôn từ xuất chúng, lời kể kết cấu có lực rất mạnh, cũng có thể viết rất tốt.” Đinh Nguyệt Hoa thuận miệng bình luận, “Có điều, mình nghĩ chuyện tình cảm trong câu chuyện kiểu này không thể nói thông suốt được, dù sao đã chuyển thể, tức là một người khác, cũng là những câu chuyện khác, còn kiếp trước, quá mơ hồ.”

“Là vậy à.” Triển Chiêu nhàn nhạt cười cười, “Chỉ là người đã chuyển thể cũng yêu, chính là yêu, nếu nói về kiếp trước, đại khái cũng chỉ là một loại duyên phận và cơ hội đi.”

Đinh Nguyệt Hoa không khỏi mỉm cười: “Xem ra quyển sách này viết không tệ ha, cậu xem xong rồi rất cảm động sao?”

“Cũng được, tùy tiện đọc qua mà thôi.” Triển Chiêu cười trừ.

Đinh Nguyệt Hoa bỗng nhiên mạn bất kinh tâm hỏi: “Triển Chiêu, chúng ta sắp sửa thi tốt nghiệp trung học đến nơi rồi, cậu đã nghĩ sẽ đến trường nào, chọn chuyên ngành nào chưa?”

“Đại học?” Triển Chiêu sững sốt, rất nhanh trả lời nghiêm túc, “Sáng nay đã nghĩ xong rồi, trường nào tốt quá cũng không vào được, nhưng nếu là trường địa học trọng điểm của thành phố trực thuộc tỉnh của chúng ta thì chắc là ổn. Còn nói về chuyên ngành, đại khái sẽ chọn báo chí đi, mình thật thích ngành này.” Nói xong Triển Chiêu nhìn về phía Đinh Nguyệt Hoa, “Còn cậu, đã tính xong chưa?”

Đinh Nguyệt Hoa hời hợt nói: “Đại khái chúng ta sẽ thi vào chung một trường đại học đi, còn chuyên ngành, cậu đoán thử xem?”

“Ngành Trung văn, ha ha.” Triển Chiêu hiểu rõ cười cười, “Mình đoán không sai chứ, cậu thật sự thích hợp với ngành này.”

“Cậu hoàn toàn hiểu rõ mình.” Đinh Nguyệt Hoa nhẹ nhàng bật một ngón cái, sáng sủa cười, “Mình chỉ thích mỗi ngành này.”

Sau khi dạ tiệc chia tay chấm dứt, cuộc sống cũng càng trở nên yên tĩnh, nếu tính tới tâm tình vẫn luôn không an ổn như trước, thì vẫn không có biến động mạnh mẽ nào, tiếp tục trôi đi như vậy. Từ sau dạ tiệc chia tay, Bạch Ngọc Đường cũng không tìm được cơ hội nói chuyện đằng hoàng với Triển Chiêu, bình thường cậu luôn luôn bề bộn nhiều việc, đọc sách, làm bài, hình như không có giây phút nào rảnh rỗi. Mà bản thân Bạch Ngọc Đường cũng không dễ dàng hơn bao nhiêu, thời điểm cậu bận rộn, Bạch Ngọc Đường tự nhiên cũng không nhàn rỗi. Trước đây còn có thể thừa dịp cuối tuần đến Triển gia ăn tiệc cơm, hiện tại nếu rảnh ra được chút thời gian nào, cũng phải tìm đến Tô Hồng, nhà Triển Chiêu không có cơ hội bước chân tới. Bạch Ngọc Đường luôn luôn có chút lỗi giác, cảm giác hẫng và Triển Chiêu hình như có chỗ nào đó không giống trước đây nhưng nhìn Triển Chiêu cư xử với hẫng lại vẫn như trước, ôn hòa mà dung túng, chiếu cố mọi bề, tất cả đều rất rất tốt.

Còn chuyện tình cảm với Tô Hồng, nhìn như vững vàng yên ổn, nhưng ai cũng biết, đây bất quá chỉ là kết quả của không thể từ bỏ. Hai người đều cẩn thận hết mực để bảo toàn, dò xét lẫn nhau, tựa như không sợ đối phương từ bỏ mà là sợ chính bản thân mình sẽ không kiên trì tiếp được. Đau buồn trong tim Tô Hồng không phải là vì Bạch Ngọc Đường hẫng, hẫng biết điều đó, nhưng vẫn có cảm giác bản thân mình còn đang yêu.

Thế nhưng, có đôi khi Bạch Ngọc Đường lại mơ hồ nghĩ, nỗi đau trong tim mình, có thật chỉ là vì Tô Hồng hay không? Vì sao cho dù những lúc ở bên cạnh Tô Hồng, trong lòng hẫng vẫn luôn là cảm giác mờ mịt đó? Không chừng là hội chứng trước kỳ thi tốt nghiệp trung học đi, Bạch Ngọc Đường chỉ có thể nói như vậy để thuyết phục chính mình. Đi cùng với tâm tình lo được lo mất này, cuộc chiến của đời người rất cuộc đã tới trong tháng sáu.

Phải cảm thán một câu, thời tiết thực sự quá tốt, quá quan tâm đến bọn họ. Rõ ràng trước ngày thi trời còn đang nắng chang chang, nhưng đến hai ngày trước khi cuộc thi đại học diễn ra, khí trời trở nên rất tốt, nhiệt độ không khí hợp lòng người, ngay cả thái dương trên đỉnh đầu cũng gọi mây đen gấp rút đến che hơn phân nửa, vô cùng mát mẻ. Thi trận nào quên luôn trận đó, Triển Chiêu chỉ cảm thấy trong lòng một

mảnh an bình, loại yên bình này, vừa xuất phát từ sự tự tin dồi dào vào chính mình, về phương diện khác, có lẽ là bởi tính tình đậm bạc trời sinh đi.

Cậu có mục tiêu đầy đủ rõ ràng, cũng xác định sẽ không xuất hiện bất kỳ kết quả ngoài dự liệu nào, như vậy còn có gì đáng để lo lắng nữa chứ. Chỉ có chuyện tình cảm mới khiến cho người ta lo được lo mất, nghĩ mãi mà không biết làm sao thôi.

Cuối cùng sau khi thi xong môn tiếng Anh, không có sự điên cuồng như trong tưởng tượng, mọi người đều bình tĩnh rời khỏi trường thi, về nhà hoặc quay về trường học. Lớp trưởng lúc trước đã thông báo cho mọi người, đêm nay cứ quên hết mọi việc đến tiệm ăn ở bờ sông hảo hảo cuồng hoan một trận, không ai được vắng mặt. Phải làm đến một người cũng không thể thiếu. Triển Chiêu và Đinh Nguyệt Hoa nhà rất gần, vì vậy hai người cùng nhau về nhà trước một chuyến. Bản tính hai người rất giống nhau, đều là những đứa con ngoan không để cho gia đình phải lo lắng, cho nên phải về nhà báo cáo một tiếng miễn cho cha mẹ bận tâm. Nhất là Đinh Nguyệt Hoa, vốn là con gái út trong nhà, cha mẹ anh trai đều quý như châu ngọc, đêm nay nhất định sẽ đi chơi đến khuya, nếu không báo một tiếng, tránh không bị lỗi nhai một trận, nhất là hai ông anh trai bị siscom đã vì cô thi vào trường đại học mà cố ý chạy về nhà.

“Triển Chiêu, cậu nghĩ làm bài thi như thế nào?” Đinh Nguyệt Hoa nhìn chằm chằm xuống mũi chân của mình, đột ngột mở miệng hỏi một câu, như thể cũng không ngại vừa mới thi xong đã lập tức bàn luận về đề tài này.

Triển Chiêu nhẹ nhàng cười cười, ôn hòa trả lời cô: “Cũng tốt, đề thi làm rất thuận lợi, trên cơ bản mình nghĩ vào đại học đã định không vấn đề gì. Chủ yếu là năm nay đề số học tương đối dễ làm dễ sinh ra cảm giác thành tựu. Còn cậu?”

“Ừ...” Đinh Nguyệt Hoa nghiêng đầu suy nghĩ một chút, mới bỗng nhiên cười, “Cũng rất tốt, mình muốn kể cậu nghe thật ra là lúc thi môn ngữ văn đầu tiên, mình căng thẳng tới mức cả bút cũng không cầm lên được. Không tưởng tượng được mình sẽ căng thẳng tới vậy đó!”

“Thật vậy à.” Triển Chiêu có chút kinh ngạc liếc nhìn cô một cái, cũng không khỏi bật cười, “Thật kỳ quá nha, một cô gái tài ba đỉnh đỉnh đại danh như cậu mà lúc làm bài phân tích văn học lại căng thẳng được, nói ra chắc chắn mọi người sẽ không tin đâu, buồn cười lắm đó.”

Đinh Nguyệt Hoa hai tay đan cài vào nhau, chắp lại sau lưng, thần tình nhẹ nhàng mà sung sướng: “Nói ra, chính mình cũng không tin nữa. Đường đường Đinh Nguyệt Hoa như mình, cư nhiên cũng có thời điểm lúng túng như thế, thật sự là mất mặt a mất mặt...”

“Ha ha...”

Hai người nhìn nhau một cái, không hẹn mà cùng cười to lên. Giờ khắc này vứt bỏ tâm sự nặng nề, tiền đồ, tình cảm, tương lai, tất cả đều không cần nghĩ nữa, vui sướng đơn giản như thế này cũng là hạnh phúc khó có được.

Mọi người hẹn 7 giờ, nhưng chân chính khai tiệc cũng phải đến 7 giờ rưỡi, có điều vẫn thiếu mất một số người. Có một bạn nữ cũng không tới, nghe nói đã hẹn với bạn trai rồi, sau khi cô bạn đó nói ra lý do không đi được, trong lớp tràn đầy ánh mắt xem thường.

Kỳ thực trong lòng Đinh Nguyệt Hoa đối với nữ sinh họ Cao kia có một chút ý kình nể không rõ ràng. Mỗi người đều có lựa chọn của mình. Bạn không thể nói rằng, bởi vì tất cả mọi người làm như vậy, cho nên cậu ta nhất định cũng phải nhận lấy lựa chọn giống như mọi người. Loại áp lực đến từ bên ngoài này vô cùng lớn, lớn đến nỗi người bình thường đều không chịu được. Dưới tình huống như vậy mà vẫn có thể dựa theo tâm ý của bản thân để đưa ra quyết định, không sợ chỉ trích, chí ít phải gọi là dũng cảm đi.

Vốn không phải mỗi người đều có dũng khí như vậy để đối mặt với cuộc sống của mình, chí ít cô đã không thể làm được.

Quán ăn bên bờ sông là một trong những tiệm ăn nổi tiếng ngon của quê nhà bọn họ, màn đêm vừa buông xuống, chuyện làm ăn của nơi này tốt đến độ khiến cho người khác phải đỏ mắt ghen tị. Quán ăn ven sông trên cơ bản đều là cửa hàng bán thân đêm, giá cả phải chăng, còn có vài quán karaoke, bình thường mọi người sau khi ăn xong ở tiệm ăn bên này, có thể sẽ đi qua bên kia hát vài bài để tiêu thực rồi quay về ăn

đêm. Đêm nay nhất định là một đêm thức trắng ăn mừng, các thầy cô cũng đều được mời tới. Ngày thường quan hệ thầy trò giữa bọn họ cực kỳ tốt, cho nên lúc này tốt nghiệp, càng cùng với các thầy cô vui đùa xưng huynh gọi đệ hăng say hơn. Một chén lại một chén mời rượu, nói những lời động tình, bìa như nước đua nhau tràn vào trong dạ dày, còn đang uống, mỗi người đều hài lòng cùng phóng túng như vậy, một chút thương cảm căn bản cũng không đủ nhắc đến, ngay cả Đinh Nguyệt Hoa bình thường cực kỳ nội liễm nhu thuận cũng không kháng nổi bầu không khí này uống hết vài ly.

Đợi được đến lúc đi hát karaoke, đã có mấy người quá chén, nam sinh nữ sinh say khướt ôm micro không tha, cướp cũng cướp không được. Một đám người, vừa say vừa không say, học sinh và giáo viên, một bên cướp micro một bên hát, tràng diện thật sự là quá rộn rã, không gì kiêng kỵ. Đinh Nguyệt Hoa chỉ mới uống vài chén, người còn rất tỉnh táo, cho nên còn đang chiều cổ một cô bạn cùng phòng uống hơi nhiều, cẩn thận mà thỏa đáng, vừa nhìn đã khiến người ta an tâm. Triển Chiêu ngồi cách cô không xa, đèn đóm đều đã tắt, lúc cậu im lặng, an tĩnh hết như một hòn phách không có hô hấp. Đinh Nguyệt Hoa lẳng lặng nhìn, không phát hiện ra viên mắt mình đã ướt. Cho dù thời khắc náo nhiệt đến thế này, cũng không xóa nhòa được cô gia lạnh ý trên mi tâm của cậu ấy sao?

Cậu đến tốt cùng là đang nghĩ đến ai? Ai khiến cậu tịch mịch đến như thế? Làm sao có thể cam lòng a...

Đang lúc trong lòng buồn bã xót xa, Đinh Nguyệt Hoa chợt thấy Bạch Ngọc Đường cầm điện thoại đi ra bên ngoài lan can, sau một hồi cậu ta trở về, nói gì đó với lớp trưởng xong, cầm lấy áo khoác, bộ dáng như phải đi ngay, bạn nữ lớp trưởng Tô Tình còn đang ở bên cạnh trêu đùa. Vẻ cười nói của Bạch Ngọc Đường rất nhạt, tựa hồ như cũng không bị bầu không khí lúc này ảnh hưởng đến, hắn đi tới trước mặt Triển Chiêu, ghé vào bên tai cậu nói mấy lời gì đó, rồi rất nhanh bóng lưng đã biến mất phía sau cửa.

Đinh Nguyệt Hoa sau khi an bài ổn thỏa cô bạn cùng phòng, gọi tới một cô bạn tốt khác, dặn bạn đó hảo hảo trông chừng cô nàng say khướt kia, cáo lỗi mình thân thể khó chịu, phải đi về trước. Cô gái tính tình ôn nhu kia hiện lên biểu tình thân thiết nói với cô: “Nguyệt Hoa, cậu thế nào rồi? Có phải đã sốt rồi không, nhìn sắc mặt của cậu thật rất tệ, có nghiêm trọng không?”

“Không sao đâu,” Đinh Nguyệt Hoa sờ sờ đầu của cô bạn, ôn tĩnh cười, “Chỉ là có hơi đau đầu, chắc là do mệt quá, mình đi về trước vậy, các cậu cứ thông thả hát, chiều cổ Tiểu Vân thật tốt nhé.”

“Ừ, yên tâm đi, mình sẽ lo cho bản, chính cậu trên đường về cũng phải cẩn thận nha.” Cô bạn dặn dò.

“Đã biết.” Đinh Nguyệt Hoa ôn hòa mỉm cười, nói lời từ biệt với từng người một, cuối cùng đi đến bên cạnh Triển Chiêu. Tiếng người thực sự quá ồn ào, các học sinh ngã trái ngã phải, không chút để ý đến hình tượng. Đinh Nguyệt Hoa bỗng dưng nảy sinh ra một loại ảo giác mơ hồ, phẳng phất như cô đã vượt qua muôn sông nghìn núi, kiếp trước kiếp này, tìm kiếm thật lâu, mới có thể gian nan như vậy đi đến bên cạnh cậu.

Trong chớp mắt, như thể có một cảm giá bị thương đau đớn cùng chua xót khổ sở đến muốn rơi lệ.

Bởi vì cuối cùng cô cũng đã tìm được cậu, cho dù từng bước chân tiến đến bên cậu đều nặng nề đến thế.

Âm thanh chung quanh thực sự quá ồn, giống như hai âm sắc hỗn loạn cùng khuấy tung vào nhau, loạn đến nỗi không ai có thể phân biệt rõ ràng được. Đinh Nguyệt Hoa không thể làm gì khác ngoài nghiêng người xuống, môi đặt bên tai Triển Chiêu, tay phủ lấy tai cậu, cố sức nói: “Cùng nhau về nhà đi!” Cô nhìn thấy cái gật đầu của Triển Chiêu trong ánh sáng ảm đạm, có đôi chút vui mừng. Khuôn mặt của cô không biết là vì cồn, hay vì nhiệt độ cơ thể trong phòng karaoke, hay chính vì động tác thân mật vừa rồi mà hơi phồng hồng, càng lộ ra vẻ ôn nhả tú lệ, đẹp đến kinh tâm động phách. Nhưng nghĩ đến động tác tương tự của Bạch Ngọc Đường vừa nãy, trong lòng Đinh Nguyệt Hoa lại dâng lên một niềm chua xót thật sâu.

Thế giới bên trong và bên ngoài hoàn toàn cách biệt một trời một vực, cảm giác nóng rực thuộc về người khác nhanh chóng tan hết, trên da rất nhanh cảm thấy được cái lạnh. Trời đêm tháng sáu hạ khởi mưa phùn, không khí ướt át mát mẻ, hít đầy buồng phổi vô cùng thoải mái. Lúc này đêm đã khuya, khung cảnh náo nhiệt trên đường phố lúc mới tới đã vắng lạnh từ lâu, ánh đèn rực rỡ dần tàn, thỉnh thoảng có tiếng động cơ xe lướt qua, phát sinh thanh âm đơn điệu, có cảm giác đặc biệt tịch liêu.

Đinh Nguyệt Hoa khoác áo khoác của Triển Chiêu trên người, thân thể run mạnh một cái, có chút ảo giác hàn khí thấm đến tận xương, cô làm như mạn bất kinh tâm hỏi: “Bạch Ngọc Đường vừa rồi sao lại đi sớm như vậy a?”

“Bạn gái của cậu ấy tới tìm, chắc là cùng ra ngoài đi dạo đi.” Triển Chiêu lặng lẽ một thoáng, nhàn nhạt trả lời.

Đinh Nguyệt Hoa miễn cưỡng cong khóe miệng một chút: “Cảm tình bọn họ hình như rất tốt nhỉ.”

“Quen nhau rất lâu rồi,” Triển Chiêu cay đắng cười, “Ngọc Đường từng nói, đại khái cũng sắp được 3 năm, tình cảm vẫn tốt.”

Trọng tâm câu chuyện đến tận đây là kết thúc, trong chất giọng của rai người đều chứa ý tứ mệt mỏi không kể, cho nên đều không lên tiếng nữa. Cứ trầm mặc như vậy đi về tới nhà, ở trước cửa nhà Đinh Nguyệt Hoa, trong nháy mắt đưa áo khoác trả lại cho Triển Chiêu, Đinh Nguyệt Hoa đột nhiên nhìn thẳng cậu, ánh mắt quyết tuyệt mà kiên định: “Triển Chiêu, cậu chờ mình một chút, mình lên lầu lấy ít đồ cho cậu.” Không đợi Triển Chiêu đáp ứng, Đinh Nguyệt Hoa đã rất nhanh mở rộng cửa, trực tiếp chạy lên phòng riêng trên lầu hai, một lát sau đưa một phong thư cực kỳ xinh đẹp cho Triển Chiêu.

Trong ánh mắt của cô gái trẻ là ngẩn lệ lông lách, thống triệt tâm phi: “Nhất định cậu phải đọc hết, đọc thật kỹ!”

Cô gái xoay người đi, cửa chính nhanh chóng đóng lại, trở về phòng riêng của mình, rồi ngay cả cửa phòng cũng không kịp đóng, nước mắt trong hốc mắt Đinh Nguyệt Hoa rốt cuộc cũng đau buồn rơi xuống. Cô dựa vào tường, dần dần ngồi sụp xuống, đưa tay che kín miệng mình, từ khóe mắt, nước mắt từ sau buổi dạ tiệc chia tay liên tục dề nén lại cuối cùng như không còn chế được, điên cuồng rơi xuống, hết như những màn đêm dài thăm thẳm khiến người ta sầu thảm nát lòng.

Nước mắt nóng bỏng không thể gánh chịu tất cả tình cảm của cô, trong nước mắt này, tất cả đều là bi thương đến quyết tuyệt, đến mãnh liệt, đến thanh tỉnh vô cùng.

Đinh Triệu Huệ rời giường đi vệ sinh đêm, lúc đi ra, cậu nhìn thấy dáng vẻ em gái mình ngồi xồm bên tường khóc không thành tiếng, trên khuôn mặt tú lệ tràn đầy ngấn nước mắt. Cơn buồn ngủ mơ màng lập tức bị cơn giật mình đẩy lui hết thảy, Đinh Triệu Huệ vội vã bước tới, cũng ngồi xồm xuống đỡ lấy bờ vai đơn bạc của Đinh Nguyệt Hoa, vội vàng hỏi: “Nguyệt Hoa em bị sao rồi? Vì sao lại khóc? Nhanh nhanh nói cho anh hai biết, có phải trong người cảm thấy không ổn không?”

“Anh hai...” Đinh Nguyệt Hoa vùi mặt thật sâu vào trong lòng anh trai, ôm lấy cậu ta, nghẹn ngào nói: “Anh hai, Nguyệt Hoa đau quá...”

Đinh Triệu Huệ gấp đến độ không kịp nghĩ đến có thể sẽ đánh thức người nhà, liền thanh hỏi: “Nguyệt Hoa! Em nói với anh đi, rốt cuộc đau ở đâu đây? Có phải đau dạ dày không? Anh hai đi lấy thuốc cho em uống có được không?”

Đinh Nguyệt Hoa vẫn chưa mở miệng lần nữa, nước mắt đã cuộn trào mãnh liệt hơn, tiếng khóc dề nén bên tai, thương tâm đến không diễn tả được thành lời, Đinh Triệu Huệ nhanh chóng đã có thể cảm giác được áo sơ mi của mình đã ướt hết một mảnh lớn. Em gái không chịu buông mình ra, Đinh Triệu Huệ liền cảm thấy em nhất định là đau đến lợi hại, trong lòng càng thêm sốt ruột. Lúc này Đinh Triệu Lan bị động tĩnh ngoài cửa đánh thức cũng chạy tới, nhìn thấy tràng cảnh này lập tức hỏi: “Triệu Huệ, Nguyệt Hoa làm sao vậy?”

“Hình như là bị bệnh, đau dạ dày, em cũng không rõ lắm a, con bé không nói.” Đinh Triệu Huệ lo lắng nhìn anh cả, “Anh, anh nhanh nhanh tới xem thử đi, em nói đây là bị cái gì, gấp chết người đi được.”

Đinh Triệu Lan nhanh tay kéo Đinh Nguyệt Hoa về phía mình, vừa nhìn một cái liền thấy một mảnh đỏ ửng rất không bình thường trên khuôn mặt của em gái, cùng với chân mày nhíu chặt, rõ ràng là thần sắc thống khổ. “Triệu Huệ, nhanh chạy vào phòng lấy một ít thuốc hạ sốt, còn có thuốc đau dạ dày bình thường Nguyệt Hoa hay uống, rót thêm một chút nước ấm nữa, nhanh nhanh lên!” Đinh Triệu Lan tỉnh táo phân phó cho em trai đi lấy thuốc, còn anh tự mình nâng người Nguyệt Hoa dậy, để cho cô nằm dài trên giường.

Đinh Triệu Lan cau mày nhìn tay của Nguyệt Hoa, đôi tay ngày thường cực kỳ thanh tú của cô lúc này gắt gao che lấy dạ dày, trên mu bàn tay hiện lên gân máu xanh nhàn nhạt, thoát nhìn tái nhợt đến mức khiến người ta nhìn không được thấy thương xót. Em gái học hành khắc khổ, từ những năm cấp 2 đã bắt đầu mắc bệnh dạ dày rất nghiêm trọng, lúc lên đến cấp 3 càng không có thời gian cẩn thận điều dưỡng, bệnh tình càng ngày càng nghiêm trọng. Thẳng đến có một lần, Nguyệt Hoa thiếu chút nữa đau đến ngất đi, ba

đưa em đến bệnh viện kiểm tra mới phát hiện đã đến mức độ viêm loét dạ dày, bị bác sĩ mắng cho một trận. Người nhà lúc này mới bối rối, từ đó về sau cho dù ở nhà hay ở lại trường, cũng đối với cô tam lệnh ngũ thân (theo đúng lời dặn dò), nhất định phải ăn đúng bữa, sớm muộn gì nhất định cũng phải uống một ly sữa tươi, lời dặn của bác sĩ cũng nhất định phải thực hiện theo đúng hoàng. Làm như vậy mới miễn cưỡng dường như hơn một chút, không nghĩ tới hôm nay lại tái phát khổ sở đến như vậy.

Lúc chàng vạng Nguyệt Hoa nói đêm nay tốt nghiệp sẽ đến bờ sông ăn buổi tiệc chia tay, quán ăn chỗ đó cơm bữa món đặc sản đều là món cay Tú Xuyên, em gái nhất định là đã ăn cay quá, còn uống thêm rượu, cho nên dẫn đến phát bệnh đau dạ dày. Đinh Triệu Lan cẩn thận giặt lại tay của Nguyệt Hoa, dùng lực đạo vừa phải mềm nhẹ chậm chậm xoa dạ dày cho cô, nỗ lực giảm bớt cơn đau đối với em gái mà nói là sự dày vò cực độ.

“Thuốc và nước tới đây!” Đinh Triệu Huệ vội vội vàng vàng chạy tới. Đinh Triệu Lan nhanh tay nhận lấy, cẩn thận hết mức cho Nguyệt Hoa uống thuốc vào, Đinh Triệu Huệ lại chạy xuống nhà, một lúc sau thành thịch chạy tới, cầm trong tay một chiếc khăn lông ấm sạch sẽ, dịu dàng mà cẩn thận lau khô gương mặt ướt át của em gái.

Đinh Triệu Lan nhìn em, nhẹ nhàng hỏi: “Nguyệt Hoa, khá hơn chưa? Có còn khó chịu lắm không?”

“Không sao, anh.” Đinh Nguyệt Hoa có chút suy yếu dựa vào lòng anh trai, “Ban tối uống một chút rượu, đồ ăn có hơi quá cay, em mới ăn vài miếng, chỉ là có hơi khó chịu mà thôi, ngủ một đêm là khỏe rồi, yên tâm đi.”

Đinh Triệu Huệ không an tâm nhìn em gái: “Nguyệt Hoa, thật sự không đáng lo sao? Em xem mặt em tái mét thế này, một chút huyết sắc cũng không có, nếu cảm thấy không khỏe nhất định phải nói ra, chúng ta đến bệnh viện kiểm tra a, đừng cạy mạnh.”

“Thực sự không sao, uống thuốc là được rồi.” Đinh Nguyệt Hoa cong khóe môi, nhẹ nhàng cười khê, “Anh hai à, anh bảo hộ quá mức rồi, em cũng không phải trẻ con nữa. Đã trẻ thế này, đừng đánh thức ba mẹ, hai anh đi ngủ đi, em cũng mệt lắm rồi, muốn nhanh chóng ngủ một giấc.”

Đinh Triệu Huệ cười hì hì: “Còn nói không phải trẻ con, vừa rồi khóc đến thê thảm như vậy, còn không giống trẻ con sao.”

“Anh hai.” Đinh Nguyệt Hoa bắt đầu nhìn cậu một cái, “Đừng có chọc ghẹo em nữa.”

Đinh Triệu Lan đỡ em gái nằm xuống, đắp chăn cho cô, nhẹ nhàng xoa xoa mái tóc cô, dặn dò: “Hai anh không phá em nữa, em tốt nhất là ngủ một giấc, sáng mai nếu như còn đau nhiều, chúng ta sẽ đi bệnh viện, được không?”

“Được ạ.” Đinh Nguyệt Hoa nhu thuận mà an tĩnh gật đầu, “Các anh ngủ ngon.”

Đinh Triệu Huệ nhẹ nhàng ấn chớp mũi của cô một cái, biểu tình cũng ôn nhu rất nhiều: “Em gái, nghỉ ngơi tốt nha.”

Đèn tắt, Đinh Triệu Lan rón rén khép cửa phòng. Đinh Triệu Huệ thấp giọng cười nói với anh cả: “Em nó còn nói nó không phải là trẻ con, vừa rồi khóc thành như vậy, thật là lo lắng chết người đi được, cái con bé này thật là...”

Đinh Triệu Lan không lên tiếng trả lời cậu, nhớ tới vàng trán của em gái vừa nãy cho dù nhắm mắt cũng không hề giãn ra, không khỏi có chút bận tâm. Nguyệt Hoa từ trước đến nay tính tình rất kiên cường, làm sao lại khóc đến nỗi như vậy chứ?

Hay là gặp phải chuyện gì thương tâm rồi?

9. Chương 9: Tư Niệm...

Tôi muốn nói với bản thân mình, nếu như có thể, tốt nhất không gặp, tốt nhất không nhớ. Nhưng trong đêm thanh lương nơi này, đột nhiên tôi lại nhớ đến cậu, Triển Chiêu.

Trong cái đêm bình an này, khi người anh lớn nhà họ Đinh còn đang suy đoán lo lắng về những giọt nước mắt khác thường của em gái, thì cùng lúc đó Triển Chiêu đang ngồi trước bàn đọc sách trong phòng của mình, trần mặc một hồi lâu, đầu ngón tay chạm đến miệng phong thư được dán kín, mở bì thư. Bên trong có hai lá thư, một lá chính là trang giấy lưu bút trước đây Triển Chiêu đã phân phát cho mọi người, tất cả đã được điền đầy đủ, nét chữ tinh tế, ôn nhã mà thanh tú, giống như cô gái tràn ngập phong độ của một nữ tri thức, chủ nhân của bút tích này. Lá thư còn lại rất dài, là bức thư chính thức.

Triển Chiêu không vội đọc thư, mà trước hết đem tờ lưu bút vuốt lại cho ngay ngắn, cẩn thận kẹp vào trang cuối cùng của tập lưu bút, rồi mới từ tốn mở lá thư kia ra xem. Màu xanh cùng màu tím nhàn nhạt mơ hồ vi diệu giao hòa với nhau, trên đó còn có một đóa hoa xinh đẹp vô cùng nhạt nhòa nở rộ, thanh lịch, giản lược, lại có một kiểu tươi đẹp không phô trương, chính là phong cách Nguyệt Hoa thích nhất. Phủ kín mặt giấy là những con chữ viết tay nhỏ nhắn, lịch sự tao nhã ung dung đến không thể diễn tả hết thành lời, trên giấy không có mùi hương, nhưng lại tạo cho người nhìn cảm nhận được một tia vị đạo nhàn nhã tĩnh lặng của Giang Nam phả vào mặt.

“Triển Chiêu:

Mình vẫn rất muốn, phi thường muốn nói cho cậu biết.

Mình rất nhớ cậu, nhưng cậu sẽ không hiểu được loại tư niệm này sâu sắc đến bao nhiêu, như một trận mưa đêm đầu tiên của mùa xuân. Mình tựa song ngóng nhìn, thế giới đang yên lặng, chỉ còn lại tiếng mưa rơi, tiếng tim đập, tiếng hít thở, còn có tư niệm của mình, một cảm tình giống như đến từ một con người của thời không khác, ngay cả chính mình cũng không thể hoàn toàn lý giải, dù sao chuyện tình cảm từ xưa đến nay vẫn luôn là một loại sự kiện kỳ lạ làm người ta khó lường.

Nhưng mình còn muốn nói cho cậu biết, tư niệm tựa hồ đã bắt đầu như vậy đấy.

Chẳng qua lại là một buổi đêm như mọi khi, mình đang ở trong thế giới chân không của mình, tất cả những âm thanh náo động lại hóa thành lặng im như biển như núi. Mình nằm trên mặt bàn ôn lương, để mặc cho mỗi một bao trùm lấy lý trí. Bởi vì quá mệt mỏi, cho nên không muốn kiên trì, muốn mình quên đi. Khẽ nghiêng người chớp mắt, chợt nhìn thấy gò má của cậu, có một nụ cười ấm áp trong vắt. Tư thái thản nhiên như vậy để mình hoang mang: Vì sao cậu có thể không câu chấp đến thế? Vậy mà bóng dáng tươi cười đó cứ hết lần này đến lần khác làm cho mình cảm thấy đặc biệt an tâm, lại có chút tham luyến. Mình nghe thấy một thanh âm biến ảo khôn lường từ sâu trong nội tâm cứ nhẹ nhàng quanh quẩn: Mình vì sao, vì sao phải thích cậu?

Mình không biết. Nếu như có thể lựa chọn, mình thà rằng rơi vào mắt mình là bóng đêm nặng nề ngoài cửa sổ, mà không phải nụ cười đó của cậu. Như vậy chỉ ít mình vẫn còn là chính mình, nội liễm thông dong, mi mục trầm tĩnh.

Tiếc rằng đã thấy, tiếc rằng là cậu, tiếc rằng trên đời này luôn luôn có nhiều sự việc không có lựa chọn khác như thế.

Cậu là ảo giác hoa lệ trong cuộc sống của mình, cũng là tư niệm sơ đậm trong đêm mưa không ngủ. Giữa chúng ta, vĩnh viễn là một khoảng cách như núi cao biển rộng. Mình thừa nhận mình đã sợ hãi, chỉ hi vọng sẽ lưu lại ở một khoảng cách an toàn, cậu cùng mình, cuối cùng vẫn không tồn tại trong cùng một thế giới. Cự ly mình phải vượt qua chính là chỉ xích thiên nhai. Cậu là thanh sam quang minh mà ánh mặt trời rực sáng bên bờ sông bỉ ngạn đã tìm thấy, còn mình đứng ở bên bờ thỉ ngạn lặng lẽ nhìn cậu, ánh mắt triền miên như mặt trời mới mọc, mà vĩnh viễn không cách nào rơi vào đôi mắt cậu. Đây từng chút vui vẻ từng chút muộn phiền, những nỗi niềm bí ẩn lâu dài trần trọc, làm sao để cậu hiểu thấu?

Mà mình, mình lại là lưu vân phù yện trong cuộc sống của cậu, thoát đi thoát về, không lưu lại một dấu tích nhỏ, là cánh hoa lặng lẽ phiêu đảng rơi trên mặt hồ trong buổi chiều tháng năm, nhanh chóng bị thời

gian cuốn trôi mất, không làm rung động nổi một gợn sóng trên mặt hồ. Sự tình trước nay đều không công bình, vân đạm phong khinh của cậu trong mắt mình, lại là khoảnh khắc ám áp sướng vui mà mình đã đánh đổi bằng tư niệm của cả một mùa mưa. Mình cứ mãi bồi hồi bên ngoài thế giới của cậu, vĩnh viễn không thể tìm được lý do và dũng khí để bước vào. Tất cả những gì mình muốn và mình có thể làm chỉ là dùng ánh mắt nhấn gửi cho cậu. Khoảng cách và vị trí như vậy, từ đầu đến cuối vẫn an toàn, vì cậu không hề có thói quen quay đầu lại.

Cho nên cậu vĩnh viễn sẽ không nhìn thấy ánh mắt của mình.

Mình rất cuộc vì sao, vì sao phải thích cậu? Mình không biết.

Mình tuyệt đối không có thói quen để một thân ảnh trở thành phương hướng duy nhất níu kéo ánh mắt mình, mình tuyệt đối không có thói quen nhớ nhung một con người chỉ xích thiên nhai vào những thời điểm mệt mỏi phiền muộn, mình tuyệt đối không có thói quen theo đuổi một thứ nhớ nhung tự sinh tự diệt vô ích trong một đêm mưa ảo mộng. Nhưng đối với cậu dần dần lại thành thói quen, mình dùng thời gian một năm luyện tập để viết cho cậu một lá thư.

Mình cho tới tận bây giờ cũng không được xem như một kẻ cố chấp, cho nên mình sẽ tự nói với bản thân, thế giới của mình quá nhỏ, mà trùng hợp làm sao cậu lại thỏa đáng không gian lẫn thời gian bước vào đường nhìn của mình, vì vậy đã ký thác toàn bộ ưu tư cùng nhớ một mùa mưa của mình vào cậu. Tất cả ký ức đều là chuyện của mình, tư niệm của mình, không có quan hệ gì với cậu. Một mai kia khi không gian không còn vụn vỡ, có thể thân ảnh của cậu sẽ không còn là phương hướng duy nhất níu giữ ánh mắt mình.

Mình đã từng hi vọng, thời gian trôi qua, sẽ có một ngày lương thần hảo cảnh, vạn chủng phong tình, sẽ nói với cậu. Nhưng khi lý trí quay trở về mình mới rõ, cậu vị tất sẽ nguyện ý lắng nghe mình?

Vì sao mình lại phải thích cậu, mình không biết, cũng không còn muốn biết. Dù sao lời mình muốn nói, đều đã nói cả rồi.

Nhưng Triển Chiêu à, mình mong đến đường nào, mong cậu có thể hiểu rõ, mình là như vậy đấy, đã dùng hết toàn bộ tình tự và dũng khí của thời thanh xuân thiếu nữ mà quan tâm cậu, để ý cậu, thích cậu như vậy đấy. Mình đem bút lực này, văn chương nhạt nhòa của đôi tay này viết cho cậu, mình đem cảnh xuân tận cùng lưu cho cậu, mình đem cơn mưa bụi trong ngăn lưu cho cậu, mình đem thiên ý thâm sâu nhất, lưu lại cho cậu, đến tận cùng cậu có hiểu hay không...

Triển Chiêu...

Trân trọng.

By Đinh Nguyệt Hoa Bức thư tình thứ nhất

Trời mưa

Dòng thư cuối cùng, nét mực bút lông mơ hồ có vết tích loang lổ, run rẩy ở tâm hoa, đau buồn không gì bằng. Triển Chiêu chậm chậm cầm thư ôm chặt vào lòng, hai mắt nhắm lại, tắt đèn bàn. Trong bóng tối, cậu nhìn thấy gương mặt của cô gái trẻ, một dáng vẻ rất quen thuộc, ôn nhả tú lệ không gì sánh được, như đoá hoa xinh đẹp rực rỡ như vậy. Triển Chiêu thấy cô lặng lẽ nằm trên bàn sách, từng chữ từng chữ chăm chú viết xuống tình cảm tình tế mình ôm ấp trong lòng, theo thói quen đặt hai chân đạp lên thanh gỗ ngang trên ghế, tư thái rồi rảnh ung dung. Cậu thậm chí còn có thể tượng tượng đến thần tình trên mặt cô, nhất định là ôn đạm tán mạn, nhưng ánh mắt trong vắt sáng ngời, kiên quyết mà chăm chú.

Nhưng đến những con chữ sau cùng, nước mắt vô thanh rơi xuống, thấm vào hoa tâm, buồn thương không gì sánh được.

Nguyệt Hoa, chúng ta đều phải tự trân trọng, kiếp này, thực sự phải thật bảo trọng.

Sau khi kỳ thi vào trường đại học kết thúc, cảm giác ứ đọng suốt thời gian dài trong lòng mọi người cuối cùng cũng hoàn toàn an tâm thở ra, ba tháng nghỉ hè thật dài quả thực giống như một giấc mộng đẹp từ trên trời rơi xuống. Tất cả đều lên kế hoạch muốn đi đâu du lịch, hoặc đi làm thêm, thể nghiệm cuộc sống. Giờ này khắc này, giống như khoảnh khắc tươi đẹp nhất từ khi chào đời tới nay, ngay cả ánh mắt của bác trai bác gái bên cạnh nhìn họ cũng không tự chủ mà tỏa ra một loại cảm giác ôn hòa chiều chuộng.

Cho dù có tùy hứng hơn thế nữa cũng có thể dung túng được đấy, vì dù sao trước khi trả được đại giới, đã hết mấy tháng liền lu bù xác xơ.

Từ dạ tiệc tốt nghiệp, Triển Chiêu không nhìn thấy Đinh Nguyệt Hoa nữa. Từ nơi mẹ mới biết được khoảng thời gian Nguyệt Hoa thi đại học hình như cơ thể không khỏe cho lắm, hơn nữa cô vẫn muốn đi du lịch một chuyến, vừa lúc nhà bà ngoại cô ở Tô Châu, hai ông anh trai cũng đều học tập ở Chiết Giang, cho nên trước khi mấy người anh quay về trường cũng đã đưa cô về đến nhà bà ngoại. Vào bữa trưa, lúc mẹ nói mấy lời đó, cậu thấy bà nở nụ cười nhàn nhạt ôn nhu: “Con bé Nguyệt Hoa này từ nhỏ đã rất ngoan, hiểu chuyện lại hiếu thuận, mẹ nó bảo ông ngoại bà ngoại nhớ cháu gái, nó lập tức chạy về Tô Châu, hai ông bà nhất định rất vui về a.”

“Dạ.” Triển Chiêu húp canh, thần sắc an tĩnh, dừng một lúc mới nói tiếp: “Nguyệt Hoa vẫn rất muốn quay về thăm Tô Châu, nhân dịp này cũng vừa khéo, chắc sẽ rất vui đi.”

Mẹ Triển gấp thêm rau cho con trai, rồi tiem đậm dò hỏi: “Tiểu Chiêu, con có muốn đi ra ngoài chơi một chút hay không con? Lần này nghỉ dài ngày như vậy, vừa hay có thể hảo hảo thả lỏng một chút rồi.”

“Anh hai muốn đi chơi sao? Muốn đi đâu ạ?” Triển Hân ngồi cạnh vừa đỡ chén vừa hỏi.

“Không cần đâu mẹ.” Triển Chiêu nuốt xuống ngụm canh, nhìn mẹ cười cười: “Ngày hôm qua chủ nhiệm lớp có gọi điện thoại cho con, hỏi con có muốn đến trường giúp một tay hay không, coi như công việc tạm thời trong ba tháng hè. Con đồng ý rồi, dù sao đi nữa nhân rồi cũng là nhân rồi.”

Triển Giang ngồi một bên gật đầu, trong mắt ông có thần sắc tán thưởng và kiêu ngạo: “Như vậy cũng tốt, làm việc ở trường có thể học được không ít thứ, chăm chỉ rèn luyện một chút, chờ sau này lên đại học, có khi sẽ có cơ hội đi chơi sau.”

“Vâng, con cũng nghĩ vậy.” Triển Chiêu hơi cúi đầu, biểu lộ thần sắc tiem đậm như mọi khi.

Mẹ Triển đột nhiên hỏi: “Được rồi Tiểu Chiêu, thằng nhỏ Ngọc Đường kia đâu? Đã lâu rồi không thấy nó tới dùng cơm nha, nó nghỉ hè rồi có đến chơi với con không?”

“Không có.” Triển Chiêu ngẩn ra, mãi mới đáp: “Mẹ cậu ấy công tác ở Thẩm Quyển, gọi Ngọc Đường năm nay đến chỗ của bà ấy nghỉ hè, con thấy giống như là muốn có người bầu bạn với bà ấy đấy ạ.”

Mẹ Triển nét mặt càng thêm dịu dàng: “À, ra là vậy. Ha ha, thằng bé này cũng thật không tệ a, đã có bạn gái rồi.” Bà đột nhiên dừng lời, mỉm cười nhìn con trai mình: “Như đã nói qua, Tiểu Chiêu, con ở trường không có cô bé nào con thích sao? Nói với mẹ một chút đi.”

“Mẹ à,” Triển Chiêu chợt cảm thấy có chút ngượng ngùng, lại có chút cảm giác không biết nên khóc hay cười. Lúc đi học rất sợ học sinh yêu sớm, vừa tốt nghiệp một cái thì giống như lập tức muốn trông đợi kết hôn vậy, không khỏi bất đắc dĩ cười: “Mẹ nói gì vậy chứ, con trai mẹ trông giống như người sẽ yêu sớm sao, mới cấp 3 đã yêu có hơi quá sớm đi.”

Triển Giang cũng mỉm cười: “Bà xem bà kia, nói yêu đương bây giờ hăng còn sớm đây, lên đại học rồi bàn lại, gấp gấp cái gì.”

“Anh hai và chị Nguyệt Hoa rất xứng a.” Triển Hân một mực yên lặng ngồi bên cạnh ăn cơm bỗng nhiên nói ra một câu kinh người, đáng vẻ tươi cười ngây thơ sáng rõ, “Mẹ ơi, mẹ xem có đúng hay không a.”

Mẹ Triển sững sốt, nhanh chóng cười rộ lên: “Hân Hân nói cũng phải đấy chứ, nếu sau này hai đứa học cùng trường đại học, nói không chừng thật sẽ có hi vọng đây.”

“Ai u, anh hai anh làm gì gõ đầu em như thế a!” Triển Hân sờ sờ đầu của mình, bất mãn nhìn về phía Triển Chiêu. Người sau thông thả ung dung thu tay về, nét mặt cười đến ôn hòa: “Hân Hân, lúc người lớn nói chuyện con nít không được tùy ý nói leo, ăn tiếp đi.” (Anh hai giận nha =))

Cô bé con xinh xắn im lặng đối anh trai mình le lưỡi, sau đó quả nhiên đành hoàng ăn cơm, cha mẹ xem cảnh này, cùng cười đến dịu dàng sung ái đầy mặt.

Kỳ nghỉ hè dài lê thê chính thức mở màn.

Đại bộ phận bạn học đều lựa chọn đi du lịch bên ngoài một chuyến, thiên nam địa bắc, hải biên viên lâm, thịnh thế đô thành, chỗ nào cũng đi, thăm nghĩ muốn đi cho đôi chân bị khóa chặt nhiều năm không có dịp tung hoành, đi một trận hả hê vui sướng tràn trề. Mở internet, trên trang chính đều là ảnh chụp mới nhất được post lên, khung cảnh nền hoặc ưu mỹ, hoặc tươi đẹp, hoặc phồn hoa, không hề giống nhau, nhưng những khuôn mặt tươi cười sáng lạn rực rỡ thật lớn trong từng khung hình, lại đều động lòng người như nhau.

Là kỷ niệm cuối cùng, cũng là đẹp nhất, lưu lại cho thời trung học.

Triển Chiêu vẫn điềm đạm như cũ an tĩnh ổn định ở lại trường, chỉ là thân phận vai trò đã hoàn toàn lật ngược, trở thành trợ thủ đắc lực trong phòng làm việc của hiệu trưởng. Chính lý tư liệu tân sinh và bài trắc nghiệm nhập học lớp 10, khóa biểu học bổ túc của học sinh lớp 11, các loại sắp xếp cho học sinh lớp 12, không tính là bề bộn nhiều việc, rảnh rỗi lại vội vã tới phụ đạo một chút cho em gái và Lưu Tô mấy bài tập cấp 2, sinh hoạt vẫn là phong phú đi. Và cả thường xuyên có thể nhận được điện thoại của Bạch Ngọc Đường, Tô Hồng không đi Thẩm Quyến với hắn.

Bạch Ngọc Đường luôn luôn gọi điện thoại cho cậu vào ban đêm, mỗi lần đều trò chuyện nửa tiếng một tiếng, cái gì cũng có thể nói. Hắn nói với cậu rằng Thẩm Quyến nhiệt liệt mà phồn hoa, cùng mẹ đến khu vui chơi giải trí hưởng thụ đãi ngộ của tuổi thơ, nói mẹ hắn vì dặt theo một cực phẩm đẹp trai như hắn ra ngoài mà tự hào không ngớt, nói rằng lo chơi bởi quá nhiều bị ăn nắng đen da...

Rất nhiều rất nhiều. Hắn làm như muốn đem cả cuộc sống và cảm nhận trút hết cho cậu, không một chút giấu diếm, tất cả đều thành khẩn thẳng thắn như vậy. Dường như trong lòng Triển Chiêu dần dần vấy lên một đầm nước hết sức u nhã. Phong cảnh ven bờ nước thanh khiết mỹ lệ, để cậu lưu luyến quên lối về, không đành lòng rời bỏ, cuối cùng chỉ có thể buông trôi cho bản thân mình chìm đắm vào trong đầm nước kia.

Nguyệt Hoa nói: Mình rất nhớ cậu, nhưng cậu sẽ không hiểu được loại tư niệm này sâu sắc đến bao nhiêu, như một trận mưa đêm đầu tiên của mùa xuân. Mình tựa song ngóng nhìn, thế giới đang yên lặng, chỉ còn lại tiếng mưa rơi, tiếng tim đập, tiếng hít thở, còn có tư niệm của mình, một cảm tình giống như đến từ một con người của thời không khác, ngay cả chính mình cũng không thể hoàn toàn lý giải, dù sao chuyện tình cảm từ xưa đến nay vẫn luôn là một loại sự kiện kỳ lạ làm người ta khó lường.

Nhưng Nguyệt Hoa à, cậu không biết đâu, mình hiểu hết tất cả, thậm chí mình còn hiểu rõ cảm thụ này hơn cậu nữa. Bởi vì cậu nghĩ tới mình bao nhiêu, mình cũng như cậu nhớ nhung dáng vẻ tươi cười của một người, nhớ đến khắc cốt ghi tâm.

Trong bóng đêm, Triển Chiêu chậm chậm nhắm hai mắt lại, đè xuống ảm đạm chua cay nặng nề trong lòng.

Mà giờ này khắc này, ngoài vùng sông nước Tô Châu cách xa ngàn dặm, sương đêm mênh mông mịt mù, tiếng nước chảy róc rách, ánh trăng hòa hoãn, Đình Nguyệt Hoa ngồi tựa vào bên lan can trên lầu, trầm mặc nhìn ra bóng đêm mê ly. Phòng riêng trong nhà của bà ngoại vẫn giữ lại cấu trúc tiểu lâu bằng gỗ cổ điển này, chỗ vươn ra lan can đặt các loại bồn hoa cỏ ngăn nắp sạch sẽ, dưới ánh nắng hay bóng trăng đều toát lên ý vị thanh nhã. Ông ngoại là văn nhân truyền thống, làm giáo sư đại học suốt nhiều nay, giảng dạy Trung văn, viết chữ bằng bút lông rất đẹp, quốc họa cũng vô cùng đẹp. Bà ngoại cũng là con gái thư hương thế gia, có thể hát Côn Khúc Lai rất tốt. Hai vợ chồng dưới gối chỉ có một người con gái, chính là mẫu thân của Nguyệt Hoa, lại gả đến quê người. Hai ông bà về hưu từ lâu, rồi rảnh thì yêu nhất chăm sóc hoa cỏ, viết chữ vẽ tranh, đọc sách thưởng trà, quả thật là tiêu dao tự tại, giống như thần tiên quỳ lữ.

Khí chất thanh ngạo trang nhã tự phụ từ trong xương tủy của Đình Nguyệt Hoa, hoàn toàn là kết quả hun đúc của ông bà ngoại. Nguyệt Hoa di truyền hoàn mỹ dung mạo ôn nhã tú lệ của mẹ, tính tình vừa nội liêm trầm tĩnh, thông tuệ thanh nhã, thích đọc thơ, yêu viết văn, là tập tính của văn nhân điển hình. Lại thêm còn là ấu nữ (con gái út), vì vậy đơn giản điềm được toàn bộ sủng ái của ông ngoại bà ngoại, lúc còn rất nhỏ thường thường được đưa đến Tô Châu làm bạn với ông bà, theo ông ngoại học được thói quen không có việc liên lụy viết thư pháp, mô phỏng hữu mô hữu dạng (*). Cũng bởi vậy, từ khi còn nhỏ đã đúc kết được bản lĩnh văn học cực kỳ thâm hậu, và cả nuôi dưỡng tình cảm nhiệt liệt của cô đối với văn học, cho nên mới có thể trở nên điều luyến.

(Hữu mô hữu dạng: đại ý là việc làm hay mô phỏng mà kết quả rất giống với hình mẫu nào đó hoặc đạt được chuẩn mực nào đó; có thể nói là “ra dáng”).

Cô ngồi dưới ánh trăng như vậy, cùng hoa lan chưa ngủ làm bạn, một mình trong đêm lắng nghe hô hấp của đất trời. Gió đêm Tô Châu không thay đổi, vẫn phảng phất thổi như những thời Tống Nguyên Minh Thanh, ướt át, thâm trầm. Xa xa không biết là con cái nhà ai đang tập thổi sáo, thanh âm kia gián đoạn, khúc chưa thành điệu, hòa cùng tiếng gió, để tinh thần người ta hoảng hốt, thần phách thất lạc.

Tôi muốn nói với bản thân mình, nếu như có thể, tốt nhất không gặp, tốt nhất không nhớ. Nhưng trong đêm thanh lương nơi này, đột nhiên tôi lại nhớ đến cậu, Triển Chiêu.

Cô gái trẻ tuổi ôn nhã tú lệ ngẩng đầu, nghênh tiếp ánh trăng trải khắp bầu trời, bức lui chưa xốt trong đôi mắt.

Mà ngoài ngàn dặm lại thêm ngàn dặm, ở Thẩm Quyển, trong một tòa nhà cao tầng khiến người choáng váng, trong căn phòng trên lầu 14, thiếu niên đồ trắng chân trần ôm laptop được mẹ tặng cho không bao lâu, ngồi trên sàn nhà sạch sẽ, cũng trầm mặc nhìn ra cảnh sắc xa xa ngoài cửa sổ. Trong đêm đô thị phồn hoa không ngủ, ánh đèn rực rỡ như ngọc, những quầng sáng tươi đẹp phiêu đảng như một dòng sông nhân tạo, mỹ bất thắng thu, cũng vô duyên vô cớ khơi lên nỗi tịch mịch trong lòng người.

Bạch Ngọc Đường ngừng tay thiết kế trang web đang làm dở, ngón tay chậm rãi vuốt ve điện thoại di động mới màu bạc, dây số quen thuộc không gì sánh được không ngừng chạy vòng vòng trong đầu, khiến hần nôn nóng không rõ. Chẳng biết tại sao, giữa đêm khuya an tĩnh bình thường ở nơi này, hần bỗng nhiên vô cùng nhớ Triển Chiêu, muốn trò chuyện với cậu, muốn nghe thấy giọng nói của cậu. Ý niệm này tới quá đột ngột, làm hần trở tay không kịp, thậm chí không kịp suy nghĩ vì sao.

Trên màn bản bàn phím bung mở, rồi lại trong cơn chần chờ mạn bất kinh tâm của Bạch Ngọc Đường mà vụt tắt. Do dự thật lâu, Bạch Ngọc Đường cuối cùng vẫn tắt điện thoại, môi mỏng nhẹ nhàng giật giật.

Quên đi, đã trễ thế này, nhất định cậu ấy đã ngủ, vẫn không nên đánh thức cậu ấy thì hơn, ngày mai lại gọi đi.

Tuy rằng rất thích thiết kế website, nhưng lúc này hăng hái tan biết, cũng không cần thiết tiếp tục nữa. Bạch Ngọc Đường đơn giản tắt máy, thẳng tắp trở về phòng ngủ, chờ đợi giấc ngủ tới nay.

10. Chương 10: Khắc Cốt Ghi Tâm...

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

gọc Đường, cho dù đây là cự ly gần nhất của đôi ta trong cuộc đời này, mình cũng hết sức thỏa mãn. Như thế này cũng rất tốt, chỉ cần cậu còn ở bên cạnh mình, chỉ cần cậu ở đây, là ước nguyện của mình đã viên mãn.

Ba tháng nghỉ hè dần dần qua đi, thành tích kỳ thi đại học nhanh chóng được công bố, trên cơ bản không có gì cần lo lắng, đánh giá của cá nhân vốn đã rất sát với điểm thực tế. Thời gian điền nguyện vọng riêng biệt, tất cả đều tự động kê khai trên mạng, trước cũng từng náo nhiệt thương lượng với nhau, nhưng cuối cùng vẫn trở về yên lặng, mỗi người đều tự mình đưa ra quyết định.

Cho dù sâu trong nội tâm không muốn thừa nhận, nhưng thời khắc tan cuộc quả thực tới rồi, từ thời khắc này, thời thanh xuân tươi đẹp nhất đã cùng đường mặt lộ.

Thư thông báo trúng tuyển đã nhận được từ lâu, Triển Chiêu bình bình ổn ổn dậu vào trường đại học đứng đầu của thành phố trung ương trực thuộc tỉnh, chuyên ngành là Báo chí và Truyền thông; Đinh Nguyệt Hoa vào cùng trường đại học với cậu, chỉ có điều chuyên ngành là Tiếng Trung, đây cũng là kết quả trong dự

liệu, mọi người chỉ không nói ra mà thôi. Mà đại học của Bạch Ngọc Đường và Tô Hồng thi đậu chính là trường huynh đệ của trường Triển Chiêu và Đinh Nguyệt Hoa, hai trường đại học chỉ cách nhau một con đường thật dài. Trường sư phạm này tuy danh tiếng không bằng trường đứng đầu, nhưng có người nói thực tế thực lực là còn hơn nó. Chuyên ngành của Bạch Ngọc Đường là Marketing, chuyên ngành này ở trường đại học sư phạm là một ngành nổi tiếng rất giỏi.

Nói chung, mọi người ai về chỗ người nấy, coi như là trạng thái tương đối lý tưởng.

Kỳ nghỉ kết thúc, thời điểm Triển Chiêu rời khỏi trường cấp 3, phía sau bạch lâu có một trảng cây dương mai (*) lớn, quả dương mai đều đã hái hết. Mà vô số lần cậu và Bạch Ngọc Đường đi dưới tàng cây, đùa nghịch những cành mai dương non trong tay đều lưu lại trong ký ức, cậu nhớ mãi không quên, lại phẳng phất như vẫn chỉ là hôm qua. Thời khắc phải xách hành lý lên vai đi đến phương xa tha hương, trong hành lý còn chứa thật nhiều lưu luyến cùng thương cảm trầm sâu.

Nhưng đường ngay dưới chân, nhất định phải đi tiếp, không thể lui về sau.

Đầu tháng chín mới có một bản thông báo khai giảng chính thức từ đại học đưa xuống. Triển Chiêu cuối cùng xách ba lô, với cha làm bạn đường, hướng người mẹ dịu dàng và em gái nhu thuận nói lời tạm biệt. Cậu yên lặng đem cảm giác không muốn chia xa của mẹ và em đặt ở trong lòng, đem hành trang đó đến nơi cậu sắp phải bắt đầu cuộc sống mới của mình, trường đại học của cậu.

Xe lửa chen chúc xóc xếch, nhà ga rầm rĩ náo loạn của chốn thành thị xa lạ, những chiếc xe đủ đủ loại đủ màu ngang ngược chiếm cứ địa bàn của mình, sân trường đại học xác thực rất lớn, những tấm biển ngữ màu đỏ chằng ngang tung bay, thủ tục nhập học rườm rà dong dài, các loại đoàn người từ nhiệt tình đến quỵ dật, truyền đơn tình mỹ nhận được, ký túc xá tư thái đơn điệu trống rỗng,... Những thứ âm ỉ phiền phức này đã tạo thành kinh nghiệm hỗn độn đầu tiên của Triển Chiêu trong ngày nhập học đại học.

Hỗn loạn mà bận rộn, nhưng trong lòng còn toát ra sự hưng phấn, đây là cảm giác rõ ràng duy nhất trong trí nhớ của Triển Chiêu.

Bạn cùng phòng trong ký túc xá lục tục đến đông đủ, tổ bốn người chính thức gặp mặt. Dựa theo độ tuổi mà sắp xếp, Triển Chiêu chính là lão đại, thứ nhì là lão nhị Trương Văn Long, đến từ đông bắc. Cậu trai này tính cách tương đối sinh động, bất kể đối phương là ai cũng có thể nhanh chóng hòa đồng, điều tra nguyên nhân, hơn phân nửa đều phải quy về tâm tính không so đo của cậu ta. Đàn ông tốt điển hình của vùng đông bắc, hào sảng phóng khoáng, nhiệt tình mà chân thành, hơn nữa trời sanh ngoại hình coi như khá anh tuấn, góc cạnh phân minh, là anh em vô cùng tốt. Lão tam Cố Tử Hàm vừa khéo tương phản, trầm ổn cẩn thận, chuyện gì cũng đều đầu vào đầu ra theo kế hoạch mà làm, quy củ rõ ràng. Cậu ta đến từ Chiết Giang, ngoại hình là dáng vẻ nho nhã, thích đọc sách, càng có vẻ cao ngạo hơn, là một nhân vật thư sinh điển hình, càng giống như học sinh ngành Trung Văn. Mà lão tứ Trần Hổ, lại là một tên có đầu óc hơi con nít, rất thích làm loạn, làm việc gì cũng đều thích ném thử một lần, cũng rất khó kiên trì đến cùng. Nhưng cậu ta đúng là một thiếu niên lương thiện, mặc dù có lúc có vẻ nhiệt tình mù quáng hơi quá lố.

Bạn bè ký túc xá trong đại học làm quen với nhau là một chuyện rất đơn giản mà nhanh chóng. Cùng nhau ăn bữa cơm, mở vài buổi đại ngoại đàm long trọng (*khụ* nằm bàn chuyện lớn =))), đợi đến lúc học quân sự thì đã bắt đầu có giao tình, vốn cơ bản có thể xưng huynh gọi đệ. Đoạn thời gian cùng nhau dưới ánh mặt trời gay gắt rồi oán hận nhẩn nhẩn, huấn luyện ca hát, vui cười ngoạn nháo, dù sao cũng là độc nhất vô nhị, tuy rằng diễm dương chói chang, so ra cũng không bằng.

Mỗi một người trải qua thời kỳ đại học đều không thể không quen thuộc với tình cảnh cuồng nhiệt chiều tàn, xem những ánh mắt của học trưởng học tỷ kia nhìn bọn sinh viên năm nhất, quả thực giống như muốn dụ dỗ tiểu hài tử. Mà sinh viên đại học năm nhất, tỉnh tỉnh mê mê đề coi việc này thành đại nhiệm trọng đại hạng nhất, cẩn thận lựa chọn, trả lời cho hội nhóm nào cũng phải lo lắng suy nghĩ một phen. Vẫn phải đến khi lẫn lộn thành thực rồi, mới phát hiện những tổ chức hội nhóm này bất quá cũng như thế mà thôi.

Sau khi kỳ quân sự kết thúc, bạn học Trương Văn Long thuận lợi đánh vào hội học sinh, nhanh chóng nhập hội cùng đám tiền bối, nhất là các chị lớp trên, cực kỳ vui vẻ hòa thuận. Bạn học Cố Tử Hàm quả nhiên như dự đoán chọn sống chung với Hội văn học tràn ngập khí tức văn hóa phong nhã, mà bạn học nhỏ Trần Hổ đây, thành công tham gia vào nội bộ đội giáo vệ. Tiểu tuwr này lúc mặc vào đồng phục thống nhất, dường như vẫn có một chút cảm giác uy nghiêm, nhưng bọn Triển Chiêu mỗi lần nhìn thấy lão tứ nhà mình

ăn mặc uy phong lẫm liệt như thế cùng với một đồng người đi ngang qua, cũng không nhận được diện cuồng cười thắm một trận, thật sự là vui cực kỳ.

Nhưng bản thân Triển Chiêu lại không tham gia bất kỳ hội nhóm nào.

Người trong ký túc xá đều tỏ ra không hiểu được, có một lần trong buổi ngọa đàm, Trương Văn Long nhận không được hỏi: “Lão đại, sao anh không tham gia hội nhóm nào hết a? Nghe nói tham gia tổ chức hội có rất nhiều chỗ tốt, sau này làm gì cũng tương đối có ưu thế hơn.”

Triển Chiêu trở mình nằm ngang, hai tay gối ở sau đầu, lẳng lặng nhìn màn giường màu trắng phía trên, thông thả đáp: “Cũng không có gì, chỉ là người tương đối lười biếng thôi, không thích tất bật như vậy, cũng không muốn phải rơi vào vòng người rầy rà đó, quá phiền phức.”

“Ra vậy ha.” Trần Hổ đại đại liệt liệt chen vào nói, “Bình thường trong hội luôn có mấy chuyện không giải thích được, tỷ như không có việc gì cũng tụ họp và vân vân, thực sự đáng ghét, nhất là hội học sinh của Văn Long anh.”

“Cũng đúng.” Trương Văn Long phụ họa biểu thị đồng ý toàn tập.

Cố Tử Hàm khí định thần nhân nói: “Hội rồi nhóm này nọ, bất quá cũng là một hình thức mà thôi. Muốn học được cái gì đó cũng chưa chắc nhất định phải gia nhập hội nhóm. Tự mình kế hoạch xong cuộc sống của mình, làm chuyện mình muốn làm, học thứ mình muốn học là có thể trải qua thời đại học thật tốt rồi. Không thích, hà tất miễn cưỡng.”

“Các cậu nói đều đúng.” Triển Chiêu nhẹ nhàng cười cười, “Tử Hàm, cậu ở trong hội văn học, cũng không có bất luận lợi ích thực tế gì, chỉ đơn giản vì thích thôi, đúng không?”

“Đương nhiên, nếu không thích mình đã sớm không để ý tới.” Cố Tử Hàm không chút do dự trả lời.

Những người khác đều bật cười, ở đây ai mà không biết Cố Tử Hàm thích đọc sách a, quả thực giống như đăng ký nhầm chuyên ngành rồi vậy, thực sự là rất oan nghiệt.

“Cậu là một thanh niên văn nghệ ha.” Trương Văn Long vừa cười vừa trêu chọc huynh đệ nhà mình, “Chính là một gã tiểu thư sinh.”

Triển Chiêu yên lặng ở một bên nghe mọi người nói chuyện phiếm, tâm tư lại dần dần bay xa. Lời Văn Long trêu chọc Tử Hàm, khiến Triển Chiêu không khỏi nhớ tới Đinh Nguyệt Hoa.

Cô ấy cũng là một người mê luyện văn học như vậy.

Sau khi Đinh Nguyệt Hoa thi xong đợt đại học phải đến Tô Châu, trở về được và ngày lại lập tức đi học. Ngày cô và Triển Chiêu lên đường vừa vặn cách nhau một ngày đêm, một trước một sau đến trường, vẫn không có cơ hội để nói chuyện với nhau. Chuyên ngành đại học của hai người cũng không giống nhau, tuy rằng bọn họ học đều vào Học viện Nhân văn, cũng rất vừa khớp được phân đến dưới tay của cùng một người phụ đạo, nhưng ngoại trừ hoạt động chung trong một khuôn viên lớn của trường và chung một ban nhân văn, thời gian hai người thực sự gặp nhau thật sự rất ít. Dù sao không cùng chuyên ngành, chương trình học sắp xếp phần lớn cũng không giống nhau. Sau khi tốt nghiệp trung học, hai người chưa từng chân chính gặp lại nhau.

Nhưng với trình độ quen biết của bọn họ, nếu như không phải cố ý không gặp gỡ, chắc hẳn sẽ không lãnh đạm đến vậy. Trong lòng Triển Chiêu mơ hồ minh bạch, nhất định Nguyệt Hoa đã sớm biết tâm sự của cậu, hiểu rõ chấp nhất của cậu, không muốn thương tâm, cho nên mới tận lực tách khỏi cậu. Đưa ra quyết định như vậy, nghĩ lại thật kỹ, quả thực là lý trí mà tỉnh táo, nhưng nỗi đau thương trong lòng đã không còn ai để nói rõ, cũng không phải là nỗi đau mà bất cứ ai cũng có thể cảm nhận được.

Trên đời này, từ trước đến nay cũng không có chuyện cảm nhận của người không khác cảm nhận của mình như thế này. Dù sao, một khi cảm giác nội tâm cực kỳ tinh tế mà phức tạp đó một khi đã khởi động, có lúc ngay cả bản thân mình cũng không thể hoàn toàn nắm bắt được, càng không nói đến tình cảm từ một thân thể linh hồn xa lạ khác.

Triển Chiêu vô thanh vô tức thở dài, sau đó nhắm mắt lại. Như vậy cũng tốt, nhìn cô vì mình mà đau, vỗ dĩ chẳng phải ý muốn của cậu.

Dần dần từ Nguyệt Hoa mà nghĩ đến Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu chìm trong bóng tối, hơi ôn nhu mỉm cười.

Bạch Ngọc Đường ở trường học ngay cạnh bên, từ sau khi vào đại học, cuộc sống phong sinh thủy khởi, tài hoa và năng lực xuất sắc của hắn cơ hồ chiếm được cơ hội biểu hiện nguyên vẹn nhất trong môi trường đại học. Lần trước lúc Bạch Ngọc Đường đến trường thăm cậu, cũng chỉ tùy ý hỏi một chút tình hình gần đây, thuận tay đem theo cho cậu ít đồ ăn vặt, chưa nói vài câu đã vội vã đi mất, hình như là liên hoan hội nhóm, không có thời gian. Lúc liên hoan kết thúc trời đã khuya lắm, cũng gần đến mười giờ, Bạch Ngọc Đường còn gọi một cuộc điện thoại vào mạng của ký túc xá, gấp gáp tha một Triển Chiêu chỉ mang dép kéo đến lối đi bộ an tĩnh dưới lầu ký túc.

Ánh đèn đường mờ nhạt ẩm đậm luôn luôn tạo ra một cảm giác gần như sự cô đơn ảm áp, nhất là trong những buổi đêm có gió thổi nhẹ nhàng, nhưng nhìn đến gương mặt đẹp trai sinh động sáng sủa của Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu vẫn cảm thấy thật sâu trong cõi lòng mình được hâm nóng. Hắn luôn là một người làm cho người ta quyến luyến như vậy, tựa như ngay cả bóng đêm cuối mùa thu cũng mang theo vài tia phần chấn. Đã là cuối thu, gió đêm thật lạnh, Triển Chiêu khẽ nhủ mà nhìn Bạch Ngọc Đường, nhẹ giọng trách cứ: “Ban đêm rất lạnh, cậu lại cứ ăn mặc phong phanh như vậy mà tới đây.”

Trách cứ trong giọng nói đều là nhớ nhung cùng quan tâm không thể nghi ngờ. Bạch Ngọc Đường âm thầm cảm thán mình thật là có chút khuynh hướng thích bị ngược, rõ ràng biết mình sẽ bị la rầy như vậy, nhưng lúc chạy ngang ký túc xá của cậu ấy, vẫn là không nhịn được tiện tay gọi một cú điện thoại rất vô nhân đạo kéo người ta ra, như thể nếu không gặp trong lòng liền thiếu thiếu một thứ gì đó.

“Còn không phải là lúc đi ra không lạnh đến thế này sao, mình quên mất.” Bạch Ngọc Đường vô tư cười cười.

Triển Chiêu hơi cau mày, nở một nụ cười cực kỳ ảm áp, châm chọc hắn: “Cậu thông minh như vậy mà cũng có lúc trở nên đần thối như thế ha. Còn không biết thành phố này nổi tiếng là khí trời quỷ quái sao, còn không biết chú ý một chút.”

“Mình sai rồi còn không được sao.” Bạch Ngọc Đường cười hì hì khoác lấy cánh tay Triển Chiêu, kéo cậu đến khoảng đất trống bên dưới ký túc xá, trốn vào phía sau cây cột để tránh gió, “Lần tới nhất định chú ý. Tối nay thật lạnh quá, cậu cứ để vậy mà xuống cũng bị lạnh trúng gió cho coi.”

Triển Chiêu nhàn nhạt thở dài, cũng không đành lòng tiếp tục trách cứ hắn, nhưng vẫn kiên nhẫn kéo khóa kéo áo khoác cho Bạch Ngọc Đường, tự tay chỉnh trang lại cho hắn một chút: “Biết rõ sẽ lạnh, còn không chịu mặc thêm áo ấm, làm sao mình biết được cậu lại là một tên ‘ngốc’ thế chứ.”

“Đây không phải là do có cậu sao.” Bạch Ngọc Đường dựa sát lại một đoạn, tựa hồ muốn hấp thu càng nhiều hơi ấm từ cơ thể Triển Chiêu hơn. Hắn cúi đầu thở dài, giọng nói cũng càng trở nên êm ái: “Đừng tức giận nữa, mình chỉ là nhất thời không chú ý thôi mà. Gần đây bận việc muốn chết, hội học sinh này, hội nhóm này, trên lớp nữa này, nhiều việc đến nỗi làm cho người ta chịu không nổi. Mỗi ngày gửi tin nhắn, gọi điện thoại, tiền điện thoại tháng này của mình cũng hơn trăm rồi, oan uổng chết mình luôn.”

“Một mỗi lắm sao?” Triển Chiêu cẩn trọng ngưng mắt nhìn chàng trai trẻ trước mặt, không khỏi khuyên nhủ: “Không bằng cậu đừng tham gia nhiều hội nhóm như vậy nữa, cứ chuyên chú một hai hội thôi, cũng dễ thở hơn một chút nữa, đừng làm cho bản thân quá mệt mỏi.”

Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng bật cười: “Yên tâm đi, mình chỉ lái nhải lắm nhảm với cậu mà thôi, kỳ thực làm mấy chuyện đó vẫn rất vui vẻ, chơi cực kỳ vui, mình rất thích cuộc sống như thế.”

“Vậy là tốt rồi,” Trong ánh mắt Triển Chiêu toát ra tiểu ý cực độ dịu dàng, “Chính cậu cảm thấy vui là được rồi.”

Bạch Ngọc Đường nhìn dáng vẻ tươi cười đầy ảm áp trong bóng đêm lạnh lẽo này, vẻ mặt không tự chủ mà cong lên, có lẽ hắn hơn nửa đêm lôi người bạn này ra ngoài, chính là vì muốn nhìn thấy thần tình ảm áp này thôi.

Gió đêm cuối tháng mười một thốc tới, Triển Chiêu đi ra ngoài chỉ mang dép lên, mặc đồ ngủ, khoác thêm cái áo khoác, trên người có hơi lạnh, mu bàn tay cậu dưới ánh đèn vàng mờ mờ hiện ra những tia tĩnh

mạch màu xanh tím. Bạch Ngọc Đường dùng sức chà xát đôi tay cậu, đến khi lòng bàn tay cậu bắt đầu ấm trở lại, hắn mới cười cười nói: “Được rồi, mình phải về đây. Còn không đi ký túc xá sẽ khóa cửa mất, vào không được là bẽ bở luôn đó.”

Triển Chiêu lúc này mới nhớ tới thời gian đã khuya, vội nói: “Vây cậu mau mau trở về trường đi, trên đường cẩn thận chút.”

“Biết rồi.” Bạch Ngọc Đường vừa kéo Triển Chiêu rời khỏi cột trụ họ đang nấp, vừa giục cậu: “Cậu cũng mau trở lại ký túc xá đi, đừng có đến bị cảm đấy, mặc ít thế này.” Triển Chiêu nhìn Bạch Ngọc Đường vừa đi vừa thỉnh thoảng quay đầu lại phất phất tay với cậu, dáng vẻ hắn trở về, trong lòng dâng đầy tình cảm ấm áp đến phát đau.

Ngọc Đường, cho dù đây là cự ly gần nhất của đôi ta trong cuộc đời này, mình cũng hết sức thỏa mãn. Như thế này cũng rất tốt, chỉ cần cậu còn ở bên cạnh mình, chỉ cần cậu ở đây, là ước nguyện của mình đã viên mãn.

Triển Chiêu từ từ chìm vào trong cảnh mộng.

Kiếp sống đã quan dần dần hiện lên ở trước mắt, tựa như một quyển tranh thủy mặc đã bị cất giấu từ lâu lắm, phủ vào mặt nét mực tàu mềm mại rủ xuống, giao hòa màu sắc ôn nhuận của tháng năm, khiến lòng người không khỏi say mê. Y cảm giác được hồn phách của mình lấy tư thái trầm mặc, một lần nữa bắt đầu cuộc lữ trình, tìm kiếm đeo đuổi theo nguồn ôn nhu cùng an ủi thật lâu về trước. Thời khắc này, y chăm chú nhìn vào hồ nước yên lặng giữa đêm tối Mạt Hoa Thôn, bên hồ, dưới ánh trăng, nữ tử váy xanh ngồi tựa bên tàng cây lê hoa, lẳng lặng ngắm nhìn cảnh trí thê lương hoa rơi như lệ. Sau đó nữ tử trẻ tuổi chậm rãi ngẩng mặt, lộ ra dung nhan ôn nhã tú lệ, khuynh thành đoạt mục, diễm sắc bức nhân, dưới ánh trăng tựa như bóng nhìn một đóa hoa hư huyền.

Đó là Nguyệt Hoa, là Nguyệt Hoa cô nương tự lần đầu gặp gỡ, đã đem tất cả tình ý trầm bổng dịu dàng giữ lại cho y; là Nguyệt Hoa cô nương sau khi Ngọc Đường mất đi, thu liễm ý tình, dùng ánh mắt trầm mặc hòa tan bớt tịch liêu của y; là Nguyệt Hoa cô nương, từ sau khi ánh mặt trời biến mất, êm dịu buông tuồng cùng cậu nhớ lại một đoạn hồi ức của Bạch thiếu niên...

Nàng đã từng trao cho y những tình tự trân quý nhất, mà y lưu cho nàng lại chỉ còn tịch mịch. Nàng so với ánh trăng càng tịch mịch, nàng là giọt lệ rốt cuộc cũng rơi xuống bên khóe mi y suốt bao nhiêu năm nay lâu dài.

Hồn phách hư vô bị quang âm kéo về lại dáng vẻ ban đầu, y ở giữa không trung vươn tay, như muốn tự mình phất rơi cánh hoa trắng thuần trong mái tóc nàng, lại đột nhiên phát hiện y vốn không phải thiếu niên trong ngày xuân năm đó. Y chậm chậm nhắm lại đôi mắt trong suốt, khi mở ra, hình ảnh bỗng nhiên hoá chuyển. Ánh trăng đã phai nhạt, như nhờ vào tinh quang quá sáng sủa, mà tịch mịch kiếp này dần nhạt đi, vì hắn đang hiện diện.

Là Hâm Không Đảo cách đó một khúc sông.

Hoa lau như tuyết trắng bay tán loạn khắp bầu trời, trong mắt y luôn luôn đẹp hơn bất kỳ cảnh trí mỹ lệ nào trong thiên hạ, Ngọc Đường thích nhất là không nề không hà tả lại cho y nghe phong cảnh tươi đẹp trên đảo. Hoa lau, nước chảy, tịch dương, giang hồ nhộn nhạo, ánh sáng rực rỡ rơi kín mặt sông, có đôi con chim nước màu trắng ưu nhã xệ qua, thuyền gỗ cô độc chậm chậm lướt trôi, lão nhân trên thuyền mặc áo tới nón trúc, đặt diu tiếng hát thê lương xen kẽ với làn điệu thanh thoát...

Triển Chiêu nhẹ nhàng mỉm cười.

Hình ảnh lại một lần nữa hoá chuyển, y trọng trọng nhìn thấy lại nguyên tiêu một năm kia. Thịnh thế vinh hoa đẹp mắt như vậy, đêm xuân gió đông thổi, hoa nở ngàn cây, rồi thấy rụng xuống, như mưa sao rơi, bảo mã điều xa, hương đưa khắp lối. Phượng tiêu uyển chuyển, ánh Ngọc Hồ lay động, một đêm cá múa rồng bay. Y ngẩng đầu nhìn, bầu trời đêm Biện Kinh đèn hoa rực rỡ sáng ngời chói mắt, ánh sáng ngọc loang loáng, trên phố biển người đông nghịt, hoa đăng mê ly. Trong muôn vạn khuôn mặt xa lạ mà quen thuộc, y tìm kiếm một bóng trắng đêm đêm y nguyện ý chờ, nhìn quanh phải trái, tìm khắp đều không ra...

(**) Thanh âm dần dần đi xa, trong mắt có sắc thái cô liêu tràn đầy, y lặng yên lui về dưới tàng cây, đang muốn hắt ra một tiếng thở dài từ nội tâm, liền một bàn tay ấm áp vươn tới che kín đôi mắt mình, lại không

ngừng được tràn ra đầy tiếng ý... Trong mắt Ngọc Đường phủ kín tinh quang, sâu trong đáy mắt là vô hạn ôn tồn lưu luyến, so với bầu trời đêm càng thêm sáng ngời như ngọc, rung động lòng người...

Tiếng gió gào thét lướt qua, đến ngày xuân tháng ba, đêm xuống trên Hâm Không Đảo an bình mà tốt lành. Dưới ánh trăng không người, hắc vì sinh nhật của y, giữa Nguyệt Tâm Hồ tự mình thắp lên hai mươi bốn ngọn hoa đăng mỹ lệ, trên mỗi ngọn đèn đều viết đầy tâm sự của hắc. Trong nhà thủy tạ giữa hồ, lụa trắng phấp phới, đèn Lưu Ly mê ly nhu hòa, dưới ánh trăng, hắc vì y gảy đàn, tiếng đàn như nước chảy tràn qua cõi lòng y, khiến y dần dần say đắm...

Bóng đêm ngoài cửa sổ càng lúc càng đậm, ánh đèn đường mờ nhạt như càng lúc càng ảm đạm, hồn phách trở về.

Trong bóng tối mịt mù, Triển Chiêu mở mắt.

Ai là số mệnh của ai, đã chẳng còn trọng yếu nữa; vì sao không thể tiêu tan, cũng đã không quan trọng gì. Chân tướng chỉ là, khắc cốt minh tâm, trọn đời không quên.

(*) Cây dương mai: Cùng họ với cây dâu, quả không có vị

(**) Đoạn này có mấy câu trích từ bài thơ Thanh Ngọc Án – Tiêu Tịch của Tân Khí Tật thời Nam Tống.

Nguyên văn:

Thanh ngọc án – Nguyên tịch

Đông phong dạ phóng hoa thiên thụ,

Cánh xuy lạc, tinh như vũ.

Bảo mã điều xa hương mãn lộ.

Phụng tiêu thanh động,

Ngọc hồ quang chuyển,

Nhất dạ ngư long vũ.

Nga nhi tuyết liễu hoàng kim lữ,

Tiểu ngữ doanh doanh ám hương khứ.

Chúng lý tầm tha thiên bách độ,
Mạch nhiên hồi thủ,
Na nhân khước tại,
Đăng hoả lan san xứ.

11. Chương 11: Biệt Ly...

“Triển Chiêu, cậu nói mình xứng đáng có được thứ tốt đẹp hơn, còn cậu thì sao? Cậu không đáng sao?”

“Nguyệt Hoa.” Triển Chiêu cúi đầu thở dài một tiếng, “Mình không thể quên, cũng không thể từ bỏ.”

—

Triển Chiêu cũng không đoán sai ý niệm trong đầu của Đinh Nguyệt Hoa.

Lên đại học, cuộc sống thoáng cái lại rảnh rỗi, không bao giờ gặp lại cảm giác căng thẳng như thời cấp ba, nhưng là dây cung đã căng được lâu lắm, đột nhiên nay chùng xuống, có chút không quen. Thời trung học,

vào một năm cấp ba kia, là thời gian tình cảm dành cho Triền Chiêu của Đinh Nguyệt Hoa hoàn toàn hiện ra rõ nét, cũng là khoảng thời gian ngắn ngủi mà đáng giá hoài niệm nhất đối với cô. Mặc dù biết rõ sở niệm trong lòng Triền Chiêu, tuyệt đối không phải là mình, nên mới phải mượn chuyện công danh hoạn lộ mà đè nén cảm tình, không để nó tuôn trào ra ngoài, quấy rối cuộc sống kiếp này.

Cuộc sống đại học thanh nhàn mà tự do, chuyên ngành tiếng Trung tương đối mà nói vẫn là một ngành khá tự tại. Đinh Nguyệt Hoa vốn là một người vô cùng thích văn học, đối với cô, đại học mà nói là một cơ hội rất tốt. Cô không tham gia bất cứ đoàn thể nào, tựa hồ như tâm tính thời ấu thơ đã toàn vẹn trở về, hàng loạt hàng loạt thời gian rảnh rỗi đều đóng kín trong ký túc xá, làm bạn cùng các loại thư tịch, như thể muốn bù lại toàn bộ thời gian đã bỏ phí năm đó cho kỳ thi vào đại học.

Đi học, ngủ, đọc sách, lên mạng, viết, năm từ ngữ đã đủ để khái quát tất cả cuộc sống của cô.

Cô đọc sách. Đọc Giảng Trách, đọc Sử Thiết Sinh, đọc Chu Chí Vãn, đọc Toa La, đọc Vương Nhĩ Đức, đọc Annie Bảo Bối, đọc Thất Cận Niên, đọc rất nhiều rất nhiều quyển trước đây muốn xem mà không có thời gian để xem, hoặc là ôn lại các loại sách mang từ nhà tới. Đinh Nguyệt Hoa trong thời thiếu nữ cũng đã mua một số lượng tương đối lớn sách, cô cơ hồ đem tất cả tiền tiêu vặt của mình cống hiến cho phương diện này, hơn nữa ông ngoại và các thầy cô giáo thích cô cũng đưa tặng một phần, số lượng vô cùng khả quan, Đinh Nguyệt Hoa sau khi vào đại học, chuyện đầu tiên chính là thỉnh cha mẹ mua cho mình một giá sách lớn vô cùng tao nhã tinh xảo, kê ở sát tường, để cô bày lên toàn bộ những quyển sách đầy yêu mến này.

Hồi năm lớp 11, bởi vì thích bút pháp miêu tả cực kỳ kinh điển của tác gia Marguerite Duras cùng với tác phẩm [Người tình] của bà, Đinh Nguyệt Hoa cố công đến nhà sách để tìm cho được quyển sách bìa cứng của tựa sách này. Trước đây bất quá vì khâm phục kỹ thuật viết của Marguerite Duras, nhưng hình như không có cách nào bị chần động bởi mối tình của thiếu nữ người Pháp và người đàn ông người Hoa giống như vị tác giả mà mình thích. Cho nên bây giờ, cô lần thứ hai mở tác phẩm kinh điển được cẩn thận cẩn kỹ này ra, lần thứ hai dưới sự hướng dẫn của ngòi bút Duras để dõi theo cuộc tình ái bi thương của thiếu nữ thực dân Pháp bản cùng cùng thiếu gia da vàng giàu có. Cô nhìn thấy bọn họ gặp nhau, yêu nhau, sống bên nhau, sau đó ly biệt, điệu Valse của Chopin trong đêm đen lặng lẽ trôi lên, cô gái trẻ cuối cùng nhẹ nhàng rơi lệ...

Tương ngộ trong câu chuyện cũ đó bắt đầu diu dặt như dòng sông, mà ly biệt phút cuối cùng lại làm người ta không lời chống đỡ, nhẹ nhàng khép sách lại, khóe mắt Đinh Nguyệt Hoa từ từ ướt đầm. Cho tới lúc này đây, cô hình như mới thật sự đọc hiểu được cái loại ly biệt không lời đầy bi thương cùng cô đọc đến không tình yêu này.

Nước mắt nóng rực chảy xuôi, nhưng không biết rốt cuộc là vì ai.

Đinh Nguyệt Hoa đã rất lâu rồi không còn muốn nhớ đến người thiếu niên kia, loại tâm trạng và cảm giác chua chát trống rỗng này tựa hồ từ lâu đã chìm vào một chốn sâu thẳm không biết là nơi nào. Cô cũng không dốc hết sức để quên đi, chỉ là muốn đem cảnh tượng ảo vọng cùng hiện thực phân chia rõ ràng mà thôi. Không để ý đến tin tức của cậu, không nhìn đến không gian của cậu, không quan tâm tâm tình của cậu, trên QQ vĩnh viễn ẩn thân muôn đời, không gọi điện thoại, không gửi tin nhắn, ngay cả ân cần thăm hỏi thăm thường cũng không muốn. Bọn họ ở các phương diện khác vẫn giữ nguyên thói quen kinh người như trước kia, cho dù lên mạng cũng rất ít khi trò chuyện QQ, ít phát biểu tâm tình hay nói lời nào. Thỉnh thoảng có được vài lần hiếm hoi bắt gặp cậu ấy trên mạng, con trỏ chuột dừng lại trên avatar bản thân rực rỡ, ngón tay xoa xoa trên con chuột màu phấn lam xinh đẹp, sau một lúc lâu trầm mặc, cuối cùng cô cũng

lựa chọn bỏ đi, không để ý đến tâm tình khổ sở trong lòng mình.

Dần dần rồi hình như không nghĩ tới nữa thật, tựa như người ta một ngày nào đó quyết định phải từ bỏ một đoạn thời gian đã qua, người đó sẽ thực sự nhấn chìm đoạn thời gian đó xuống tận đáy, không để lại vết tích, như chưa từng xảy ra.

Nhưng này rồi cuộc cũng chỉ là “hình như.”

Có vài thời khắc, cô vẫn không thể tránh khỏi nhớ tới Triển Chiêu. Những khi ban tối tản bộ một mình, trong đầu sẽ tự động hiện lên thời gian năm đó hai người học cấp ba, cảnh tượng hai người cùng đường về nhà, khi đó cũng không cô độc; những khi nhìn thấy cỏ xanh hoa cúc, lại nhớ tới hai người năm ấy cơ hồ là tán gẫu kiểu ai nói mạnh người nấy, nhưng đúng là thật sự hài lòng và thỏa mãn; khi thấy sách mình thích, cũng sẽ nhớ tới cậu, nhớ tới mình từng mong muốn dùng câu chuyện của một quyển danh tác truyền đến muôn đời sau để giữ lấy ánh mắt quan tâm của cậu...

Tất thấy đều không phải ảo giác, bọn họ là thanh mai trúc mã chân chính, mặc dù không có lương tiểu vô sai (*hai đứa trẻ một nam một nữ hồn nhiên chơi đùa cùng nhau*). Cô không thể nào bỏ đi được từng mảnh hồi ức mà cậu lưu lại cho cô, cũng không cách nào phủ nhận cảm tình đã khắc sâu in dấu vào bản thân mình, cô vẫn như trước sẽ nhớ cậu, trong lòng vẫn như trước chưa xốt khó nhin. Vô luận khuyên bảo chính mình như thế nào cũng không được, không được, chính là không được.

Vì sao từ bỏ lại là việc khó khăn như vậy a...

Trong trường có một hội điện ảnh, đến cuối tuần sẽ tổ chức chiếu một bộ phim điện ảnh xuất sắc tại phòng học lớn, người nào thích có thể đến xem, không có hạn chế nào cả. Ở trường đại học, phạm vi giao tế của Đinh Nguyệt Hoa quá hẹp, không có bao nhiêu bạn tốt đều ở trường khác và thành phố khác, khi thực sự nghĩ đến, dù nhiên không thể tìm ra một ai có thể cùng cô đi xem phim. Các cô bạn gái cùng ký túc xá đề rất tốt, chỉ là mỗi người trong vấn đề giao thiệp đều tùy ý buông trôi, tâm tính và sở thích này nọ hoàn toàn không giống nhau. Các cô ấy không giống cô, thực sự không phải người có thể làm bạn đi xem phim với cô được.

Vì vậy cuối cùng cô một mình một người ngồi trong bóng tối của phòng học lẳng lặng xem phim, chung quanh tất cả đều là nhiệt độ cơ thể cùng tiếng hít thở xa lạ, nhìn không thấy mặt, cũng không cần thấy.

Thì ra đi một mình, cũng không phải là không thể.

Một ngày tâm tình vô vị, thời gian trôi đi liền trở nên rất nhanh. Nếu như không phải trong tay mình đang cầm là một quyển sách khác, Đinh Nguyệt Hoa hầu như có lỗi giác mỗi ngày đều là một lần điệu lạp đi lạp lại, không quá mới mẻ. Sắc trời càng ngày càng ngắn, gió càng ngày càng dữ dội, nhiệt độ càng ngày càng thấp, mùa đông của thành phố này so với ở quê nhà còn khó chịu hơn. Trong nháy mắt, học kỳ đầu tiên của thời đại học đã tiến dần đến dạo khúc cuối cùng.

Lễ Giáng Sinh sắp đến rồi, nhưng trước khi nó thật sự đến, phải trải qua một đêm Giáng Sinh nữa.

Đinh Nguyệt Hoa mặc một chiếc áo lông màu đỏ đi trên cầu ngang hồ Như Khê, tâm trạng trống rỗng như đi vào cõi thần tiên. Buổi tối đêm Giáng Sinh, tiết học kéo dài đến 6 giờ khiến cho không ít người oán giận, vừa mới tan lớp, ba cô gái từ lâu đã là danh hoa có chủ chung phòng ngủ với cô chào hỏi cô một tiếng, sau đó biến mất. Hẹn hò ngày trọng đại, ngày tốt cảnh đẹp như vậy sao có thể lãng phí, nếu không hưởng thụ thật tốt buổi tối đẹp đẻ này, không phải sẽ làm thất vọng thanh xuân của chính mình sao.

Nhớ tới những lời này của bạn cùng phòng, Đinh Nguyệt Hoa không nhìn được nhẹ nhàng bật cười, thần sắc tàn mạn mà khoan dung.

Bản thân cô đang thần thờ, bỗng nhiên nghe thấy có một giọng nói rất quen từ phía sau gọi tên của mình: “Nguyệt Hoa.” Đinh Nguyệt Hoa khẽ khàng chấn động, nghe được âm sắc ôn nhu trong sáng thuộc về chỉ độc nhất người này, cô quay đầu lại, nhìn về phía Triển Chiêu sau lưng mình, nhất thời rơi vào một cơn trầm mặc ngẩn ngui. Triển Chiêu đi tới bên cạnh Đinh Nguyệt Hoa, tuyệt không mở miệng, chỉ đứng dưới ánh đèn đường vàng vàng mờ ảo ôn hòa mỉm cười nhìn cô. Trùng hợp như vậy, ngày hôm nay cũng ở tòa nhà chính này học đến sáu giờ mới tan, vừa lúc đi ra cũng là khi đèn hoa mới mở, cậu chẳng bao giờ nhìn nhầm bóng lưng cô.

Đinh Nguyệt Hoa mỉm cười thật nhẹ, dừng bước lại, chờ Triển Chiêu đi tới bên cạnh mình, “Cùng đi đi.”

Từ sau khi Bạch Ngọc Đường chuyển trường, đã một năm rồi, bọn họ mới lại sống vai mà đi, như thể thời niên thiếu quay lại. Không nói lời nào, nhưng cô đơn kỳ lạ thay lại tan biến, chính là nhờ đồng bạn phù hợp như thế sao. Đi tới đi tới, bỗng nhiên nghe bên cạnh có một cô gái trẻ hoạt bát hưng phấn hừng khởi hô to: “Mau nhìn kìa, tuyết rơi nha! Đẹp quá!”

Đinh Nguyệt Hoa và Triển Chiêu không hẹn mà cùng nhau ngửa đầu ngắm nhìn bầu trời, quả nhiên có những bông tuyết lác chầm chậm rơi xuống, từ thưa thớt ban đầu dần dần trở nên dày đặc hơn, càng lúc càng nhiều, dưới ánh đèn mờ mờ có vẻ phá lệ đẹp đẻ. Bông tuyết nhanh chóng bao phủ dày đặc kín một tầng trên mặt đất, bên tai vang lên không ngớt tiếng hoa hô nhiệt liệt cùng tiếng kinh ngạc tán thán của các cô gái trẻ đi bên cạnh. Các cô ấy đuổi theo hoa tuyết chơi đùa, chạy trốn, nhún nhảy, hò reo, ngay cả cái lạnh cũng bị lãng quên. Trận tuyết đầu mùa đông năm nay rơi vào đêm Giáng Sinh, hợp tình hợp cảnh như vậy, quả thực cũng đáng để nhảy nhót reo hò.

“Thật đẹp.” Đinh Nguyệt Hoa nghiêng đầu nhìn Triển Chiêu, nhẹ hé môi cười.

Triển Chiêu nhìn cô gái trước mặt, dòng suy tư từ trong đêm tuyết rơi đẹp tuyệt vời năm cấp ba đó mà trở về. Đinh Nguyệt Hoa đứng dưới tuyết trắng xóa, mi mục càng trở nên ôn nhả tú lệ, mái tóc dài tự nhiên xõa xuống, cùng với áo lông màu đỏ thắm đồng bộ với mũ dệt kim, quần jeans và giày thể thao màu trắng, xinh đẹp như vậy, tao nhã thanh khiết không thể nói hết bằng lời. Những lúc cô nói chuyện với cậu, hình như từ trước đây đã luôn luôn như vậy, thần tình ôn đạm buông tuồng, nhưng đôi mắt vẫn một vẻ trong suốt. Nhưng cậu biết, bọn họ đã không thể trở về được như trước, bởi vì lúc cô nhìn cậu, ánh mắt đã không còn trầm tĩnh. Cô thương cậu, vĩnh viễn yên bình, mà chẳng khi nào ngừng nghĩ.

Kiếp trước đã vậy, kiếp này cũng không hề trốn thoát.

Triển Chiêu bỗng nhiên cảm thấy đau thương vô hạn trong lòng, bởi vì cậu không cách nào cho cô bất cứ

một lời hứa hẹn nào, bởi vì cậu lại cho cô cả đời tịch mịch.

“Nguyệt Hoa.” Triển Chiêu chuyên chú ngưng mắt nhìn cô gái thanh mai trúc mã của mình, nét mặt cậu có một loại âm áp nhu hòa độc nhất vô nhị, “Nguyệt Hoa, mình hi vọng cậu sẽ thật tốt, suốt đời đều sống tốt. Cậu biết mà, mình không đáng để cho cậu phải chịu cô đơn như vậy.” Cậu dừng một chút, thần sắc thật ôn hòa, nhưng trong ánh mắt dần dần toát ra một loại bi thương mà thanh tĩnh, cực độ kinh tâm: “Những lời cậu nói với mình, mình đều hiểu. Cũng là vì hiểu rõ, nên mình càng hi vọng cậu có thể buông tay khỏi đoạn tình cảm này. Nguyệt Hoa, mình không muốn làm tổn thương trái tim cậu, cậu đáng nhận được những điều tốt đẹp hơn.”

“Vậy còn cậu thì sao?” Trong đôi mắt của Đinh Nguyệt Hoa, nước mắt từ từ dâng đầy.

Người chung quanh dần dần tản đi cả, tựa như mỗi người đều có một người có thể an tĩnh nắm tay chờ đợi họ trong đêm lạnh giá này, từng giây từng phút cũng không hề lãng phí. Cô gái trẻ tuổi ôn nhã tú lệ ngẩng đầu lên, nỗ lực ngăn cản nước mắt rơi xuống. Trong bóng đêm, đôi môi cô dưới cái lạnh bức người hiện ra một màu tái nhợt khiến kẻ khác đau lòng, ngay cả ánh đèn cũng không thể soi sáng ra được một chút tình cảm ấp áp nào. Là quá lạnh, cho nên giọng của cô run lên nhẹ nhẹ: “Triển Chiêu, cậu nói mình xứng đáng có được thứ tốt đẹp hơn, còn cậu thì sao? Cậu không đáng sao?”

“Nguyệt Hoa.” Triển Chiêu cúi đầu thở dài một tiếng, “Mình không thể quên, cũng không thể từ bỏ.”

Đinh Nguyệt Hoa dùng sức xiết chặt dây túi đeo trên vai, đè xuống lệ ý trong hốc mắt, ánh mắt kiên quyết mà chấp nhất, giống như vô số buổi tối về trước: “Triển Chiêu, cậu đã quên mất mình từng nói gì sao? Nếu như quả thật dễ trong lòng, làm sao có thể dễ dàng quên đi? Nếu đã không thể quên được, làm sao có thể lựa chọn từ bỏ? Cậu nói cậu không cách nào quên, cũng không thể từ bỏ, còn mình thì sao?”

Nước mắt của cô rớt cuộc cũng buồn bã rơi xuống, đánh thức nỗi bi thương cùng bất đắc dĩ đã ẩn giấu từ lâu lắm. Đinh Nguyệt Hoa đứng trong đêm tuyết, buồn bã cười: “Triển Chiêu, có phải mình chưa từng nói với cậu hay không, rằng chấp niệm của mình đối với cậu, cũng khắc cốt ghi tâm tựa như chấp niệm của cậu đối với Bạch Ngọc Đường. Cậu không thể lãng quên, liệu mình có thể sao?”

Triển Chiêu nhin không được lau đi hàng lệ cuộn trào mãnh liệt trên gò má cô, không thể làm gì khác hơn là cười khổ: “Vì sao biết là cậu ấy?”

“Triển Chiêu, không nên hoài nghi sự quan tâm của mình dành cho cậu.” Đinh Nguyệt Hoa cay đắng cười, “Bất hạnh thay mình lại là một đứa con gái thông minh tuyệt đỉnh như vậy, tâm sự của cậu, không ai hiểu rõ bằng mình.”

Bọn họ ở trong quá trình trưởng thành buồn chán vẫn duy trì bản chất tương tự khiến người kinh ngạc, tỷ như kiêu ngạo, tỷ như kiên quyết, tỷ như chấp nhất. Lúc này hai người dùng biểu tình đồng dạng đau xót khắc cốt ghi tâm nhìn lại đối phương, nhìn thẳng đến nơi yêu đến cô độc cùng buồn đau tận cùng dưới đáy đôi mắt kia, không lời chống đỡ. Tuyết càng lúc càng nhiều, tình cảm âm áp của đêm Giáng Sinh dần dần lan tràn đến mỗi một ngõ ngách khắp sân trường, không nơi nào không hiện diện, không nơi nào có thể trốn. Đinh Nguyệt Hoa nghiêng đầu, đưa tay lau thật khô nước mắt trên mặt, chăm chú nhìn người trước mặt: “Triển Chiêu, hôm là là đêm Giáng Sinh, cậu theo mình một lần được chứ? Chỉ có hai chúng ta, tạm

thời quên đi Bạch Ngọc Đường, tạm thời.”

“Được.” Triển Chiêu nhìn thấy ánh sáng ảm đạm mà quyết tuyệt trong mắt cô gái trẻ, im lặng thở dài. Nếu như một lời từ giả trang trọng là yêu cầu sau cùng của cô, làm sao cậu có thể không thành toàn.

Giữa tuyết rơi trắng xóa, hai người sóng vai mà đi, đi tới căn tin gần đó, dự định vào để giải quyết bữa cơm Giáng Sinh. Có lẽ là quá nhiều người hẹn hò đi, căn tin so với ngày thường vắng lạnh rất nhiều. Triển Chiêu ôn hòa hỏi: “Nguyệt Hoa, cậu muốn ăn gì?”

“Mình muốn ăn chè trôi nước.” Đinh Nguyệt Hoa hơi ngửa mặt lên, an tĩnh mà bình thản trả lời câu hỏi của cậu, phảng phất bọn họ là một trong vô số đôi tình nhân kia bắt đầu một cuộc hẹn hò ngọt ngào trong một đêm bình thường, không có tổn thương đau đớn, cũng không có những giọt nước mắt nóng hổi. Cho nên ngay cả bữa ăn đêm Giáng Sinh cũng muốn chọn một món ăn ngọt ngào như thế. Ánh mắt Triển Chiêu ánh lên thần một chút sắc thương hại đồng loại nào đó, lại như một người yêu tốt nhất thiên hạ, vô hạn ôn nhu nhìn cô gật đầu: “Được, cậu ngồi ở đây chờ một lát, mình đi mua.”

Luộc bánh trôi cần thời gian, hai người phân ngồi ở hai bên đối diện chung một bàn, trầm mặc hít thở. Trong thời gian chờ đợi, Triển Chiêu chợt nghe thấy tiếng gọi kinh ngạc của Cố Tử Hàm: “Lão đại.”

Triển Chiêu theo bản năng nhìn sang, sau đó ôn hòa mỉm cười: “Tử Hàm, sao cậu có một mình a?”

“Còn không phải là tại Văn Long đi ra ngoài liên hoan sao.” Cố Tử Hàm đẩy gọng kính đen trên sống mũi, trên mặt lộ ra một loại biểu tình thả lỏng của giới văn nhân, rất giống biểu tình của Nguyệt Hoa, “Mình vốn ở trong ký túc xá đọc sách, quên mất giờ. Lúc này đói bụng mới xuống tìm ít đồ ăn lót dạ.” Cố Tử Hàm đưa mắt nhìn Đinh Nguyệt Hoa yên lặng, cười hỏi Triển Chiêu: “Lão đại, không giới thiệu một chút sao? Vị này là ai vậy?”

Triển Chiêu nhàn nhạt cười nói: “Bạn hàng xóm và bạn học của mình từ nhỏ, Đinh Nguyệt Hoa. Nguyệt Hoa, đây là bạn cùng ký túc xá của mình, Cố Tử Hàm.”

Đinh Nguyệt Hoa nhìn về phía Cố Tử Hàm, nở một nụ cười nhàn nhạt, “Tôi là Đinh Nguyệt Hoa, chào cậu.”

Cố Tử Hàm hơi ngạc nhiên nhìn cô gái trước mặt, suy nghĩ một chút, cậu ta hỏi: “Đinh Nguyệt Hoa, có phải cậu có một cô bạn cùng phòng tên Trầm Thanh không a? Là người Chiết Giang.”

“Làm sao cậu biết?” Lần này đến phiên Đinh Nguyệt Hoa ngạc nhiên nhìn trở lại, “Tiểu Thanh là bạn túc xá của tôi.”

Cố Tử Hàm ôn hòa mà ưu nhã cười rộ lên: “Thật trùng hợp, Trầm Thanh là bạn học cấp ba của tôi, lần trước lúc tụ tập ăn cơm chung, cô có nhắc qua cậu, nói cậu là một cô gái tốt rất tài ba, đặc biệt thích đọc sách, hành văn cũng đặc biệt tốt.”

“Tiểu Thanh nói khoa trương quá.” Đinh Nguyệt Hoa dịu dàng mà bình thản cười: “Cậu cũng biết đó, chúng tôi học ngành Trung văn. Chuyên ngành này có ai không thích đọc sách.”

Trong lòng Cố Tử Hàm biết cô gái này là người khiêm nhường, bởi vì cậu đã xem qua blog của cô, đã biết văn chương của cô, bất quá không cần thiết nói mấy chuyện này ra như vậy: “Lần sau lúc nào rảnh rồi có thể tâm sự, nói không chừng chúng ta sẽ có tiếng nói chung đó. Được rồi, một hồi nữa các cậu không phải muốn hẹn hò à?”

“Cơm nước xong cùng đi xem phim.” Triển Chiêu mỉm cười trả lời, cũng không phủ nhận từ hẹn họ kia.

Cố Tử Hàm hiểu rõ cười: “Đi đi, mình đi ăn cái đã, một hồi về thẳng luôn, các cậu cứ đi chơi thật vui nha, mình đi trước, hôm nay thật lạnh.”

“Được.”

Cố Tử Hàm xoay người rời đi, nét mặt có chút ngơ ngẩn thất lạc, vừa rồi cậu cũng không kể hết toàn bộ những gì Trầm Thanh đã nói. Trầm Thanh nói với cậu: “Nguyệt Hoa của ký túc xá bọn tôi là một cô gái có khí chất xuất chúng, tôi nghĩ cổ với ông cực kỳ xứng đôi. Nguyệt Hoa rất đẹp, rất dịu dàng, thích đọc sách, thích viết văn, là kiểu con gái vừa nhìn đã biết xuất thân từ thư hương thế gia đó. Nói chung rất xứng đôi với ông, tuy rằng ông mắt cao hơn đầu như thế nhưng tôi nghĩ ông nhất định sẽ thích cổ. Có cơ hội, tôi nhất định phải giới thiệu cổ cho ông biết.”

Cố Tử Hàm nghĩ ngợi có phần hơi thất lễ một chút, cậu gặp được Đinh Nguyệt Hoa rồi, quả nhiên là kiểu nữ trong lòng cậu ngưỡng mộ nhất, khí độ cao hoa, nhưng mà hình như cô ấy là bạn gái của lão đại ha.

Đều tại Trầm Thanh lắm mồm, khuấy động một hồ xuân thủy, lại không đạt được kết quả gì.

Bên này hai người đang yên lặng ăn chè trôi nước tất nhiên là chẳng biết ý niệm trong đầu Cố Tử Hàm, hai người dùng cơm tối xong, chậm rãi đi tới phòng học lớn của tòa nhà chính dùng để chiếu phim. Bọn họ đi vào từ cửa sau, đại khái vì hôm nay là đêm Giáng Sinh nên người tới xem chật ních, hơn nữa có rất nhiều đôi tình nhân, cũng không còn ghế ngồi trống. Trong bóng tối, Triển Chiêu kéo Đinh Nguyệt Hoa đi, giống như rất nhiều người không tìm được chỗ ngồi, chen vào giữa đường đi của phòng học rộng sòng vai ngồi xuống.

Bên ngoài tuyết rơi thật lớn, lạnh như vậy, nhưng bên trong à một thiên đường ấm áp, nhiều đôi tình lữ dựa chung một nơi, tư thái thân mật, không e dè. Để thích hợp với tình cảnh, tối nay chiếu một phim của Mỹ, phim Miracle on 34th street của đạo diễn George Seaton (*), kỳ tích của ông già Noel. Đây là một bộ phim ấm áp, rất phù hợp để chiếu vào đêm nay, để tìm về niềm tin thất lạc. Đinh Nguyệt Hoa kéo cánh tay Triển Chiêu, không chớp mắt dõi theo gương mặt ngọt ngào mà sáng sủa của cô bé con trên màn chiếu. Nụ cười của em, lời nói của em, ánh mắt có chút thông minh của em, đều hiện ra một nụ cười đầm ấm. Ngay khi ông già Noel được tin tưởng và cứu vớt, người khắp khán phòng nổ bùng lên tiếng hoan hô, khoe mắt Đinh Nguyệt Hoa lại thắm ửng. Cô chậm chậm nghiêng người sang, ngả đầu tựa vào vai Triển Chiêu, nhắm mắt lại.

() Nguyên bản tác giả viết đạo diễn Mayfield, nhưng theo trang IMDb (trang chuyên về critic với review movies ấy) thì đạo diễn là George Seaton.*

Niềm tin đã mất đi có thể được tìm về, niềm tin vào tình yêu thì sao, có thể không? Không thể sao?

Triển Chiêu yên lặng nhìn Đinh Nguyệt Hoa, không chần chờ một khắc, đỡ lấy bờ vai đơn bạc của cô gái trẻ. Đến ngày hôm nay, giữa bọn họ, bất kể ngôn ngữ nào cũng đã không còn ý nghĩa, về sau này, ngay cả bầu bạn cũng không thể tồn tại.

Đinh Nguyệt Hoa hít thở sâu, cô đã từng khóc trước ánh mắt của cậu ấy rồi, nên lúc này đây không cần nước mắt, sau này, cũng sẽ không cần nữa.

Bộ phim kết thúc, nhiều đôi tình nhân như vậy mang theo tâm tình cảm động ngọt ngào, sung sướng ly khai. Hai người đứng trầm mặc phía trước tòa nhà chính, phía sau là ngọn đèn kỳ quái của tiệm cà phê vẫn còn đang bật sáng. Đinh Nguyệt Hoa dần dần rõ ra dáng vẻ tươi cười ôn đạm mà tàn mạn cô vẫn luôn có: “Triển Chiêu, đêm nay là đêm Giáng Sinh, mình có thể yêu cầu quà tặng không?”

Ánh mắt của Triển Chiêu mềm mại nhìn cô: “Đương nhiên có thể, cậu muốn cái gì?”

Đinh Nguyệt Hoa nhẹ nhàng mỉm cười, cô vừa phát hiện ra, chính cô cũng có được một sự dịu dàng của người này dành riêng cho mình, không chuyên chú như ôn nhu cậu ấy dành cho Bạch Ngọc Đường: “Triển Chiêu, mình muốn ôm một cái, được chứ?”

“Được.”

Không chút do dự, Triển Chiêu giang hai cánh tay, nhẹ nhàng ôm lấy cô gái đơn bạc nhỏ gầy trước mắt, đem hơi ấm của mình trao cho cô một lần cuối cùng. Cái ôm này giằng co độ một phút, Đinh Nguyệt Hoa lui người lại, chuyên tâm nhìn cậu: “Triển Chiêu, bây giờ mình muốn tặng cho cậu, món quà Giáng Sinh cuối cùng của mình.”

Cô gái trẻ ôn nhả tú lệ từ từ nghiêng người, đôi môi hơi lạnh rơi vào trên gò má cậu, nhẹ nhàng dán lấy. Ở nơi Triển Chiêu không nhìn thấy được, ánh mắt của Đinh Nguyệt Hoa đầy ám áp mà mềm mại, tỏa ra một chút bi ai. Môi rời đi, cô cúi đầu bên tai Triển Chiêu thở dài: “Triển Chiêu, đây là món quà Giáng Sinh cuối cùng mình tặng cậu. Sau này, chúng ta không nên gặp lại nhau, Triển Chiêu, mình là thật sự thật sự yêu cậu.”

“Triển Chiêu, tái kiến, bảo trọng.”

Đinh Nguyệt Hoa xoay người, kiên quyết bỏ đi, không quay đầu nhìn lại Triển Chiêu lấy một lần.

Mà hai mươi phút trước, Bạch Ngọc Đường trước cuộc hẹn hò với Tô Hồng, đi tới ký túc xá của Triển Chiêu muốn gặp cậu một cái. Kéo mở rộng cửa, trong phòng cũng chỉ có một mình Cố Tử Hàm đang đọc

sách. Bạch Ngọc Đường hơi kinh ngạc hỏi: “Cố Tử Hàm, Triển Chiêu đi đâu vậy?”

Bạch Ngọc Đường thường xuyên đến ký túc xá tìm Triển Chiêu, những người khác trong ký túc xá cũng sớm lòng mặt hẳn, biết hẳn là huynh đệ tốt nhất của Triển Chiêu, cho nên nói chuyện cũng không khách sáo gì. Cố Tử Hàm trực tiếp trả lời: “Chẳng lẽ ông không biết sao? Lão đại với bạn gái đi ra ngoài hẹn hò rồi, lúc này hẳn là đang xem phim.”

“Bạn gái?” Bạch Ngọc Đường giật mình nhìn Cố Tử Hàm, sắc mặt có chút nôn nóng, giọng nói cũng thoáng cất cao: “Bạn gái gì? Triển Chiêu quen bạn gái từ khi nào? Sao tôi lại không biết?”

Cố Tử Hàm vẽ mặt kỳ quái nhìn hẳn chăm chăm: “Bạch Ngọc Đường, ông kích động vậy làm gì? Lão đại bọn tôi là quen bạn gái, cũng không phải giết người phóng hỏa.”

“A, không phải.” Bạch Ngọc Đường vội vã hòa hoãn sắc mặt, cười khan hỏi tới: “Ý của tôi là Triển Chiêu thật không có nghĩa khí, tìm được bạn gái cũng không nói cho tôi một tiếng.” Hẳn lộ ra một dáng vẻ bình chân như vại cười cười, thăm dò hỏi thử: “Ông biết bạn gái cậu ấy là ai không?”

“Hôm nay mới gặp qua.” Cố Tử Hàm nhớ tới cô gái khí chất thanh nhã kia, nét mặt trở nên ôn hòa rất nhiều, “Là bạn học cùng lớp thời cấp ba của mấy ông, hẳn là ông biết chứ. Tên là Đinh Nguyệt Hoa, là thanh mai trúc mã của lão đại.” Cậu ta dừng một chút, lại bổ sung một câu: “Một cô gái rất đẹp.”

“Là cổ à?” Bạch Ngọc Đường tự lẩm bẩm, bỏ trái táo hẳn đã tỉ mỉ lựa chọn trong tay ra, hơi nhú mày. Bọn họ đúng là thanh mai trúc mã, nhưng Triển Chiêu cùng cổ hẹn ước sao? Vì sao Triển Chiêu từ trước tới nay chưa từng nói cho mình biết?

Kết quả của việc nghi ngờ chính là, cuộc hẹn hò của Bạch Ngọc Đường với Tô Hồng bị vây trong một trạng thái bất an.

Đối với mỗi người, đây đều là một đêm Giáng Sinh khó quên.

Hết đêm Giáng Sinh chính là lễ Giáng Sinh, ngày hôm nay so với đêm Giáng Sinh đã qua tựa hồ càng làm cho mọi người vui mừng. Sáng sớm thức dậy, Triển Chiêu còn ngơ ngẩn ngẩn xuất thần, ánh mắt đau thương đến tê tâm liệt phế và bóng lưng đơn bạc của Đinh Nguyệt Hoa lúc cô rời đi vẫy vùng không mất trong đầu cậu. Cuộc đời này, vẫn là không chạy khỏi tình thâm duyên cạn, Triển Chiêu nghĩ, tình thâm làm tổn thương người thật không sai.

Điện thoại đặt bên gối bỗng nhiên phát ra tiếng rung buồn buồn, Triển Chiêu sững sốt một hồi mới phản ứng được, không khỏi có chút nghi hoặc, ai lại gọi điện thoại cho cậu vào lúc sớm như thế nào? Hôm nay là ngày thứ sáu, tiết học cũng không nhiều, nhưng cậu tỉnh dậy mới có 7 giờ mà thôi, so với ba vị tiểu bằng hữu sinh viên tiêu chuẩn còn đang nằm mơ kia, rất cuộc là sớm hơn cả. Mò lấy điện thoại di động, nhìn vào hiển thị trên màn hình, Triển Chiêu không khỏi mỉm cười: “Ngọc Đường, sớm như vậy gọi điện thoại có việc gì thế?”

“Ừ, có a.” Giọng nói của Bạch Ngọc Đường từ trong điện thoại vang ra rất tỉnh táo, không giống như người vừa mới thức dậy, “Triển Chiêu, hôm nay cậu có lớp không?”

Triển Chiêu trở mình, đổi thành tư thế nằm nghiêng, một bên mạn bắt kinh tâm trả lời: “Có, có điều không nhiều tiết lắm, buổi sáng không có lớp, buổi chiều có 2 tiết lớp Anh ngữ. Sao thế?”

“Cũng không có chuyện gì quan trọng.” Giọng nói của Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng, “Hôm nay không phải lễ Giáng Sinh sao, đêm nay cậu qua bên chỗ mình ở đi, mình với cậu nha.”

Sau khi bọn họ lên đại học, quan hệ không hề xa cách dần, trái lại do trường học gần nhau mà trở nên thân mật hơn. Nếu như không phải có việc, mỗi cuối tuần đều thay phiên đến chỗ của đối phương ở một đêm, hăng hăng trò chuyện cả ngày trời. Thậm chí hai người còn chuẩn bị một bộ đánh răng rửa mặt và đồ để ngủ lại ở ký túc xá của mình cho đối phương. Hoặc giả, có đôi khi chỉ vì muốn gặp nhau mà cố ý đi một chuyến, không phải là có chuyện gì muốn nói, đêm khuya còn phải gấp gấp quay về, trong lòng lại vô cùng vui sướng.

Nhưng lần này Triển Chiêu lại có hơi do dự: “Nhưng tối nay bọn mình có dạ tiệc mừng Chúa Giáng Sinh a, ký túc xá bọn mình còn phải trình diễn một tiết mục nữa, làm sao bây giờ?”

Giọng nói của Bạch Ngọc Đường ôn hòa mềm nhẹ, như trẻ con hơi làm nũng mà mê hoặc đồng dạng của mình: “Không sao cả, cậu nói với người chủ trì cậu có việc muốn đi trước, để cho cô nàng đẩy trình tự biểu diễn tiết mục của các cậu lên trên một chút. Tối tối lúc kiểm tra phòng để đám Trương Văn Long thay cậu điểm danh đi, ký túc xá bọn mình để điện suốt đêm, cũng không bị ngắt, so với ký túc xá mấy cậu chơi vui hơn nhiều, cậu tới đây sớm sớm nha.”

“Được rồi.” Vẫn như bình thường, Triển Chiêu một lần nữa mỉm cười, lựa chọn dung túng, đáp ứng hẳn: “Đến lúc đó mình đi sớm một chút, chừng nào đi sẽ gửi tin nhắn cho cậu ha.”

“Nói phải giữ lời a.” Trước khi cúp điện thoại, Bạch Ngọc Đường còn không quên căn dặn cậu.

“Biết rồi, tối nay nhất định mình qua, nói nhiều.” Triển Chiêu khẽ cười nhận lời.

Cúp điện thoại, Triển Chiêu cúi đầu thở dài một tiếng, cậu tựa như không có cách nào cự tuyệt bất cứ yêu cầu gì của người này.

12. Chương 12: Ôn Nhu...

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Triển Chiêu bỗng nhiên nghiêng mặt sang bên, đè xuống cảm giác cay xè trong hốc mắt, thần tình bi ai, vì cô gái rời đi trong đêm giá rét đó, có thể, cũng là vì chính bản thân mình không biết kết cục ra sao. Cậu

cực lực khống chế tâm tình của mình, nỗ lực không cho cơn cay đắng xót xa đè nén biết bao lâu trong lòng đang dâng lên cuộn cuộn, hai mắt nhắm nghiền.

Cậu chỉ sợ, sợ một ngày cảm thấy uất ức, sẽ oán hận, hoặc sẽ mất đi sức mạnh để kiên trì.

Hình không liên quan, chỉ đột nhiên muốn up thôi.

Dạ tiệc Giáng Sinh thật ra là dạ tiệc nhỏ do lớp tự tổ chức, bởi vì lớp ở đại học rất rải rác, bọn họ luôn luôn lên giảng đường học với các lớp khác nhau, giữa bạn học chung lớp dĩ nhiên là chưa thể hình thành tình cảm sâu sắc lâu dài được. Cho nên kỳ thực dạ tiệc lần này cũng không quá quan trọng gì, chỉ là ứng cảnh mà thôi. Sáng sớm, Triển Chiêu nói với mấy người bạn trong túc xá rằng tối nay muốn sang trường bên cạnh ngủ lại, mọi người đã sớm quen với việc Triển Chiêu thỉnh thoảng lại mất dạng, hoặc Bạch Ngọc Đường lủi sang bên này tá túc, đương nhiên cười một tiếng cho qua, không cảm thấy ngạc nhiên.

Vì đã thông báo trước, lúc 9 giờ kém, Triển Chiêu rời tiệc sớm. Tối nay trời vẫn đổ tuyết lớn, là trận tuyết rơi kéo dài từ tận hôm qua chưa dứt, Triển Chiêu một mình đi trên con đường nhỏ vắng lặng này. Đây là con đường mỗi lần cậu tới tìm Bạch Ngọc Đường tất phải đi qua, ước chừng phải đi bộ chừng mười phút mới có thể đến được con phố mua bán có thể xem như rất náo nhiệt của trường bọn họ, lại đi thêm năm phút nữa là có thể đến ký túc xá của Bạch Ngọc Đường.

Triển Chiêu chỉnh sửa lại một chút khăn quàng cổ bị gió thổi loạn, hơi cúi đầu chống lại gió tuyết lạnh thấu xương giữa đêm mùa đông. Cậu chợt nhớ tới Nguyệt Hoa, tưởng tượng đến cảnh cô lòng dạ xót xa cô độc bỏ đi trong đêm Giáng Sinh, có thể cũng giống như mình lúc này vậy. Thế giới đều biến mất, chỉ còn lại con đường nhỏ trước mắt, trong bóng đêm kéo dài thăm thẳm, tựa hồ không có đầu cùng. Trong mắt lại loáng thoáng xuất hiện quang mang ấm áp mơ hồ ở phía trước, tràn đầy sức cảm dỗ như giọng ca của phù thủy, cảm dỗ mãnh liệt những kẻ lênh đênh trên biển cả, nhưng phong cảnh chung quanh vĩnh viễn không hề thay đổi, đi mãi đi mãi cũng không đến được đầu cùng.

Về phương diện tình cảm, bọn họ là đồng loại, chẳng qua là những con người bôn ba cô độc trong đêm gió tuyết. Nhưng mặc kệ một đến những nào, cũng không thể từ bỏ, bằng không cả quãng đường bôn ba dài dằng dặc này cũng chẳng còn ý nghĩa.

Bạch Ngọc Đường quen thuộc với bạn túc xá của Triển Chiêu, Triển Chiêu cũng quen biết với ba người cùng ký túc xá của hắn, chỉ có điều không thân như bên mé cậu mà thôi. Sau khi mở rộng cửa, Bạch Ngọc Đường không có trong phòng, bạn cùng phòng của hắn nói với Triển Chiêu: “Bạch Ngọc Đường nó đi ra ngoài mua đồ rồi, sẽ về liền, cậu ngồi chờ chút đi.”

“Được.”

(; ; em không khác mọe gì bạn gái chú ; ;)

Triển Chiêu cởi khăn quàng cổ, cất đi, kéo ghế của Bạch Ngọc Đường ra ngồi xuống, lấy điện thoại trong túi xách ra, không bắt ngờ nhìn thấy tin nhắn của Bạch Ngọc Đường gửi cho mình. Vừa đọc xong tin nhắn, cậu cười cười, không để mình quá nhàm chán như vậy, Triển Chiêu cẩn thận nhìn thử bản học của Bạch Ngọc Đường, trong một loạt sách rút ra một quyển cậu cảm thấy hứng thú, vừa đọc, thuận tiện chờ hắn trở về.

Sách trong tay chưa đọc đến một phần mười, chủ nhân quyển sách đã trở về. Bạch Ngọc Đường thả xuống túi đồ đang xách, từ trong túi lấy ra một ly trà sữa nóng, ghim ống hút vào rồi đưa cho Triển Chiêu, đáng vẻ tươi cười sáng sủa mà thư thả: “Uống nhanh, vẫn còn đang nóng, bên ngoài thật lạnh quá, tuyết rơi lớn thật. Vừa nãy ở trên đường gặp phải một đứa học chung, hàn huyên vài câu, nếu không đã về sớm rồi.”

“Mấy ngày nữa có thể sẽ lạnh hơn.” Triển Chiêu nhận lấy trà sữa, uống một ngụm, là trà sữa vị nguyên chất bình thường cậu thích nhất, không khỏi nhẹ nhàng cười cười. Người này nếu như đã cẩn thận tỉ mỉ, quả thật khiến cho người ta không thể dễ dàng cự tuyệt.

Bạch Ngọc Đường đem đồ đạc mới mua về sửa soạn lại một lượt, rồi mới lấy máy tính xách tay của mình từ trong ngăn kéo, mở ra, nghiêng người đứng ở bên cạnh Triển Chiêu, một bên thuận miệng hỏi Triển Chiêu: “Lớp các cậu hôm nay ăn tiệc vui không?”

“Cũng được lắm.” Triển Chiêu để sách xuống, “Tiết mục rất đặc sắc, rất nhiều bạn học thật sự lợi hại á.”

“Đánh giá cũng cao thật ha.” Bạch Ngọc Đường cười cười, sau đó nghiêng đầu chuyển tầm mắt từ máy vi tính dời sang nhìn Triển Chiêu, trong lúc lơ đãng, hơi thở ấm áp thực sự đã cách nhau rất gần, “Tôi nay muốn tắm không? Ký túc xá của bọn mình bên này rất gần phòng nước, tiện lắm.”

Triển Chiêu bất động thanh sắc lui về sau một chút, nén xuống cảm giác tim đập nhanh bất thường, sau đó mới nhẹ giọng đáp lại: “Không cần, hôm qua mới tắm, cũng không tiện. Vốn có dự định gội đầu một cái, nhưng trời hôm nay lạnh quá, tuyết lại rơi, mình sợ là không gội được rồi. Ở trường học có điểm này là không tốt, cũng không thể dùng máy sấy nữa, phiền lắm.”

“Không sao cả.” Bạch Ngọc Đường hoàn toàn không chú ý tới động tác của Triển Chiêu, cười cười nói: “Mình có máy sấy đây, bây giờ mình đi múc nước, một hồi nữa cậu ở chỗ mình gội đầu luôn đi, mình giúp cậu sấy khô.”

Triển Chiêu hơi ngạc nhiên liếc hắt mắt một cái: “Trường các cậu có thể dùng máy sấy ở ký túc xá sao? Vậy không vi phạm quy định không dùng thiết bị điện à?”

“Đồ ngốc ạ.” Bạch Ngọc Đường không khỏi bật cười, đưa tay xoa xoa đầu cậu, “Mình đây chính là hội học sinh đó. Trường học không phải là vậy sao, kiểm tra cũng sẽ kiểm người khác nha, mình không tỏ vẻ không cần đồ tốt đâu. Được rồi, mình qua bên kia múc nước, cậu ngồi lại đây lên mạng chơi chút đi.”

“Đi đi.”

Chờ Bạch Ngọc Đường xách nước đã đun sôi về, Triển Chiêu liền nhân tiện gội đầu ngay, sau đó ngồi trên ghế cầm khăn lông lau khô tóc. Bạch Ngọc Đường nhìn cậu lau xong, lại vào tủ quần áo lấy ra máy sấy của hắn, đi vòng qua phía sau Triển Chiêu, sấy tóc cho cậu, ngón tay vô cùng nhẹ nhàng chậm rãi từ đỉnh đầu lướt qua mái tóc cậu. Những cậu bạn cùng ký túc xá đều đang đeo tai nghe, đang tập trung tinh thần trên internet, toàn bộ phòng túc xá yên lặng cũng chỉ có âm thanh của máy sấy tóc.

“Triển Chiêu, mình muốn hỏi cậu chuyện này.” Bạch Ngọc Đường tỉ mỉ từ tốn sấy tóc cho Triển Chiêu, bỗng nhiên dùng một âm thanh vô cùng nhỏ nhẹ chậm chậm mở miệng nói.

“Muốn hỏi cứ hỏi đi, cậu khách khí với mình như vậy từ khi nào.” Triển Chiêu buồn chán lắc tay, tiện thể cầm lấy tấm gương trên bàn Bạch Ngọc Đường, nét mặt ôn hòa mà tùy ý, “Chuyện gì vậy?”

Động tác trên tay Bạch Ngọc Đường dừng một chút, lại không nói nữa, chỉ tiếp tục sấy tóc cho Triển Chiêu, Triển Chiêu cũng không thúc giục hắn, an tâm hưởng thụ đãi ngộ cao cấp khó có được của người này. Không ai hiểu rõ người này hơn cậu, nếu như Bạch Ngọc Đường không muốn nói, cứ chờ, chờ đến lúc hắn muốn nói, tự nhiên sẽ mở miệng. Sấy khô tóc rồi, Triển Chiêu cầm lấy lược tùy tiện chải sơ tóc vài nhát, tiếp tục ngồi trên ghế lên mạng. Bạch Ngọc Đường cất máy sấy xong, đi tới ngồi xuống phía sau Triển Chiêu, Triển Chiêu xích xích người, chừa ra một khoảng trống phía sau cho Bạch Ngọc Đường ngồi xuống bên cạnh mình.

(*lăn ra khóc* tại sao hai đứa chưa phải người yêu, tại sao?!)

“Nói đi, cậu muốn hỏi mình gì vậy?” Ngón tay của Triển Chiêu đặt ở trên chuốt, gương mặt lại hơi nghiêng sang bên, cực độ ôn hòa nhìn Bạch Ngọc Đường, trong mắt lộ ra một chút xiu ý cười: “Chẳng lẽ cãi nhau với bạn gái rồi sao, muốn mình giúp cậu làm lành sao, hửm?”

Bạch Ngọc Đường nhìn biểu tình xấu xa hiểm thấy của cậu, không khỏi cũng nở nụ cười, được một lúc, nụ cười trên mặt từ từ thu lại, thần sắc có chút phức tạp: “Lại nói tiếp, quả thực là về vấn đề bạn gái.”

“A? Là thật à.” Triển Chiêu nhìn biểu tình của Bạch Ngọc Đường biến hóa, có hơi ngoài ý muốn, sau đó cúi đầu nhún mày, đầu ngón tay theo thói quen chậm chậm gõ lên mặt bàn theo một tần suất nào đó, cũng theo thói quen che giấu cảm thụ sâu trong nội tâm mình, kiên trì khuyên nhủ: “Con gái là phải dỗ dành thật tốt đó, có phải cậu đã làm gì sai chọc cổ tức giận rồi không?” Cậu nhìn về phía Bạch Ngọc Đường, đề nghị: “Không bằng đành hoàng nói lời xin lỗi đi, dù sao các cậu vất vả lắm mới có được ngày hôm nay, đừng vì hiểu lầm mà lại xảy ra chuyện, vẫn là quý trọng một chút đi nha.”

Chẳng biết tại sao, thấy Triển Chiêu toàn tâm toàn ý suy nghĩ cho tình cảm của hắn như vậy, trong đầu Bạch Ngọc Đường bỗng nhiên nhen lên lửa giận. Nhận thấy được cơn tức của mình, trong lòng Bạch Ngọc

Đường không khỏi cả kinh.

Vì sao hắn lại tức giận như vậy? Trước đây thời cấp 3 đúng là hắn đã nhiều lần kể với Triển Chiêu hồi ức tình yêu say đắm khắc cốt铭心 tâm thuở thiếu thời, cũng chính hắn là kẻ đã ở trước mặt Triển Chiêu hết lần này đến lần khác thể hiện sự hoài niệm với đoạn tình cũ đó, cũng chính là hắn trước mặt cậu lộ ra biểu tình buồn bã dành cho cảm tình với Tô Hồng. Trên đời này, chỉ có Triển Chiêu mới có thể lý giải tình cảm sâu đậm ghi khắc trong lòng hắn dành cho Tô Hồng, lúc này Triển Chiêu vì tình cảm của hắn mà lo lắng cẩn thận như vậy, hắn hẳn phải vì nghĩa khí của cậu mà vui vẻ mới đúng a! Làm sao có thể tức giận chứ? Lẽ nào hắn chỉ vì chuyện Triển Chiêu và Đinh Nguyệt Hoa gặp gỡ nhau mà không nói với mình mà tức giận sao? Từ khi nào hắn đã trở nên nhỏ mọn như vậy?

Cẩn thận khắc chế tâm tình của mình một chút, Bạch Ngọc Đường khoác tay lên vai Triển Chiêu, thay sắc mặt nửa đùa nửa thật hỏi cậu: “Triển Chiêu, cậu và Đinh Nguyệt Hoa đang hẹn hò sao?” Lúc hỏi ra miệng, Bạch Ngọc Đường cẩn trọng nhìn biểu cảm trên mặt Triển Chiêu, nỗ lực tìm cách đọc thấu suy nghĩ chân thật nhất ẩn sâu trong nội tâm cậu. (*đạp mặt chú* chính là em yêu chú đó)

Ánh mắt của Triển Chiêu hơi trầm, trở nên cực kỳ sâu thẳm, trong nháy mắt, ánh mắt cậu hiện lên một tia sáng vô cùng phức tạp, hồ thẹn, thương tiếc, xót xa, thẫn thờ, cuối cùng quy về thâm trầm bình thản, yên tĩnh không một gợn sóng, rõ ràng trong suốt đến nhìn thấy đáy, lại khiến người ta không thể nhìn ra. Cậu im lặng thật lâu, mới nhàn nhạt trả lời: “Vì sao lại đột nhiên hỏi mình chuyện này?”

“A?” Bạch Ngọc Đường vì ánh mắt phức tạp của cậu mà nhất thời ngẩn ngơ, nghe thấy câu hỏi của Triển Chiêu cùng với cẩn thận quan sát sắc mặt của đối phương, hắn nói: “Cũng không có gì, chỉ là hôm qua lúc đến ký túc xá bên đó tìm cậu, nghe Cố Tử Hàm nói cậu và Đinh Nguyệt Hoa đang đi với nhau, hẹn hò, có chút ngoài ý muốn.” Trong chất giọng của hắn có một tia ghen tuông thật nhỏ không dễ phát hiện ra, ánh mắt lại tựa hồ có điểm ủy khuất: “Cậu cũng chưa hề nói với mình, thật sự là không nể mặt anh em.”

Triển Chiêu lại thu đường nhìn trở về với màn hình máy tính xách tay, ngơ ngẩn nhìn bối cảnh tháp Eiffel xưa cũ mà hoài cổ trên mặt bàn, thần sắc buồn bã, trong ngữ điệu có một phần ôn nhu và đau buồn cực hạn: “Nguyệt Hoa là một cô gái phi thường phi thường tốt, cô ấy thông minh như vậy, hiền lành như vậy, xinh đẹp như vậy, xứng đáng được người tốt nhất trên đời này yêu thương. Mình làm sao xứng được với cô ấy chứ?”

Làm sao cậu có thể đáng để Nguyệt Hoa vì mình thương tâm hai kiếp, làm sao cam lòng.

Bạch Ngọc Đường ngẩn ra: “Sao vậy? Là Đinh Nguyệt Hoa không thích cậu sao? Cố đâu phải kiểu con gái không có mắt nhìn người như vậy chứ, ngay cả cậu cũng chứng mất...”

“Chính là mình không xứng với cô ấy, không có quan hệ gì với cô ấy cả.” Triển Chiêu đột nhiên thu liễm lại tất cả tâm tình, nhàn nhạt ngắt lời: “Bọn mình không hẹn hò, chỉ là hôm qua là đêm Giáng Sinh, làm bạn với nhau, cùng đi xem một bộ phim mà thôi.” Lúc cậu nhìn Bạch Ngọc Đường, trong mắt cậu bỗng nhiên hiện lên tình cảm cực kỳ dằn vặt cực kỳ lưu luyến, như ngọc lưu ly tan nát làm cho lòng người kinh hãi: “Đã qua nhiều năm như vậy, bọn mình vẫn cứ thế. Tuy rằng không nói gì nhiều, bình thường cũng toàn tự quyết định, thế nhưng vẫn vậy, chỉ có mình và cô ấy làm bạn với nhau, thoải mái với nhau. Từ xưa đã luôn luôn cho rằng bọn mình sẽ vẫn tiếp tục như vậy, vĩnh viễn sẽ không phải đi tới ngã ba đường, vĩnh viễn sẽ không bỏ đi! Vậy mà, cuối cùng chỉ có thể làm thế, cô ấy tốt như vậy, xứng đáng nhận được thứ tốt đẹp nhất cho bản thân, nhưng rốt cuộc vẫn...”

Vì mình mà đau lòng dày vò đến tận lúc này.

Triển Chiêu bỗng nhiên nghiêng mặt sang bên, đè xuống cảm giác cay xè trong hốc mắt, thần tình bi ai, vì cô gái rời đi trong đêm giá rét đó, có thể, cũng là vì chính bản thân mình không biết kết cục ra sao. Cậu cực lực khống chế tâm tình của mình, nỗ lực không cho cơn cay đắng xót xa đè nén biết bao lâu trong lòng đang dâng lên cuộn cuộn, hai mắt nhắm nghiền.

Cậu chỉ sợ, sợ một ngày cảm thấy uất ức, sẽ oán hận, hoặc sẽ mất đi sức mạnh để kiên trì.

Mà cậu không biết, nội tâm Bạch Ngọc Đường lúc này cũng đang vô cùng phức tạp.

Bạch Ngọc Đường thanh thanh sở sở nhìn thấy Triển Chiêu đau thương đến không chút đề phòng, cậu ấy

vì cô gái kia mà đau lòng, thậm chí suýt vì cô ta mà rơi lệ, đủ để chứng minh phân lượng của Đinh Nguyệt Hoa trong lòng cậu không thể xóa nhòa. Thân làm bạn bè và anh em tốt, Bạch Ngọc Đường biết mình hẳn là nên giúp đỡ Triển Chiêu và Đinh Nguyệt Hoa đến với nhau mới đúng. Mặc kệ bọn họ vì nguyên nhân gì mà không thể tư thủy, đối với hai người, xa nhau nhất định đều không dễ chịu, Triển Chiêu còn khổ sở như vậy, Đinh Nguyệt Hoa càng không cần phải nói. Bọn họ là thanh mai trúc mã, quả thực Bạch Ngọc Đường chưa từng chứng kiến qua thời kỳ đó, nhưng thời gian cấp 3, an tĩnh quan tâm và quyến luyến của Đinh Nguyệt Hoa dành cho Triển Chiêu, thông minh như Bạch Ngọc Đường đã sớm nhận ra tất cả.

Đinh Nguyệt Hoa, yêu Triển Chiêu, rất yêu rất yêu.

Nhưng Bạch Ngọc Đường lại nghĩ, sâu trong nội tâm của hắn, mơ hồ lại vì sự hữu duyên vô phận của Triển Chiêu và Đinh Nguyệt Hoa mà thở dài nhẹ nhõm. Bọn họ vốn là thanh mai trúc mã, cùng nhau lớn lên, tính tình lại cực kỳ tương xứng, nếu thật đến với nhau, trái lại là một chuyện đương nhiên. Tình cảm Đinh Nguyệt Hoa đối với Triển Chiêu cho dù không phải là tình yêu, cũng nhất định là một thứ cảm tình không bình thường. Triển Chiêu thống khổ như vậy, không phải chính là do giữa hai người họ không thể vẫn hồi sao?

Chẳng lẽ là mình và Triển Chiêu quá mức thân cận, cho nên mới thấy bận tâm chuyện cậu ấy và Nguyệt Hoa hẹn hò, giữa hắn và cậu ấy, có lẽ thân thiết hơn trong quá khứ rất nhiều rồi.

Bạch Ngọc Đường hơi nhíu mày, rơi vào trầm tư: Vấn đề chân chính là, tại sao hắn lại phải sợ mất Triển Chiêu đến như thế? Thực sự chỉ là xuất phát từ phần tình cảm tri kỷ và huynh đệ thôi sao? Trước kia hắn vẫn cho rằng đương nhiên, nhưng hình như cũng không phải đương nhiên như vậy đi.

Trong nhất thời, trong lòng hai người đều có chút hỗn loạn. Một lúc lâu sau, Triển Chiêu mới miễn cưỡng cười cười: “Mình hơi mệt rồi, đi ngủ trước đây, cậu chơi tiếp đi nha.”

“Được.”

Bạch Ngọc Đường ngửa đầu dừng ở thân ảnh Triển Chiêu nghiêng mình nằm xuống, không khỏi lâm vào cơn trầm tư sâu đậm.

Lễ Giáng Sinh trôi qua không bao lâu, kỳ thi cuối kỳ cũng dần dần tới gần. Đây là kỳ thi cuối kỳ lần đầu tiên sau khi bọn họ vào đại học, mọi người trên dưới dường như vẫn còn lưu lại khí tức từ thời học sinh trung học. Trước kỳ thi đại khái nửa tháng đã được cho nghỉ, thời gian còn lại đều dùng cho sinh viên tự ôn tập. Trong ngày thường đi học luôn luôn cưỡi ngựa xem hoa, lúc này phải thi cử đều dụng hết công lực, đám đám sinh viên đều thành thật vui mừng trong phòng đọc sách tự học cả.

Bởi vì kỳ thi cuối kỳ đã tới, chuyện tình cảm vừa lúc bị lý trí mạnh mẽ niêm phong cất vào trong kho ký ức, ta không để ý tới. Triển Chiêu xưa nay vẫn luôn nghiêm túc, đương nhiên sẽ không bê trễ kỳ thi này; Bạch Ngọc Đường bình thường chạy việc trong hội nhóm và lớp học đã tốn rất nhiều tinh lực, lúc này cũng không dám phớt lờ. Cứ như vậy, thời gian hai người gặp mặt trở nên rất ít.

Từ sau đêm Giáng Sinh, Đinh Nguyệt Hoa càng thêm trầm mặc, cơ hồ là hai mươi bốn tiếng một ngày đều nhốt mình trong ký túc xá, trừ ăn rồi ngủ chỉ có đọc sách. Đến lúc này, cô cũng chưa từng từ bỏ việc đọc sách, những quyển sách đó đều là cô thuần túy yêu thích, thời gian chỉ là tương đối ít đi mà thôi. Trong cuộc sống của cô xuất hiện một sự thay đổi đáng chú ý duy nhất, lão tam Cố Tử Hàm trong ký túc xá của Triển Chiêu kia, sau khi biết được cô không phải là bạn gái của lão đại nhà cậu ta, bắt đầu luôn luôn vô tình hoặc hữu ý có liên hệ với cô. Có Trầm Thanh giúp đỡ đắc lực như vậy, cho dù Đinh Nguyệt Hoa có là người tùy ý không thích đáp ứng người khác, cũng không thể không nhìn tới sự tồn tại của Cố Tử Hàm. Thường xuyên qua lại, liền phát hiện tính tình của hai người hợp nhau, sở thích cũng tương tự, dần dần cũng thật sự trở thành bạn bè tốt.

Nhưng phần lớn thời gian, những lúc cảm thấy mệt mỏi, cô sẽ yên lặng, sẽ tìm một nơi an tĩnh ngồi lại, viết lại những trang nhật ký rất dài rất dài. Để làm kỷ niệm, hay có lẽ đơn thuần chỉ là muốn nói hết ra mà thôi.

Đợi được kỳ thi cuối kỳ bình hoang mã loạn kết thúc, kỳ nghỉ đông đầu tiên từ khi vào đại học cũng đã đến rồi.

Nghỉ đông gần với năm mới, hòa cùng cơn sóng nông dân công nhân hồi hương và học sinh về quê, bọn họ không thể tránh khỏi bị kịch gặp vé khó cầu. Trương Văn Long nhà ở Đông Bắc, liêu sống liêu chết cùng mấy người đồng hương lập đoàn thay phiên nhau xếp hàng, mới mua được vé xe về nhà. Thời gian cầm được vé trên tay, tên nhóc Trương Văn Long này quả thực muốn lệ nóng doanh tròng một trận, hận không thể dụi dằm ầu yếm hôn tằm vé này. Không uống công cậu ta mạo hiểm gió lạnh, xếp hàng mất mấy ngày a. Cổ Tử Hàm càng tuyệt, trực tiếp đặt vé máy bay về nhà luôn, chộc cho một đám người ước ao đổ kị oán hận một trận... Nhà của Trần Hồ không tính là xa, rốt cuộc mua vé rất tiện, hơn nữa cậu ta về nhà chậm đi mấy ngày cũng không có vấn đề gì, chỉ xem người khác náo nhiệt.

Nhà của bọn Triển Chiêu vốn ở tỉnh lớn, hơn nữa còn là khu tỉnh lỵ không xa thành thị, cho nên mua vé cũng không khó. Bất quá tuy rằng về nhà chỉ mất chừng 2 tiếng đi xe lửa thôi, nhưng chen lấn trên xe đơn giản là cứ nghĩ tới cảnh đã qua mà bị thảm. Trường của bọn Bạch Ngọc Đường thả sinh viên tương đối sớm, cho nên hẳn và đám bạn học khác đã về nhà sớm vài ngày. Lúc mua vé, Triển Chiêu gọi điện thoại cho Đinh Nguyệt Hoa, hỏi cô có muốn mình giúp cô mua luôn hay không, đến lúc đó cùng nhau về nhà, cũng tiện chiếu ứng một chút.

Cô lại nói, không cần, các anh đã đồng ý tới đón mình, vé xe bọn họ sẽ lấy được, cảm ơn cậu.

Bên đầu điện thoại bên kia, thanh âm của Nguyệt Hoa vẫn cứ bình thản du dương như trước. Nhưng Triển Chiêu vẫn có thể chuẩn xác bắt được phía sau lớp mặt nạ giả vờ bình tĩnh của cô, không thể phân rõ là bị thương hay cô độc. Lúc cúp điện thoại, Đinh Nguyệt Hoa nghe được rõ ràng tiếp thở dài bất đắc dĩ mềm thấp của Triển Chiêu, nhin không được đau xót trong lòng.

Cô là một đứa con gái kiên quyết mà cố chấp như thế đó, càng muốn phải chặt đứt chấp niệm của mình. Cho dù sẽ thống khổ hơn nữa, cô cũng phải làm cho bản thân mình nhìn rõ ràng hơn nỗi tuyệt vọng đó. Ái tình đã cùng đồ mạt lộ, dù không tiêu tan, cũng không cách này toàn thân quay đầu, cô có đau cũng muốn đau đến thanh tĩnh, không để lại cho mình lấy một tia huyền tưởng.

Một ngày nào đó, sẽ từ từ tiêu tan mà, nếu như không thể, cũng là do thiên ý như vậy, oán hận cũng bằng không.

Tất niên năm nay náo nhiệt hơn năm rồi một ít, sau khi về nhà, mới thấy ở nhà không có tuyết rơi. Các bạn học cũ họp mặt rất nhiều, như vậy quả thật không tịch mịch, nhưng trong các buổi tụ hội đó, Triển Chiêu không thấy được Đinh Nguyệt Hoa lấy một lần. Đêm Trừ Tịch – Đêm 30 hằng năm đều có nghi thức xuyên môn và đón giao thừa, Đinh Nguyệt Hoa cũng lấy lý do thân thể khó chịu mà không tham gia, rõ ràng gần như vậy, mà cũng là số mệnh chỉ xích thiên nhai.

Lúc họp mặt, thần sắc tịch liêu của Triển Chiêu rơi vào trong mắt Bạch Ngọc Đường, lòng hẳn có điểm đau nhói, nhưng một Bạch Ngọc Đường ôm lấy Tô Hồng không cách nào giải thích rõ ràng cảm thụ của cậu.

Người hướng dẫn của ban thời sự có nói, cần phải hiểu trên đời này có nhiều người khổ, không ai có thể chân chính hưởng an bình trọn vẹn, đây có lẽ chính là đối đãi công bằng nhất trong thiên đạo luân hồi. Trong đêm Trừ Tịch nhà nhà chung vui, ở Chiết Giang xa xôi, Cổ Tử Hàm kinh ngạc nhìn những con chữ in thể Tống thanh lịch trên màn ảnh, ánh mắt dần dần ảm đạm.

“Chưa từng tỉ mỉ tính thử rốt cuộc đã qua bao lâu, đã quên bao nhiêu, còn nhớ bao nhiêu. Có nhiều ký ức như vậy, sẽ cứ đứng lại rất rất lâu trong tim, rất muốn bắt được tưởng niệm cuối cùng, rồi vẫn là tiến đến xa vô cực, năm tháng thu giữ tất cả, tôi vô lực chống đỡ, cho nên lựa chọn lặng im, như vậy ánh mắt lại có thể an yên, cho dù trong ánh sáng có lốt đầy sâu bi. Từng có nhiều người nhiều chuyện cùng nhiều tình tiết như vậy làm người khác động tâm động dung, phảng phất như trong mỗi nháy mắt đều có thể lập nên thế ước thiên trường địa cửu, chỉ là xoay người nhìn lại mới thấy, nguyên lai có quá nhiều ảo giác mỹ lệ lướt qua mình. Có thể cũng đã từng tồn tại sự thật, chẳng qua quá nhạt nhòa, không qua nổi ngày dài tháng rộng.

Vì hạnh phúc, vốn là một loại ảo giác, như thế ngọc lưu ly vậy, trong ánh sáng ngọc lưu chuyển chớp lóe mập mờ về đẹp từ bao nhiêu đời, có phong tình thanh thuần mà mị hoặc, làm người ta tham luyến, đến nỗi hữu ý hay vô tình quên mất nó giòn yếu biết bao. Cũng chính là do con người chúng ta quá non trẻ, tuổi còn trẻ nên vô pháp lãnh hội được trọng lượng chân chính của hạnh phúc. Nếu như trong những năm tháng nông cạn của ta, hạnh phúc thực sự đã tới, thì vì sao lúc này đây trong lòng ta vẫn cứ tồn lưu vô tận cùng quần bất đắc đến khó tả? Những nhung nhớ trong đêm mưa không ngủ này, đã từng ảm áp lương bạc, như

một giấc mộng thoáng chưa cay, nay chẳng biết lúc nào mới có thể tỉnh lại. Lúc đó trăng sáng treo cao, chỉ có điều loại tâm tình ngọt ngào chua chát chợt hỉ chợt bi khi đó, rốt cuộc là hạnh phúc hay sầu thương, tôi đã không cách nào phân rõ, mà có thể, cũng chẳng còn trọng yếu nữa. Có đôi khi chỉ cảm thấy bản thân mình thật quá ngây thơ, hạnh phúc là cái gì, đề mục thâm thúy tối nghĩa như vậy, tội gì phải làm khó mình.

Tôi luôn cho rằng, sôi nổi là phương thức sinh tồn của tôi, nhưng lại trái với bản chất tính tình của tôi. Đã không phải lần đầu tiên nhận thấy được sự đậm nhiên xa cách trong tính cách của mình, luôn trầm mặc hành tẩu, độc tọa, ngóng trông, quan sát, tôi đã vô cùng thỏa mãn, không có khát vọng làm bạn với người. Nếu không phải kiếp này vội vã, đại khái tôi sẽ càng thêm an tĩnh. Chỉ là, lại đột nhiên vô cùng vô cùng tưởng niệm một người, nhưng không muốn tái kiến. Chuyện cũ như ly rượu, năm tháng càng dài hương vị càng mê say, lại chẳng còn vị đạo lúc ban đầu. Một ngày bại lộ dưới ánh mặt trời, chính là không qua nổi mặt trời hong khô. Cái hoan hỉ khi hương khí ngưng tụ của rượu mới hơi lạnh tràn đầy, tốt nhất là bình phẩm một mình, như vậy mới không phụ sự ưu ái nồng đậm của thời gian.

Bầu trời mênh mông bất biến, chỉ là chợt có cổ nhân bước qua tìm.

By Đinh Nguyệt Hoa Bức thư tình thứ hai

Trời lại đang mưa.

Cố Tử Hàm nhấp chuột, tắt trang blog cá nhân của Đinh Nguyệt Hoa. Địa chỉ trang blog này người quen của Đinh Nguyệt Hoa hầu như không có ai biết, bên trong là rất nhiều văn xuôi tùy bút và một ít tiểu thuyết của cô, nhưng cô cũng chưa bao giờ nói ra dễ dàng. Đây là ngày trước trong lúc vô tình, Trầm Thanh tìm thấy được, cũng vì vậy mà đối với tài tình của Đinh Nguyệt Hoa cực kỳ khâm phục. Lúc ban đầu, khi Trầm Thanh cực lực tán thưởng Đinh Nguyệt Hoa trước mặt Cố Tử Hàm, Cố Tử Hàm cũng không quá lưu ý. Cô nàng nhất thời nóng nảy, mới đưa địa chỉ này cho cậu, nói rằng, “Tự ông đi xem cho kỹ!”.

Cậu đã xem rồi, quả nhiên cũng dần dần luân hãm.

Cố Tử Hàm chậm rãi ôm lấy mặt mình, đè nén tiếng thở dài, nói không nên lời. Cậu biết con đường này nhất định sẽ rất khó khăn, tình cảm Nguyệt Hoa dành cho Triển Chiêu, chính là cả đời cũng không thể tiêu tan.

Nhưng dù như vậy có quan hệ gì đâu. Cố Tử Hàm cười nhè nhẹ, rất khó khăn, nhưng cậu nguyện ý chờ cô quay đầu lại.

13. Chương 13: Kinh Biến...

“Mình không làm khó cậu, cậu đừng giận.” Bạch Ngọc Đường nhích lại gần thêm một chút nữa, tinh tường nhìn thấy ủ rũ sâu trong đáy mắt Triển Chiêu, trong ngực bỗng nhiên cuộn lên cảm giác đau đớn mãnh liệt. Cảm giác này tới quá nhanh, quá quen thuộc, khiến hắn còn chưa kịp nhận ra vì sao đã xem là chuyện đương nhiên. Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng tựa vào trán cậu, giọng nói mềm nhẹ uyển chuyển cực kỳ hiếm thấy: “Mình không có chuyện gì đặc biệt quan trọng cả, chỉ là đột nhiên nhớ cậu, không muốn nói chuyện thì thôi đừng nói. Cậu ngủ đi, mình chỉ muốn bồi bồi cậu mà thôi.”

Học kỳ sau của đại học năm nhất, sinh hoạt có phần phạp thiện khả trần (*bình thường, không có gì đáng nói*), có quá trình thích ứng của một học kỳ, cảm giác mới mẻ của mọi người đối với đại học dần dần biến mất. Thì ra đại học bất quá cũng không có gì hơn, thì ra lên lớp giáo sư cũng rất buồn chán, thì ra luận văn cũng chỉ là thay đổi cách gọi mà thôi. Nói chung, tất cả đều không giống như những gì đã tưởng tượng.

Điều đáng ngạc nhiên duy nhất đại khái là mùa xuân ngắn ngủi trong sân trường này thực sự khiến cho người ta phải lưu luyến.

Đinh Nguyệt Hoa vẫn cảm thấy khí tức hiện đại khô khan của ngôi trường này thật quá nồng, có lẽ là kiến trúc không có biến hóa và quy củ nghiêm túc tạo nên cảm giác áp lực đi. Nhưng lại không nghĩ tới mùa xuân nơi này cũng có cảnh xuân tươi đẹp như vậy, phong tình kiều diễm của mưa tháng ba, hoa tháng tư, lá non xanh biếc chớm đầy cây tháng năm. Cô bắt đầu nguyện ý rời khỏi ký túc xá, nhận lấy sự vỗ về và thanh tẩy của ánh nắng. Chương trình học của đại học năm nhất cũng không nhiều, Đinh Nguyệt Hoa dành rất nhiều thời gian rảnh rỗi dạo quanh theo những con đường khác nhau, tỉ mỉ cảm thụ mỗi một cảnh trí rung động lòng người trong sân trường này.

Hồi mừng năm mới, anh cả và anh hai cùng chung tay mua cho em gái một chiếc máy chụp hình kỹ thuật số cực tốt, không ngờ lúc này lại thể hiện công năng tuyệt vời của nó. Đinh Nguyệt Hoa không muốn bỏ qua phong cảnh thanh lệ này, cho nên vẫn luôn một mình đeo túi xách, cầm theo máy chụp hình không có mục đích đi dạo khắp nơi. Quay phim chụp hình, len lén ngắt hoa, tản bộ trên những con đường nhỏ vắng vẻ, nghe tiếng gió thổi yển chuyển, một mình đọc mấy quyển sách mình yêu thích dưới những bóng cây bí mật u tịch. Tuy có chút tịch mịch, nhưng cũng là một loại hưởng thụ cực hạn. Chỉ là, mỗi lần một mình thưởng thức những thời gian như vậy, trong lòng luôn luôn hiện lên một phần tiếc nuối cùng mất mát khó nén.

Thiếu mất một người thưởng thức cảnh xuân, mà người quan trọng nhất đó, cậu ấy sẽ không trở lại.

Nhưng thật ra sau khi Trầm Thanh biết được thói quen này của Đinh Nguyệt Hoa, len lén nói cho Cố Tử Hàm, đồng thời thường thường đều bán đứng hành trình tản bộ của Nguyệt Hoa, bởi vậy dẫn đến vô số lần “xảo ngộ” của Đinh Nguyệt Hoa và Cố Tử Hàm. Tuy rằng Đinh Nguyệt Hoa đoán được nguyên do, nhưng cũng hiểu rằng không cần phải nặng nề trách móc gì. Chỉ ít bọn họ vẫn còn là bằng hữu tính tình tương đắc, bất kể là gặp gỡ vì nguyên nhân gì cũng đều không nên cô phụ lời mời thịnh tình của ngày xuân này. Đơn giản, thuần túy.

Chỉ có điều, mùa xuân là một mùa thích hợp để nhớ tới tình bạn cũ a...

Học kỳ này, Triển Chiêu cảm thấy công chuyện của Bạch Ngọc Đường hình như không còn bận rộn như hồi học kỳ một, bởi vì hắn luôn luôn tới tìm cậu. Có đôi khi là kéo cậu đến trường khác ngắm hoa đào nở, có đôi khi muốn cậu theo hắn đến con đường buôn bán vô cùng sầm uất của trường Triển Chiêu để mua quần áo, có đôi khi lại là không có chuyện gì cả, chỉ đơn giản muốn gặp cậu, cho nên mới tới, có đôi khi là theo cậu lên một số lớp không quan trọng. Hắn luôn luôn đến vào lúc chạng vạng, mà đến khuya mới đi, những hôm quá muộn lại dứt khoát ngủ lại ở phòng Triển Chiêu. Hai người cùng đi ăn, cùng đi dạo, thỉnh thoảng cười đùa một chút nhiệt tình trào trềnh không dứt của mấy đôi tình nhân trẻ tuổi ở lầu dưới bên ký túc xá nữ...

Đơn giản, lại hạnh phúc cùng thỏa mãn sâu sắc. Đối với Triển Chiêu mà nói, là một cảnh sắc không có cách nào chối từ.

Không có ý gì mới nhưng thỉnh thoảng chợt có cảm giác ngạc nhiên thời gian luôn trôi qua rất nhanh, như thể kỳ nghỉ đông mới là ngày hôm qua mà chỉ chớp mắt, cư nhiên đã bay đến lúc nghỉ hè. Khí trời của thành phố này khó nắm bắt hết như tâm tư của nhân tình, mới một giây trước còn lạnh đến thấu tim gan, một khắc sau lại ấm thiết dịu dàng đến khó bề giải thích, khiến người ta lo sợ gbaast an, tựa hồ chỉ có hai mùa, không đông thì hạ, ngày xuân quá sức ngắn ngủi. Ở nơi đây không cho phép lập lờ không rõ, tùy thời điểm đều phải chuẩn bị sẵn tinh thần cẩn thận ước đoán

Cảm giác mới ngày hôm qua còn là xuân ý nồng nàn, nhật quang minh mang, ngày hôm nay vừa mở mắt ra mới phát hiện mùa xuân đã trôi qua từ lâu, những đóa hoa tươi đẹp sôi nổi khắp đầu cành trong sân trường như hương tàn nhụy úa ngay trong một đêm. Kỳ nghỉ hè bây giờ tới quá nhanh, nhưng vẫn chưa đủ để làm bọn nhỏ giết mình. Trên cơ bản, bọn họ đều đã sớm quyết định và chuẩn bị cho tốt sẽ trải qua kỳ nghỉ hè đầu tiên của thời đại học như thế nào. Phần lớn đều lựa chọn ra ngoài du lịch, bởi vì đều nghĩ đến năm hai sẽ bắt đầu thực tập, có lẽ đây sẽ là kỳ nghỉ cuối cùng có thể tùy ý phóng túng đi, quyết không thể uống phí.

Mùa hè này, Bạch Ngọc Đường vẫn tiếp tục thu dọn hành lý đến chỗ mẹ hắn, vừa làm việc tiện thể du lịch, rất tiêu sái. Đinh Nguyệt Hoa và hai người anh trai đã sớm tốt nghiệp đại học cùng đi Lệ Giang, đó là nơi từ lâu cô đã muốn đến thăm, chỉ ít có thể trải qua một kỳ nghỉ hè thoải mái khoái trá đi. Chỉ có Triển Chiêu lựa chọn ở lại, trưởng ban từng nói, sinh viên ngành báo chí phải nhanh chóng bắt đầu thực tập, nỗ lực nắm lấy từng cơ hội để có thể rèn đúc thực tiễn.

Ngày thứ 3 sau khi về nhà nghỉ hè, Triển Chiêu đã bắt đầu đợt thực tập đầu tiên của mình thời đại học.

Nơi cậu tìm đến là tòa soạn báo lớn nhất ở thành phố nhỏ quê nhà cậu, vốn dĩ không phải dễ dàng vào được như vậy, có điều thầy giáo chính trị thời cấp 3 của Triển Chiêu vẫn luôn rất thích cậu lại là bạn học cũ nhiều năm của Tổng biên tập tòa soạn, chút chuyện nhỏ này đương nhiên không đáng kể. Triển Chiêu rất quý trọng cơ hội này, dù sao được thầy giáo chiếu cố, trong lòng biết không thể uống phí hảo ý của thầy. Bởi vì chỉ là thực tập sinh nên công tác ở trong tòa soạn báo cũng không quá mệt mỏi, Triển Chiêu lại ở Ban dân quyền có lượng công việc tương đối ít, cho nên hoàn toàn có thể ứng phó được.

Ban dân quyền chỉ chiếm 2 mặt báo, đều là trang dân sinh, bình thường cũng hay có độc giả gọi đến số hotline để phản ánh vấn đề, bọn họ mới cần phải ra ngoài phỏng vấn. Triển Chiêu đi theo lão sư, cũng là ký giả tuổi trẻ vừa vào tòa soạn báo không bao lâu, hai người vừa khéo lại còn là bạn học, tuổi tác chênh lệch không lớn, làm việc chung càng dễ dàng hơn. Một thời gian sau, Triển Chiêu đã an ổn trong phòng làm việc giúp đỡ nghe điện thoại, gọi điện thoại, hoặc yên lặng xem các loại báo chí; nếu cần phỏng vấn, lão sư cũng không ngại phiền toái đưa Triển Chiêu theo ra ngoài chỉ đạo, bởi vậy học được rất nhiều kiến thức ở trường không học được.

Thành phố nhỏ ở quê quả thực không lớn, bọn Triển Chiêu phỏng vấn bất quá cũng đều là chút việc vặt, không gì ngoài cư dân khu dân cư bất mãn về bất động sản, người tiêu dùng không hài lòng với dịch vụ, hộ khẩu không di chuyển được vị trí, chứng khoán bất động sản xuống dốc vân vân các loại việc nhỏ. Bản thảo tương đối lớn chỉ mới làm có hai lần, một lần là theo chân một lão ký giả cực kỳ hiền hòa của chi nhánh ra ngoài phỏng vấn vấn đề tòa nhà nên lựa chọn tầng hầm ngầm hay ga ra, một lần khác chính là vì hơn bốn mươi lao động nhập cư đòi lại tiền lương.

Lão ký giả rất thích tính cẩn thận chăm chỉ của Triễn Chiêu, cũng từng đọc qua bản thảo cậu viết, từng khen cậu, nghĩ rằng Triễn Chiêu rất có tiềm lực. Cho nên thỉnh thoảng người hướng dẫn của Triễn Chiêu có thời gian rảnh, bà cũng sẽ dẫn Triễn Chiêu theo đi làm phỏng vấn. Một lần kia, hai người phỏng vấn một người gọi là Vi bà bà sống dưới tầng hầm, Triễn Chiêu phải cúi người xuống đi vào gian phòng trong tầng hầm âm u chật chội để ghi chép và phỏng vấn. Đối mặt với Vi bà bà tuổi già sức yếu còn phải đến tiểu khu bán thức ăn, Triễn Chiêu bỗng nhiên cảm thấy vô cùng đau lòng, nội tâm không đành lòng. Lúc này đây, cậu không còn là người vì chuyện tình cảm nữ nhi nhỏ nhặt mà động dung nữa.

Mà lần đó lúc cậu đi cùng với người hướng dẫn đi giúp hơn bốn mươi nữ lao động nhập cư đòi tiền lương, khiến cơn kích động trong lòng Triễn Chiêu càng gia tăng. Chủ doanh nghiệp khát nợ tiền lương không trả, những người đó hầu như đều phải luân lạc đến nông nổi cái ăn cái mặc cũng không lo nổi. Gọi rất nhiều cuộc điện thoại, đi đến chính quyền thành phố rất nhiều lần, cuối cùng đều không có tác dụng, chuyện này rốt cuộc vẫn không giải quyết được gì.

Trước đây, lúc nhìn thấy ánh mắt khát vọng cùng chờ đợi của bọn họ, còn cả những lúc nhìn thấy những đứa trẻ vô tội, Triễn Chiêu nhịn không được dùng ngôn từ khiển trách người chủ doanh nghiệp kia. Người hướng dẫn lại hết sức tỉnh táo nói cho Triễn Chiêu biết, thân là một ký giả hợp cách, không thể có sự thể hiện khuynh hướng và thái độ quá rõ ràng, như vậy mới có thể duy trì vị thế khách quan. Không thể xử trí theo cảm tính mà tự mình đưa ra phán đoán, cũng không thể chỉ nghe lời nói của một bên mà nẩy lên tâm trạng đồng tình, bởi vì đã có khuynh hướng tình cảm, sẽ rất khó đảm bảo sẽ hạ bút công chính. Tuy rằng trong sách giáo khoa đã sớm có những lời giảng dạy tương tự, nhưng thời điểm đối mặt thực sự, Triễn Chiêu mới phát hiện quả thực rất khó.

Cho đến giờ phút này, Triễn Chiêu mới chính thức cảm giác được, là cậu tự nguyện nỗ lực lựa chọn nghề nghiệp này.

Thời gian thực tập nghỉ hè duy trì được nửa tháng, Triễn Chiêu tự cảm giác đã thu hoạch rất nhiều. Cuối cùng lúc rời khỏi tòa soạn, Triễn Chiêu vô cùng thành khẩn cảm ơn các vị lão sư, sau đó xoay người ra đi không chút lưu luyến.

Cậu tin tưởng, một ngày nào đó, cậu cũng sẽ trở thành một ký giả rất ưu tú, làm chuyện mình muốn làm.

Kết thúc thực tập, còn nửa tháng nữa mới khai giảng lại. Triễn Chiêu lại an tâm ở nhà, giúp mẹ xử lý sự vụ trong nhà, đọc sách. Chuyện quan trọng nhất chính là chiếu cố Triễn Hân học ngoại trú, phụ đạo công khóa giúp em. Triễn Hân sắp sửa vào lớp 9, kỳ thi lên cấp 3 cũng không còn là chuyện quá xa. Tuy rằng thành tích của Triễn Hân hiện nay nhìn có vẻ rất tốt, nhưng kiểu học lệch của con bé thực sự quá nghiêm trọng, có vài môn rất suýt soát, cũng may dựa vào trí nhớ tốt, lặn lội mà qua được. Chủ nhiệm lớp của con bé đều thể hiện cực kỳ lo lắng. Triễn Chiêu không thể làm gì khác hơn là tận lực phụ đạo cho em gái, chỉ hi vọng có thể khai sáng cho nó.

Rất kỳ diệu là, địa lý của Triễn Hân rất kém, vật lý cũng rất kém, vậy mà giáo viên của hai môn này cư nhiên đều vô cùng thích con bé, bình thường đều đặc biệt thiên vị, ước chừng là vì con bé thông minh nhu thuận, lại rất đáng yêu. Sau khi biết chuyện, Triễn Chiêu có chút cảm giác dở khóc dở cười, năm đó, mấy môn khoa học tự nhiên của mình cũng rất tệ, không lẽ là do ba mẹ di truyền sao. Cho dù nói mấy môn khoa học tự nhiên của Triễn Hân kém đi, nhưng hóa học con bé học cũng rất giỏi. Hơn nữa kỳ quái hơn là, có nhiều lần điểm vật lý của Triễn Hân lọt vào top 3 cao nhất. Toàn thể giáo viên đều muốn rút mắt kiếng, duy chỉ có giáo viên vật lý của em nó nhìn như bình tĩnh, kỳ thực rất đắc ý mà phán một câu: “Không

uống công mỗi ngày tôi đỡ dần nó, con bé quả nhiên không khiến tôi mất mặt.” Giáo viên địa lý cũng cười nói: “Cô bé Triển Hân này quả thật rất thông minh mà.”

Vào bữa cơm, lúc Triển Hân thuật lại những lời này, cũng rất giống giáo viên vật lý của em, nét mặt bình tĩnh nhưng trong đầu đã cực kỳ đặc ý. Chọc cho ba mẹ cười đến không chịu nổi, lúc Triển Chiêu cười xong, chợt nhớ tới giáo viên Ngữ Văn năm đó đối với Nguyệt Hoa không phải cũng giống như vậy sao.

Bỗng nhiên Triển Chiêu cũng cảm thấy chút đau thương, cây mơ ở trường cấp ba chắc là lại xanh rồi, thời gian đã trôi qua lâu như vậy, mà bọn họ cũng đều sắp lên đại học năm hai.

Nhưng lúc này, Triển Chiêu cũng không thể dự liệu được năm thứ hai đại học lại là một quãng thời gian bi thương mãnh liệt như vậy.

Lại nói về Bạch Ngọc Đường bên này, cuộc sống vẫn phong sinh thủy khởi như cũ, tình cảm với Tô Hồng cũng vẫn cứ vô vị nhưng duy trì an ổn. Đinh Nguyệt Hoa vẫn tiếp tục chấp nhất đối với chuyện cũ của mình và Cố Tử Hàm không còn làm gì khác hơn là trầm mặc với sự chấp nhất đó của cô. Về phần Triển Chiêu, cậu lại đang rất bận rộn, bận đến không có thời gian nghĩ ngợi đến chuyện tình cảm.

Như vậy cũng tốt, chỉ ít trong cuộc sống luôn hiện lên vẻ bình thản an yên.

Nhưng biến cố tới quá nhanh, khiến người trở tay không kịp. Năm thứ hai đại học của Triển Chiêu trôi qua được khoảng một nửa, ông ngoại của cậu, trong vườn rau ở nhà ông vô ý té ngã một cái, ngoài ý muốn qua đời.

Triển Chiêu còn nhớ rất rõ, câu chuyện này dì cậu đã kể rất nhiều lần. Từ nhỏ mẹ đã ôn nhu nghe lời, tám tuổi đã chịu tang mẹ, bắt đầu lo liệu việc trong nhà. Bà là cô con gái ông ngoại thương nhất, khi còn bé, trong nhà thực sự quá khó khăn, không đủ khả năng lo cho từng đứa đi học, mẹ tự nguyện từ bỏ cơ hội, kết quả là đi học lên, tuy rằng không học được bao lâu nhưng tốt xấu cũng được một thời gian, cho tới giờ, mẹ nhìn dì vẫn rất hâm mộ. Trong đám con cái, mẹ đứng hàng thứ tư, rất giỏi giang, chăm sóc tốt cho tất cả đám anh em trai chị em gái. Ông ngoại rất thương mẹ cậu tài cán như vậy, lại thường xuyên vì sự hiểu chuyện của bà mà áy náy mãi không thôi, cho nên cũng vô cùng thương yêu Triển Chiêu và Triển Hân. Triển Chiêu còn nhớ rõ khi còn bé, ông ngoại luôn luôn cưng chiều cậu và em gái rất nhiều, thường xuyên đến thăm bọn họ. Thời gian em gái ở cùng ông ngoại cảm nhiều hơn, tình cảm đối với ông vì vậy mà càng khắc sâu hơn so với các anh em họ khác.

Vốn đang nghĩ rằng, chờ sau này có công việc rồi, nhất định phải báo hiếu với ông thật nhiều, đến cuối cùng kết quả lại là như vậy. Làm sao chịu cho nổi...

Lúc mẹ gọi điện thoại tới, vẫn là không cách nào che giấu được tiếng nghẹn ngào bi thương. Cúp điện thoại, Triển Chiêu lập tức xin nghỉ, chạy về nhà tham gia lễ tang của ông ngoại. Các bác đều có tiền đồ, năm xưa, những sinh viên từ trong sơn thôn bần cùng ra đi nay đều đã trở thành những nhân sĩ thành công. Hậu sự của ông ngoại làm rất long trọng, lễ động quan kéo dài ba ngày, các bạn hàng xóm đều đến viếng, bọn nhỏ Từ gia hiểu thuận, lão nhân ra đi cũng nở mày nở mặt.

Nhưng khi Triển Chiêu ngồi bên cửa sổ lầu hai ở nhà bác cả, ngằm mặc ngằm nhìn ráng chiều tàn tươi đẹp thê lương ở phương xa, nghe tiếng nhạc tang tịch liêu và thanh âm ồn ào náo động dưới lầu vọng lên, chỉ cảm thấy cuộn cuộn từ sâu trong nội tâm mình chính là bi ai cùng ngỡ ngàng vô cùng vô tận. Cậu cúi đầu, yên lặng nhìn gương mặt em gái yên tĩnh mà thanh tú ngủ say trong lòng mình, nhin không được thở dài một tiếng, kéo lấy em ôm càng chặt hơn.

Cậu nhớ tới hồi bảy tuổi, lúc đó ông ngoại ôm con bé mới có hai tuổi, khuôn mặt hiền hòa tươi cười đến đầm ấm. Khuôn mặt đầu nếp nhăn như vỏ đại thụ, nhưng cứ nhìn một hồi, lại có cảm giác tin cậy và lưu luyến; nhớ ngày đó khi ông ngoại nhìn thân thể gầy yếu và gương mặt xinh xắn của con bé, chính là loại thần thái tràn ngập yêu thương và trì mến đó; nhớ tới khi con bé mới vừa biết nói, từng tiếng từng tiếng ngọt ngào kêu lên “ông ngoại”, đáng vẻ tươi cười thoải mái mà thỏa mãn của ông cụ; nhớ tới lúc mình mười mấy tuổi, tự cười xe đạp chở theo con bé đi qua con đường dài như vô biên vô tận, đến nhà cũ ở nơi xa xôi đó thăm ông ngoại, đáng vẻ ngạc nhiên của ông lúc đó; nhớ tới thời điểm táo ở quê thu hoạch được đầy từng giỏ, đáng vẻ vui sướng của ông ngoại khi cầm miếng táo ngọt nhét vào trong miệng mình và em, nhớ tới rất nhiều rất nhiều...

Nước mắt nóng rục trong hốc mắt nhin không được đều tuôn ra, bên tai như nghe thấy tiếng khóc bi thương của mẹ, bi thương khiến nước mắt càng cuộn trào mãnh liệt, rơi xuống trên gương mặt xinh xắn của em gái.

Ở nơi đó, phẳng phất như còn lưu lại nhiệt độ từ lòng bàn tay của ông, ấm nóng như vậy.

Sau khi tang lễ của ông ngoại kết thúc, Triển Chiêu lập tức trở về trường học, bài chuyên ngành nhiều lắm, quả thật không thể bỏ được. Nhưng trong khoảng chừng mấy ngày, những lúc Triển Chiêu ngồi ở bậc thềm trong phòng học, chỉ ngẩn ngơ nhìn chằm chằm tấm bảng đen, trong đầu trống rỗng, nét mặt thẳng thốt.

Ông ngoại qua đời ngoài ý muốn, tạo cho Triển Chiêu một đả kích quá lớn. Đây là lần đầu tiên trong kiếp này cậu chứng kiến một cái chết trực tiếp của người thân nhất, không để lại một đường lui nào.

Chuyện ông ngoại của Triển Chiêu qua đời, trong số bạn bè của Triển Chiêu, Đinh Nguyệt Hoa là người đầu tiên biết. Mỗi cuối tuần cô sẽ gọi điện thoại cho cha mẹ và các anh trai trong những khung giờ cố định, lễ tang của ông Triển Chiêu vừa đúng ngày thứ bảy. Như vậy nhưng thật ra là để cho mỗi đứa nhỏ con cháu trong nhà đều có thể tới tham dự tang lễ, để cho ông cụ ra đi được yên tâm một chút.

Hôm nay Đinh Nguyệt Hoa như thường ngày trò chuyện một vài chuyện trong trường và sinh hoạt với mẹ, lúc sắp cúp điện thoại, mẹ Đinh đột nhiên hỏi con gái: “Nguyệt Hoa này, ở trong trường, con với Triển Chiêu bình thường có hay ở chung với nhau không?”

Đinh Nguyệt Hoa nao nao, một lúc lâu mới nở nụ cười khổ, nhưng giọng nói của cô vẫn rất bình hòa: “Không được, chúng con không cùng chuyên ngành, ký túc xá cũng cách nhau rất xa. Bình thường đi học và này kia cũng không cùng một nơi, tất cả mọi người có mối quan hệ riêng của mình, cũng không giống như lúc còn ở cấp 3 lúc nào cũng chung một chỗ như vậy. Dù sao trưởng thành rồi, cũng không thể giống như hồi còn bé nữa.” Cô nhẹ nhàng than một tiếng trong lòng, cuối cùng vẫn lên tinh thần tiếp tục nói chuyện với mẹ: “Mẹ ơi, sao lại đột nhiên hỏi chuyện này?”

“Ôi chào,” Mẹ Đinh nhàn nhạt thở dài một tiếng, mới dùng giọng thương cảm nói với con gái: “Nguyệt Hoa, con không biết, ông ngoại của Triển Chiêu mới qua đời mấy ngày trước, ngày hôm nay mẹ với cha con đã đến tham dự tang lễ rồi. Con cũng không biết, mẹ của Triển Chiêu đặc biệt đau lòng. Trước đây nghe mẹ thằng bé nói, ông ngoại nó lúc sinh thời hiểu rõ hai anh em nó với Triển Hân nhất.” Nói đến đây, mẹ Đinh lại thở dài một tiếng: “Hai đứa nhỏ đó, nhìn thật đau lòng a.”

Nhớ tới dáng vẻ đứng trước linh đường của Triển Chiêu, tim của Đinh Nguyệt Hoa bỗng nhiên trầm xuống, giọng nói có chút nghèn nghẹn: “Mẹ, thím Tư có nói Triển Chiêu khi nào trở về trường không?”

“Ngày mai nó sẽ quay về trường, nghe nói bọn nó phải lên lớp, không thể trì hoãn nữa.” Cuối cùng trước khi cúp điện thoại, mẹ Đinh nói mấy câu dặn dò con gái: “Nguyệt Hoa, quan hệ của con với Triển Chiêu tương đối thân, lúc ở trong trường chịu khó dành thời gian theo thằng bé trò chuyện một chút, trong lòng nó chắc chắn không dễ chịu đâu.”

“Con biết rồi mẹ.” Đinh Nguyệt Hoa lên tiếng, lại nhin xuống tâm tư để tiếp tục nghe mẹ nói các loại quan tâm “Chú ý thân thể” “Thời tiết sắp thay đổi, đừng để bị cảm”, cuối cùng mới kết thúc cuộc nói chuyện.

Đinh Nguyệt Hoa đứng bên cửa sổ ngẩn nhìn bóng đêm thâm trầm, ánh mắt hơi lộ ra vẻ nôn nóng và lo lắng. Nghĩ đến nỗi cô độc và đau thương của người kia lúc này, tính tình cậu ấy lại gần người như vậy, nhất định vô cùng khổ sở. Cô gái trẻ mím môi thật chặt, nắm chặt lấy điện thoại di động màu hồng. Quyết tâm đã hạ trước đây và nỗi đau xót trong lòng lúc này khiến cô nhú mày không nói. Cậu ấy cần mình sao? Cậu ấy cần chính là mình sao?

Đinh Nguyệt Hoa cúi đầu thở dài một tiếng.

Quên đi, chung quy cơn ghen trong lòng ngực không bỏ được. Cho dù không phải tình nhân, bọn họ vẫn luôn là bạn bè thanh mai trúc mã. Không thể tư thù, tạm thời cũng có thể nỗ lực làm chỗ dựa như một người bạn đi.

Đinh Nguyệt Hoa nhàn nhạt cười khổ một tiếng, xoay người tắt máy vì tính, bỏ vào trong chăn. Lúc này vẫn còn rất sớm, mới có 8 giờ thôi, hẳn là Triển Chiêu chưa ngủ đâu. Cô bật mở màn hình điện thoại, bắt đầu nhắn tin cho Triển Chiêu: Có ở đó không?

Hai mươi phút sau, điện thoại của cô rung lên, cô mở ra xem, chỉ có một chữ: Có.

Lặng lẽ suy nghĩ thật lâu, Đinh Nguyệt Hoa mới bắt đầu đánh chữ: Triển Chiêu, trước đây mình từng nghe người ta nói, nếu như cất giữ hoài niệm trong lòng, người cậu nghĩ đến sẽ vẫn ở bên cạnh cậu, sẽ không bỏ đi. Cho tới bây giờ mình chưa từng nghĩ ngờ sự chân thật của điều này, cho nên đến giờ mình vẫn nghĩ, ông của mình trên trời có linh thiêng nhất định không đi mất, ông vẫn luôn dõi theo mình.

Tin nhắn gửi đi thành công.

Một lát sau, màn hình lại sáng lên một lần nữa: Nguyệt Hoa, tất cả mình đều biết, nhưng mình hận ly biệt.

Cậu đừng, mình luôn luôn vững vàng tin tưởng, tự chung sẽ có một ngày, chúng ta sẽ gặp lại một lần nữa. Nước mắt ly biệt nhất định phải lưu lại đến thời khắc gặp lại ấy để dành cho lễ truy điệu, đây là cuộc lễ trình mà cuộc sống của bản thân mỗi người phải trải qua.

Triển Chiêu kinh ngạc nhìn dòng tin nhắn vừa xuất hiện trên màn hình điện thoại, cậu nhớ tới Bạch Ngọc Đường, nhớ tới cuộc hội ngộ sau nhiều năm của hai người; nhớ tới Đinh Nguyệt Hoa, nhớ tới những giọt lệ cô đã rơi vì cậu khi đứng trên cầu. Trầm mặc thật lâu, rồi cuộc đắng cay cười: Nguyệt Hoa, mình hiểu.

Cô gái trong chăn chỉ cảm thấy trái tim mình có chút tê lương: Triển Chiêu, chúng ta trước đây đều rất thích lời bài hát đó của Lưu Đức Hoa, cậu còn nhớ rõ không? Tự tại phóng tâm lý, vãng sự lưu bối hậu.
(*) Triển Chiêu, phải bảo trọng đó.

Cảm ơn cậu, Nguyệt Hoa.

(*) Trong lòng tự tại bình an, việc xưa để lại phía sau.

Khóe mắt Đinh Nguyệt Hoa bỗng nhiên ướt đầm, chưa được bao lâu, giữa bọn họ cũng đã luân lạc đến nông nổi cần nói lời cảm tạ sao. Yên lặng thật lâu, Đinh Nguyệt Hoa tìm trong danh bạ một dãy số điện thoại rất xa lạ, soạn một tin nhắn ngắn gọn giản lược gửi đi.

Cô nhẹ nhàng nhắm nghiền hai mắt, nét mặt cay đắng. Cũng tốt, mình vô pháp trao cho cậu, để hấn đến với cậu đi.

Như vậy, mình cũng cam tâm.

Một phút sau, Bạch Ngọc Đường ở trường học sát bên cạnh cầm lấy điện thoại, nhìn chăm chú vào con số lạ hoắc trên màn hình, có chút hoang mang. Hấn mở ra xem nội dung tin nhắn, lại nhất thời ngây ngẩn cả người, mi tâm lập tức nhăn lại thật chặt.

Vào đêm thứ hai sau khi lễ tang của ông ngoại kết thúc, Triển Chiêu quay về tới trường học, lúc ở trên xe lửa, nhớ tới hai mắt đỏ ửng vì khóc của mẹ và biểu tình ưu thương của em gái, ánh mắt cậu không khỏi ảm đạm. Tuy rằng lời an ủi của Nguyệt Hoa giúp cơn khó chịu trong lòng cậu phai đi một phần, nhưng về mặt tình cảm, vẫn không có cách nào không đau buồn.

Lúc về đến ký túc xá, bọn Văn Long và Tử Hàm còn đang lên mạng, thấy cậu trở về, đều đùa giỡn với cậu mấy câu, xem như chào đón. Trước khi đi, Triển Chiêu cũng không nói với họ chuyện xảy ra với nhà mình, đương nhiên cũng không có ai biết cả. Cũng may là bọn họ không biết, lúc này Triển Chiêu chỉ cảm thấy toàn thân uể oải, rất muốn một mình yên lặng một hồi.

Tắm xong, Triển Chiêu trực tiếp lăn lên giường, không nói tiếng nào nữa. Bạn cùng phòng chỉ nghĩ rằng cậu mệt mỏi, cũng rất ăn ý giữ im lặng không làm rộn đến cậu. Mấy phút sau, có tiếng gõ cửa ký túc xá, Trương Văn Long đứng lên mở cửa, nhìn người vừa tới một cái, nhất thời có điểm kinh ngạc: “Bạch Ngọc Đường, sao ông dạo này chơi bởi nhiều vậy hả?”

Đường nét sắc sảo trên khuôn mặt Bạch Ngọc Đường cực kỳ đẹp, nhưng vẻ mặt lại có phần lo lắng, trong đáy mắt đè nén sự lo lắng sâu đậm: “Trương Văn Long, Triển Chiêu về rồi chưa? Tôi có việc muốn tìm cậu ấy.”

“Suyt, nhỏ giọng một chút, lão đại ở trên giường kia.” Trương Văn Long nhường đường cho Bạch Ngọc Đường vào, hạ giọng cười cười nói: “Ông với lão đại thật đúng là thần giao cách cảm á, chân trước cậu ấy vừa về chân sau ông đã tới rồi. Có điều hình như lão đại mệt đừ ra rồi ấy, lên giường luôn rồi, bình thường không ngủ sớm vậy đâu.”

Ánh mắt của Bạch Ngọc Đường càng trở nên thâm thúy hơn, hần quen cửa quen nẻo đi thẳng tới kệ đựng giày, thay đôi dép dự trữ Triển Chiêu chuẩn bị cho hắn, sau đó cẩn thận leo lên giường Triển Chiêu. Trương Văn Long thấy thế, tập mãi thành quen lại đeo tai nghe tiếp tục vọc máy tính, dù sao đi nữa lão đại đối với người bạn này rất tốt, cho dù bị đánh thức chắc cũng không làm gì đâu.

“Triển Chiêu, cậu mở mắt ra, mình biết cậu không ngủ.”

Bạch Ngọc Đường nằm nghiêng xuống bên cạnh Triển Chiêu, quen tay hơi dùng lực ôm lấy eo Triển Chiêu. Giường trong ký túc xá rất nhỏ, bình thường bọn họ đều ngủ như vậy nên đều rất hiểu đặc điểm khi đối phương ngủ say. Tuy rằng đôi mắt Triển Chiêu đang nhắm lại, nhưng Bạch Ngọc Đường vẫn nhẹ nhàng tiến đến trước mặt cậu, nghiêm túc nhìn chăm chú vào ánh mắt của người trong lòng, thấp giọng gọi.

“Cậu ồn quá.” Triển Chiêu chỉ đành phải mở mắt ra, đối diện với đôi mắt sáng ngời gần trong gang tấc của Bạch Ngọc Đường. Cậu cúi đầu thở dài một tiếng, cho dù thoát nhìn bộ dạng cậu rất không muốn nói chuyện, nhưng ngữ điệu của Triển Chiêu vẫn là mềm mại mà dung túng, cũng không có ý tứ phiền chán: “Ngọc Đường, mình vừa về tới, thật sự rất mệt rồi. Cậu đừng làm rộn, ngủ đi có được không? Nếu không phải việc rất quan trọng thì để mai rồi hãy nói.”

Triển Chiêu quả thực chưa hề ngủ, trên thực tế Bạch Ngọc Đường vào bước vào cậu đã nghe được tiếng của hai người nói chuyện. Chẳng qua là bây giờ cậu thực sự mệt muốn chết, tuyệt không muốn nói chuyện mà thôi.

“Mình không làm khó cậu, cậu đừng giận.” Bạch Ngọc Đường nhích lại gần thêm một chút nữa, tinh tường nhìn thấy ủ rũ sâu trong đáy mắt Triển Chiêu, trong ngực bỗng nhiên cuộn lên cảm giác đau đớn mãnh liệt. Cảm giác này tới quá nhanh, quá quen thuộc, khiến hắn còn chưa kịp nhận ra vì sao đã xem là chuyện đương nhiên. Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng tựa vào trán cậu, giọng nói mềm nhẹ uyển chuyển cực kỳ hiếm thấy: “Mình không có chuyện gì đặc biệt quan trọng cả, chỉ là đột nhiên nhớ cậu, không muốn nói chuyện thì thôi đừng nói. Cậu ngủ đi, mình chỉ muốn bồi bồi cậu mà thôi.”

Bạch Ngọc Đường hoàn toàn không biết trong lòng Triển Chiêu lúc này vì lời hắn nói mà dấy lên kinh sợ cùng ba đào, trên thực tế trong lòng chính hắn cũng có một cơn mê hoặc cùng hỗn loạn sâu thẳm. Trong mắt Triển Chiêu đã hồi phục mà vẫn pha lẫn nghi hoặc, còn có một chút kinh hãi mơ hồ, thấp thỏm, cùng mong đợi. Lời nói và thần thái này của Bạch Ngọc Đường, hoàn toàn không thể là lời có thể nói ra với huynh đệ hoặc tri kỷ được. Hắn như vậy, có phải có nghĩa là đợi chờ và mong mỏi của mình không phải hoàn toàn tuyệt vọng không?

Có thể cho phép bản thân mình tưởng tượng không?

Cực kỳ không tin tưởng, Triển Chiêu cuối cùng vẫn ép buộc chính mình đè xuống các loại tâm tình, miễn cưỡng cười cười: “Chuyện nhà mình là Nguyệt Hoa nói cho cậu biết ha.”

“Ừ.” Bạch Ngọc Đường tạm thời kiềm xuống mê hoặc trong lòng mình, tay tăng thêm một chút lực, đôi mắt đang nhìn chăm chăm vào Triển Chiêu ánh lên ý tứ chua xót cùng tức giận không rõ ràng: “Triển Chiêu, cả Đinh Nguyệt Hoa cũng biết, cậu lại không nói với mình? Cậu không tin mình sao?”

“Không phải đâu.” Triển Chiêu có phần bất đắc dĩ thở dài, “Cậu nghĩ loạn cái gì thế, mình vốn không muốn nói cho ai biết cả. Nguyệt Hoa biết là do thám Hai bên gia đình ấy nói cho cô ấy biết.”

“Vì sao không muốn cho mình biết?” Bạch Ngọc Đường nhìn cậu, thấp giọng hỏi.

Triển Chiêu hơi nhắm mắt lại tựa như có chút tránh né, từ từ mở miệng: “Không có gì, nói cũng vô ích, cậu có biết cũng không thể làm gì cho mình cả, chỉ lo lắng không công mà thôi, đơn giản đừng nói thì hơn.”

“Nghĩ vậy.” Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng trách mắng, “Sau này có việc gì phải nói với mình, có biết chưa hả? Không nói mình sẽ giận. Mình mà giận rồi, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.”

Triển Chiêu không khỏi nhẹ cười ra tiếng: “Mình sẽ cố hết sức nha.”

“Cậu dám!” Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng nhe răng hướng về phía cậu, trên mặt cũng là nụ cười vô cùng dịu dàng, là tâm ý hết sức động lòng người. Triển Chiêu nhất thời có chút kinh ngạc, tinh thần còn chưa tỉnh lại ngay. Bị hấn quấy rầy như thế, thương tâm trong lòng ngược lại thực sự phai nhạt không ít, nhịn không được cất lời kể lại cho hắn nghe tất cả những chuyện xưa khó quên đó.

Bạch Ngọc Đường an tĩnh nghe Triển Chiêu nói, cánh tay dần dần kéo cậu ôm vào trong ngực. Thân thể trong lòng ấm áp mà mềm dẻo, thu lại tất cả sức lực và phòng bị, có vẻ an tĩnh mà dịu ngoan. Triển Chiêu thật sự rất mệt mỏi, nói nói một lúc thì chìm vào giấc ngủ. Bạch Ngọc Đường khẽ gọi cậu hai tiếng, không trả lời, nghĩ rằng lần này cậu thực sự ngủ say. Hắn cũng liền ôm lấy cậu, chậm chậm đi vào trong mộng.

Không biết cảm giác lưu luyến này đến tột cùng là gì, Bạch Ngọc Đường chỉ cảm thấy, mình đã rất khó buông tay, rất rất khó.

14. Chương 14: Năm Tháng...

Bạch Ngọc Đường ngưng mắt nhìn gò má cậu, trầm giọng nói: “Triển Chiêu, rốt cuộc cậu coi mình là ai chứ?”

“Đương nhiên là...” Triển Chiêu cảm nhận được đường nhìn của Bạch Ngọc Đường, quay đầu lại lặng lẽ nhìn khuôn mặt buồn tuông nhưng anh tuấn của hắn, nhớ tới rất nhiều năm về trước, hắn cũng từng hỏi mình như vậy, ánh mắt sáng quắc, không cho trốn tránh. Khi đó mình trả lời như thế nào nhỉ? Đã lâu lắm rồi, hình như cũng đã quên cả rồi a... Cúi đầu thở dài một tiếng, Triển Chiêu theo thói quen hiện lên một nét cười dung tút ôn hòa: “Đây còn phải nói sao, đương nhiên là hảo huynh đệ, hảo bằng hữu rồi.”

Triển Chiêu còn nhớ trong một cuốn sách nào đó của mình, không rõ là cuốn nào, cậu đã từng gặp qua một câu nói: Cái gọi là cuộc sống, chính là được sinh ra, sau đó sống sót, mặc kệ hành trình này có bao nhiêu khó khăn. Cậu nhớ rằng mình đã từng có cảm thụ gián tiếp nhưng rõ ràng đối với những lời này. Thuở thiếu thời ở thành phố nhỏ quê hương, thấy những người ăn xin thân tình chết lặng giữa đường phố buôn bán phồn hoa; giữa tháng tám nóng cháy da, những người trung niên đội nón rơm rao hàng hoa quả ở chung quanh; trong mùa đông lạnh nhất, những sạp hàng nhỏ há miệng run rẩy đứng giữa cái rét đợi khách hàng...

Rất nhiều, mỗi lần nhìn thấy, trong ngực lại kinh động một trận, lát sau nghĩ đến cha mẹ của mình cũng là ngàn vạn phần như vậy, đối với bọn họ, thì càng gặp nạn càng đem lòng ngưỡng mộ.

Thời gian kiếp trước, tình cảnh như thế gặp cũng không ít, thân là người bình thường thì luôn luôn là người bình thường lực bất tòng tâm, vốn dĩ ngôn ngữ cũng không thể biểu đạt được trọn vẹn. Cho nên lúc đó cậu mới có thể nghĩa vô phần cố, đáp ứng theo Bao đại nhận vào cung, đồng thời vô luận sau này vì hành động đó mà mất đi những gì, cậu chưa bao giờ ăn năn. Cậu cảm thấy mình thích những người này, từ trong lòng sinh ra cảm giác hàm chứa ý muốn thân cận, tuy rằng lúc đó cậu cũng không phải là một trong số họ. Đời trước, Triển Chiêu khi còn rất nhỏ là một cô nhi, muội muội duy nhất đã sớm chết non, cậu chưa bao giờ chân chính trải qua thứ tình cảm huyết mạch thân tình bình thường, loại thân thể này dẫn đến việc cậu có nhận thức sâu sắc về tình cảm hơn người bình thường.

Cũng bởi vậy mà, kiếp này Triển Chiêu càng thêm quý trọng bất kỳ tình cảm gì mình có được hơn bất kỳ người bình thường nào.

Đối với Triển Chiêu mà nói, nếu như có thể đem tình cảm của mình ký thác đầy đủ, như vậy có trở thành một người bình thường cũng không phải là một chuyện quá xấu. Cả đời này, cậu không phải là thiên chi kiêu tử nào cả, không phải là nhân vật làm mưa làm gió nào cả, không phải là danh nhân chói mắt nào cả, cậu chỉ là một thiếu niên thông thường, nhưng là một đứa con trai được cha mẹ trao cho tất cả che chở và trông đợi, là một người anh trai được em gái dành cho toàn bộ quyền luyến cùng cây nhờ.

Với cậu mà nói, đủ rồi.

Thời gian học kỳ sau của năm hai đại học, cũng là không bao lâu sau khi ông ngoại qua đời, trong nhà Triển Chiêu xảy ra một biến cố rất lớn. Lúc mới bắt đầu, chỉ là cha cảm thấy tinh thần của mẹ không được tốt lắm, đáng về lúc nào cũng rất mệt nhọc, Triển Giang cho rằng vợ mình chỉ là vì đã kích từ cái chết của bố mới bị như vậy. Sau lại vẫn không thấy khá lên, lúc này mới có chút bất an, đưa bà đi bệnh viện kiểm tra, mới phát hiện tử cung có vấn đề, cần phẫu thuật cắt bỏ.

Mẹ Triển lúc còn trẻ thân thể tốt, vì nuôi gia đình mà một mực làm việc ở nhà máy dệt rất nhiều năm, vất vả lâu ngày thành bệnh. Lần giải phẫu này tuy rằng không phải quá lớn, nhưng dù sao đã đụng tới dao kéo, tổn thương nguyên khí. Đến lúc tỉnh dưỡng tốt rồi, sức khỏe của mẹ Triển vẫn không bằng lúc trước, vẫn khó chịu, thuốc đông y tây y thay phiên nhau uống không hề gián đoạn. Dưới sự kiên trì của chồng mình, sau khi mẹ Triển khỏi bệnh mới nghỉ việc ở nhà máy dệt, đổi công việc khác, làm thu ngân ở siêu thị, một ngày làm theo ca 8 tiếng, tuy rằng tiền lương thấp, nhưng lại dễ dàng hơn, đối với sức khỏe của bà tương đối tốt hơn.

Lần giải phẫu đó của mẹ, ba bận công việc không đi được, vẫn là dì trẻ còn đang ẵm con giúp trông chừng nhà cửa. Em gái sắp sửa phải thi tốt nghiệp, không thể phân tâm, nhưng Triển Hân là đứa hiếu thuận, con bé luôn thừa dịp mấy tiếng đồng hồ nghỉ ngơi buổi trưa của học sinh ngoại trú mà chạy về nhà, nhanh chóng làm bữa trưa cho hai người, không đợi ba về, tự mình ăn trước, rồi tranh thủ thời gian đạp xe lên bệnh viện thăm mẹ, rồi trực tiếp chạy đến trường học tiếp. Tới tới lui lui, vô cùng mệt mỏi, mẹ rất thương con bé.

Sau khi Triển Chiêu biết chuyện mẹ phải giải phẫu, xin nghỉ mấy ngày về nhà, một mặt là ở bên cạnh mẹ, một mặt là để chăm sóc em.

Cứ như vậy, mẹ từ từ xuất viện, về nhà điều dưỡng tiếp.

Sau khi Triển Hân thi tốt nghiệp xong, lại chuyên tâm ở nhà trông nom mẹ, thuận tiện chờ kết quả thi được công bố. Đứa bé gái vừa thông minh hơn nữa lại chịu khó, trong thời gian hai tháng ngắn ngủi, cộng thêm nền tảng sẵn có, đã luyện ra được tay nghề làm bếp cực giỏi, suýt nữa vượt qua vị đầu bếp siêu đẳng là mẹ, suốt ngày thay đổi biện pháp giúp mẹ bồi bổ cơ thể, được ba mẹ yêu thương hết mực. Lúc kết quả thi tốt nghiệp ra, điểm của Triển Hân rất tốt, vào thẳng lớp trọng điểm không thành vấn đề.

Nhưng rồi sau đó, nhà máy của Triển Giang vì hiệu quả và lợi nhuận không tốt nên tiến hành cắt giảm biên chế, Triển Giang cũng thất nghiệp.

Con gái sắp tới ngày vào cấp 3, con trai còn đang học đại học, vợ thì đang bệnh, bản thân lại thất nghiệp, mặc dù trong nhà có một ít tiền để dành, nhưng hoàn toàn không đủ dùng. Bằng cấp của Triển Giang chỉ tới bậc trung học hệ cao đẳng, tuổi đã tới trung niên, để tìm việc làm mỗi ngày đều phải suy nghĩ rất nhiều. Vạn hạnh chính là sau hai tháng thất nghiệp, nhờ sự giúp đỡ của bạn bè mới tìm được một công việc mới, thể nhưng lương bổng cũng không quá lạc quan. Triển Chiêu ở trong tình trạng thoáng cái lâm vào quần cảnh.

Thời gian khai giảng cấp 3, Triển Hân không chọn đi học tiếp ở trường cấp hai cũ, mà chuyển đến một trường học tư thục danh tiếng hơi thấp. Người nhà cực kỳ ngoài ý muốn, lúc hỏi tới, khuôn mặt thanh tú của Triển Hân vẫn giữ nguyên nụ cười dịu dàng văn tĩnh: “Trường tư thục rất tốt mà, Lưu Tô muốn đến trường tư thục, con đương nhiên cũng muốn đi rồi.”

“Nguyên nhân chỉ là vì Lưu Tô sao, Hân Hân?” Triển Chiêu khẽ nhủ mày, không hoàn toàn tin tưởng.

Triển Hân xoa xoa tay, thần tình bất đắc dĩ thở dài: “Anh này, sao anh cứ phải khiến em đuối lý thế chứ. Được rồi được rồi, em thừa nhận, là tại em tự thấy lười. Với thành tích của em, nếu như em vào trường

trọng điểm Nhất Trung, nhất định là gây trở ngại. Không phải người ta thường nói thà làm đầu gà, không làm dít phượng (Nguyên bản: 宁为鸡首, 不为凤尾) đây sao, thầy cô bên trường cấp ba tư thực cũng giỏi nhất, nếu em sang đó, các thầy cô có thể lưu ý nhiều hơn một chút, học tập cũng sẽ dễ dàng hơn một chút a.”

Triển Chiêu khe khẽ thở dài: “Hân Hân, không phải em vốn vẫn thích Nhất Trung sao, thầy cô của em cũng đều ở đó cả. Ở lại đó, bọn họ không phải càng chăm lo cho em.”

“Hề hề, chính là muốn thay đổi nơi chốn thôi mà.” Triển Hân bước tới đeo lấy cánh tay của anh trai, biểu tình vô cùng thân thiết, có ẩn chứa loại cảm giác nũng nịu: “Em cũng quyết định xong rồi, anh đừng hỏi lại em nữa. Yên tâm, em thông minh thế này, ở trường nào học cũng giống nhau mà. Anh hai!”

Âm cuối kéo dài hơi có cảm giác đáng yêu và ăn vạ, rất khả ái. Triển Chiêu cuối cùng bất đắc dĩ xoa xoa tóc em, âm thầm thở dài trong lòng.

Không phải là cậu không hiểu lựa chọn của em mình. Điểm của Triển Hân, nếu như đến Nhất Trung thì phải đóng học phí và phí ở ký túc xá, nhưng nếu đến trường tư thực, học phí phụ phí ba năm và tiền ăn ở đều được miễn hết. Em gái cậu từ trước đến nay thông minh, nhất định đã nhận ra tình huống khó xử trong nhà, không muốn tăng thêm gánh nặng cho ba mẹ, cho nên mới quyết định như vậy. Thế nhưng từ đáy lòng, Triển Chiêu lại hy vọng em gái nhỏ tuổi không nên hiểu chuyện như vậy, càng hiểu chuyện càng khó có được niềm vui chân chính, hơn nữa quả thực trường tư thực không bằng Nhất Trung, nói như vậy, có lẽ sẽ làm lỡ tiền đồ của em đi.

Là giờ khắc này Triển Chiêu mới chính thức ý thức được, cậu đã thành niên, không còn là trẻ con nữa.

Học phí năm thứ ba đại học của Triển Chiêu, phần lớn đều do Bác Ba của cậu ở Bắc Kinh xa xôi cho mượn, các cậu các bác đều rất thương mẹ, cho nên yêu ai yêu cả đường đi. Bác Ba từ sớm đã hứa chắc với mẹ, muốn bà yên tâm, học phí của Triển Chiêu ông có thể hỗ trợ đầy đủ, không cần lo lắng. Triển Chiêu mơ hồ nhận ra đối với chuyện này, trong lòng ba rất khó chịu. Tuy rằng là cậu, nhưng đã cho vay tiền, tương lai cũng chính là phải trả lại.

Mi tâm của cậu dần dần nhú lại, biểu tình khôi phục nét an nhiên ổn trọng của kiếp trước.

Từ khi bắt đầu năm thứ ba đại học, Triển Chiêu đã thu liễm thứ tính cách không nóng không lạnh không tranh giành này, nhanh chóng càng lúc càng trở nên trầm ổn thạo đời, cậu bắt đầu trở nên bề bộn nhiều việc. Xin học bổng sinh viên nghèo, nỗ lực giành lấy các loại học bổng từ các cuộc thi, môn học của năm ba đại học cũng không nhiều như trước đây, thời gian phải lưu lại trường cũng tương đối không nhiều, cho nên Triển Chiêu bắt đầu nỗ lực làm thêm.

Tiếng Anh của cậu cực kỳ tốt, trong lúc còn học năm hai đại học đã từng thi chứng chỉ bốn kỹ năng tiếng Anh (theo bản Trung là CET, tra google thì không rõ đây là loại chứng chỉ gì) thuận lợi đạt trên 600 điểm, thầy giáo tiếng Anh vô cùng yêu quý. Dưới sự trợ giúp của thầy, Triển Chiêu bắt đầu nhận một ít việc phiên dịch và gia sư để làm, thu một ít thù lao, cũng không tệ lắm. Mặt khác còn tìm thêm một ít công việc bán thảo cho tạp chí và báo, tiền nhuận bút xa xỉ chỉ là một mục đích, đối với Triển Chiêu mà nói, chính là vì muốn lót đường sẵn cho tương lai tìm việc làm sau khi tốt nghiệp.

Cuộc sống của Triển Chiêu trở nên phong phú mà có thứ tự hẳn lên, mỗi ngày vì công khóa và công việc mà bận rộn. Mặc dù có chút mệt, thế nhưng nghĩ đến có thể giảm bớt gánh nặng cho cha mẹ, giúp cuộc sống trong nhà khá giả hơn một tí, cũng đủ để cậu kiên trì. Kiếp trước là con muốn nuôi mà người thân không đợi, kiếp này bản thân lại nhận được tình thân thâm hậu như vậy, không có lý do gì lại không vì bọn họ mà phấn đấu.

Cứ như vậy, nhiều tình cảm nặng nề và đau xót tích lũy trong lòng Triển Chiêu bỗng nhiên hóa nhẹ như không, bởi vì cậu không còn thời gian để lo lắng quá nhiều những chuyện nhi nữ thường tình này nữa. Cuộc sống là đất nuôi dưỡng tình cảm, một ngày cuộc sống rơi vào hỗn loạn, tình cảm sẽ không nơi nương tựa. Ngược lại, nếu cuộc sống quá nặng nề, tình cảm cũng chỉ có thể rút lui.

Giống như đời trước vậy, bận rộn, cũng là phương pháp tốt nhất giúp cậu xóa bỏ tịch liêu.

Bạch Ngọc Đường rõ ràng đã nhận ra chuyển biến của Triển Chiêu, cơ hội gặp mặt của hai người càng ngày càng ít, ngay cả liên lạc bằng điện thoại thường ngày cũng bớt đi rất nhiều. Lúc ban đầu loại tình huống này khiến Bạch Ngọc Đường nôn nóng đến mịt mù, còn tưởng rằng Triển Chiêu lạnh nhạt với hắn rồi. Năm thứ ba đại học khai giảng đã qua nửa kỳ, Triển Chiêu cũng không chủ động liên hệ với hắn, kết quả chờ đến khi Bạch Ngọc Đường trực tiếp qua ký túc xá của cậu chặn đường cậu, rồi túm cậu kéo tới bên bờ hồ tản bộ, vừa giáo huấn vừa chắt vắn một trận, mới nhìn thấy được nụ cười mỉm cực ôn hòa cực dung túng mà hắn vô cùng quen thuộc hiện ra: “Ngọc Đường, không phải mình cố ý xa lánh cậu, thật sự là gần đây tương đối bận rộn, sự tình hơi nhiều, vẫn bận quá không có thời gian sang bên cậu, cậu đừng nóng giận.”

“Mình nào có dễ giận như vậy, không phải đều là lo lắng cậu quá ngặt, có chuyện gì không chịu nói với mình, chỉ một mình chịu trách nhiệm đó sao.” Bạch Ngọc Đường khe khẽ thở dài, cũng có phần cười thầm mình con nít quá.

Mới có chút chuyện như vậy mà đã cố tình cúp cua giờ học môn tự chọn tới tìm cậu ấy. Có điều vẫn là rất đáng giá, ai bảo bình thường cậu bận tới mức như vậy, ban ngày tới chẳng khi nào trông thấy bóng dáng, còn không khiến người ta lo lắng sao. Cũng không biết rốt cuộc bận cái gì nữa? Nghĩ như vậy, Bạch Ngọc Đường không khỏi tỉ mỉ quan sát Triển Chiêu, chợt phát hiện ra cậu so với trước kỳ nghỉ hè đã gầy đi rồi. Thịt trên mặt thiếu đi không ít, mắt có vẻ lớn hơn nữa, chỉ có điều vẫn cứ ôn lãng tuấn tú như trước, dễ nhìn. (Chú đủ rồi nha biết là em đẹp rồi....)

Bạch Ngọc Đường hơi nhú mày, hỏi: “Triển Chiêu, thời gian gần đây cậu không ăn cơm hay sao vậy? Đang giảm béo à?”

“Nói mò cái gì đấy.” Triển Chiêu nhất thời có cảm giác không biết nên khóc hay cười, thoáng dùng sức cốc đầu Bạch Ngọc Đường, “Cậu mới giảm béo đi ấy, mình cũng không phải tiểu cô nương đâu mà bận khoản vốc dáng.” Nói xong dùng ánh mắt phi thường để nhìn liếc Bạch Ngọc Đường một cái.

Người này, mạnh miệng mềm lòng, mao bệnh vẫn không thay đổi, từ đời trước đến kiếp này. Rõ ràng là quan tâm, vậy mà lời nói ra lại luôn luôn khó nghe như vậy.

Bạch Ngọc Đường xoa đầu hơi ủy khuất nhìn Triển Chiêu: “Cậu tự xem lại mình kìa, đều gầy thành dạng gì!”

“Có sao?” Triển Chiêu cúi đầu nhìn cổ tay của mình, thuận miệng nói: “Mình nghĩ cũng được a, thể trọng bình thường mà.” Cậu ngẩng đầu nhìn Bạch Ngọc Đường cười cười: “Không cho cậu nói khoa trương như vậy, nguyên tắc thứ nhất của tin tức, chân thực a chân thực, đừng có động một chút là khoa trương.”

Bạch Ngọc Đường thu lại thần sắc đùa giỡn, chăm chú hỏi: “Học kỳ này cậu thể nào vậy? Môn học cũng không phải quá nhiều mà, thể sao cậu cứ suốt ngày bận đến không thấy bóng dáng vậy? Có phải đã xảy ra chuyện gì hay không?”

“Cũng không có việc gì lớn.” Triển Chiêu tránh nặng tìm nhẹ trả lời hắn, “Chính là năm ba tương đối rảnh rồi mà, không muốn lãng phí thời gian nên vẫn làm thêm ít việc ở ngoài.”

Biểu tình của Bạch Ngọc Đường pha trộn giữa kinh ngạc và bất mãn: “Làm sao mà lại làm thêm a? Vậy mà cậu cũng không nói với mình? Hồi trước cậu đáp ứng mình cái gì? Thật là, lời của mình đã nói cũng quên.”

Chờ hắn nói xong lời cuối cùng, giọng điệu đã có phần hỗn hển, nhớ tới mình khi trước đã cam kết sẽ không giấu giếm, Triển Chiêu bèn nở một nụ cười tươi ôn hòa nhẹ nhàng, an ủi nói: “Chỉ là gia sư và phiên dịch này nọ thôi, cũng không phải chuyện lớn gì, cho nên mới không định nói cho cậu biết.”

“Vì sao đột nhiên lại muốn đi làm thêm?” Bạch Ngọc Đường kéo Triển Chiêu sang ngồi lên băng ghế gỗ dài bên hồ, bày ra một tư thế muốn nói chuyện lâu dài: “Gần đây cậu thiếu tiền sao? Hay là muốn mua thứ gì?”

Mấy năm này trôi qua, quan hệ của hai người đã gần như người thân, cho nên trong lúc nói chuyện làm việc đây đó đều không có cấm kỵ nào cả, Bạch Ngọc Đường ở trước mặt cậu tự nhiên là nghĩ cái gì thì nói cái đó. Triển Chiêu cũng không so đo câu hỏi thẳng thắn của hắn, nhàn nhạt cười một tiếng rồi nói: “Ngược lại không đến mức thiếu tiền, cũng không phải muốn mua thứ gì cả, chính là trong nhà gần đây xảy ra chút chuyện, ba mẹ cũng thật sự buồn phiền.” Cậu nhẹ nhàng gõ gõ đầu gối, nhìn về phía mặt hồ sâu thẳm ảm đạm: “Cũng cảm thấy mình đã không còn là trẻ con nữa, muốn thử nuôi sống bản thân, dù sao đi nữa cũng không mất gì.”

Bạch Ngọc Đường ngưng mắt nhìn gò má cậu, trầm giọng nói: “Triển Chiêu, rốt cuộc cậu coi mình là ai chứ?”

“Đương nhiên là...” Triển Chiêu cảm nhận được đường nhìn của Bạch Ngọc Đường, quay đầu lại lặng lẽ nhìn khuôn mặt buồn tuông nhưng anh tuấn của hắn, nhớ tới rất nhiều năm về trước, hắn cũng từng hỏi mình như vậy, ánh mắt sáng quắc, không cho trốn tránh. Khi đó mình trả lời như thế nào nhỉ? Đã lâu lắm rồi, hình như cũng đã quên cả rồi a... Cúi đầu thở dài một tiếng, Triển Chiêu theo thói quen hiện lên một nét cười dung túng ôn hòa: “Đây còn phải nói sao, đương nhiên là hảo huynh đệ, hảo bằng hữu rồi.”

Đối với câu trả lời này, hình như Bạch Ngọc Đường có bất mãn, nhưng là không nói được mình đang hy vọng nhận được đáp án như thế nào, không còn cách nào khác là cam chịu cách nói của cậu ấy: “Nếu xem mình là huynh đệ bằng hữu, xảy ra chuyện lại không nói với mình, đây coi là cái gì chứ. Cậu muốn đi làm thêm, mình cũng có thể giúp cậu được, tại sao phải giấu mình?”

“Biết rồi, sau này không dẫu cậu nữa mà.” Triển Chiêu hình như có bất đắc dĩ liếc hẳn một cái, rồi cuộc vẫn lựa chọn thỏa hiệp. Mặc dù biết cho dù nói vậy cũng sẽ không có tác dụng gì, nhưng nếu như đây là phương thức hẳn dùng để chứng thực tình cảm, như vậy Triển Chiêu nghĩ, chính là tỏ ra yếu thế một cách thích hợp cũng không phải là không thể.

Kết thúc một buổi phụ đạo cuối cùng với đứa nhỏ kia, Triển Chiêu quay trở về trường học, trong lòng vẫn có chút tâm tình không yên. Đứa bé này thật thông minh thật ngoan ngoãn, làm Triển Chiêu nhớ tới em gái, bởi vì thường thường đều phụ đạo bài vở cho Triển Hân, cho nên đối với Triển Chiêu công việc dạy học vẫn là có phần quen tay dễ làm.

Ký túc xá nhanh chóng hiện ra trước mắt, đêm nay gió thật to, Triển Chiêu không khỏi đưa tay kéo khăn quàng cổ quấn chặt hơn một chút. Mùa đông lại đến, khí trời càng ngày càng lạnh, đáng tiếc năm nay tuyết vẫn chưa chịu rơi. Thời gian trôi qua thực sự rất nhanh, cái đêm cậu và Bạch Ngọc Đường cùng nhau ngắm trận tuyết đầu mùa ở trấn nhỏ dưới quê đã là ký ức từ ba năm trước, mà lời cáo biệt cuối cùng của Nguyệt Hoa lưu lại cho cậu cũng đã hai năm rồi. Tháng ngày liêu lĩnh thời trung học phẳng phai như mới ngày hôm qua, lại xa vời như thể đã là kiếp trước, bất quá quang cảnh chỉ mới thay đổi một cái, em gái đã lên lớp mười, cũng phải tham gia thi tốt nghiệp trung học rồi.

Cúi đầu cười nhạt một tiếng, Triển Chiêu nhanh chân hơn trở về ký túc xá. Xế chiều hôm nay mới nhận được một nhiệm vụ phiên dịch tạm thời, thù lao rất hậu hĩnh, nhưng bên kia bày tỏ muốn cần dùng gấp, đêm nay trước hai giờ phải gửi qua. Cậu dạy xong buổi gia sư với đứa bé kia cũng đã là chạng vạng tối, nếu không nhanh nhanh về bắt đầu dịch, đại khái sẽ không thể kịp được, có điều đêm nay nhất định là phải thức đêm rồi. Tùy tiện mua thứ gì đó trở về phòng ngủ, Triển Chiêu sau khi rửa mặt liền ôm laptop trực tiếp vùi đầu trên giường, bắt đầu tập trung phiên dịch.

Đây là một bản văn kiện thương mại, động tới nó vẫn có chút rầy rà. Chờ Triển Chiêu cuối cùng chuẩn bị nó cho tốt, gửi mail đi, chờ đối phương confirm xong đã là hơn một giờ rồi. Trong túc xá ngoại trừ con cú đêm Trương Văn Long còn đang lên mạng, những người khác đều đã ngủ, toàn bộ tòa nhà đều rất yên lặng. Đang khi Triển Chiêu nhè nhẹ duỗi người ở trên giường, cảm thấy đủ mệt, định tắt máy vì tính, chuẩn bị rời khỏi QQ thì lại phát hiện cái tên Bạch Ngọc Đường kia còn đang online. Cũng đã trễ thế này rồi, còn ngâm mình trên mạng nữa chứ.

Triển Chiêu nhẹ nhàng nhú mào, mở ô đối thoại, bắt đầu gõ chữ: Đã trễ thế này, còn đang lên mạng nữa?

Bạch Ngọc Đường phản hồi rất nhanh chóng: (cười gian) đúng vậy, đang làm website. Thì ra cậu đang trên mạng à...

Triển Chiêu mỉm cười, ngón tay thuần thục đánh chữ: Đúng vậy, bình thường mình đều offline, không thích nói chuyện phiếm. Trễ thế này rồi, cậu nên mau mau đi ngủ đi, không có gì gấp, ngày mai rồi làm tiếp, đừng thức đêm hoài vậy.

Bạch Ngọc Đường lập tức gửi qua một emoticon khinh bỉ: Còn nói trăm nữa, không phải nhà người cũng chưa ngủ à. Nhanh tắt máy đi ngủ đi. Nếu người thức đêm mà dung nhan tàn tạ, trăm sẽ vứt bỏ người nà. Hê hê...

Triển Chiêu không khỏi mỉm cười: Được lắm, cùng nhau logout đi, tính thời gian còn không biết ai vứt bỏ ai đó nha, bai, ngủ ngon.

Ngủ ngon.

Tắt máy tính đi, Triển Chiêu xuống giường cắt máy xong, thuận tiện căn dặn Trương Văn Long ngủ sớm một chút. Sau đó mới mệt mỏi bò lên giường, đắp chăn ngủ. Trong đêm đông lạnh lẽo vùi ở nơi ấm áp thế này, tối nay nên có mộng đẹp làm bạn cùng giấc ngủ đi.

Ngày hôm sau không có lớp, ngay cả đồng hồ báo thức của Triển Chiêu cũng tắt, hi vọng được lười biếng ngủ một giấc thật êm ấm. Mấy ngày nay cậu bận quá, vội vàng ôn tập bài vở chuẩn bị cho kỳ thi cuối kỳ còn phải đi làm thêm, thực sự là mệt mỏi. Thế mà ai biết mới hơn 8 giờ một chút, điện thoại di động bắt đầu hăng hái liên tục reo lên bên tai, Triển Chiêu nhin lại nhin, rúc đầu trốn vào trong chăn, cuối cùng vẫn là nhận thua, nhứt chí cầm điện thoại lên nghe: “Mới sáng sớm, cậu để mình ngủ một giấc yên ổn có được không?”

Bạch Ngọc Đường bên kia tinh lực dư thừa cười cười: “Còn sáng sớm cái gì nữa, sắp tám giờ rồi! Triển Chiêu tên đại lười nhà cậu, cứ nhiên còn chưa chịu rời giường à!”

Triển Chiêu chợt cảm thấy dở khóc dở cười: “Mình nói nè Ngọc Đường, cậu tìm mình có chuyện gì a? Tối hôm qua mình đi ngủ trễ như vậy, lúc này có thể tỉnh dậy là giỏi lắm rồi đó, đối nhân xử thế không nên đòi hỏi quá cao!”

“Mình cũng ngủ lúc đó mà, cậu chưa già đã yếu rồi Triển Chiêu!” Bạch Ngọc Đường ở đầu bên kia khí định thần nhàn cười: “Ngược lại cũng không có chuyện gì lớn, có điều bây giờ mình đang ở dưới lầu ký túc xá của mấy cậu nè, nhanh nhanh xuống đây đi.”

(Chen ngang tí: em đúng là chiều ổng quá mạng, gặp tui tui xách guốc ra cửa sổ chơi mặt ổng = =*)

Triển Chiêu không nói gì, người này đúng là khắc tinh của cuộc đời cậu a. Cậu không thể làm gì khác hơn là thở dài, nhớ tới Cố Tử Hàm đang ở bên thu dọn đồ đạc, dự định đến phòng tự học, cậu không khỏi hạ giọng mềm mỏng, mang theo ý tứ dỗ dành: “Ngọc Đường, như thế này được không, tự cậu lên đây đi. Cậu xem bên ngoài lạnh quá chừng, một đại thiếu gia lá ngọc cành vàng như cậu, nếu như đông lạnh bị hỏng hóc chỗ nào đó thì sao, đừng làm cho các chị em trong trường cậu sang loanh quanh luẩn quẩn bên mình, khiến cho tâm hồn bé nhỏ hiền lành của mình cũng cảm thấy không phải! Lên đây đi.”

“Phục cậu luôn.” Bạch Ngọc Đường nghe thấy người này khó có được một lần lười biếng ăn vạ, trên mặt hiện lên một biểu tình dịu dàng hiếm thấy, sâu trong nội tâm càng có cảm giác ngọt ngào mơ hồ, thật sự là rất kỳ dị: “Được rồi, mình lên liền đây.”

Triển Chiêu rút cuộc thở dài một hơi, mờ mịt đắp chăn tiếp tục nằm mơ. Không được năm phút, chợt nghe thấy bên ngoài túc xá vang lên tiếng gõ cửa, vừa lúc Cố Tử Hàm phải ra ngoài, Bạch Ngọc Đường cũng liền tiện thể lủi vào trong phòng. Tiễn Cố Tử Hàm đi rồi, Bạch Ngọc Đường quan sát một chút, ngoại trừ Cố lão tam đã ra ngoài, những người khác đều đang nằm trên giường say giấc nồng. Hắn thích ứng nhẹ tay

nhẹ chân một chút, đạp lên cái thang bằng gỗ nhỏ, leo lên giường của Triển Chiêu.

“Còn đang ngủ à? Vừa rồi không phải đã gọi điện cho cậu rồi sao?” Bạch Ngọc Đường có chút buồn cười nhìn người nào đó mắt vẫn còn nhắm tịt, vươn tay đẩy cậu một cái. Người này thật là, rõ ràng đã biết hấn lên đây, vẫn chưa chịu dậy.

Triển Chiêu trở mình, giọng điệu chứa đầy cảm giác lười nhác: “Cậu đến tìm mình chắc chắn cũng không có việc gì lớn hết, tự cậu chơi một mình đi. Đêm qua mình ngủ muộn quá, dù sao đi nữa hôm nay cũng không có lớp, ngủ thẳng đến tám giờ rưỡi cũng không sai mà.”

“Lại nói tới qua cậu cũng làm sao vậy? Trễ tới vậy mới ngủ, bình thường làm việc và nghỉ ngơi đều không phải rất có quy luật sao?” Bạch Ngọc Đường thấy thế cũng không phá cậu nữa, xốc ỏ chăn lên ngồi vào trong giường, mở đèn bàn của Triển Chiêu đặt trên giường, tiện tay cầm lên một quyển sách Triển Chiêu để trên đầu giường mạn bất kinh tâm lật lật, thuận miệng hỏi.

Vào đông trời ban ngày ngắn, lúc này rèm cửa sổ màu vàng ấm trong ký túc xá đã kéo kín, trên giường Triển Chiêu còn treo tấm màn màu trắng từ mùa hè lười tháo xuống, che kín sắc trời. Tất cả mọi người đang ngủ, ngoại trừ ánh sáng từ chiếc đèn bàn nhỏ của Triển Chiêu, cũng chỉ còn lại một mảnh hôn ám. Làm như bị động tác của Bạch Ngọc Đường quấy rầy, Triển Chiêu kéo chăn quấn lên người, thanh âm có chút mơ hồ: “Tối hôm qua làm bản dịch, nhà người ta rất gấp, không còn cách nào khác là phải thức khuya. Cậu đọc sách của cậu đi, đừng quấy rầy mình mà...”

Bạch Ngọc Đường không khỏi cúi đầu cười rộ lên, để sách xuống, dịch chăn ngay lại cho cậu, cúi người chăm chú ngắm nhìn khuôn mặt an tĩnh ngủ say của người này. Cho dù đã chìm vào trong mộng, hàng mày đẹp của cậu cũng vẫn hơi hơi nhú lại, như là trong lòng có chuyện gì đó khó nói ra, làm cho người ta nhìn vào không khỏi có chút cảm giác đau lòng, ước chừng là lo lắng cho việc trong nhà đi.

Cảm giác này tuyệt không xa lạ gì, cũng không làm người ta không thích, trái lại cảm thấy trái tim mình như ngâm vào trong hồ nước xuân, ấm áp, mềm mại, lặng lẽ, tất cả đều không thể bỏ được.

Bạch Ngọc Đường khe khẽ thở dài, bọn họ quen nhau từ thời cấp ba, đến bây giờ, hai người đều đã là năm ba đại học, sớm đã không còn là thiếu niên ngây ngô thuở ban đầu nữa rồi. Chuyện gia đình của Triển Chiêu không phải là hẩn không biết, lúc mới bắt đầu còn có thể vì Triển Chiêu không nói cho mình mà mơ hồ tức giận, nhưng đợi đến khi hẩn nghĩ lại câu chuyện cha mẹ mình niên thiếu yêu nhau, thanh niên cầm tay bên nhau, trung niên ly dị rồi sự triệt để sau khi tách ra, hẩn mới dần dần hiểu được ý niệm trong đầu Triển Chiêu khi đó.

Lúc biết được cha mẹ ly dị, Bạch Ngọc Đường không hề nói cho Triển Chiêu biết bất cứ thứ gì ngay lúc đó, mà là kéo cậu ra ngoài ăn một bữa cơm thật ngon. Triển Chiêu mơ hồ cảm thấy điều gì đó, nhưng cậu không mở miệng hỏi, chỉ là ở bên cạnh hẩn thật tốt nguyên một ngày. Bạch Ngọc Đường chưa từng thấy may mắn đến thế khi mình có một tri kỷ như vậy, thật quá dịu dàng, khiến ngay cả ngày say cũng có thể yên tâm. Cho đến lúc này, hẩn mới chính thức cảm nhận được dụng tâm của Triển Chiêu. Cho dù tất cả mọi chuyện đều nói hết cho cậu, cậu cũng không thể làm cho mình cái gì cả, trái lại còn phiền cậu lo lắng suy tư, tại sao phải khổ như vậy?

Mình chỉ muốn cậu ở bên cạnh mình, không đi đâu cả là tốt rồi, như vậy là đủ rồi.

Có lẽ là ngủ có hơi buồn bực, Triển Chiêu vô ý lè lưỡi nhẹ nhàng nhấp môi một chút, trong hôn ám, có loại xinh đẹp và mê hoặc khó lòng diễn tả. Bạch Ngọc Đường không khỏi dần dần phủ môi, thật nhẹ nhàng, dán lên môi cậu. Là cảm giác ấm áp mà mềm mại như vậy, đây cơ hồ không phải là một nụ hôn môi chân chính, chỉ đơn thuần chạm vào nhau mà thôi, mà vẫn cứ khiến người ta lưu luyến quên lối về. Hắn chậm rãi nhắm mắt lại, trong lòng là những tiếng than nhẹ không thể nghe thấy được. Có lẽ hắn là phải tính tâm nghiêm túc ngẫm lại, ý nghĩa trong yếu mà khắc sâu của người này ở trong cuộc đời hắn.

Bạch Ngọc Đường chuyên chú ngưng mắt nhìn người này, trên mặt dần dần hiện lên một nụ cười cực độ dịu dàng.

Triển Chiêu, như vậy là ba năm rồi đấy.

15. Chương 15: Cổ Nhân

Người động lòng sợ nhất chính là tự mình đa tình.

Học kỳ năm thứ ba đại học cứ dần dần trôi qua trong sự đa dạng mà lại bình ổn vậy, kiếp này bình an, năm tháng lâu dài. Vào bữa cơm tất niên thêm một tuổi mới thật mộc mạc mà mạnh khỏe đó, Triển Chiêu mỉm cười chăm chú nhìn khuôn mặt trầm ổn anh tuấn của cha, khuôn mặt ôn nhu tú lệ của mẹ, cùng với nụ cười ngây thơ ngọt ngào của em gái, tự nhiên xuất hiện một loại cảm giác thỏa mãn và hạnh phúc mãnh liệt. Tính toán tới gia cảnh tạm thời khó khăn làm gì kia chứ? Cả nhà bọn họ bốn người hoàn hảo ở bên nhau, kiên tâm chờ đợi năm sau có cuộc sống tốt hơn, sẽ không còn gì quan trọng hơn như thế nữa.

Đời trước có từng nghĩ tới lúc luân hồi sẽ có hạnh phúc bình an như vậy chăng? Nếu quả thật có chuyện nhân quả, như vậy bắt cậu phải chịu đựng nhiều cô đơn hơn nữa để đổi lấy phúc lợi thời khắc này đang nắm trong tay, cậu vẫn cam tâm tình nguyện. *(Đừng nghĩ thế, em xứng đáng được yêu thương mà)*

Chỉ là bỗng nhiên nghĩ đến cha mẹ đã ly dị của Bạch Ngọc Đường, tâm trạng của cậu không khỏi buồn phiền. Lúc này đèn đóm của hàng triệu gia đình đang ấm áp sáng sủa như vậy, mà hắn hắn là còn đang ở bên điện thoại di động gọi đến nơi nào đó để chúc mừng năm mới với cha. Loại sự tình cha mẹ ly hôn này, ở nơi có tỷ lệ ly hôn cao tới 40 phần trăm như Bắc Kinh thực sự không coi vào đâu, có điều là bất hạnh trở thành một phần của bốn mươi gia đình nào mà thôi. Nhưng mà con số chính xác thật quá lý trí, đến lúc thực sự rơi vào trường hợp của mình, vị tất có thể đối xử bình tĩnh như vậy.

Dù sao lý trí cùng tình cảm, thường thường không cách nào đồng bộ quy nhất.

Năm sau mọi người đều tự bắt đầu nỗ lực. Triển Giang xin nghỉ việc, công việc tuy an ổn nhưng tiền lương

không cao, đi tìm một công việc khác để làm. Tuy rằng không ổn định, còn có phần mệt mỏi hơn, nhưng thu nhập so với trước đây cao không ít, thân là người đứng đầu một nhà, trong lòng ông tự có tính toán. Học phí cấp 3 của Triễn Hân không cần lo, nhưng chi tiêu trong nhà và bệnh tình của vợ ông vẫn phải tiêu dùng rất lớn, ông muốn để vợ và con cái mình sống tốt hơn, chính mình có mệt mỏi hơn một chút cũng không sao. Thừa dịp bây giờ còn khả năng, phải bắt đầu vì tương lai học đại học của Triễn Hân để dành lại một khoản. Nếu như đợi đến khi Triễn Hân lên đại học mà còn phải hỏi đến mấy anh bên nhà vợ giúp đỡ, Triễn Giang cảm thấy mình cũng không mở miệng ra mà nhờ vả được.

Hơn nữa, cũng như trong lòng Triễn Chiêu đã biết hiểu chuyện không bỏ được em gái, Triễn Giang cũng không muốn con trai mình ở đại học khổ cực như vậy.

Triễn Chiêu hoàn toàn có thể thông cảm đến nỗi khổ tâm của cha, chỉ là âm thầm nỗ lực, dự định tương lai giúp đỡ cha cung cấp nuôi dưỡng Triễn Hân lên đại học. Học kỳ hai của năm ba, Triễn Chiêu cư nhiên gặp lại hai nhân vật khiến cậu cực kỳ ngạc nhiên! Chưa từng nghĩ tới, cuộc đời này còn có may mắn được gặp lại, đơn giản là phúc lợi trời ban.

Không sai, hai người đó chính là Bao đại nhân và Công Tôn tiên sinh, kiếp trước.

Lớp đầu tiên của học kỳ hai năm thứ ba đại học, Triễn Chiêu mới sớm đã đến phòng học, theo thói quen vừa đọc sách vừa xem thầy giáo đã đến chưa. Trước giờ học 5 phút, Triễn Chiêu nhận ra thầy giáo đã vào phòng chuẩn bị, nhưng diễn biến của cuốn Một năm ở Provence trong tay thực tình là làm cho người ta say mê, cậu lại không ngẩng đầu cũng không ngừng đọc. Thẳng đến khi bắt đầu vào lớp, giọng nói quá sức quen thuộc vang lên bên tai, quen đến nỗi khiến Triễn Chiêu tưởng lầm là bản thân đã quá mức đắm chìm vào cuốn sách cho nên sinh ra ảo giác, cậu ngẩng đầu nhìn về phía bục giảng, trong mắt có một thứ hoài niệm cực hạn.

Vị giáo sư trung niên trên bục giảng có một gương mặt nho nhã mà tuấn tú, trong biểu tình mang theo sự trí thức quý phái đặc hữu và nét trầm ổn cùng đậm nhiên. Ông cực kỳ lịch sự tao nhã vươn tay về phía trước, đỡ lấy gọng kính trong suốt không màu, đưa mắt nhìn quét qua phòng học chưa có bao nhiêu người và số học sinh thỉnh thoảng còn đi vào, nhàn nhạt mở miệng nói: “Tôi không thích có học sinh vào lớp của tôi muộn, các em có thể không đến, nhưng tôi không đồng ý đi muộn. Tuy nhiên, nếu như em đồng ý tới lớp, tôi cho các em biết, đó là may mắn vạn phần, các em đã lựa chọn chính xác.” Ông thành thạo dừng một chút, trong ánh mắt là sự cao ngạo căng thẳng: “Buổi sáng tốt lành, tôi là giáo viên môn biên tập tin tức của các em học kỳ này, tên tôi là Công Tôn Sách. Các em nghe không sai đâu, chính là cái vị có cùng tên Công Tôn Sách vô cùng thông minh trên tivi kia đó, có thể nhớ tên của tôi chứ.”

Là một câu nghi vấn, nhưng lại thể hiện sự chắc chắn, là một người phi thường hấp dẫn.

Phía bên dưới đều cười rộ lên, dần dần nảy sinh hảo cảm và hứng thú đối với vị giáo sư này. Sau đó ông bắt đầu giảng bài, quả nhiên lời đầu tiên không phải là tự tin và kiêu ngạo mù quáng. Sở trường giảng bài của ông ấy là đem lý luận khô khan và đề án thú vị kết hợp lại, hơn nữa biểu đạt cực kỳ giàu sức kéo, giọng nói không nhanh không chậm, thỉnh thoảng lại tràn ngập niềm vui mang tính hí kịch. Đây hoàn toàn không giống như một bài chuyên ngành trừu tượng và khô khan, mà cực kỳ đặc sắc, không hổ danh là giáo sư giỏi nhất của trường, xuất thủ kinh người.

Triễn Chiêu ngồi ở hàng ghế thứ hai trên giảng đường chậm chậm nở nụ cười, trong mắt là niềm vui cùng

thỏa mãn sâu đậm.

Thì ra Nguyệt Hoa nói đều đúng cả, rồi sẽ có một ngày, chúng ta sẽ gặp lại nhau một lần nữa. Nước mắt ly biệt nhất định phải lưu lại đến thời khắc ấy lấy ra để dành cho lễ truy điệu, đây chính là cuộc lữ trình mà cuộc sống mỗi người phải trải qua.

Từ sau khi thấy được mị lực đặc biệt của Công Tôn lão sư, không còn một ai chạy thoát khỏi môn học này nữa. Vốn chính là môn chuyên ngành, còn có may mắn gặp được thầy giáo khó cầu như vậy, còn trốn nữa thì thật phải tạ lỗi với ưu ái của ông trời rồi.

Bởi vì gặp lại cố nhân, cá tính vốn dĩ nghiêm túc của Triển Chiêu càng phát huy tới cực đại, con người cậu lại là thông minh hiểu học, sau khi tiếp xúc, cũng không biết có phải thực sự là do duyên phận quá sâu, giáo sư Công Tôn thích cậu vô cùng, vẫn xem cậu như học trò đặc ý mà đến thăm. Càng trùng hợp nữa là, vị giáo viên Anh ngữ năm xưa cực kỳ thích Triển Chiêu lại chính là vợ của thầy Công Tôn, hai vợ chồng về nhà làm nghiệp vụ trao đổi một lần, nhất thời phát hiện ra bọn họ cùng yêu thích một học sinh, cười rồi còn gọi đây chính là ý trời.

Bởi vì quen thuộc với vợ công thầy Công Tôn, Triển Chiêu mới từ từ phát hiện, thì ra chủ nhiệm phòng giáo vụ của học viện Pháp luật chính là giáo sư Bao Hi Văn, ông ấy dạy môn Luật hình sự và Luật dân sự. Lúc gặp mặt, Triển Chiêu càng vô cùng chắc chắn, vị giáo viên Bao này chính là Bao đại nhân xưa kia của cậu. Ông và hai vợ chồng thầy Công Tôn đều là bạn học thời cấp ba, cũng là thanh mai trúc mã từ nhỏ. Công Tôn sư mẫu đã từng vui đùa kể cho Triển Chiêu biết, cái tên này có lai lịch thật lớn.

Năm đó nhà Công Tôn và nhà Bao là hàng xóm đối diện nhau. Bên nhà thầy Công Tôn sinh trước. Cha của thầy là quốc học đại sư, bình sinh cực kỳ yêu thích Thất hiệp ngũ nghĩa, trùng hợp nhà mình vừa lúc là họ kếp Công Tôn, bởi vậy đứa con còn chưa ra đời tên đã được chọn sẵn rồi. Mẹ Công Tôn vẫn luôn cảm thấy quá sức may mắn mình đã sinh con trai, nếu ra là con gái, tên này thật oan uổng đứa nhỏ. Không lâu sau, tiểu tử nhà họ Bao đối diện cũng ra đời, hai nhà thế giao, hai ông bố vừa thương lượng, thiếu chút nữa đã trực tiếp gọi đứa nhỏ này là Bao Chứng luôn. Thế nhưng Bao phu nhân kiên quyết không cho phép bất kính với vị Thanh Thiên đại nhân kia như thế, bà chính là một vị nữ chủ chính cống, mới sẽ không để cho lão đầu nhà mình đặt loạn tên cho con trai được. Nhưng Bao phu nhân lại suy nghĩ thêm một chút, giả cho một ông chồng có họ như vậy, cũng không phải là có lòng trông cậy con cái sau này tương lai trưởng thành sẽ trở thành một người chính trực thiện lương lại có tiền đồ sao. Lúc này mới bất đắc dĩ đồng ý cái tên Bao Hi Văn, nghe nhã nhặn, ý tứ cũng hay, là một cái tên không tệ. Quả nhiên con trai lớn lên đi học Luật, được coi là một người chính trực không tư lợi a...

Mà Công Tôn sư mẫu chính là cô em gái nhà bên lớn lên cùng với bọn họ, ôn nhu thông minh lại hiểu chuyện, còn phi thường đẹp, ba đứa bé thanh mai trúc mã từ lâu. Sau khi lớn lên, những người lớn vốn là còn hơi lo lắng không biết có khi nào xuất hiện love triangle này nọ không, kết quả Công Tôn và gia đình nhà chồng không bao lâu đã quả quyết rồi kết hôn ngay, người đưa lễ vật phong phú nhất lại chính là đứa nhỏ Hi Văn kia. Đây là tình hữu nghị cách mạng chính trực thuần khiết đến cỡ nào a, các vị lão nhân gia trong lòng nhất thời xấu hổ một phen. Quả nhiên người đã già thật là không tốt, phim tám giờ tối xem quá nhiều rồi, trong đầu chỉ toàn là những ý nghĩ cầu huyết, cho nên mới nói phim truyền hình Trung Quốc thực sự là hại người rất nặng a rất nặng...

Lại nói tiếp, thực sự rất đặc sắc, phi thường đặc sắc.

Học kỳ hai năm thứ ba đại học của Triển Chiêu vì được nhìn thấy cuộc sống hạnh phúc như vậy mà bội giác khoái trá, mà vì được đi theo vị lão sư mà mình sùng kính nhất để học tập nên càng vui vẻ không thôi. Vợ chồng Công Tôn thích Triển Chiêu vô cùng, thầy Công Tôn thậm chí thường xuyên hỏi Triển Chiêu có muốn thi nghiên cứu sinh hay không, ông nhất định sẽ làm người hướng dẫn cho cậu. Thế nhưng quyết tâm của Triển Chiêu đã định, đã sớm lên kế hoạch sau khi tốt nghiệp sẽ ra ngoài làm việc, không thể làm gì khác hơn là cô phụ ý tốt của thầy một phen. Thầy Công Tôn cũng vì chuyện này mà bị thầy Bao cười nhạo cậu lại đi dụ dỗ thiếu niên đang hoàng phải không, thực sự là trời xanh có mắt... (*quả về làm con chú sao *khu* =*))))

Nói luân hồi các loại, thực sự rất kỳ diệu. Nghe những câu chuyện tiểu lâm từ sư mẫu kể cho cũng vậy, Triển Chiêu nhất thời có cảm giác không biết nên khóc hay cười. Trong những đêm khuya thanh vắng, có lúc cậu lại nhớ tới những con người hạnh phúc giản dị này, nhin không được mỉm cười. Vẫn là Nguyệt Hoa nói đúng, kiếp trước quá mờ ảo, cuộc sống mới, nên có câu chuyện mới của nó.

Chỉ là còn một chút chấp niệm, thật sự là chấp niệm, vô luận như thế nào, đều không thể từ bỏ, vậy nên lại lựa chọn kiên trì.

Trong nửa năm này, khiến Triển Chiêu có phần bất an chỉ còn lại mình Bạch Ngọc Đường.

Hắn hiện tại tựa hồ bề bộn nhiều việc, không thường xuyên tới tìm cậu như trước nữa, thỉnh thoảng có tới cũng bình thường thất thần, đến ngay cả ánh mắt sắc sảo của Triển Chiêu từ trước đến nay tự nhận cực kỳ hiểu hắn cũng có hơi không thể hiểu nổi rồi. Triển Chiêu mơ hồ có thể đoán được Bạch Ngọc Đường có tâm sự, nhưng chờ đến lúc cậu thực sự hỏi hắn, đối phương chỉ là cười cười nói không có gì, thần thái cũng rất tự nhiên.

Không biết hắn vì sao bỗng nhiên trở nên nặng nề như vậy, Triển Chiêu nghĩ tới nghĩ lui, liền nghĩ đến Tô Hồng, Ngọc Đường trở nên khác thường chắc là vì cô ấy đi.

Triển Chiêu còn nhớ Bạch Ngọc Đường năm đó từng đề cập với cậu, hai người họ lúc ban đầu chia tay là bởi vì Tô Hồng cảm thấy mình và Bạch Ngọc Đường tuyệt đối chẳng hợp nhau, hơn nữa cô ấy có nói mình yêu người khác. Sau lại bỗng nhiên gương vỡ lại lành, lại là bởi vì Tô Hồng yêu mà không được, cộng thêm quá khứ không thể đơn giản rũ bỏ này của bọn họ. Ràng buộc quá sâu, bọn họ đúng là cảm nhận được ái tình đẹp đẽ và thuần túy lúc ban đầu ở nơi đối phương, hay là vì đây là mối tình đầu đẹp đẽ của bản thân, cho nên không đến tuyệt lộ, hai người cũng không thể chân chính buông tay.

Lúc lên đại học, Bạch Ngọc Đường và Tô Hồng vẫn cứ không mặn không nhạt gặp gỡ, nhưng trong ấn tượng của Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường rất ít kể chuyện không nở cùng với bất đắc dĩ của bọn họ cho cậu giống như trước đây. Chuyện cũ của hai người, Triển Chiêu đã nghe không dưới mười lần, mỗi lần đều rất nghiêm túc. Thế nhưng, có lẽ là tình cảm mãnh liệt lúc ban đầu dần dà rút đi, có lẽ là sự nỗ lực và kiên trì đơn phương trong thời gian quá dài khiến hắn nghĩ lao tâm lao lực quá độ, càng có thể, hắn không hiểu.

Triển Chiêu nhẹ thở dài, chính là mỗi người đều có chấp niệm khó có thể từ bỏ của bản thân mình, chỉ hi vọng hắn không nên tự dày vò như vậy, bất đắc dĩ như vậy, giống như cậu và Nguyệt Hoa vậy. Rồi sẽ có người nhận được hạnh phúc chứ, thiên ý sẽ không hà khắc vậy đâu.

Sau nụ hôn như lướt nước kia, Bạch Ngọc Đường quả thật có chút cảm giác dày vò, hẳn cảm thấy mình đã rơi vào hoang mang sâu sắc.

Đối với Tô Hồng, Bạch Ngọc Đường không biết vì sao mình luôn không từ bỏ được như vậy, có lẽ phải nói, là hẳn cho rằng mình vĩnh viễn không từ bỏ được. Trước khi đối với Triển Chiêu sinh ra những tâm tình ngọt ngào mà vui thích này, hẳn vẫn không muốn suy nghĩ chuyện tình cảm quá nhiều. Luôn luôn cho rằng ái tình đơn giản, thuần túy, nếu nghĩ quá mức phức tạp thì không còn là hình dáng ban đầu của ái tình nữa rồi. Nhưng khi hẳn dần dần biết được, trong cuộc đời của hẳn là có một người so với Tô Hồng càng khiến cho hẳn nóng ruột nóng gan, càng làm cho hẳn cảm nhận được tình tự lo được lo mất, lúc này hẳn mới tỉnh táo lại.

Hắn đã hôn môi Triển Chiêu, cũng đủ để chứng minh trọng lượng độc nhất vô nhị của người này ở trong lòng hẳn.

Tô Hồng là mối tình đầu của Bạch Ngọc Đường, hẳn đã từng ký thác toàn bộ lý tưởng về tình yêu của mình vào cô. Thời gian còn yêu nhau, hẳn thật sự nhiệt liệt hy vọng có thể cùng cô cầm tay bên nhau, dữ tử giai lão, giống như cha mẹ của mình vậy. Nhưng số phận vĩnh viễn sẽ không diễn theo kịch bản tốt nhất mà mình nghĩ ra. Đối với hai người yêu nhau sâu đậm từ thời niên thiếu như ba mẹ hẳn cũng chạy không thoát khỏi cái cọ, kết thúc cuối cùng vẫn phải chia tay, kết cục thê lương. Có thể cũng bởi lý do như vậy, Bạch Ngọc Đường bướng bỉnh mong muốn mình không giống họ, hẳn mong muốn tình cảm là thiên trường địa cửu, là tình hữu độc chung, là không có tổn thương. Hẳn không muốn trở thành người như cha mẹ, cho nên mới cố ý muốn bảo vệ cho thuở ban đầu đẹp đẽ, cho dù từ lâu nó đã đổi thay hoàn toàn.

Bạch Ngọc Đường nhàn nhạt nở nụ cười khổ, hẳn và Tô Hồng, tròn sáu năm đằng đẳng, đều đã tiêu ma trong chấp niệm. Lưu luyến Tô Hồng dành cho hẳn, thâm tình hẳn dành cho Tô Hồng, đều đứt khoát như nhau cả. Nói cho cùng, thứ mà bọn họ thâm tình không từ bỏ được, đã không còn là đối phương nữa, mà là đại biểu của sự vĩnh hằng.

Hoang đường cỡ nào, thời gian phí phạm một lần là sáu năm liền. Thật sự hiểu đáy lòng của bản thân mềm yếu, cũng là sáu năm. Quá khứ từ lâu đã trôi qua mất, hà tất không tiêu tan?

Bạch Ngọc Đường tuyệt đối không phải là một người không quyết đoán, một khi đã suy nghĩ minh bạch, sẽ không lưỡng lự thêm nữa. Nếu như không có dũng khí đưa vết thương ra phơi dưới ánh mặt trời để chữa trị cho bằng hết, sau này lộ ra sẽ chỉ càng đau hơn. Vì vậy vào một ngày thứ tư trời rất đẹp, Bạch Ngọc Đường hẹn Tô Hồng ra ngoài, hai người nét mặt bình thản an tĩnh, thản nhiên đối mặt với người kia.

Trong tách cà phê tinh xảo bên tay, hương thơm cappuccino ngào ngạt mà mềm mại kéo dài. Tô Hồng chậm chậm khuấy đều cà phê trong tách, nét mặt đượm một vẻ bình thản cùng an định mà những năm gần đây cô ít có được. Cô lẳng lặng nhìn gương mặt người đối diện, trong ánh mắt có ý cười thản nhiên. Hẳn như trước vẫn đáng vẻ đậm mực tấn mạn như hồi mới gặp gỡ, lại có đường nét tinh tế đẹp trai như vậy, những lúc nhìn cô thường sinh ra vài phần nhu hòa và kiên trì hơn hẳn so với khi nhìn người khác.

Bọn họ là người giống nhau như vậy, vốn nên sống nương tựa lẫn nhau, liếm láp vết thương trên người nhau, cùng nhau chữa lành. Nhưng cuối cùng đều vì sự quyết tuyệt và chấp nhất của từng người mà trong suốt một khoảng thời gian khá dài đã lựa chọn vô thức tạo ra thương tổn cho nhau.

Một lần thương tổn là biết bao năm.

Tô Hồng thản nhiên cười, chậm rãi thở dài khe khẽ: “Bây giờ nhớ lại, pháo hoa anh phóng cho em vào ngày lễ Giáng Sinh đó thật đẹp quá. Chỉ là khi đó lạnh lắm, đến bây giờ cũng đã sớm không còn nhớ được bộ dáng mình khi đó nữa, nhất định rất dần hen.”

“Có đôi khi dần một chút không tốt sao?” Đầu ngón tay thon dài của Bạch Ngọc Đường biếng nhác vuốt ve thành tách cà phê sứ trắng mịn, nhìn người bạn gái quen biết nhiều năm ở phía đối diện, ôn hòa cười nói: “Hồi đó dần cũng dần rất đáng yêu, bây giờ còn muốn được dần như thế một lần nữa, chắc sẽ rất khó.”

Hiện tại coi như là bạn gái cũ rồi nhỉ.

Trên khuôn mặt lãnh diễm của cô gái trẻ nở một nụ cười nhàn nhạt, ánh mắt trở nên mềm mại: “Tuy nói thế thật, nhưng anh cũng không cần phải cảm khái giống như bọn mình đã thành hai ông bà già vậy chứ, Ngọc Đường.”

“Dù sao đi nữa chắc chắn không còn trẻ nữa.” Bạch Ngọc Đường cầm ly lên uống một ngụm cà phê nguyên chất, cười đến thờ ơ mà vẫn cứ sáng sủa sinh động như cũ: “Cũng đã gần tốt nghiệp, không phải sao?”

Tô Hồng lo lắng thở dài: “Rất nhiều việc đều không còn nhớ rõ nữa, giống như là của người khác trải qua chứ không phải mình vậy, thời gian thực sự là một thứ đáng sợ. Vẫn cho rằng mình rất mạnh mẽ, có khả năng không thỏa hiệp, không ngờ đến lúc tuyệt lộ mới có thể hiểu mình cũng rất yếu mềm, hồi đó không thể quên được, trốn chạy lâu đến vậy, vẫn cứ đứng sừng sững như núi. Lãng phí thời gian dài như vậy, cho rằng đã đi vòng qua nó rồi, té ra mình lại trở về vị trí ban đầu, thật là có chút buồn cười mà...”

“Tô Hồng.” Bạch Ngọc Đường nghiêm túc nhìn cô, ngữ khí ôn hòa mà thành khẩn, “Đừng nghĩ vậy, chúng ta không hề lãng phí, chỉ ít chúng ta đã cùng nhau vượt qua những ngày tháng khó khăn nhất. Đã rất tốt rồi.”

Một đoạn tình cảm đi đến cùng đích của con đường, nếu như không có oán hận, không có nước mắt, không có bi thương, như vậy cho dù có tiếc nuối, không viên mãn, cũng đã là rất tốt, thực sự rất tốt.

Tô Hồng nở một nụ cười thật dịu dàng, chuyên chú nhìn Bạch Ngọc Đường: “Ngọc Đường, để em nói được không anh.”

“Được.” Bạch Ngọc Đường không hỏi gì cả, chỉ gật đầu.

“Chúng ta chia tay đi.”

“Được.”

Lúc này bốn mắt nhìn nhau, đôi bên cùng nhẹ nhàng mỉm cười. Bạch Ngọc Đường đột nhiên hỏi: “Em vẫn thích hần ta sao?”

“Suốt bấy nhiêu lâu, em vẫn luôn thích duy nhất Cappuchino, chưa từng thử qua loại cà phê nào khác.” Tô Hồng bình thần cười: “Sau này, cũng không có ý định thay đổi.”

Bạch Ngọc Đường không khỏi than thở: “Bản thân em phải thật tốt đấy.”

Một buổi chiều diễm nhiên an bình như vậy, bọn họ chỉ một câu làm vỡ tan ngây ngô và hồn nhiên năm đó, nụ cười tan đi, còn lại dư vị ngọt ngào. Ánh mặt trời chưa già nua, ánh nắng rải vào nơi sâu thẳm trong ký ức tựa hồ vẫn dịu dàng như trước, ông trời cho người ta trưởng thành, cái giá phải trả chính là tổn thương. Người khác đã sớm nói, chia tay với người ấy như vậy, ngày sau năm rộng tháng dài. Xiêm y vốn rất bạc bẽo, chỉ là bản thân mình không chịu tin tưởng thời gian tàn khốc như vậy.

Tuổi trẻ khi đó, đến bây giờ, mỗi người tự trân trọng.

Bạch Ngọc Đường và Tô Hồng trong ánh trời chạng vạng nhìn nhau cười, ấm áp mà hờ hững. Trên khuôn mặt của đối phương, bọn họ nhìn thấy một cảm giác thoải mái dễ dàng mà mình chờ đợi đã lâu. Ngày này, rốt cuộc đã tới, mà hai người họ, rốt cuộc cũng trưởng thành.

Lúc này đêm khuya vắng người, Bạch Ngọc Đường nằm trên giường lại cứ trợn tròn mắt, trần trọc không vào giấc. Tình cảm dành cho Tô Hồng kết thúc như một cánh hoa rơi không tiếng động, Bạch Ngọc Đường nhưng không có cảm giác mình khỏe hơn trước đây chút nào. Hiện tại hần càng để ý là Triển Chiêu, về phần Triển Chiêu, trong lòng Bạch Ngọc Đường lại không có cách nào giải thích rõ ràng được. Hần và Triển Chiêu tính ra duyên phận thực sự không cạn, từ lúc cấp ba chuyển trường cho tới nay, cũng đã là năm ba đại học. Từ lúc mới bắt đầu hợp ý, cùng nhau một đường, cho đến bây giờ ái muội bất minh, thì ra đã lâu như vậy.

Trong bóng tối, Bạch Ngọc Đường cười khê, rồi lại lập tức nhú mày. Hần cố nhiên hiểu ý nghĩa trọng yếu độc nhất vô nhị của Triển Chiêu với hần. Nhưng mà, phần cảm tình này thật sự mang ý nghĩa ái tình thuần túy sao? Hần có thể xác định được tình cảm của mình, nhưng không có cách nào suy đoán chính xác được ý định thực sự của Triển Chiêu.

Yêu là một thứ tình cảm rất vi diệu, thỉnh thoảng sẽ làm cho người ta trở nên thông minh, thỉnh thoảng lại khiến tâm trí người ta trở nên mê muội. Một ngày lĩnh ngộ, rất nhiều thứ trước đây bị bỏ sót rất đơn giản bỗng nhiên lại trở nên rõ ràng. Bạch Ngọc Đường nhớ tới khi mới gặp gỡ, lúc hần lướt mắt qua tất cả mọi người tìm thấy ánh mắt của cậu, thời khắc đó, liệu có phải là một lời tiên tri mịt mờ do số phận đưa tới không? Bọn họ nhất định là trong vạn nghìn con người, tìm kiếm khắp nơi mới có thể vẹn toàn. Thuở ban đầu gặp nhau rung động, bên nhau nhiều năm, chưa bao giờ cậu keo kiệt sự nuông chiều dịu dàng dành cho mình, này từng li từng tí vui vẻ cùng cảm động, liệu có được tính thành lời thề ước đã nói ra từ lâu?

Người động lòng sợ nhất chính là tự mình đa tình.

Bạch Ngọc Đường trở mình, chỉ cảm thấy nỗi lòng rơi vào một cơn mê hoặc hỗn loạn chưa từng thấy từ

trước tới nay, thậm muốn kéo tơ bóc kén để nghiệm chứng kết luận của mình. Triển Chiêu đối với hắn tốt như vậy, tốt như vậy, nhưng mà cái tốt thật tốt đó của cậu, thật có vượt qua tình bạn và tình thân, trở thành tình cảm hay chưa? Cho dù thật sự có đi nữa, lại là cho hắn sao?

(ĐÚNG!! Cho chú cả đó chú ngu quaaaaa)

Tâm dần dần trầm xuống, tình tự của Bạch Ngọc Đường bỗng nhiên có phần nóng nảy.

Hắn vẫn luôn biết, Triển Chiêu đối xử với hắn khác biệt so với những người khác, sự khác biệt này khiến cho sự kiên trì và dung túng cậu dành cho hắn vượt xa so với tri kỷ bằng hữu. Thế nhưng trong mấy năm nay, Bạch Ngọc Đường mơ hồ cảm giác được, chính là con người Triển Chiêu thực sự muốn dung túng cũng không phải hắn. Từ khi bắt đầu quen biết nhau, hắn không chỉ một lần nhận thấy được những lúc Triển Chiêu đối mặt với hắn thỉnh thoảng lại thất thố, như thần sắc hoảng hốt mà vô cùng đau đớn trên mặt cậu trong đêm đông tuyết rơi đó; như bài hát Bạch y đầy ôn nhu mà lưu luyến lòng người trong buổi dạ tiệc chia tay cấp ba đó; như tình tự thâm sâu mà chua xót cõi lòng trong ánh mắt cậu khi cậu yếu đuối nhìn chăm chú vào hắn...

Hết thấy những điều đó, Triển Chiêu cũng chỉ hàm hồ nói rằng bởi vì nhớ lại một người bạn. Khi đó Bạch Ngọc Đường còn chưa nhận ra được tâm sự của mình, cũng không lưu ý quá nhiều. Hắn chỉ là mơ hồ cảm thấy được người bạn kia đối với Triển Chiêu mà nói, nhất định không giống như những người khác, cho nên Triển Chiêu mới có thể vì người đó mà toát ra những tình cảm phong phú như vậy. Bạch Ngọc Đường đã từng suy đoán, đối phương chắc chắn là người trong lòng của Triển Chiêu, hơn nữa lý do Triển Chiêu cự tuyệt người bạn gái thanh mai trúc mã của mình là Đinh Nguyệt Hoa, cùng với người đó có quan hệ mật thiết, thậm chí là trực tiếp. Chỉ có điều vì sao cô gái đó chẳng bao giờ xuất hiện thì lại không biết được.

Bạch Ngọc Đường nghĩ, những lúc Triển Chiêu nhìn hắn, bình thường đều nhìn rất sâu rất xa.

Trong bóng tối Bạch Ngọc Đường nặng nề thở dài lần thứ hai: Triển Chiêu, người trong lòng cậu, rốt cuộc là ai a...

So sánh ra thì, chuyện bản thân mình thích một cậu con trai đã bị Bạch Ngọc Đường lựa chọn coi thường ngay từ đầu. Phải đến thật lâu sau này Bạch Ngọc Đường mới có thể vui đùa giải thích cho Triển Chiêu biết loại tâm tình lo được lo mất của mình, như mối tình đầu ngây thơ thời niên thiếu. Chắc là do cảm tình quá mức sâu sắc, cho nên hay khiến kẻ khác mất lý trí, không cách nào phán đoán chính xác. Nếu như đó không phải là Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường sẽ chọn trực tiếp đi hỏi cho rõ; nếu như không phải là Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường sẽ càng thêm hào hiệp thử một lần, cho dù phải dù không cũng không hối hận; nếu như không phải Triển Chiêu, hắn sẽ càng thêm lạnh tính mà quả quyết.

Thế nhưng Nguyệt Hoa đã từng nói: Tiếc rằng là cậu, tiếc rằng trên đời này luôn luôn có nhiều sự việc không có lựa chọn khác như thế. Bởi vì là Triển Chiêu cậu, bởi vì thật sự là quá mức quan tâm, trái lại khiến cho Bạch Ngọc Đường đối với chân tướng sinh ra một cảm giác hoảng sợ mơ hồ. Con người có đôi khi càng quan tâm, lại càng sợ mất đi. Người ta luôn nói, trong thế giới tình cảm, trong nhà chưa tổ, ngoài ngõ đã tường, ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê, từ xưa đã vậy. Càng hãm mình sâu trong tình cảm, càng cần tình cảm nhiều, thì càng khó nắm chặt. Cho nên người không nhìn thấy rõ nhất lại luôn là chính mình, người lo được lo mất, cũng là chính bản thân mình.

Bạch Ngọc Đường không khỏi ngây ngô cười. Nói cho cùng, Bạch Ngọc Đường hẳn bắt quá cũng chỉ là một kẻ phàm phu tục tử.

Những tâm tư khúc chiết mịt mờ như vậy, Triển Chiêu bận rộn hẳn nhiên chẳng hề hay biết.

16. Chương 16: Cuộc Sống

Hắn bỗng nhiên đưa tay gõ đầu cậu một cái thật khế, ý cười trong mắt nhuộm đầy tinh quang, thực sự đẹp đến vô ngần: “Triển Chiêu, mình cho cậu biết, mình nhất định có thể cùng đối tượng tuyệt phối với mình tư thủ đến già. Cậu tin mình không?”

“Đương nhiên tin.” Triển Chiêu thấy hắn thoải mái như vậy, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, vô cùng ôn hòa cười nói: “Lời cậu nói, mình có thể không tin sao.”

Nếu như cuộc sống đủ đầy an ổn, không có quá nhiều biến động rồi ren, thì tốc độ từng ngày trôi qua cũng nhanh hơn rất nhiều so với trong suy nghĩ của mỗi người. Ngày khai giảng đại học dường như mới chỉ là hôm qua, ngày hôm nay đã là thời gian của tốt nghiệp rời khỏi học đường, cái sau so với cái trước, càng tỏ ra buồn phiền không thôi. Thế nhưng cho dù bạn có tiếp tục buồn chán nữa thì cuộc sống vẫn cứ thế tiếp diễn.

Lúc tốt nghiệp đại học, tên nhóc Trương Văn Long kia phải về làm truyền thông ở quê nhà Đông Bắc, cha mẹ cậu ta ở bản xứ cũng được xem như là nhân vật lớn. Cố Tử Hàm cũng tìm được một công việc tốt ở một tờ tạp chí tại thành phố này, mà Trần Hồ nhỏ nhất cũng lựa chọn trở về quê nhà Thành Đô, làm công tác tin tức. Triển Chiêu trước khi tốt nghiệp, Công Tôn lão sư và sư mẫu từng giữ cậu lại, nói rằng có thể giúp cậu lưu lại ban giáo sư. Nếu như không bàn đến những chuyện khác, đây thực sự là một lựa chọn rất tốt, dần dần làm việc, sau đó sẽ càng ngày càng tốt hơn, càng ngày càng an ổn.

Nhưng Triển Chiêu khéo léo cự tuyệt. Một mặt là vì mấy năm gần đây lương bổng không cao lắm. Em gái lên cấp ba rồi, Triển Chiêu đã sớm quyết định phải giúp ba hỗ trợ Hân Hân học đại học, nhưng nếu như lưu lại trường mà nói, về mặt này vị tất có thể giúp được nhà. Về phương diện khác lại bởi vì mình không cam lòng, giảng dạy trong trường đại học cũng không phải là nghề nghiệp Triển Chiêu theo đuổi, cậu tuổi còn trẻ như vậy, tinh thần vươn lên như vậy, vốn cũng không phải là kiểu người truy cầu cuộc sống an ổn này. Qua mấy lần thực tập khiến Triển Chiêu sinh ra nhiệt tình cực lớn đối với chuyên môn của mình, cậu thích công tác của ký giả và biên tập, nên sẽ không từ bỏ lý tưởng ban đầu của bản thân. Nhờ vào năng lực xuất chúng, thời kỳ đại học lại giúp cho Triển Chiêu tích lũy rất nhiều vốn liếng, cuối cùng cậu lựa chọn thực tập trong một công ty truyền thông lớn ở Thẩm Quyển. Công ty thỏa thuận lương khởi điểm ba nghìn rưỡi, ở đô thị phồn hoa như Thẩm Quyển đây cũng không tính là cao, thế nhưng sau này sẽ từ từ khá dần lên, hơn nữa có người nói tiền thưởng rất cao.

Đối với Triển Chiêu mà nói, vừa tốt nghiệp là có thể tìm được công việc như vậy cũng không tính là một khởi đầu quá tồi.

Bạch Ngọc Đường sau khi tốt nghiệp cũng đi Thẩm Quyển, vào một công ty quảng cáo có chút danh tiếng làm quản lý. Nơi đó có một căn nhà mà trước khi mẹ của hắn ly hôn rồi đi đã giữ lại cho hắn, mấy năm đi thực tập đều đến bên đây ở, bởi vì có liên quan đến mẹ, đối với nơi này cũng có chút cảm giác lưu luyến. Cha mẹ Bạch Ngọc Đường sau khi ly hôn đều đã có gia đình, anh hai chị hai lại có cuộc sống ổn định, đối với cậu em út hắn cũng không có quá nhiều ràng buộc. Vốn dĩ bọn họ đối với việc Bạch Ngọc Đường đi tới tận Thẩm Quyển cũng có úp mở phê bình, thực sự quá xa, nhưng nghĩ tới chuyện của cha mẹ cũng không tiện nói thêm gì nữa. Hắn có thời gian rảnh thì làm vài thiết kế website, có lúc nghề tay trái này so với thu nhập chính của hắn còn cao hơn nhiều lần, vừa vặn một thân một mình, ngày trôi qua rất thoải mái.

Tuy nhiên Bạch Ngọc Đường đêm khuya vắt trán một mình suy tư, hắn cố tình lưu lại nơi này, nguyên nhân hơn phân nửa là do người nào đó muốn tới đây làm việc. Hắn thực sự không muốn hai người trong tình trạng không rõ lại chia cách quá xa, cũng là lo lắng khoảng cách sẽ dẫn đến kết cục quan hệ giữa hai người dần dần trở nên lạnh nhạt.

Ngày đó khi cẩn thận suy nghĩ lại tâm sự của mình, Bạch Ngọc Đường cũng không vội vàng hướng Triển Chiêu thổ lộ hay gì khác. Hắn vẫn còn rất nhiều chuyện phải từ từ nghĩ thật kỹ, hơn nữa đã bắt đầu vì thời gian sau này mà quyết định. Ở trước thời điểm chưa xác định được tình cảm Triển Chiêu đối với mình là gì, hắn không muốn phá vỡ quan hệ vô cùng thân thiết hiện nay.

Bạch Ngọc Đường rất hiểu gia đình Triển Chiêu, cha mẹ nhà họ Triển một lòng trông cậy vào nhi tử sau khi tốt nghiệp có thể thành gia lập nghiệp, đỉnh lập môn hộ, đặt quá nhiều kỳ vọng lên vai cậu ấy. Vừa mới tốt nghiệp không bao lâu, Triển Chiêu nhất định là không có tinh lực dư thừa để lo lắng chuyện tình cảm. Hướng hồ mặc dầu thời đại tiến bộ, không gian cũng mở ra rất nhiều, nhưng việc đồng tính luyến ái cũng không phải là sự tình gì có thể để người nhà đơn giản tiếp nhận cả. Bạch Ngọc Đường nhất định phải vạn sự chu toàn, hơn nữa,... ít nhất... phải chờ đến khi gia cảnh nhà họ Triển tốt hơn đã, để tránh cho Triển Chiêu lại rước thêm phiền não.

Rất có thể là thực sự yêu quá sâu, cho nên chỉ hận không thể vì đối phương lo lắng chu toàn từng chuyện một, chỉ mong cậu ấy thật tốt. Bạch Ngọc Đường chắc chắn như vậy, dù sao đi nữa Triển Chiêu sớm muộn gì cũng là người của hắn, hắn phải cẩn thận coi chừng cậu ấy, càng chạy không được, hai người lại cùng làm việc trong một thành phố, thường ngày liên lạc tình cảm cũng rất tiện lợi, chánh thích hợp cho việc tích lũy tình cảm.

Bất luận Triển Chiêu đối đãi thật tốt với hắn vì lý do gì, Bạch Ngọc Đường cảm thấy, bản thân hắn cũng không cách nào buông tay.

Triển Chiêu cũng không hề biết Bạch Ngọc Đường đã suy tính sâu xa đến như vậy, cậu đứng là tạm thời không có tinh lực dư thừa dành lại cho Bạch Ngọc Đường. Chuyện tình cảm trước đặt sang một bên, thuận theo tự nhiên, cứ để cuộc sống trôi qua là được rồi, sau này lo lắng cũng không muộn. Cậu bên này mới vừa tự thuyết phục bản thân mình như vậy, lại nhận được sách của Cố Tử Hàm đưa đến, là [Thì quang đảo ảnh] của Chu Chí Văn tiên sinh, là tình cảm trong tim của Đinh Nguyệt Hoa năm ấy.

Cậu giật mình.

Một đêm nọ, sau khi rời khỏi trường trở về nhà, dọn dẹp đồ đạc xong, Triển Chiêu ngồi xuống, chậm chậm lật mở quyển sách này. Trên trang tên sách có chữ ký của Nguyệt Hoa và ngày mua sách, cô luôn luôn

thích những thói quen đọc sách xưa cũ như vậy, mua sách nhất định phải viết rõ ngày tháng và nơi chốn. Lạc khoản là 5 năm trước, thời điểm cấp ba. Triển Chiêu từ tốn lật trang sách, ở bên trong thấy một câu bình luận của tác giả Chu Chí Văn tiên sinh: Nhiệt mà không quá nhiệt, bởi thế nên ôn hòa, hữu tình một kiếp. Bên dưới là mấy nét bút lông tinh tế của Nguyệt Hoa, khi cô đọc sách đến câu bản thân thích thường hay làm như vậy, có lúc còn có thể viết vài câu bình luận hoặc suy nghĩ bên cạnh.

Những nét đó chỉ viết thành hai chữ: Triển Chiêu, chữ viết tanh tú mà đoan lệ, ngay ngắn nắn nót, nhìn không ra được nổi lòng ngay lúc đó. Triển Chiêu khép sách lại, quay đầu lại nhìn về phía Cố Tử Hàm, thần tình của đối phương cay đắng mà bất đắc dĩ, cực kỳ giống dáng vẻ Tô Hồng năm xưa đối diện với mình, Triển Chiêu không khỏi có chút áy náy.

Cậu không phải là không biết, đêm Giáng Sinh năm đấy, sau khi nghe được cậu và Nguyệt Hoa không phải là người yêu rồi, Tử Hàm vẫn luôn đeo đuổi Nguyệt Hoa. Thế nhưng Nguyệt Hoa một mực biể uthij bản thân cô chỉ xem cậu ta là bằng hữu, không có cảm tình nào khác. Cố Tử Hàm rất si mê, Triển Chiêu tuy rằng muốn giúp cậu ta, nhưng cũng biết Nguyệt Hoa cũng không thể hoàn toàn từ bỏ cậu, như vậy cậu cũng không tiện nhúng tay vào, chỉ có thể đứng bên dõi theo, hi vọng hai người kia có thể có kết quả tốt. Nghĩ tới đây, Triển Chiêu không khỏi có chút buồn bã, Nguyệt Hoa vẫn không hề đến gặp cậu, thậm chí ngay cả quyển sách này, cũng phải cần Cố Tử Hàm chuyển thay.

Có lẽ như vậy, mới là cách thức ít khiến cô đau lòng nhất đi.

“Tử Hàm, cậu và Nguyệt Hoa gần đây thế nào?” Triển Chiêu cất sách vào trong hộp đựng cẩn thận, lúc này mới đối mặt với Cố Tử Hàm hỏi.

“Vẫn cứ như vậy thôi.” Cố Tử Hàm nhàn nhạt cười khổ mà nói, “Lão đại cậu cũng biết, cô ấy là người rất chấp nhất, vẫn không thể từ bỏ được, hi vọng sau này tốt nghiệp sẽ có sự thay đổi đi.”

Triển Chiêu trầm mặc một hồi mới nói: “Tử Hàm, tôi thật lòng nghĩ cậu và Nguyệt Hoa rất hợp, nếu như hai người có thể đến với nhau, đó chính là chuyện không thể tốt hơn.”

“Lão đại,” Cố Tử Hàm kéo ghế, ngồi đến đối diện Triển Chiêu, khe khẽ thở dài: “Lão đại, cậu đừng mãi nghĩ rằng cảm thấy có lỗi với bọn tôi như thế, chuyện đó và cậu không có quan hệ gì đâu. Tôi quả thật rất thích cô ấy, bất quá chuyện tình cảm cũng không thể cưỡng cầu gì. Sau này vẫn là thuận theo tự nhiên thì hơn, nếu như không có duyên phận, vẫn cũng không có gì để oán trách.”

Triển Chiêu biết Cố Tử Hàm nói có lý, cũng không tiếp tục dây dưa việc này, chỉ là hỏi cậu ta: “Được rồi, công việc của Nguyệt Hoa tìm được chưa?”

“Tìm được rồi.” Cố Tử Hàm cười nhẹ, “Nguyệt Hoa nói cổ siêu cấp lười, cũng không muốn đi ra ngoài, cố cứ ở lại đây thôi. Cô ấy định làm một biên tập nho nhỏ trong một tờ tạp chí dành cho nữ giới, bình thường còn viết thêm cho chuyện mục viết này kia.”

Triển Chiêu không khỏi cười cười. Mấy năm học đại học này, Đinh Nguyệt Hoa tài tình phô bày được tài năng, cô viết rất nhiều thứ, đăng dần trên mạng, trong phạm vi nhóm đó cô cũng rất nổi tiếng. Công việc

này, ngược lại cũng rất thích hợp với cô, hẳn là cô rất thích.

“Nguyệt Hoa còn nói là, cô ấy vốn là một người buồn tuồng, đã có may mắn được sinh ra trong một gia đình coi như giàu có, người nhà lại chiều cô, vừa hay để cô ấy làm việc bản thân muốn làm.” Lúc Cố Tử Hàm nói những lời này, thần sắc trên mặt đều dịu dàng đi rất nhiều, trong mắt ánh lên ý cười, “Nguyệt Hoa không thích giao tiếp với người khác, lại sẵn lòng viết văn, đọc sách và tương tự. Cô ấy thật rất thích công việc này, tuy rằng không có cuộc sống đại phú đại quý gì, nhưng an ổn qua ngày vẫn rất thoải mái, cô ấy đã cực kỳ hài lòng rồi.”

Triển Chiêu trong lòng âm thầm thở dài, dáng vẻ của Cố Tử Hàm như vậy rõ ràng là tình cảm dành cho Nguyệt Hoa thâm hậu đến nhường nào, không phải cứ một câu thuận theo tự nhiên mà có thể buông tha được. Tuy rằng trong lòng cậu nghĩ như vậy, nhưng không thể hiện lên nét mặt, chỉ là cười cười bảo: “Quả thật cô ấy sẽ nói y chang a.”

“Ừ, không có gì không tốt.” Nét mặt của Cố Tử Hàm tuần tú mà ôn hòa.

Sau khi tốt nghiệp, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cùng nhau làm một chuyến trở về quê nhà Tiểu Thành, Bạch Ngọc Đường đi đến tạm biệt anh hai và chị dâu cùng đưa cháu nhỏ năm nay đã 4 tuổi của mình, Triển Chiêu cũng cần phải thông báo cho ba mẹ một chút về dự tính công việc của mình, sau đó hai người cùng đi Thẩm Quyến, bắt đầu công tác. Công việc năm đầu tiên sau khi tốt nghiệp đại học, bất kể là đối với Triển Chiêu hay Bạch Ngọc Đường mà nói, đều là một năm cực kỳ khó quên.

Công ty của Triển Chiêu cũng không cung cấp ký túc xá cho nhân viên, phải tự mình giải quyết vấn đề chỗ ở. Nguyên bản Triển Chiêu muốn tìm một phòng cho thuê để ở, nhưng bị Bạch Ngọc Đường cực lực kiên quyết ngăn trở. Trước khi rời nhà đến Thẩm Quyến, Bạch Ngọc Đường theo thường lệ đến Triển gia ăn tiệc, lúc nói chuyện này, tất cả thành viên của nhà họ Triển đều có mặt. Mấy năm nay, Triển gia đã không còn xem Bạch Ngọc Đường là người ngoài nữa, nhất là mẹ Triển, đối đãi với hắn như đứa con trai thứ hai của bà, cho nên đã thương lượng cùng nhau.

Bạch Ngọc Đường hi vọng Triển Chiêu sẽ chuyển sang ở chung với hắn, đồng thời hết sức trấn định bôi ra đầy đủ lý do: “Cậu vừa mới bắt đầu đi làm, tiền lương cũng không cao. Thẩm Quyến mình hiểu rõ hơn cậu, tiền thuê nhà, tiền nước tiền điện cộng lại cũng là một khoản chi không nhỏ, bên đó chi phí tiêu dùng mặt bằng chung cao hơn nơi này, một mình cậu một tháng kiếm cũng không được nhiều a, lãng phí như vậy làm gì. Căn nhà kia của mình là hai phòng ngủ một phòng khách, hai đứa mình ở vừa đủ. Để không nó cũng coi như lãng phí, vừa lúc cậu chuyển sang làm bạn cùng nhà với mình đi.”

Trật tự rõ ràng, không chê vào đâu được.

Triển Chiêu có chút do dự, nếu như nói ở cùng một nhà, cậu không chắc chắn mình có thể giấu diếm được cảm tình dành cho Bạch Ngọc Đường nữa, dưới tình huống trước mắt, cậu cũng không có tâm trạng xử lý chuyện tình cảm.

Nhưng thật ra mẹ Triển nghe Bạch Ngọc Đường đề nghị như vậy, nhin không được khuyên Triển Chiêu: “Tiểu Chiêu à, mẹ nghĩ Ngọc Đường nói có lý đó con. Hai đứa các con quan hệ tốt như vậy, ở cùng một nhà cũng có thể chiều ứng lẫn nhau tốt hơn mà. Một mình con ở bên ngoài, mẹ cũng không yên tâm cho

lắm. Ngược lại không phải vấn đề về tiền thuê nhà, nhưng con và Ngọc Đường ở cùng nhau, có bạn có bè cũng khá hơn nha. Nếu còn bần khoản, mỗi tháng con đưa tiền nhà cho bạn cũng được a.”

“Dì ơi, dì nói không đúng rồi.” Bạch Ngọc Đường nhanh nhẹn nhìn mẹ Triển cười cười, “Con với Triển Chiêu là ai với ai nha, bàn chuyện tiền bạc làm sứt mẻ tình cảm hết, dì nói có phải hơn?”

Triển Hân đã bắt đầu đợt học thêm trong cấp ba ôn tĩnh cười nói: “Anh hai, em thấy anh ở chung với anh Ngọc Đường đi ạ, như vậy hay hơn ý. Ở một mình không tốt đâu.”

“Cậu quyết định đi nào?” Bạch Ngọc Đường nhìn về phía Triển Chiêu, trong ánh mắt là sự chờ đợi mơ hồ.

Triển Chiêu nhất thời không đành lòng, vì vậy gật đầu nói: “Vậy được rồi.”

Lúc chàng vạng tiền Bạch Ngọc Đường ra cửa, Triển Chiêu không nhịn được hỏi hắn: “Ngọc Đường, mình dọn sang ở chung với cậu, cậu và Tô Hồng liệu có thể nào, ừm,...” “Triển Chiêu suy nghĩ một chút, tìm một từ ngữ tương đối hàm súc kết thúc câu: “Có thể nào cảm thấy bất tiện không a?”

Bạch Ngọc Đường dừng bước, chăm chú nhìn vào đôi mắt của Triển Chiêu: “Triển Chiêu, mình và Tô Hồng đã chia tay rồi.”

“Cái gì?” Triển Chiêu giật mình, liền vội vàng hỏi: “Chuyện xảy ra khi nào vậy? Sao cậu không đề cập tới chuyện đó với mình?”

Cậu chăm chú nhíu mày, nhìn về phía Bạch Ngọc Đường: “Tại sao lại phải chia tay? Chẳng lẽ là Tô Hồng, cô ấy lại hối hận rồi?”

Bạch Ngọc Đường quan sát thật tỉ mỉ, phát hiện trong mắt Triển Chiêu, ngoại trừ nghi hoặc nóng nảy và lo lắng cho hắn, tựa hồ cũng không tồn tại tâm tình nào khác, hắn không khỏi cảm thấy một sự thất vọng nho nhỏ. Thấy cậu có phần hiểu lầm và sốt ruột, hắn mới nhanh chóng mở miệng giải thích: “Cũng không phải cổ hủ hận, mà sau khi hai đứa mình thận trọng suy nghĩ xong, cảm thấy chúng mình không thích hợp ở bên nhau nữa, cho nên mới chia tay.” Hắn dừng một chút, nói bổ sung: “Sau học kỳ hai năm ba đã chia tay rồi.”

“Sao cậu không nói cho mình biết chứ.” Triển Chiêu hơi trách cứ nhìn hắn, trong ánh mắt lại có chút bận tâm. Hồi đó, những lần Bạch Ngọc Đường vì Tô Hồng thương tâm, cậu đều nhớ rõ, rất sợ hắn lại phải chịu tổn thương. Thế nhưng nhìn kỹ một chút, Triển Chiêu lại cảm thấy có điểm nghi hoặc, không khỏi hỏi hắn: “Ngọc Đường, trong lòng cậu, không khó chịu sao?”

Bạch Ngọc Đường mỉm cười lắc đầu, ánh mắt không tự chủ trở nên dịu dàng: “Triển Chiêu cậu biết không? Chia tay với Tô Hồng, mình chẳng qua là cảm thấy có chút tiếc nuối, nhưng cũng không quá khó khăn. Chính là mình ngày trước không từ bỏ được, chỉ là do mình đối với mối tình đầu quá chấp nhất. Vẫn còn kéo dài cũng chỉ là khiến đôi bên càng cảm thấy mệt mỏi hơn mà thôi, không bằng xa nhau sớm một chút, đối với cả hai đều tốt.” Hắn bỗng nhiên đưa tay gõ đầu cậu một cái thật khế, ý cười trong mắt nhuộm đầy

tinh quang, thực sự đẹp đến vô ngần: “Triển Chiêu, mình cho cậu biết, mình nhất định có thể cùng đối tượng tuyệt phối với mình tư thủ đến già. Cậu tin mình không?”

“Đương nhiên tin.” Triển Chiêu thấy hắn thoải mái như vậy, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, vô cùng ôn hòa cười nói: “Lời cậu nói, mình có thể không tin sao.”

Sâu dưới đáy lòng, Bạch Ngọc Đường âm thầm thở dài một tiếng: Triển Chiêu, mình coi như cậu đã hứa rồi, tương lai cậu tuyệt đối không được làm trái với lời cậu đã hứa a...

Cuộc sống ở Thâm Quyển, bận rộn, phong phú, nhưng tràn ngập đơn giản đẹp đẽ cùng điem nhiên, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đã bắt đầu thời gian “chung sống”. Bọn họ thời còn học sinh, bình thường vốn thường xuyên ở cùng nhau, đối với sinh hoạt tập quán này họ đều hiểu rõ vô cùng, ở cùng một chỗ, cả hai đều có thể chung đụng vô cùng ăn ý. Thời gian thích ứng ban đầu qua đi, cuộc sống và công tác của hai người đều dần dần đi vào quỹ đạo. Một ngày lại một ngày trôi qua, thật sự không có sự kiện nào xảy đến, so với trong tưởng tượng còn an bình hơn.

Triển Chiêu có lúc nghĩ lại, có lẽ là do con người dần dần trưởng thành, lĩnh hội được nhiều thứ, cho nên rất nhiều chuyện ngược lại đã nhìn thấu triệt hơn một ít. Từ sau khi ông ngoại qua đời, cậu rất ít khi cần thận quan tâm đến chuyện tình cảm của bản thân, mà trong lúc công tác, đứng ở phòng Thông tin xã hội, thấy nhân gian vui buồn thực sự nhiều lắm, con người cũng dần dần trở nên càng bình thản, dễ thỏa mãn hơn. Rất nhiều lần, trong đêm khuya thanh vắng, Triển Chiêu nhớ tới Bạch Ngọc Đường ngủ bên phòng cách vách cậu, trong đầu lại bỗng dưng sinh ra một dòng ý niệm quý trọng thực tại hết sức mãnh liệt.

Mặc kệ kết cục của hai người sau này như thế nào, ít nhất phải quý trọng mỗi một khắc có thể ở cùng với nhau như bây giờ, như vậy, kiếp này sau rốt, dù không viên mãn cũng sẽ không quá mức tiếc nuối. Cho dù cuộc đời này thật sự tình thâm duyên cạn, chỉ cần Bạch Ngọc Đường còn ở cạnh bên, Triển Chiêu đã cảm thấy phi thường may mắn.

Công việc của Triển Chiêu, về mặt thời gian so với thời gian làm việc của Bạch Ngọc Đường ở công ty rất linh hoạt. Sáng sớm cậu chỉ cần chấm công trước tám giờ rưỡi là được, thời gian còn lại căn bản là bản thân tự do sắp xếp. Bình thường trong tay có nhiệm vụ, sau khi cậu đến phòng làm việc chuẩn bị xong sẽ ra ngoài điều tra và phỏng vấn, sau khi chuẩn bị tốt sẽ trực tiếp về nhà viết báo cáo, dùng máy vi tính phát cho chủ nhiệm chuyên mục. Nếu như không có phiên trực đêm, buổi tối quả thực rất rảnh rỗi. Sau khi tốt nghiệp, công việc phiên dịch kiêm nhiệm của Triển Chiêu cũng không dừng lại, trong tay cậu còn có một vài mạng lưới giao thiệp, công việc này làm cũng không phiền phức.

Từ khi bắt đầu năm thứ tư đại học, Triển Chiêu đã đến ngân hàng làm một số tiết kiệm, mật mã là sinh nhật của Triển Hân. Hằng tháng, cậu luôn cố định đến phòng giao dịch gửi 300 đồng, như vậy lâu dần cũng sẽ tích tiểu thành đại. Từ sớm Triển Chiêu đã có ý định này, chỉ là đến tận năm tư đại học mới chính thức đem suy nghĩ thành hành động, đợi đến khi Triển Hân vào đại học, Triển Chiêu sẽ đưa tấm thẻ này cho em gái, là quà tặng anh trai chúc mừng em vào đại học. Ngày sau nếu Triển Hân ở đại học thiếu tiền, cậu gửi tiền và những thứ khác cho em cũng tiện hơn nhiều.

Chuyện này ngoại trừ chính Triển Chiêu, cũng chỉ có Bạch Ngọc Đường biết, ngay cả ba mẹ mình cậu cũng chưa hề kể với họ. Bạch Ngọc Đường sau khi biết chuyện, ánh mắt nhìn cậu có chút thâm thúy, tựa như hiện ra một điểm thương yêu, kính phục cùng suy tư, Triển Chiêu không hiểu cho lắm, nhận không được

trực tiếp hỏi hần: “Ánh mắt đó của cậu là gì đấy hở? Kỳ cục!”

Bạch Ngọc Đường lắc đầu, ôn hòa cười cười: “Kỳ gì mà kỳ, mình chỉ là bội phục cậu mà thôi, không ngờ đã nghĩ xa như vậy. Tâm tư của cậu dành cho Hân Hân thật đúng là tỉ mỉ đến dọa người.” Hần đột nhiên cố tình lộ ra một chút tiểu ý bất hảo: “Mình còn không phải là vừa thêm muốn vừa đồ ganh đây sao?”

“Thêm muốn ganh tị bản thân cậu không bằng mình phải hông?” Triển Chiêu không khỏi mỉm cười, trêu chọc hần, “Yên tâm đi, dù cậu không bằng mình, nhưng cũng không tệ đâu!”

Bạch Ngọc Đường cười thầm, nếu như mình nói mình ganh tị với Hân Hân vì cậu đối với con bé tốt hơn mình, cậu đại khái sẽ cho rằng mình thần kinh.

Cười rộ lên một trận, Triển Chiêu mới thu lại thần sắc đùa giỡn, thay đổi sang bộ dạng nghiêm túc rồi từ tốn nói: “Mình đang hi vọng, chờ sau khi em mình lên đại học rồi, con bé có thể chân chính trước mặt cả thế giới, hưởng thụ thật tốt những năm tháng thanh xuân cuối cùng. Có thể làm được chuyện nó muốn làm, không cần vì những chuyện cấp bách khẩn yếu mà phí công, trải qua một cuộc sống tự do tự tại, đơn giản, vui sướng.” Cậu bỗng nhiên cười cười: “Nói một hồi không cần thận lại văn vẻ rồi, kỳ thực cậu cũng biết, mình là một đứa cuồng em gái như vậy, thân là người làm anh, đương nhiên muốn nuông chiều con bé một chút. Ôi trời, nói với người không có em gái như cậu, hần là rất khó hiểu phải không?”

Ánh mắt của Bạch Ngọc Đường tràn đầy ảm áp mà mềm mại, tuy rằng hần không có em gái, nhưng cũng biết không phải cứ người anh trai nào cũng đều có thể vì em gái mình mà làm được đến trình độ này. Đối đãi với người nhà tận tụy một cách chân thành đến như thế, vị tất là một kiểu thiện lương khác a. Triển Chiêu thật sự là một người tốt rất tốt, chẳng trách Nguyệt Hoa chấp nhất với cậu ấy như thế, ngay cả Cố Tử Hàm cũng không thể suy sụp cô.

Bạch Ngọc Đường bỗng nhiên có một cảm giác rất kiêu ngạo, con người tốt rất tốt này, là người hần yêu đấy (ts đồ tự kỷ nhà ông, em chưa yêu lại ông đâu nhé =)))

“Hân Hân có ông anh trai như cậu thật đúng là có phúc, thật khiến cho người người ước ao a.” Bạch Ngọc Đường cuối cùng cũng chỉ ý vị thâm trường nhìn cậu một cái như vậy thôi.

Vào một ngày không lâu sau đó, hai người cùng ra ngoài có việc, Bạch Ngọc Đường bỗng nhiên nói với Triển Chiêu cần mượn chứng minh thư của cậu một lát, bảo là muốn làm cái thẻ gì đó, nhưng chứng minh thư của hần lại quên mang theo. Triển Chiêu không chút do dự cầm chứng minh thư của mình đưa cho hần, cũng không hỏi gì cả. Bạch Ngọc Đường tự tiểu phi tiểu nhìn cậu: “Mình nói này Triển Chiêu, đây là thẻ căn cước đó nha, không phải thứ linh tinh gì đâu nha, cậu đưa thoải mái như vậy không sợ mình lừa cậu, đem đi làm chuyện bậy bạ gì sao?”

Vậy mà Triển Chiêu chỉ đáp lại hần bằng một biểu tình cực kỳ đậm nhiên ôn hòa: “Cậu không có đâu.”

“Sao cậu chắc ăn như vậy hở?” Bạch Ngọc Đường thấy cậu đáp như thế đương nhiên vậy, trong lòng không khỏi vui vẻ một trận.

Trong đôi mắt của Triển Chiêu vẫn là ôn hòa cùng dung tút chưa từng thay đổi, là tin cậy không chút nào che giấu: “Tuy rằng thế giới này quá nhiều thứ hoang đường, nhưng nếu ngay cả cậu cũng gạt mình nữa, vậy chỉ có thể nói thế giới này thác loạn mất rồi.”

Bạch Ngọc Đường ngẩn ngơ, lập tức cúi đầu cười đến dịu dàng. Hắn không muốn lập tức nói cho cậu ấy biết, hắn mượn chứng minh thư của cậu vì muốn lập một tài khoản ngân hàng, tương tự như Triển Chiêu vì Hân Hân mà tính toán lâu dài, hắn cũng muốn vì cậu mà chuẩn bị. Giản đơn vui vẻ của Triển Hân có Triển Chiêu nâng đỡ, vậy thì, bình an hỉ nhạc của Triển Chiêu, liền cho Bạch Ngọc Đường trông nom đi.

Một ngày nào đó, hắn sẽ có được toàn bộ tình yêu của con người này.

Tháng mười ở Thẩm Quyến so với ở quê nhà khó khăn hơn nhiều, kết thúc cuộc phỏng vấn vào buổi sáng, đến tận mười hai giờ rưỡi Triển Chiêu mới về được nhà. Móc chìa khóa ra mở cửa, thay giày, theo thói quen nhìn chung quanh. Trong nhà rất yên tĩnh, lúc này Ngọc Đường còn đang làm việc ở công ty, buổi trưa hắn vẫn không về nhà dùng cơm, cho nên nhà không có ai. Triển Chiêu thả túi, đi vào nhà vệ sinh rửa mặt sạch sẽ, hạ bớt nhiệt độ, lại lấy một chai nước khoáng từ trong tủ lạnh, lúc này mới trở về phòng của mình.

Cắm điện vào máy vi tính và quạt bàn, Triển Chiêu ôm máy tính xách tay của mình ngồi xếp bằng trên giường, khởi động máy. Cậu từ trong túi lấy ra tài liệu mình đã phỏng vấn, vừa xem vừa suy nghĩ một lát sẽ phải viết bài như thế nào, vừa đợi máy tính khởi động. Ngày hôm nay, chủ nhiệm nói muốn cậu trong ngày phải viết bài phỏng vấn trong tay thành một bản thảo lớn, ông ấy muốn lấy bài này làm đầu tít cho mục báo chí xã hội ngày mai. Cơ hội như thế cũng không nhiều, phải nắm lấy thật chặt mới được.

Kết quả, đợi đến lúc cậu chuẩn bị xong đã là hai giờ, Triển Chiêu ngồi trên giường duỗi người mới để ý thì ra đã trễ đến vậy. Tới lúc này cũng chưa ăn cơm trưa, bao tử trống rỗng, hết sức đói, cậu tùy tiện bật một bài hát, trèo khỏi giường xuống bếp xem thử. Trong tủ lạnh còn một trái cà chua, còn lại, ngoại trừ trứng gà cũng không có món gì ăn được. Triển Chiêu sờ sờ bụng, từ chạn bếp lấy ra một gói mì, chuẩn bị nấu cho mình một tô mì cà chua trứng gà.

Còn chưa mở nước, cậu lại thông thả bước về phòng, nhìn qua điện thoại di động một cái, lúc này mới thấy có một tin nhắn được Bạch Ngọc Đường gửi đến. Ban sáng lúc làm phỏng vấn, cậu đã tắt chuông điện thoại nên không nghe thấy. Triển Chiêu nhanh chóng mở ra xem, mới thở phào nhẹ nhõm, may mà không có chuyện gì xấu cả. Trong tin nhắn chỉ có hai câu, thời gian gửi là mười hai giờ rưỡi: Về nhà chưa? Buổi trưa nhớ ăn cơm, đừng có viết bài mà lơ đi đó.

Triển Chiêu từ sau khi đi làm đã dần hình thành thói quen như vậy, buổi trưa về nhà nhất định phải viết xong bản thảo mới nhớ tới ăn, khiến cho Bạch Ngọc Đường ngẫm tức cũng không được, mắng cũng không xong, dù thế nào cuối cùng người đau lòng cũng luôn là hắn. Không thể làm gì khác hơn là thường xuyên nhắc nhở cậu, miễn cho cậu vô duyên vô cớ cứ đi dần vật mình.

Thấy hắn lải nhải như thế, Triển Chiêu không khỏi cười cười, phía sau sự thờ ơ của người này, luôn luôn tìm được một sự ngạc nhiên, một khi đã quen thuộc, sẽ thấy hắn thực sự là một người rất ôn tồn. Nhìn thời gian, hắn là lúc này hắn vẫn đang làm việc đi, Triển Chiêu cất đi, chưa nhắn trả lời ngay. Hẹn xong cuộc phỏng vấn cho buổi chiều, quyết định sẽ bắt đầu vào lúc bốn giờ, bây giờ ăn cơm, còn có thể nhân cơ hội nghỉ ngơi một lát.

Đầu bên này, Bạch Ngọc Đường thấy Triển Chiêu không trả lời tin nhắn của mình thì biết ngay cậu ấy nhất định không nghe lời, bắt đầu dĩ thử dài. Đợt này công ty cũng không phải quá bận bịu công việc, chưa làm thêm giờ buổi nào, chịu đựng đến lúc tan ca, Bạch Ngọc Đường cũng không cùng các đồng nghiệp khác ra ngoài ăn chơi, trực tiếp trở về nhà. Sau khi về đến nhà mới phát hiện Triển Chiêu cũng không có ở nhà, bèn gửi tin nhắn hỏi thăm, một lát sau đã thấy Triển Chiêu gọi điện tới.

“Ngọc Đường.”

Bạch Ngọc Đường trong lòng ngầm suy đoán, giọng nói của đối phương rất thoải mái, mơ hồ mang theo ý cười, bối cảnh còn có chút ồn ào, hình như là ở trên đường, cậu ấy không phải đang bận chứ, “Cậu đang ở đâu vậy? Còn chưa tan việc nữa sao?”

“Vừa phỏng vấn xong, mình về tới ngay.” Triển Chiêu vừa nghe điện thoại vừa đón xe buýt, vừa nói: “Mình đang trên đường về, trong tủ lạnh không có gì ăn cả, đợi lát nữa mình đi mua thức ăn, tối nay cậu có muốn ăn gì không?”

Bạch Ngọc Đường cười nhè nhẹ: “Cậu cứ coi thứ nào tiện thì mua đi, mình không kén ăn, về sớm một chút đó.”

“Được, cậu chờ mình về nhà làm cơm nha. Cứ vậy đi, cúp máy đây.”

Sau khi hai người chuyển về sống chung, việc nhà hầu hết đều là Triển Chiêu làm, Bạch Ngọc Đường có lúc cũng sẽ giúp đỡ làm vài chuyện vặt vãnh. Năm đó lúc còn đi học, Bạch Ngọc Đường đến nhà Triển Chiêu ăn chục cơm, mẹ Triển đi làm bận rộn, cơm nước đều do Triển Chiêu tự làm, mấy năm trôi qua, tay nghề luyện cũng không tệ lắm. Sau này “sống chung”, Triển Chiêu cũng từng dạy Bạch Ngọc Đường làm cơm, bắt quá phần lớn thời gian, nếu không thực sự quá mệt mỏi không muốn động tay động chân thì cậu đều tự làm.

Lúc Triển Chiêu xách theo rau và một ít đồ ăn vặt về đến nhà, đã là sáu giờ chiều. “Đói bụng chưa?” Cậu trực tiếp đi vào bếp, cắt nguyên liệu nấu ăn đang xách trên tay đi trước, sau đó lập tức bắt đầu làm cơm tối. Bạch Ngọc Đường cũng ở một bên làm trợ thủ, rửa rau giúp cậu, chuyển nồi cho cậu,... Hai người vừa chuẩn bị bữa tối vừa tâm sự những chuyện lý thú trong công việc, bầu không khí vô cùng ấm áp, Bạch Ngọc Đường luôn yêu thích việc cùng làm cơm với Triển Chiêu, rất có cảm giác gia đình.

Như thể cảm thấy có thể mãi mãi sống như vậy, cảm thấy như thiên trường địa cửu.

Sau khi ăn xong bữa tối, hai người cùng nhau vùi trên giường Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường xem phim, Triển Chiêu xem lướt qua tin tức, thuận tiện cũng xem phim theo hân. Khi đồng hồ điểm chín giờ rưỡi, Triển Chiêu đưa tay đẩy Bạch Ngọc Đường một cái, ánh mắt lại không động: “Đã chín rưỡi rồi, Ngọc Đường, nhanh đi tắm đi.”

“Cậu không tắm sao?” Bạch Ngọc Đường quay đầu lại hỏi cậu.

Triển Chiêu tắt bớt một trang mạng, xoa xoa con mắt: “Cậu tắm trước đi, mình muốn sửa sang bài phỏng vấn hồi chiều một chút.”

“Cũng được.” Bạch Ngọc Đường xuống giường nhưng không tắt máy vi ính, về phòng của mình lấy quần áo rồi đi thẳng vào phòng tắm. Sau khi hần tắm xong đi ra, thấy Triển Chiêu đã gấp gọn gàng quần áo để thay đặt trên ghế bên cạnh giường, vì vậy vừa lau tóc vừa nói: “Đi tắm đi, mình xong rồi.”

“Ngọc Đường.” Triển Chiêu bỗng nhiên nhìn hần cười cười, mở miệng hỏi hần: “Thứ bảy này sinh nhật cậu rồi, cậu có nghĩ muốn mừng sinh nhật thế nào chưa?”

Bạch Ngọc Đường sững sốt, bỗng nhiên cười vỗ vỗ đầu của mình: “Cậu mà không nói mình thiệt tình cũng quên mất luôn!”

“Cái cậu này, sinh nhật của mình mà cũng quên nữa, thật đúng là.” Triển Chiêu có hơi bất đắc dĩ ngẩng đầu nhìn hần, “Cậu còn chưa già mà trí nhớ đã kém vậy rồi à.”

Áo sơ mi trắng của Triển Chiêu cởi lỏng hai nút trên cùng, lộ ra đường xương quai xanh tinh xảo duyên dáng, dưới ánh đèn sáng ánh lên màu ôn nhuận, cực kỳ động lòng người. Bởi vì cậu đang ngồi trên giường còn Bạch Ngọc Đường vẫn đứng, nên lúc cậu nói chuyện với Bạch Ngọc Đường sẽ phải ngẩng lên, ánh mắt ôn hòa, thần tình dung túng, lưu quang nhẹ lay động trong đáy mắt, mơ hồ toát ra một vẻ lơ đãng đầy phong tình và mê hoặc, đẹp đẽ vô cùng.

Bạch Ngọc Đường chăm chú nhìn Triển Chiêu, nhất thời có chút thất thần.

Trong thời khắc đó, tình và dục không còn giới hạn phân minh, năm xưa thời gian Bạch Ngọc Đường quen với Tô Hồng, giữa hai người không phải là không có tình dục. Hần đã sớm không phải là niên thiếu không biết sự đời nữa, đối mặt với tình yêu sâu sắc dành cho Triển Chiêu, đương nhiên sẽ không thể hoàn toàn không động tâm, không động dục niệm. Nhưng Bạch Ngọc Đường đã tỉ mỉ cân nhắc đến thời gian lâu dài hai người sống với nhau, dưới tình huống trước mắt, tựa hồ ngay cả tình cảm cũng chưa thể nói rõ ràng được, tự nhiên chuyện kia cũng không phải lúc.

Thế như yêu mà sinh dục, chuyện này cũng không phải lý trí có thể đơn giản khống chế. Bọn họ sống cùng một nhà, mỗi ngày sớm chiều đều bên nhau, hằng đêm cùng nhau làm bạn, chết cái nữa bây giờ còn đang là mùa hè, quần áo bình thường mặc cực mỏng, không cẩn thận một cái trong đầu liền bật ra suy nghĩ không đúng đắn là chuyện hết sức bình thường. Bạch Ngọc Đường hiện tại cảm thấy mình quả thực là tự làm tự chịu, từ đầu nên nghĩ đến chuyện rủ cậu ấy về ở chung, nhất định sẽ phát sinh những tình huống giằng vò như này.

Thật là có chút nghiệp chương a...

“Ngọc Đường, cậu sao vậy?” Triển Chiêu có hơi không hiểu nhìn Bạch Ngọc Đường, thần tình hơi hoang mang, người này còn đang liến thoắng nói chuyện, sao đột nhiên lại thất thần.

“A?” Bạch Ngọc Đường đang ngụp lặn trong vô số huyền tưởng hường phấn dần dần trấn định lại, lập tức cười khan chối: “Không có gì, mình đang nghĩ đón sinh nhật làm sao, không để ý nên đầu óc bay đi mất thôi, không sao cả.”

Triển Chiêu không nghi ngờ hẳn, gật đầu nói: “Ừa, phải suy nghĩ thật kỹ, vừa lúc cuối tuần cũng không phải đi làm, thời gian còn rất dư dả nè. Muốn đi đâu cũng được a.”

“Mình không muốn đi đâu hết!” Bạch Ngọc Đường lờ lời, liền vội giải thích với Triển Chiêu: “Ý của mình là bên ngoài thời tiết oi bức như vậy, đi đâu cũng không hăng hái, không bằng chúng ta ở nhà ăn mừng là được rồi, có điều cậu phải ở với mình mới được.” Hắn thoáng nhất mạnh một chút, “Chỉ có hai đứa mình thôi, không có người khác.”

“Nói vậy cũng phải ha.” Triển Chiêu cẩn thận suy nghĩ một chút, lại cười đáp ứng hắn: “Cũng được, vậy chờ đến sinh nhật cậu đi, mình nấu cho cậu mấy món ngon, mừng sinh nhật cậu.” (trời ơi hiền thê ;”;;; em tui ngọt qtqđ nè)

“Nói vậy mình quyết như thế đi.” Bạch Ngọc Đường mỉm cười, nhìn vào khuôn mặt tuần tú ôn nhu của đối phương, chỉ cảm thấy tim đập có điểm không khống chế nổi, không khống chế nổi trong ánh mắt nóng rực. Hắn nghĩ, nhất định phải làm rõ sớm một chút mới được, đợi đến khi Triển Hân thi tốt nghiệp Trung học thì thổ lộ ngay, chứ thế này hắn khổ thân quá...

Triển Chiêu cúi đầu cười, cầm quần áo lên đi vào phòng tắm. Cậu cảm thấy có chút kỳ lạ, không biết có phải mình đa tâm quá không, nhưng cậu thấy ánh mắt Ngọc Đường nhìn mình không phải đơn giản. Cảm giác này, càng giống như đời trước hắn nhìn vào tâm tư của cậu, có phần ám muội, nhưng không nói ra, trong ánh mắt đầy ôn tồn mà lưu luyến.

Ước chừng là ảo giác đi.

Lúc ngâm mình vào bồn nước nóng, Triển Chiêu cứ phân vân nghĩ mãi.

17. Chương 17: Động Tình...

Kiếp này cậu không còn là Triển hộ vệ của tất cả mọi người nữa, cậu chỉ muốn làm tốt Triển Chiêu của người kia mà thôi.

Kể từ khi quen biết Triển Chiêu, mỗi lần sinh nhật Bạch Ngọc Đường đều cùng trải qua với Triển Chiêu. Cho dù là trong những năm còn quen Tô Hồng, tới ngày sinh nhật, hắn nhất định sẽ phải tiếp đãi Triển Chiêu thâu đêm suốt sáng. Lúc đó không cảm thấy có gì lạ, nhưng bây giờ suy nghĩ lại một chút, Bạch Ngọc Đường liền cảm thấy mình rất chậm lụt, hắn hẳn là đã động tâm với Triển Chiêu từ rất sớm rồi mới

phải, bằng không sẽ không để ý đến tất cả mọi thứ có liên quan đến Triển Chiêu như vậy. Tình cảm của cậu, qua lại với cậu, và mức độ coi trọng của cậu dành cho mình.

Sự tình bình thường đều như thế, nghĩ thông suốt được một điểm mấu chốt, toàn bộ chân tướng sẽ nhanh chóng hiện ra đầy đủ.

Triển Chiêu dành nguyên một ngày thứ bảy cống hiến cho Bạch Ngọc Đường, sáng sớm thức dậy chuẩn bị điểm tâm cho hắn, gọi hắn rời giường, sau khi ăn điểm tâm, hai người cùng ngồi bên lan can sân thượng, cùng đọc sách, tiêu pha thật tốt thời gian cuối tuần quý báu. Kỳ thực Bạch Ngọc Đường không hoàn toàn hiểu rõ vì sao Triển Chiêu lại phá lệ dung túng hắn những chuyện liên quan đến ngày sinh nhật, mặc kệ cậu đang có chuyện gì, nhất định cũng sẽ bồi hắn.

Nhưng Triển Chiêu biết rõ sự mềm lòng của mình từ đâu mà đến.

Thời gian kiếp trước, cậu lúc nào cũng bẽ bộn công vụ, phi thường bận rộn, ngày thường chẳng cách nào bồi hắn, lại nói tiếp sinh nhật của Ngọc Đường, Triển Chiêu hầu như chưa có mấy lần có thể ở bên hắn thật trọn vẹn. Tuy rằng bản thân Ngọc Đường không hề oán giận cậu gì cả, nhưng trong lòng Triển Chiêu lại vô cùng áy náy. Mỗi lần đến sinh nhật mình, hắn luôn tìm được mọi cách phí tâm, cho cậu kinh hỉ, mà cậu ngay cả điều cơ bản nhất là bầu bạn với hắn cũng không làm được, thật sự là không phải. Khi đó, đã không có cơ hội bù đắp, mà giờ đây, có thể cho Ngọc Đường tất cả, ôn nhu, chiều cố, quan tâm, bầu bạn, đợi chờ, cậu tuyệt đối sẽ không keo kiệt với hắn nữa. Toàn bộ những gì có thể cho hắn, cậu sẽ gói ghém đủ đầy nhất mà trao cho hắn tất cả, đây là lời thề của cậu với bản thân mình.

Kiếp này cậu không còn là Triển hộ vệ của tất cả mọi người nữa, cậu chỉ muốn làm tốt Triển Chiêu của người kia mà thôi.

Thời gian nhàn nhã hạnh phúc luôn luôn trôi qua tương đối nhanh. Triển Chiêu dành rất nhiều thời giờ cùng Bạch Ngọc Đường đi mua thức ăn, đến siêu thị mua sắm, đến tiệm bánh lấy chiếc bánh gato đã chọn từ trước, cùng hắn nói chuyện phiếm, trò chuyện về những điều lý thú mỗi người đã trải nghiệm. Về đến nhà, Triển Chiêu lại vào nhà bếp tất bật, Bạch Ngọc Đường ở một bên gặm táo nhìn cậu xuống bếp, bởi vì hôm nay là sinh nhật hắn, Triển Chiêu cấp phép đặc biệt cho hắn không cần động tay động chân làm gì cả.

Bạch Ngọc Đường có cảm giác, thật ra mình cực kỳ hưởng thụ sự cưng chiều dung túng này của Triển Chiêu dành cho hắn, lại thân mật bình an chan hòa khí tức của khói lửa thể tục này, thật sự là khiến hắn mê luyện gấp bội, khó lòng tự kiềm chế.

Gần đến lúc ăn cơm tối, Triển Chiêu cầm lên bánh sinh nhật một ngọn nến duy nhất, làm biểu tượng đại diện một chút, cũng không có ý định để Bạch Ngọc Đường thổi nến thực sự. Cho nên khi Bạch Ngọc Đường yêu cầu cậu tắt đèn, nói đến lúc mình muốn ước nguyện rồi, Triển Chiêu càng kinh ngạc hơn, cảm thấy mình có hơi không nhận được tiểu ý tràn đầy ánh mắt.

Người này không phải không khi nào thích thú mấy thú vui ấu trĩ của nữ sinh nhỏ nhút này sao, vì sao hôm nay lại trở nên lẳng mạn như thế.

Tuy rằng không giải thích được, nhưng Triển Chiêu vẫn không hề cự tuyệt yêu cầu của Bạch Ngọc Đường, chờ đến khi cậu trở về bên bàn ăn, xuyên qua ánh trăng thấy Bạch Ngọc Đường hơi cúi đầu, dáng vẻ như thể đang ước điều gì đó. Vì vậy cậu lẳng lặng đứng bên cạnh nhìn hẩn, nét mặt ôn nhu dịu dàng. E rằng, bóng tối chính là môi trường thích hợp để nuôi dưỡng cảm tình đi,... ít nhất... Triển Chiêu cảm thấy lúc này, bản thân cậu không cách nào chống lại tình cảm bắt đầu dậy sóng dưới đáy lòng.

Chờ hẩn kết thúc, Triển Chiêu mới nhẹ cười thành tiếng: “Cậu vừa ước điều gì đấy?”

Vốn tưởng rằng Ngọc Đường sẽ nói mấy câu đùa bốn kiểu “Điều ước không thể nói ra được” thôi, vậy mà Bạch Ngọc Đường lại vô cùng dịu dàng đáp lại cậu: “Tuy rằng làm như vậy có hơi ngây thơ, nhưng chỉ nghĩ đến không lâu nữa là có thể thực hiện được tâm nguyện của mình, mình lại cảm thấy ngốc một lần cũng là một loại tình thú.”

“Rốt cuộc là điều ước gì đấy?” Triển Chiêu bị hẩn thành công khơi dậy lòng hiếu kỳ, nhin không được mở miệng hỏi, “Sao cậu lại chắc chắn được vậy chứ?”

Bạch Ngọc Đường nhích lại gần hơn, có chút mê luyến ngưng mắt nhìn vào đôi con ngươi trong suốt của Triển Chiêu ánh lên dưới ánh trăng, chất giọng cũng tựa như dòng ánh sáng kia, chậm chậm chảy xuôi, “Bởi vì điều ước của mình cũng không phải cầu với thượng đế, mà là lời nguyện dành cho chính mình...” Hẩn bỗng nhiên nhẹ thật nhẹ thở dài một tiếng, trong âm cuối phảng phất đầy cảm dỗ: “Triển Chiêu, cậu thực sự muốn biết điều ước của mình sao?”

“Ừ, mình muốn.” Bởi vì hơi thấp hơn Bạch Ngọc Đường một chút, Triển Chiêu theo thói quen ngẩng mặt lên nhìn hẩn, nét mặt mang theo một cảm giác dịu ngoan nhu thuận, hết sức động lòng người, “Không phải cậu sẽ nói cho mình biết sao?”

Bạch Ngọc Đường bỗng nhiên nghiêng người sang thối tắt ngọn nến, sau đó chuyên chú nhìn về phía gương mặt của Triển Chiêu. Trong ánh trăng, người này hơi mím môi mà cười, thần sắc thản nhiên, chứa đựng sự ôn hòa dung túng hết sức quen thuộc của cậu. Bạch Ngọc Đường không khỏi có chút si mê, giật mình nghĩ lại, ngày hôm nay là sinh nhật của mình, người này luôn luôn đối với mình thiên vị cưng chiều rất mực, đòi thêm một ít quà, hẩn là không quá phận đi...

“Ngọc Đường, cậu làm sao thế?” Triển Chiêu thấy biểu tình của hẩn hình như có điểm kỳ lạ, nhìn không được sà gần vào hẩn, thân thiết hỏi, “Sao lại không nói chuyện? Có phải cậu không muốn nói ra điều ước không nào? Vậy cũng không sao đâu, hen?”

Bạch Ngọc Đường không lên tiếng nữa, chỉ là chậm chậm ngả người, vươn tay cực êm ái, ôm lấy vòng eo hơi gầy của Triển Chiêu, dán lên đôi môi cậu, lại cũng không tiến vào, chỉ như lưu luyến cảm thụ thể thôi, càng giống như một động tác thăm dò, chạm thử vào cậu. Triển Chiêu sợ run lên trong một thoáng, làm như không rõ tại sao hẩn lại có cử động đột nhiên như vậy, nhưng một giây tiếp theo, cậu lại im lặng mỉm cười, sau đó nhẹ nhàng khép mắt vào, miệng hơi hé mở, vươn tay ôm lấy cổ của người kia, thần tình càng trở nên dịu ngoan động lòng người, ngây ngô mà mê hoặc Bạch Ngọc Đường tiếp tục đưa nụ hôn môi này thâm nhập sâu xa hơn nữa.

Là nhất thời tình mị cũng được, là dằng dẳng khát vọng cũng được, chỉ ít thời khắc này, cậu muốn đắm

mình vào say mê. Chuyện ngày mai cứ để ngày mai tính, hà tất uống phí mỹ cảnh thời này khắc này, không đáng.

Triển Chiêu nhìn không thấy ánh sáng lưu chuyển trong đôi mắt Bạch Ngọc Đường, mơ hồ như trôi giữa vui sướng cùng thỏa mãn nồng nàn. Bạch Ngọc Đường nhìn không được cúi đầu thở dài một tiếng, như hấn đã nghĩ, Triển Chiêu đối với hấn, từ xưa đến nay đều không dành lòng cự tuyệt. Hấn chậm rãi dần sâu hơn vào nụ hôn, đưa lưỡi đi vào, trần trọc lưu luyến, dụ dỗ đối phương vướng vào mạng nhện ôn nhu chết người này, cùng hấn khiêu vũ, không ngừng khai phá toàn bộ giác quan của người này, khiêu khích cảm nhận của cậu, tựa như muốn làm cậu say mê đến không thể tự kiềm chế. Thẳng đến khi đối phương ngửa đầu bắt kham, gần như hít thở không thông, thoáng dùng sức đẩy hấn một cái, Bạch Ngọc Đường mới dừng lại nụ hôn dai dẳng mà triển miên này lại.

Triển Chiêu có chút kinh ngạc nhìn hấn, ánh mắt lưu luyến đầy mê ly. Dưới ánh trăng ôn nhu quá say lòng người, khiến cậu trong một thoáng chốc hầu như bị mê hoặc, không phân rõ người trước mắt này là người bạn tốt cùng trường cậu đã âm thầm quyến luyến bao nhiêu năm, hay là hồn phách vãng sinh cậu đã hoài niệm biết bao lần trong mộng tưởng. Hay có khi, hiện tại chỉ là ảo mộng? Nghĩ như vậy, cậu trở nên hốt hoảng, cậu sợ rằng sẽ đột nhiên mất đi, không khỏi ôm lấy cổ Bạch Ngọc Đường thật chặt, thần sắc cậu như thể đang hiển sinh, kiên quyết mà thành kính.

Cậu yêu thực sự quá lâu rồi, quá cô độc rồi, lâu đến nỗi ngay cả cậu cũng không phân định rõ, đến tột cùng yêu đến bao sâu, chỉ cần một mảnh mê hoặc thật nhỏ cũng đủ để trong nháy mắt đánh nát lý trí của cậu...

Bạch Ngọc Đường nhìn không được thở dài, thì thầm bảo: “Triển Chiêu, đừng nhìn mình như vậy, cậu sẽ hối hận đấy...” Mặc dù nói với cậu những lời như vậy, nhưng Bạch Ngọc Đường vẫn dùng thêm sức, quấn chặt lấy eo cậu, lần thứ hai lưu luyến giữa hai phiến môi cậu, sau đó nụ hôn dần dần lan xuống phía dưới, lặng lẽ rơi vào căn cổ, có chút tham luyến. Bạch Ngọc Đường bỗng nhiên hiểu, sự tự chủ của hấn ở trước mặt người này còn yếu đuối hơn trong tưởng tượng của hấn rất nhiều. Biết rất rõ rằng không nên, phải dừng lại, mà hấn vẫn không quản được chính mình.

Thẳng đến khi nụ hôn của Bạch Ngọc Đường dần dần kéo dài đến tận vùng xương quai xanh nhạy cảm, cảm giác tình dục bờ ngõ dần dần thức tỉnh khiến Triển Chiêu phục hồi tinh thần lại. Cậu hơi lui về phía sau, ngón tay thon dài dùng một lực độ vô cùng mềm nhẹ xen vào trong mái tóc Bạch Ngọc Đường, tiếng nói mềm mại mà hơi khàn khàn, thấp giọng gọi tên của hấn: “Ngọc Đường...”

Tiếng gọi như than thở bách chuyển thiên hồi kéo lại lý trí Bạch Ngọc Đường, hấn có chút không cam lòng lưu luyến trên xương quai xanh xinh đẹp của Triển Chiêu một hồi, nụ hôn chậm rãi quay trở về trên môi. Đến cuối cùng, hấn kết thúc nụ hôn dài triển miên bằng một cái hôn vào giữa mi tâm của cậu, lúc này mới thỏa mãn mà hơi lui lại, nhưng vẫn ôm chặt thắt lưng Triển Chiêu trong tay không có ý định thả ra.

Từ đầu đến cuối, Triển Chiêu cũng không hề có nửa giây vùng vẫy hay phản kháng, cậu chỉ cực ngoan ngoan ngây ngô nhận lấy tất cả sự nhiệt tình vừa tùy ý vừa phóng túng đến từ Bạch Ngọc Đường. Bạch Ngọc Đường không khỏi âm thầm mừng rỡ, đây chắc hẳn là đại biểu cho sự công nhận đúng không nào? Cho nên hấn cẩn thận mà chăm chú ngắm nhìn Triển Chiêu, không muốn bỏ qua bất kỳ biểu lộ gì của cậu. Trong mắt Triển Chiêu, hấn chỉ thấy có ôn nhu và dung túng, cũng không tìm được bất cứ tình tự tiêu cực nào, nếu không phải vô cùng am hiểu che giấu tình cảm, chính là cậu đối với hấn cũng không phải là không có tình ý. Triển Chiêu trước mặt Bạch Ngọc Đường từ xưa đến nay đều luôn thật lòng, cho nên tám chín phần mười là khả năng phía sau rồi.

Sự giác ngộ này, khiến trái tim dồn dập bất an của Bạch Ngọc Đường dần dần trở nên an định, nét mặt càng trở nên dịu dàng lưu luyến.

“Ngọc Đường.” Triển Chiêu không hề nỗ lực thay đổi tư thế ôm nhau giữa bọn họ, mà cậu chỉ từ tốn mở miệng gọi hắn, ngữ điệu vẫn cứ ôn hòa, “Vì sao?”

Vì sao lại muốn làm như vậy? Không phải là chất vấn, không phải là chỉ trích, cũng không phải là ủy khuất, chỉ đơn thuần muốn có một đáp án mà có lẽ là cậu có thể dự liệu được.

Bạch Ngọc Đường thở dài khe khẽ, môi áp vào bên tai cậu, ngữ điệu hơi nũng nịu, mang theo một cảm giác vì biết rõ cậu sẽ dung túng nên không thêm sợ: “Triển Chiêu, hôm nay là sinh nhật của mình, cậu coi như lại chiều chuộng mình thêm một lần, bao dung mình thêm một lần, đáp ứng mình một việc có được không?”

Hắn luôn luôn biết, phải làm như thế nào mới có thể dễ cho người này đối với hắn nhẹ dạ, từ đó mà đáp ứng yêu cầu của hắn.

Triển Chiêu quả nhiên không thể chống lại mưu chước nhỏ của Bạch Ngọc Đường, không đành lòng làm hắn thất vọng: “Cậu nói đi, mình đáp ứng.”

Bạch Ngọc Đường cười nhẹ, cà cà trên cằm cổ cậu như lấy lòng, nhẹ giọng nói: “Có rất nhiều chuyện, cho dù mình không nói nhưng trong lòng cậu hẳn là cũng rõ rồi phải không? Mình không làm khó cậu, cho Hân Hân thi đại học xong, chúng mình nói chuyện đằng hoàng tử tế, nói rõ hết mọi việc một lần, được chứ?”

Khoảnh khắc này, trong ngực Triển Chiêu bỗng nhiên lập lòe xuất hiện rất nhiều ý nghĩ và khung cảnh. Cậu nhớ tới niềm vui sướng cùng bi thương của lần đầu gặp lại hắn, nhớ tới nỗi đau khi lần đầu thấy bạn gái hắn, nhớ tới sự cô độc cùng xót xa khi vì hắn mà hát [Bạch y], nhớ tới lá thư tình của Nguyệt Hoa, nhớ đến câu hỏi ngược dù tỉnh táo mà tràn đầy tuyệt vọng của Nguyệt Hoa trên cầu đêm Giáng Sinh, nhớ đến câu cô hỏi cậu “Cậu không đáng sao?”(*)...

() Chỗ này Nguyệt Hoa hỏi em: “Triển Chiêu, cậu nói mình xứng đáng có được thứ tốt đẹp hơn, còn cậu thì sao? Cậu không đáng sao?”*

Khi đó cậu cũng không nói cho Nguyệt Hoa biết, không đáng, là vì cậu đã biết ai mới là người tốt nhất.

Triển Chiêu bỗng nhiên thoải mái bật cười, ôm thật chặt lấy phần ấm áp cậu đã chờ đợi lâu thật lâu này: “Được.”

Từ sau đêm sinh nhật đấy, mặc dù vẫn chưa làm rõ chuyện gì, nhưng giữa Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu bỗng nhiên nảy sinh vài phần tình ý ám muội khó nói. Vốn dĩ giữa hai người đã thành thói quen cùng nhau, cùng nhau làm cơm, cùng nhau rửa chén, cùng nhau đi học, cùng nhau xem phim, đều trở nên uyển chuyển dây dưa. Ngoại trừ những lúc phải xa nhau, tỷ như đi làm hay đi công tác, Bạch Ngọc Đường tựa hồ luôn nguyện ý thời thời khắc khắc đều ở bên cạnh Triển Chiêu, cho dù không làm gì cả, cũng vui vẻ

đến vô cùng.

Chuyện khiến cho Triển Chiêu cạn lời nhất là, kể từ đêm đó, mỗi tối Bạch Ngọc Đường lại cầm cọc luôn ở phòng cậu không đi. Mỗi lần hắn đều ôm máy vi tính xách tay sang nói để thiết kế web, làm một hồi sẽ muộn, dứt khoát ngủ luôn lại phòng cậu. Rất nhiều lần, Triển Chiêu đã nhịn không được hỏi hắn sao không chịu về phòng mình mà ngủ, kết quả tên khỉ gió này hùng hồn nói: “Không phải đã vào mùa đông rồi sao, hai người ngủ chung một giường đương nhiên ấm hơn. Hơn nữa không phải trước đây tội mình cũng ngủ chung hoài đó sao, cũng đâu phải không quen đâu.” Ngủ một hồi, cái tên này cuối cùng sẽ phản muốn mình ôm lấy hắn hắn mới ngủ được, nói rằng không lạnh nào nữa.

Triển Chiêu nhịn không được oán thăm: Mùa đông ở Thẩm Quyển có thể lạnh ở chỗ nào chứ, hơn nữa cái tên sợ lạnh nhà cậu không biết mở máy điều hòa nhiệt độ sao? Một người theo chủ nghĩa hưởng thụ triết để như cậu, đừng có than với mình tiền điện cái gì, trời mới tin cậu ý.

Tuy rằng như vậy, nhưng Triển Chiêu cũng không thực sự cảm người nọ, hay là trong chính nội tâm cậu cũng khát vọng sự ấm áp như vậy. Hằng đêm ôm nhau ngủ, cũng không hẳn không phải là một thể nghiệm tốt.

Ngày ngày cứ rồi rít trôi qua như vậy, chẳng mấy chốc đã đến cuối năm, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đều trở về nhà để đón năm mới. Đêm Trừ tịch – đêm 30 hai người nấu cháo điện thoại với nhau hết mấy giờ liền, ngay cả Triển Chiêu cũng cảm thấy có chút mất mặt, xấu hổ đến cỡ nào, y như mấy cô gái trẻ ấy. Bất quá bởi vì đều đã là đàn ông trưởng thành nên năm mới năm nay, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu đều rất bận rộn, vội vã đến thăm người thân chung quanh, nhất là người tam thân lục thích đặc biệt nhiều như Triển Chiêu, hầu như không còn thời gian gì dành cho Bạch Ngọc Đường.

Hơn nữa Triển Chiêu đặc biệt quan tâm đến cuộc sống và con đường học vấn của em gái mình. Giống như ba mẹ, cậu cũng vui mừng trước sự chăm chỉ cần cù của Triển Hân, lại cũng rất lo lắng không biết Triển Hân có thể chịu được áp lực quá lớn hay không. Sức khỏe của em gái cậu vốn không phải là tốt, học tập chăm chỉ cố nhiên là chuyện tốt, nhưng nếu như chỉ biết chăm chỉ mà thôi, chỉ sợ con bé sẽ làm xấu đi sức khỏe của chính nó. Học tập của Triển Hân so với bọn Triển Chiêu năm đó còn nghiêm hơn, năm hết tết đến cũng không chờ hết kỳ nghỉ lễ đã trở về trường học thêm, vì vậy Triển Chiêu rất thích đem theo cà men canh và đồ ăn vặt mà trong trường học không có bán đến thăm Triển Hân, mỗi lần nhìn thấy gương mặt tiêu tụy của con bé đều rất đau lòng, nhịn không được lại căn dặn em chiều cố bản thân cho tốt, đừng quá liều mạng. Mỗi lần như vậy Triển Hân đều đáp ứng, nhưng sự thực chứng minh, con bé thực hiện cũng không nhiều.

Kỳ nghỉ đông qua hết, trước khi phải trở về Thẩm Quyển đi làm, Triển Chiêu căn dặn ba mẹ không nên tạo áp lực quá lớn đối với em gái, còn mua cho em một cái MP4 thật tốt, giữ đó để những khi bận rộn căng thẳng quá, nghe nhạc để có thể thả lỏng được một chút. Triển Hân ngay từ đầu nhận được quà mừng năm mới của anh trai đã cực kỳ hài lòng, cười híp mắt nói: “Cái này có thể luyện được khả năng nghe tiếng Anh nè!” Triển Chiêu lại xoa xoa mái tóc dài nhu thuận của em, ôn hòa dặn: “Hân Hân, anh hai mua máy MP4 cho em không phải để em luyện nghe đâu, mà là muốn đời sống cấp ba của em thoải mái hơn một xít, vui vẻ hơn một xít, đừng có áp lực như bây giờ nữa. Cả nhà muốn em học tập là vì hi vọng em có thể đạt được năng lực tự giúp mình hạnh phúc vui vẻ. Thi vào trường đại học rất quan trọng, nhưng anh hai mong em vui vẻ mà thi, thi thế nào đều là ý trời, cả nhà đều đã thấy em tận lực như thế nào, em như bây giờ đã đủ giỏi rồi.”

Triển Hân tương phản với anh trai mình, từ sau khi lên cấp 3, tiếng Anh của em đã không tốt, kỹ năng nghe càng tệ hơn. Nhưng Triển Chiêu cũng không để điều này trong lòng, Hân Hân có những thứ em thích và am hiểu, không cần miễn cưỡng ép mình nhất định phải học theo những nội dung mà em cho rằng khô khan vô bổ dành riêng cho người thông thạo, biết cơ bản là được rồi. Theo như lời cậu nói, cậu tặng MP4 cho em gái chỉ là dành cho một cô bé như em được hưởng niềm vui đáng phải có ở cái tuổi này, không hề có ý gì khác. Nếu như tặng để buộc em gái nâng cao cường độ học tiếng Anh, thì không phải là bản ý của ông anh trai yêu thương em gái nữa rồi.

Cho nên mới nói, Bạch Ngọc Đường vẫn cho rằng, bàn về vấn đề sủng ái Triển Hân này, Triển Chiêu so với cha mẹ càng cưng chiều con bé hơn. Cậu thậm chí còn không có nguyện vọng mong chờ vào tiền đồ tươi sáng của con bé như ba mẹ cậu. Toàn bộ yêu cầu của Triển Chiêu dành cho em gái, bất quá chỉ hợp lại thành mấy điều, muốn em đối xử thành khẩn với cuộc sống của mình, quý trọng tất cả những gì em có, sau đó phải sống thật tự do và vui vẻ.

Lại nói tiếp, thực sự là ông anh trai cưng chiều em gái đến cực điểm.

Năm mới lần này, tất cả đều bình an, điều duy nhất làm Triển Chiêu có chút tiếc nuối chính là không gặp được Nguyệt Hoa, nghe nói cô ở lại với ông bà ngoại mừng năm mới rồi. Bất quá từ trong lời kể của hai ông anh trai kiêu ngạo nhà họ Đinh, Triển Chiêu biết được sự nghiệp của Nguyệt Hoa cực kỳ xuất sắc, chủ yếu là danh tiếng của cô trên văn đàn càng lúc càng lớn, hiện tại lên Baidu xem, đã là một trang rất rất tuyệt rồi.

Kỳ thực không gặp cũng tốt, chỉ cần biết rằng cô vẫn mạnh khỏe, Triển Chiêu đã cảm thấy rất tốt.

Vào mấy ngày năm mới đó, liên hệ với Tử Hàm mới biết được, cậu ta vẫn chưa từng từ bỏ việc theo đuổi Nguyệt Hoa, hiện tại bên nhà họ Đinh cũng đã biết Cố Tử Hàm là người nhiều năm theo đuổi Nguyệt Hoa rồi. Bản thân Cố Tử Hàm điều kiện cũng rất ưu việt, và quan trọng nhất là cậu ấy yêu Nguyệt Hoa hơn bất kỳ ai nên đã chiếm được sự ủng hộ âm thầm của tất cả mọi người trên dưới Đinh gia. Thế nhưng Nguyệt Hoa lại hết sức ổn định, chẳng bao giờ biểu thị ra điều gì khác. Cho dù biết rõ thái độ của người nhà, cô cũng bình tĩnh đến cực điểm.

Thực sự là oan nghiệt.

Cuộc sống vĩnh viễn tràn đầy những phiền não vụn vặt nhưng phong phú như vậy, mỗi người đều có con đường riêng mà mình phải đi, hành xử như thế nào, đều phải tự xem lấy mình thôi. Thời gian trôi đi, đảo mắt đã tới tháng sáu, lại là một năm đại chiến của đời người, Triển Hân của bọn họ phải thi tốt nghiệp phổ thông. Mùa hè này rải rác phát sinh một số tin tức trọng đại trong xã hội, Triển Chiêu vô cùng bận rộn, cũng không có chút thời gian nào để dành về thăm nhà. Chờ đến khi cậu thực sự hết bận rộn, đã là đầu tháng tám, thư thông báo trúng tuyển của Triển Hân đã gửi về đến nhà.

Trường đại học Triển Hân trúng tuyển cũng không phải ngôi trường danh tiếng gì, nhưng cũng là đại học chính quy, xếp loại không quá xuất sắc nhưng cũng không tệ. Nhưng người nhà đều vô cùng hài lòng, mỗi người đều biết, kết quả được như vậy vốn là cực hạn trời cho dành cho sự học của Triển Hân. Hơn nữa ba mẹ đều nghĩ rất xa, con gái học nghề sư phạm, sau khi tốt nghiệp đại học sẽ được làm giáo viên giảng viên, đối với phụ nữ mà nói là cực kỳ thích hợp, cũng rất ổn định. Còn đối với Triển Chiêu mà nói, chỉ cần biết em gái tâm tình tốt, chọn được ngành nghề mà con bé yêu thích là đủ rồi.

Đương lúc Triển Chiêu trong lòng vui vẻ kể cho Bạch Ngọc Đường nghe tin tức này, Bạch Ngọc Đường cũng thể hiện đáng vẻ hết sức vui mừng, hết như một ông anh vậy. Nhưng chỉ có một mình Bạch Ngọc Đường hiểu rõ, tâm tình của hắn sung sướng không chỉ vì vui lây cho Triển Hân, mà nhiều hơn là vì lòng riêng của hắn. Nói thật thì, Bạch Ngọc Đường tuy rằng nhờ vào quan hệ với Triển Chiêu mà coi như quen biết với Triển Hân, cũng rất thích cô bé con xinh đẹp trầm tĩnh luôn luôn thích bận quần áo màu hồng này, nhưng cảm tình của hắn đối với Triển Hân, sẽ không bao giờ có thể sâu đậm được như Triển Chiêu dành cho em.

Huyết thống là một thứ rất kỳ diệu, không ai có thể hoàn toàn lý giải được nó.

Trong ba tháng nghỉ hè, Triển Hân lưu lại trường học để hỗ trợ coi như là làm thêm giống như anh trai mình năm đó. Chỉ làm hai tháng, sau khi kiếm được một ít tiền tiêu vặt, em quyết đoán thu xếp hành lý đơn giản, đeo thêm túi xách giống như Lưu Tô, cùng đi Thẩm Quyến chơi. Vốn dĩ ba mẹ còn lo lắng con gái từ nhỏ đã không đi xa nhà, sợ em gặp chuyện không may, tuy nhiên Lưu Tô và Triển Hân không phải là những đứa trẻ nữa, vừa khôn khéo vừa có khả năng, có thể lập nghiệp, phụ huynh Triển gia sau khi gọi điện thoại cho con trai, cũng đành để lại tâm trạng còn chưa an tâm hoàn toàn, để mặc cho con gái đi chơi.

Triển Hân và Lưu Tô đến càng khiến cho Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu chen chung một giường được hợp thức hóa, bởi vì hai người phải dành ra một phòng cho hai cô bé kia. Triển Chiêu lo lắng hai đứa nhỏ đi chơi một mình, cho nên luôn luôn dùng thời gian không bận rộn của mình dẫn các cô đi, nếu không đi được thì nhờ Bạch Ngọc Đường theo cùng. Dù sao đi nữa ở công ty Bạch Ngọc Đường cũng đang mùa ế khách, cũng không bận rộn gì, không xài để đi theo mấy cô em gái chính là lãng phí tài nguyên. Mà Bạch Ngọc Đường chỉ ước gì hai cô tiểu thư chơi đủ nhanh nhanh chút, về trường đi học lẹ đi.

Chuyện quan trọng nhất còn chưa kịp nói, đã nghênh đón hai cái bóng đèn nhỏ, thật đúng là năm hạn không cát a...

Đợi được khi rốt cuộc Triển Hân và Lưu Tô về nhà, Bạch Ngọc Đường vẫn đi theo làm tùy tùng, nhiệt tình đến độ như anh trai ruột vậy, ngay cả Triển Chiêu cũng có chút cảm động. Vậy mà cậu không nhìn ra, Bạch Ngọc Đường cũng rất có tấm lòng yêu thương a (*nhìn kỳ thị*)

Đương nhiên chân tướng là gì, chỉ có một mình Bạch Ngọc Đường hắn biết rồi.

Hôm nay sau khi tiễn hai nha đầu về, Triển Chiêu lập tức đi làm, còn nói mấy bữa trước đã xin nghỉ rất nhiều, đêm nay phải chịu trách nhiệm, đại khái phải trực đến hùng đông mới có thể về nhà. Bạch Ngọc Đường tuy rằng đau lòng nhưng cũng không có biện pháp gì, cũng không thể nói vì công việc quá cực khổ mà từ chức đi được. Đây cũng hơi quá hoang đường a.

Ở nhà, Bạch Ngọc Đường sau khi làm xong mẫu thiết kế web mới nhất xong thì thừa dịp rảnh rỗi dọn dẹp căn phòng một chút. Chỉ sợ hai cô bé kia làm rơi lại thứ gì đó, Bạch Ngọc Đường dọn dẹp rất tỉ mỉ. Đến khi tùy ý chỉnh lại giường gối đã được Triển Hân dọn dẹp khá gọn gàng, Bạch Ngọc Đường chợt phát hiện dưới gối đầu có một quyển sách, là một quyển rất mới. Mở sách, trên trang tên sách có chữ viết tay thanh tú của Triển hân, thể hiện thời gian mua sách cùng lắm chỉ mới hai tháng. Tùy ý lật vài trang, bên trong có rất nhiều câu và đoạn được gạch chân, thể hiện rõ ràng Triển Hân xem rất nghiêm túc, cũng rất yêu thích nó. Nếu như không phải là cực kỳ quý trọng, quyển sách này nhìn qua sẽ không mới như thế này.

Thiết kế của quyển sách vô cùng tinh mỹ, bìa sách mang sắc thái ẩn ước đầy thanh tao hoa lệ, trên mặt có một đóa hoa màu lam nhàn nhạt đang bình thản nở rộ, tạo một cảm giác rất thanh nhã mà trang trọng. Bạch Ngọc Đường xem trên trang bìa phía ngoài có viết một câu đề cử: Quang âm lưu chuyển, tuế nguyệt an yên, nỗi nhớ khó tiêu tan nhất, khó quên lãng nhất; tác phẩm tốt đỉnh từ hai năm lặng im của Thập Tam Nương, ái tình đẹp đẽ nhất cùng chấp nhất mãnh liệt nhất, đọc xem Tuế nguyệt tình thư vì sao lại bất hủ. Tuế nguyệt tình thư, ra mắt kinh diễm.

Bìa tên là [Tuế nguyệt tình thư] (*)

(*) Quang âm và Tuế nguyệt đều dùng để chỉ thời gian, năm tháng. Tuế nguyệt tình thư có thể hiểu là Bức thư tình của thời gian.

Thật đúng là lời giới thiệu và tựa sách tương đối hấp dẫn các chị em, Bạch Ngọc Đường nhàn nhạt mỉm cười, cầm sách đến phòng làm việc. Đoán chừng mấy cô nhỏ kia lúc này chắc đã ở trên xe lửa rồi, Bạch Ngọc Đường cầm lấy di động đặt trên bàn sách, bấm số điện thoại của Triển Hân. Rất nhanh, điện thoại đã thông.

“A lô, anh Ngọc Đường, có chuyện gì sao?” Giọng nói của cô bé đầy chất dịu dàng mọi khi, chỉ là khung cảnh âm ỉ trên xe lửa làm giọng của cô truyền tới có một cảm giác mơ hồ loáng thoáng, không được rõ lắm.

Bạch Ngọc Đường ngồi trên ghế trước bàn đọc sách, cười cười cất giọng trêu chọc: “Triển Hân tiểu thư, nghĩ kỹ lại xem có phải em làm rơi thứ gì rồi không nào?”

Triển Hân ở đầu điện thoại bên kia chẳng biết vì sao bỗng nhiên trầm mặc, không trả lời.

“Hân Hân.” Bạch Ngọc Đường có chút nghi hoặc, “nghe thấy anh nói gì không?”

“Nghe rồi.” Triển Hân cười nhạt nói một tiếng, “Anh Ngọc Đường, anh chờ một chút đã.”

Bạch Ngọc Đường lại mơ hồ nghe được Triển Hân nói với Lưu Tô một câu, “Tô Tô, tui đi toilet một chút”, sau đó là khoảng hai phút im lặng. Biết không gian truyền tới bên kia yên tĩnh hơn rất nhiều, Triển Hân mới mở miệng: “Anh Ngọc Đường, anh đang hỏi quyển sách dưới gối đầu giường kia đi.”

“Đúng vậy, [Tuế nguyệt tình thư]”, Bạch Ngọc Đường hơi cảm thấy kinh ngạc, “Em biết à?”

“Ừm.” Trên xe lửa, Triển Hân nhẹ nhàng dựa vào tường, chậm rãi nói: “Em không bỏ quên, quyển sách đó là em cố tình để lại cho anh thấy, mong anh đọc thật kỹ.”

Bạch Ngọc Đường bên này dần thu lại nụ cười trên mặt, hỏi: “Sao em lại muốn để sách lại cho anh đọc chứ?”

Triển Hân một lần nữa rơi vào trầm mặc ngẩn ngủ, dường như chẳng biết nên nói gì cho phải, đến cuối cùng mới nhẹ nhàng từ tốn mà rõ ràng nói với Bạch Ngọc Đường: “Thập Tam Nương chính là bút danh của chị Nguyệt Hoa, em đã sớm biết cả rồi, anh không muốn đọc sao?”

“Nguyệt Hoa...” Bạch Ngọc Đường hơi trầm ngâm, mơ hồ đoán được dụng ý Triển Hân để sách lại dành cho hắn, không khỏi theo bản năng tùy ý mở trang quyển sách trong tay.

“Đúng, chính là chị Nguyệt Hoa của em, là thanh mai trúc mã của anh hai.” Giọng nói của Triển Hân vẫn duy trì âm điệu dịu dàng quen thuộc, nhưng lại thoát ra một cảm xúc ý tứ khó diễn tả, như thể tâm trạng đang trĩu nặng: “Quyển sách kia cứ để lại chỗ anh vậy, có thời gian đọc thật kỹ một chút nhé. Cứ vậy đi, em cúp máy trước.”

Bạch ngọc đường cười nhạt nói: “Được.”

“Được rồi, sau khi đọc xong nhớ cất kỹ sách giúp em, lần sau mang về cho em!”

Bạch Ngọc Đường nhìn điện thoại di động, có điểm không biết phải khóc hay cười, thì ra cô nương này cũng không đáng tin cậy đến thế a...

Suy nghĩ về cuộc đối thoại với Triển Hân một lúc, Bạch Ngọc Đường không khỏi bỏ công việc hắn đang sửa sang qua một bên, cẩn thận mở sách, dự định đọc trước một chút quyển sách mới này của Nguyệt Hoa. Hắn theo thói quen xem lời tựa, lại thấy đoạn văn đầu tiên như thế, nội tâm cảm thấy có hơi rung động.

“Tôi lại nhìn thấy khuôn mặt của anh, trong một thời không mơ hồ không khổng chế được. Ngũ quan ôn lãng thanh tuấn, nụ cười ấm áp an yên, đẹp đẽ như vậy. Tôi lại thêm một lần nghe thấy vị đạo độc nhất vô nhị từ anh, là hương cỏ cây thơm ngát nhàn nhạt thoảng tới, là bẩm sinh mà rõ ràng không khác gì vị đạo của những loại nước hoa quý mị.

Đây là ký hiệu duy nhất của mối liên kết linh hồn chúng tôi, là tuổi trẻ của tôi.”

Trên gương mặt của Bạch Ngọc Đường không khỏi hiện lên một nụ cười nhẹ đạm nhiên mà dịu dàng, hắn biết người Đinh Nguyệt Hoa nhớ đến rốt cuộc là ai.

Từ từ đọc dần tiếp, từng chút thời gian của quá khứ dần trích ra thành hương thơm huyền hoặc, này những khung cảnh cả quen thuộc lẫn lạ lẫm đó, những nụ cười, nước mắt, đợi trông, thư tình, thiếu niên cùng thiếu nữ, chấp niệm không thể vứt bỏ, những đêm tĩnh lặng đầy cô độc cùng âm thầm, từng chút hiện lên trước mắt. Đối với mỗi người mà nói đều khó mà quên được, chính là chân tướng tình cảm thuở ban sơ. Tốc độ đọc của Bạch Ngọc Đường luôn luôn rất nhanh, nhưng lần này, hắn lại thấy rất chậm, chờ đến khi quyển sách trong tay lật đến trang cuối, hoảng hốt đã buông xuống rồi.

Triển Chiêu vẫn chưa về nhà, Bạch Ngọc Đường đặt sách trở lên giá, tùy tiện lấy ít đồ ăn cho mình. Hắn không phải là không làm cơm, chỉ là không có tay nghề cũng như sự kiên trì của Triển Chiêu mà thôi. Huống hồ cậu không ở đây, một người càng không muốn làm. Ăn cơm tối xong, Bạch Ngọc Đường không

làm gì nữa cả, hắn chỉ lẳng lặng ngồi trên giường Triển Chiêu xuất thần, biểu tình khó lường.

Hai giờ sáng, Triển Chiêu trở về nhà thì nhìn thấy khung cảnh quỷ dị như vậy. Bởi vì quá mệt mỏi, cậu trực tiếp đi tắm rồi định quay về phòng ngủ thì thấy ngay cả đèn phòng mình cũng không hề mở. Cho nên khi dựa vào thị lực tốt nhìn ra được con người vẫn còn ngồi trên giường kia, Triển Chiêu có chút không giải thích được, lên giường nhẹ đẩy đẩy hắn: “Ngọc Đường, cậu là đang ngủ hay còn tỉnh đây?”

“Tỉnh.”

Bạch Ngọc Đường nói ra một tiếng mới cảm thấy như mình vừa sống lại, có sinh khí. Hắn chậm rãi ôm lấy Triển Chiêu, viền mắt có cảm giác đau xót, thanh âm trở nên nhẹ nhàng chậm rãi mà ôn nhu: “Triển Chiêu, bài hát đó, là em hát cho tôi, đúng không? Em cũng rất yêu tôi, phải không?”

Triển Chiêu giật mình.

18. Chương 18: Bĩ Dực

“Nhiều năm như vậy em không cảm thấy em đang yêu một thằng ngu hay sao?”

—

“Ngọc Đường, sao cậu lại đột nhiên nhớ tới chuyện này?” Triển Chiêu không khỏi nhấp môi rồi mím lại, có phần nghi ngờ vẻ khác thường của Bạch Ngọc Đường. Hắn đêm khuya không ngủ, chẳng lẽ chính vì muốn chờ cậu trở về để hỏi những lời này. Hơn nữa, vì sao cảm thấy tâm tình của hắn phi thường thấp đây? Có phải là ai đã nói với hắn gì không...

Trong đầu của Triển Chiêu nhất thời có điểm hỗn loạn, nhưng vẫn duy trì được lý trí để trấn an tâm tình của người đàn ông này: “Hôm nay cậu làm sao vậy? Tâm tình không tốt sao? Hay là mệt mỏi quá?”

Bạch Ngọc Đường càng thêm dùng sức ôm lấy người trong ngực, giọng nói nghe có chút buồn buồn, chất chứa ý tứ chua xót: “Là tâm tình không tốt, rất không tốt.”

“Rốt cuộc là ai chọc đến cậu nè? Tâm tình thấp thành như thế này cũng không giống như phong cách của cậu nữa.”

Bên tai truyền tới chất giọng mơ hồ dẫn theo một chút ý cười cùng cảm giác buông lỏng, Bạch Ngọc Đường lại càng cảm thấy khó chịu hơn: “Triển Chiêu, tôi hôm nay mới biết mình đúng là một thằng đại ngu ngốc, một thằng đại ngu ngốc.”

Triển Chiêu không khỏi tách ra khỏi ngực của hắn, đỡ lấy bờ vai hắn, nét mặt thân thiết: “Có thể nói cho mình không? Vì sao đột nhiên lại cảm thấy như thế?”

“Nhiều năm như vậy em không cảm thấy em đang yêu một thằng ngu hay sao?” Bạch Ngọc Đường chuyên chú ngắm thật sâu vào đáy mắt Triển Chiêu rồi cúi đầu thở dài một tiếng, “Cũng đã nhiều năm như vậy, lâu như vậy, tôi dĩ nhiên vẫn không hề phát hiện ra vì sao em đối với tôi tốt đến thế. Tôi thật là đần, em yêu tôi như vậy, đợi tôi lâu như vậy, tôi lại chỉ mới phát hiện ra người mình yêu chân chính rốt cuộc là ai. Bây giờ nghĩ lại tôi thực sự thấy sợ hãi, nếu như em đợi tôi mệt mỏi quá, không muốn chờ đợi tôi nữa thì phải làm sao đây, tôi nhất định sẽ điên mất...”

Những tiếng cuối cùng, tan biến trong vòng tay quấn quýt triền miên khi đó, Bạch Ngọc Đường như thể chẳng biết phải làm sao mới biểu đạt được cảm xúc trân quý cùng yêu thương sau khi biết được chân tướng, hoặc giả hắn chỉ đơn thuần muốn hôn cậu mà thôi, cho nên hắn chuyên tâm hết sức, hôn quyến luyến hết sức. Cái dạng này của hắn, ước chừng là đã biết cái gì rồi. Triển Chiêu tuy rằng không biết được vì sao Bạch Ngọc Đường bỗng nhiên biết hết mọi chuyện, nhưng vấn đề đó lúc này đã không còn trọng yếu nữa. Cậu run lên một khắc, sau đó cùng hắn ôm nhau, hôn nhau, không còn động lại bất kỳ do dự hay lo lắng nào nữa.

Đợi chờ dằng dặc, đợi chờ cô tịch, mong lung cùng bất an khi không biết kết cục, đau đớn bị thương khi cô phụ tấm lòng của đồng loại, vào thời khắc này, bất kể là gì cũng đáng giá.

Nụ hôn này bắt đầu chỉ từ sự tiếc thương cực độ dưới ý niệm mãnh liệt của Bạch Ngọc Đường. Từ khi đọc xong quyển sách do Đinh Nguyệt Hoa viết kia, có thể nhìn thấy được thời gian khởi điểm của tình cảm giữa bọn họ, hắn đã muốn làm như thế, cho nên trong nhất thời xung động, thiếu chút nữa hắn đã gọi điện thoại cho Triển Chiêu. Là ngòi bút của Đinh Nguyệt Hoa quá xuất sắc, hay bọn họ yêu quá sâu? Bạch Ngọc Đường chỉ biết một điều, nhìn Đinh Nguyệt Hoa dùng bút pháp tinh tảo mà cô tuyệt như thế viết ra quãng thời gian dằn vặt và đau xót năm đó giữa cô và Triển Chiêu, ngay lúc đó, hắn thực sự rất muốn Triển Chiêu xuất hiện ngay trước mặt hắn.

Tuy rằng Nguyệt Hoa viết là tiểu thuyết, nhưng Bạch Ngọc Đường biết, tình cảm của cô cũng không phải hư cấu.

Nụ hôn tinh tế triền miên chậm rãi thâm nhập, trong bóng tối khuấy động bầu không khí thành một màn đen vô cùng kiều diễm. Nụ hôn này rất nhanh liền thay đổi bản chất, nhiệt tình bị đè nén từ rất lâu đã biến thành cơn sóng tình dục cuộn trào mãnh liệt, khí thế không thể chống đỡ. Bạch Ngọc Đường dần dần không thể thỏa mãn với những cái hôn đơn giản như vậy nữa, hắn từ mi tâm của người yêu, một đường hôn đến xương quai xanh, cuối cùng chạm đến da thịt ấm áp của cậu, hắn cắn một cái, lập tức cúi người nỉ non bên tai Triển Chiêu: “Có mệt hay không nào, hửm?” Trong âm sắc uyển chuyển mềm mại tận lực đè nén lại toát ra cảm giác tình dục nồng đậm, âm cuối hơi cất cao tuy tỏ vẻ trưng cầu ý kiến người yêu, kỳ thực là dụ dỗ người trong ngực triệt để rơi vào trầm luân cùng hắn.

“Bạch Ngọc Đường cậu không được loạn cắn người!”

Triển Chiêu hơi hơi nhú mi, khó mà tả được cảm xúc khó nhin vào thời khắc này, chỉ có thể theo bản năng nắm chặt vai Bạch Ngọc Đường. Tình dục đối với cậu mà nói là thứ gì đó quá xa lạ. Ở kiếp trước, hai người chỉ mới dừng lại ở giai đoạn mập mờ, chưa từng làm rõ ràng chuyện gì, hết thấy đều là chưa thấu

suốt lòng nhau, Bạch Ngọc Đường tự nhiên chưa từng chạm vào cậu. Mà đời này, khi cậu gặp được Bạch Ngọc Đường, tuổi còn quá trẻ, từ chuyện học hành đến chuyện công tác đều ở bên nhau, Triển Chiêu cũng không có cơ hội tiếp xúc với tình dục. Cậu có đôi khi lại nghĩ, hay là sâu trong nội tâm mình, chỉ có người này mới có thể chân chính khơi mào lửa lòng của cậu.

Hiện tại, hình như là như vậy thật.

Bạch Ngọc Đường khe khẽ phì cười, trên cần cổ cậu dây dưa găm cắn, vừa hôn vừa mút tới tới lui lui, chính là muốn khiến cậu từng bước rơi vào tay giặc. Cuối cùng đôi môi trở về bên tai, lần thứ hai dụ dỗ: “Dù sao đi nữa, ngày mai chúng ta đều không cần đi làm, đúng không nào, Triển Chiêu...” Giọng nói nhẹ mềm nũng nịu, xuyên ý cậu hồn đoạt phách.

“Cậu đúng là đồ vô lại, Bạch Ngọc Đường...” Triển Chiêu nghiêng mặt, có chút không khống chế được nhiệt độ trên mặt. Nhưng trong lòng cậu hiểu rõ, đến lúc này cung đã căng, tên đã lấp, người này sẽ không dễ dàng dừng lại.

Bạch Ngọc Đường cúi đầu cười, biết ý vị này coi như là đã ngầm đồng ý rồi, không nói nhảm nữa. Hắn dùng một ít lực, thừa dịp Triển Chiêu không phòng bị, ôm cậu đè xuống trên giường mềm mại, tùy ý hôn cậu, bất lộ thanh sắc mà đem toàn bộ y phục trên người người yêu ném lên giường. Triển Chiêu vốn dĩ vừa mới tắm xong mới vào phòng nên lúc này thật sự rất dễ bị Bạch Ngọc Đường “đánh lên”.

Trong phòng một mảnh hôn ám, Bạch Ngọc Đường thoáng khởi động thân thể, với tay mở đèn bàn đầu giường. Ánh sáng từ ngọn đèn bàn đánh tan bóng đêm, rơi lên thân thể, vẫn là một vầng sáng mập mờ nhàn nhạt. Bạch Ngọc Đường dùng ánh mắt, cẩn thận mơn trớn mỗi một tác cơ thể của người yêu, trên mặt là thần tình tán thán mà mê luyến. Triển Chiêu cảm nhận được ánh mắt của hắn, không biết là thẹn thùng hay là căng thẳng, hơi nghiêng đầu không nhìn tới hắn. Bạch Ngọc Đường lần thứ hai bật cười khê, gieo toàn bộ trọng lượng cơ thể thả lên người cậu, cực độ dụ dỗ trên chộc cậu: “Dừng căng thẳng, giao cho tôi là tốt rồi.”

Triển Chiêu không khỏi vì động tác mập mờ của người này mà đỏ mặt, cái tên này đúng là da mặt dày. Bạch Ngọc Đường dán vào mặt cậu, những cái hôn tinh mịn nhẹ nhàng dày đặc rơi lên mặt cậu, trượt xuống một đường. Thẳng đến khi chạm đến nơi nào đó trên lồng ngực, sau đó đầu lưỡi vươn ra, phối hợp với hàm răng liên tục kích thích và khiêu khích các giác quan của người yêu. Bạch Ngọc Đường có thể nghe được tiếng thở dốc đè nén của Triển Chiêu, cùng với nắm tay thoáng siết chặt trên vai mình, trong lòng thoáng vụt lên một tia xấu xa, tăng thêm lực đạo, dùng bàn tay còn lại lặng lẽ chuyển qua bên kia, đồng thời kích thích cậu. Sắc mặt Triển Chiêu vì dục vọng mà dần đỏ rực, nhịn không được kéo đầu Bạch Ngọc Đường đi, đứt quãng thở dốc kêu lên: “Ngọc... Ngọc Đường cậu... Ừm... Tắt... đèn đi...”

“Ha hả, được, nghe lời em.”

Bạch Ngọc Đường tiện tay tắt đèn, tay phải theo đường thắt lưng của người yêu mà trượt thẳng xuống phía dưới, tham nhập vào nơi bình thời là vùng cấm, tình thấy mục tiêu, động tác thông thả, thuần thực trên chộc cấm thụ của cậu. Kích thích này thực sự là quá mức cường liệt, Bạch Ngọc Đường rốt cuộc theo như mong muốn nghe được tiếng rên rỉ khó nhịn của Triển Chiêu, chất giọng khàn khàn mê say, thoáng mang theo mấy phần tình ý du dương, đặc biệt kêu gọi. Bạch Ngọc Đường chỉ cảm thấy thân thể trong lòng ấm mềm mà dẻo dai, thực sự là tiêu hồn thực cốt, động tác trên tay cũng càng ngày càng cuồng say,

bụng hết kỹ xảo để dụ dỗ cậu, đến tận khi cậu không còn chịu đựng hơn được nữa, đem dục vọng bắn ra trên tay hắn.

Dùng ngay dịch thể trên tay, Bạch Ngọc Đường cẩn thận từng chút thăm dò, xông vào nơi bí địa khao khát nhất, cũng vừa không ngừng những nụ hôn triền miên, từ ngực đến bụng, dời đi lực chú ý của người yêu, càng thuận tiện cho động tác của mình. Cơ thể vừa mới phát tiết quá mức mẫn cảm, cùng với trải qua tình sự lần đầu tiên, thân thể Triển Chiêu so với thần tình còn ngoan ngoãn hơn, hầu như theo bản năng thả lỏng cơ thể mềm nhũn, mặc cho hắn làm. Lửa dục ngày càng cháy rừng rực, còn nhịn tiếp nữa thì đúng là quá khảo nghiệm định lực của hắn rồi. Bạch Ngọc Đường chăm chú nhú mào, ôm lấy Triển Chiêu, ghé sát bên tai cậu nhẹ giọng nỉ non: “Triển Chiêu, tôi không muốn nhịn nữa, em đừng trách tôi, được không...”

Ý thức Triển Chiêu chưa kịp phản ứng, đã đột ngột cảm giác được Bạch Ngọc Đường xộc thẳng vào cấm địa, không chừa lối thoát.

Rất đau, rất nóng, cũng rất dày vò... Nhưng Triển Chiêu ở trong bóng tối bình yên mà mỉm cười, vươn tay ôm lấy đôi vai của người yêu, rướn người lên, nhẹ nhàng liếm vào bên cổ hắn, hai chân cũng quăn lấy hông hắn, im lặng mời gọi. Bạch Ngọc Đường chẳng cách nào cự tuyệt yêu cầu đầy cảm dỗ như vậy, bắt đầu đòi hỏi thật sâu, mặc cho bản năng truy đuổi hết sức vui sướng.

Nhiệt tình tùy ý buông thả dường như bị hắn một phen đốt sạch, giữa cơn dày vò của tình dục, nước mắt rơi xuống. Trong mê man, Triển Chiêu từ từ suy nghĩ, cậu tình nguyện đón nhận tất cả đau đớn người này trao cho cậu, đau đớn có nghĩa rằng hắn đang hiện diện, hắn không ly khai.

Đây là lời thề của cậu dành cho mình.

Kể từ đêm phát sinh gần gũi xác thịt này, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu mới rốt cuộc chính thức xác định quan hệ, bắt đầu cuộc sống chung chính thức. Đây là cuộc sống lý tưởng Bạch Ngọc Đường hy vọng hơn hai năm trời, cũng là ước nguyện đêm sinh nhật đó của hắn, cũng là khát vọng Triển Chiêu chờ đợi rất lâu, đối với cả hai mà nói, không thể bảo là không hạnh phúc. Chỉ là có một việc trong lòng Bạch Ngọc Đường vẫn có phần không rõ, hắn biết Triển Hân đã đoán được cảm tình của hắn và Triển Chiêu lúc này. Dù sao cô bé này là em gái Triển Chiêu yêu thương nhất, cùng với việc Đinh Nguyệt Hoa, Bạch Ngọc Đường đều là người quen. Người ngoài không biết, lúc đọc quyển sách kia cũng chỉ coi như một cuốn tiểu thuyết thông thường thôi, nhưng thông minh như Triển Hân chắc hẳn đã biết rõ. Huống chi, sau khi Bạch Ngọc Đường xem lại, quyển sách kia là Đinh Nguyệt Hoa cố tình đưa cho Triển Hân.

Đinh Nguyệt Hoa làm như vậy, Bạch Ngọc Đường ước chừng có thể đoán được lý do. Cô gái thanh nhã đó thật lòng yêu Triển Chiêu, cũng là người duy nhất lý giải được tâm sự của Triển Chiêu khi đó, cô đưa sách cho Triển Hân, không phải là hi vọng mượn tay của Triển Hân đến đánh thức Bạch Ngọc Đường, để giúp Triển Chiêu ít phải chịu dằn vặt một chút đấy sao. Tất cả những chuyện này, Bạch Ngọc Đường đều có thể đoán được, điều Bạch Ngọc Đường không biết là Triển Hân đối với việc anh trai mình thích một người đàn ông rốt cuộc là nghĩ như thế nào đây?

Bạch Ngọc Đường cũng không phải là một gã đàn ông vì ánh mắt của người khác mà rút lui, thế nhưng hắn yêu Triển Chiêu, hơn nữa còn yêu rất sâu đậm. Nếu như muốn cho hai người chung sống an ổn dài lâu, có được hạnh phúc, thì sự thừa nhận của người trong nhà cậu tất yếu trở thành trách nhiệm không thể trốn tránh của Bạch Ngọc Đường hắn. Mà Triển Hân chính là người đầu tiên Bạch Ngọc Đường phải

ngiên cứu.

Triển Hân thi đậu đại học ở Thành Đô, mỗi học kỳ trên cơ bản chỉ có thể về nhà một lần, từ trước đến nay vẫn học cùng với Lưu Tô. Triển Chiêu khi đó còn cố ý gọi điện thoại cho Trần Hồ có nhà ở Thành Đô, tôi xin ông trông chừng em gái của tôi một chút nha. Mỗi cuối tuần Triển Hân sẽ lại gọi điện thoại cho ba mẹ cùng với anh trai, em chính là kiểu con gái nhỏ hiểu chuyện như vậy đó, cũng có chút lưu luyến gia đình, tuy nhiên em chẳng bao giờ đề cập tới vấn đề tình cảm của Triển Chiêu, cũng không hề hỏi tới anh trai vẫn không có bạn gái hay sao. Sự bình tĩnh này quả thực phải khiến Bạch Ngọc Đường hiểu nhầm rằng cô bé không biết gì cả, nhưng lý trí mách bảo hẳn rằng Hân Hân biết.

Việc này Triển Chiêu cũng không biết, Bạch Ngọc Đường cũng không muốn cậu vì chuyện này mà bận tâm. Từ sau khi tình cảm rõ ràng, Triển Chiêu ngoại trừ bỏ tâm huyết cùng Bạch Ngọc Đường xây dựng lâu đài tình ái thì toàn bộ trí lực đều dốc vào công việc. Tầm thế kia từ khi Triển Hân lên đại học, Triển Chiêu đã giao lại cho em, đồng thời liên tục duy trì gửi tiền vào tài khoản. Vào năm đại học thứ nhất, Triển Hân gọi điện thoại cho anh trai, gởi thử xem mình có cần phải xin học bổng trợ cấp cho học sinh nghèo hay không, Triển Chiêu kiên quyết bác bỏ. Theo thang lương tăng lên, Triển Chiêu cũng lấy toàn bộ thu nhập cho nghề phiên dịch tay trái của mình giao cho Triển Hân, cũng đủ để em thoải mái sinh sống học tập ở trường đại học, làm chuyện em muốn làm. Như vậy gánh nặng trong gia đình cũng giảm bớt rất nhiều vì ba mẹ không cần cung cấp sinh hoạt phí cho Triển Hân, ba chỉ cần kiếm tiền chi trả cho một nửa học phí của em, phí trị bệnh của mẹ và chi tiêu dùng thông thường là được.

Một cá nhân nếu như có đầy đủ năng lực đã đủ để nghĩ ra biện pháp thay đổi cuộc sống của mình, huống hồ là cả một gia đình chung tay nỗ lực đây? Thứu bọn họ muốn từ trước đến giờ vốn chẳng phải là cuộc sống đại phú đại quý gì, cho nên nhất định có thể tốt hơn.

Thời gian cứ như vậy trôi qua thật nhanh, Triển Hân đã là sinh viên năm hai đại học. Khoản nợ trong nhà thiếu người cậu đã trả hết từ lâu, sức khỏe của mẹ tuy rằng vẫn chưa hoàn toàn khang phục, nhưng may là cũng không có chuyển biến xấu. Vì tính toán đến tương lai, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu thương lượng một chút, kiến nghị không bằng hai người trở lại thành phố cũ năm đó hai người học đại học để làm việc. Chủ yếu là gần gia đình hơn, bất quả chỉ có hai giờ ngồi xe lửa, tiện cho người nhà, hơn nữa giá thuê nhà cũng không quá cao như ở đây, hai người cùng chia sẻ vẫn được. Cứ ở lại Thẩm Quyển cũng không phải lựa chọn tốt nhất, Triển Chiêu suy nghĩ một chút liền đồng ý, lúc nói với người nhà, ba mẹ và em gái cũng rất vui vẻ.

Hai người chung sống chính thức đã hai năm rồi, trong nhà vẫn không có ai nghi ngờ quan hệ của bọn họ, nói vậy em gái cũng rất kín tiếng. Một khi đã chuyển về quê, Bạch Ngọc Đường lập tức dựa vào những mối quan hệ và mấy năm tích góp để xây dựng công ty riêng của mình. Lĩnh vực của công ty là chuyên môn của Bạch Ngọc Đường, chính là sử dụng các trang web mang tính chất thương mại để mở ra các trang mua sắm và chạy quảng cáo, hẳn đã làm việc trong lĩnh vực này lâu năm, kinh nghiệm phong phú, lại có mạng giao thiệp rộng lớn và tài hoa riêng, cho nên công ty phát triển không tệ. Tuy rằng quy mô không lớn nhưng nuôi sống gia đình thì tạm ổn, trải qua một thời gian thì cuộc sống căn bản là dư dả.

Tài khoản tiết kiệm năm đó Bạch Ngọc Đường làm cho Triển Chiêu đã tích góp được một số khá lớn, tiền lương của hắn vốn dĩ đã cao hơn lương ký giả và biên tập của Triển Chiêu một chút, hơn nữa thu nhập thêm từ thiết kế website, công ty qua mấy năm cũng đã thành công gây dựng được một khoản tiền vốn. Hiện nay công ty đi vào quỹ đạo, cũng là lúc mà hắn nỗ lực thực hiện lời hứa năm xưa, sẽ trao cho Triển Chiêu một cuộc sống giản đơn hạnh phúc. Đối với Bạch Ngọc Đường mà nói, đây cũng là vì tính trước cho việc sau này sẽ ngã bài với gia đình hai bên nữa. Người nhà mình thì ok rồi, cha mẹ đều có gia đình riêng,

cũng không can thiệp quá nhiều vào cuộc sống của hắn, anh hai chị hai đều luôn dung túng mình, ngay cả con cái cũng có cả rồi nên không đến nỗi nào. Nhưng người nhà của Triển Chiêu thì khó nói lắm, cho nên Bạch Ngọc Đường đã sớm vì tương lai của hai người mà tích cực đốc sức.

Triển Chiêu đương nhiên biết rõ Bạch Ngọc Đường đối với cậu tình sâu nghĩa trọng, trong lòng cậu cảm thấy vô cùng thỏa mãn. Nhưng cậu yêu thương Bạch Ngọc Đường, luôn luôn nói với hắn rằng không cần liều mạng kiếm tiền, sinh sống đủ đầy là tốt rồi, ba mẹ cũng không quá để ý. Chỉ là thấy Bạch Ngọc Đường quả thật nhiệt tình với sự nghiệp của mình, lúc này mới yên tâm. Hai người chung sống với nhau, Triển Chiêu kỳ thực không thích cùng Bạch Ngọc Đường tính toán chuyện tiền bạc, ngoài trừ tiền gửi cho em gái, hơn phân nửa tiền tiết kiệm từ dầu của cậu đều giao cho Bạch Ngọc Đường làm khoản vốn khởi động. Chuyện của hắn muốn làm, Triển Chiêu tuyệt không can thiệp.

Thẳng đến sau khi đã có công ty, một ngày cuối tuần nọ, Bạch Ngọc Đường bỗng nhiên đưa cho cậu một tấm thẻ ngân hàng, cười cười nói với cậu: “Triển Chiêu, em còn nhớ hồi năm nào đó anh có mượn thẻ căn cước của em không?”

“Còn nhớ a, sao vậy?” Triển Chiêu không hiểu nhìn thẻ trong tay mình, hỏi hắn: “Ngọc Đường, anh đưa thẻ cho em làm gì? Thẻ mới mở sao?”

Bạch Ngọc Đường ôm lấy eo cậu, sung sướng hôn lên môi người yêu một phát rồi mới dịu dàng nói: “Tài khoản này chính là dùng thẻ căn cước của em làm, mật mã là sinh nhật em, anh đã giữ nhiều năm rồi. Hồi đó em nói em vì Hân Hân tiết kiệm, nói rằng muốn em gái vui vẻ hạnh phúc. Khi đó anh đã tự mình thẻ rằng, anh nhất định sẽ cho em toàn bộ bình an hỉ nộ! Muốn em sau này không bao giờ phải vì gia đình mà nhọc lòng nữa!”

Triển Chiêu giật mình, cậu vẫn biết Bạch Ngọc Đường rất thương cậu, nhưng cậu không nghĩ tới người đàn ông này vì cậu mà suy nghĩ nhiều như vậy, xa như vậy. Cậu kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn về phía hắn, nét mặt hiền dịu mà rung động, nhìn không được vươn tay ôm lấy cổ hắn, tiến đến bên hắn, tỉ mỉ hôn lên môi hắn: “Ngọc Đường, cảm ơn anh đã yêu em, yêu em nhiều như thế, nghiêm túc như thế!”

“Đồ ngốc này, giữa chúng ta mà cảm ơn cái gì chứ.” Bạch Ngọc Đường hôn vào mi tâm Triển Chiêu, hắn cười cười trêu ghẹo cậu: “Em là bà chủ nhà này còn gì nữa, thẻ đưa cho em quản là đúng rồi.” Hắn nhìn người yêu trong lòng cùng biểu tình dịu ngoan không mấy khi gặp, không khỏi có chút tâm điều thần lãng, nhẹ ghé môi hôn vào tai cậu, nhẹ bật cười thành tiếng: “Nè nè, em thấy anh có ngoan không hử, em có phải nên thưởng cho anh gì đó đúng hơn nào, hử?”

Ở chung nhiều, làm sao Triển Chiêu lại không hiểu tâm tư của hắn cơ chứ. Mặc dù lúc này còn đang là ban ngày, Triển Chiêu lại không chút do dự vứt thẻ qua một bên, chủ động dang môi mình lên, đưa tới một trận ái tình phóng túng mà nhiệt liệt.

Từ kiếp trước đến giờ, rốt cuộc cậu đã chạm đến được hạnh phúc mình muốn.

Học kỳ hai năm thứ hai đại học của Triển Hân, có một lần đi dạo phố cùng với Lưu Tô, không cẩn thận để quên điện thoại di động của mình nên bị trộm mất, hết sức buồn bực. Cô bé sầu nào gọi điện thoại cho anh hai oán thán, giọng nói có chút trầm. Triển Chiêu biết chiếc điện thoại đó là của ba tặng cho em khi

thi đậu đại học, Hân Hân thích nó lắm, bị trộm mất như vậy, buồn phiền là khó tránh khỏi. Vì vậy cậu ôn hòa thoải mái nói với em rằng: “Không sao cả, dù sao đi nữa em đã dùng nó hai năm rồi, ngày mai anh gửi qua cho em một khoản tiền, em mua cái mới đi nha.”

“Đúng là chuyện này thật khiến người ta khó chịu mà, anh hai anh không cần gửi tiền cho em đâu, trong thẻ vẫn còn.” Triển Hân ở đầu dây bên kia nói, thật ra có vẻ rất bình tĩnh. Chỉ là không biết vì sao, Triển Chiêu cảm thấy giọng nói của em gái có điểm lung lay, có điểm thương cảm, không giống như hoàn toàn vì chuyện mất điện thoại mà ra, không khỏi hỏi em: “Hân Hân, có phải gần đây có chuyện gì không vui không? Vì sao nghe như tâm tình không tốt vậy em?”

Triển Hân vẫn cứ dịu dàng cười cười: “Không có đâu anh, chủ yếu là bị trộm nên tức giận thôi, hơn nữa năm hai đại học bài vở tương đối nhiều, cho nên có hơi mệt mỏi. Anh hai, anh đừng lo lắng.”

“Vậy là tốt rồi.” Triển Chiêu thở phào nhẹ nhõm, dặn dò: “Di động mất thì cũng mất rồi, đừng có giận nữa a, mua cái mới là được. Không đủ tiền thì nói cho anh hai, biết chưa?”

“Vâng, biết rồi.” Bên đầu điện thoại kia, nghe em nói, vẫn là bộ dạng rất biết điều mà.

Trùng hợp Bạch Ngọc Đường đến Thành Đô công tác, Triển Chiêu suy nghĩ một hồi vẫn là gọi điện thoại cho Bạch Ngọc Đường, dặn hân nếu như có thời gian thì đến trường thăm em gái, thuận tiện giúp con bé mua di động mới, miễn cho Hân Hân lại tiếc tiền không xài. Bạch Ngọc Đường đồng ý ngay, vừa lúc hân cũng muốn nhân cơ hội xem xét thái độ của Triển Hân.

Vừa dọn về thành phố cũ được nửa năm, ba mẹ của Triển Chiêu đã vài lần thúc giục việc hôn sự của con trai, nhưng Triển Chiêu luôn nói rằng mình bận rộn, dù sao đi nữa tuổi còn trẻ, tạm thời chưa lo đến chuyện kết hôn. Triển Hân trong điện thoại đã nói mới không muốn anh hai sớm như vậy đã tìm về cho mình một bà chị dâu đâu. Ba mẹ ngẫm lại bọn nhỏ mới trở về có nửa năm, có thể vẫn chưa ổn định đi, cho nên cũng không thúc giục nữa. Trong chuyện này, lời trêu đùa bông lơn của Triển Hân cũng có tác động rất lớn, dù sao trong nhà cưng chiều em đã thành thói quen. Lần này đến Thành Đô, Bạch Ngọc Đường nhất định phải biết rõ ràng thái độ thực sự của cô em này mới được.

Chờ đêm Bạch Ngọc Đường đi công tác về, hai người sau cuộc mây mưa ngồi trên giường nói chuyện phiếm, Bạch Ngọc Đường mới nói một câu khiến Triển Chiêu hơi nhúm mày.

Hắn bảo: “Khi nào em rảnh đến trường thăm Hân Hân một chuyến đi, anh nghĩ con bé bây giờ hẳn là cần ông anh trai như em khuyên bảo mới thông suốt nổi, Lưu Tô nói cũng không ăn thua rồi. Con bé kia, rất chấp nhất a...”

Triển Chiêu đau lòng em gái rồi.

19. Chương 19: Em Gái

Bạch Ngọc Đường cũng nhìn cô bé một cái, sau đó ý vị thâm trường nói một câu: “Anh mua xe rồi, anh hai em còn mua xe làm gì, làm vậy thiệt là lãng phí quá đi mà.”

Nụ cười trên mặt Triển Hân dần dần thu lại, thần tình an tĩnh mà ôn đạm, chẳng nói gì nữa.

Bạch Ngọc Đường đi công tác ở Thành Đô, lúc hắn nhận được điện thoại của Triển Chiêu là lúc công việc của hắn đã xong, đang cùng Trần Hổ ngồi ăn cơm ôn chuyện xưa. Năm đó ở trường học, cũng bởi thường xuyên đến ký túc xá của Triển Chiêu ngủ nhờ mà quan hệ của Bạch Ngọc Đường và mấy người bạn cùng phòng Triển Chiêu không tệ lắm, trong đó càng thưởng thức nhiệt tình và nghĩa khí của Trần Hổ. Sau khi tốt nghiệp đại học, mọi người hiếm khi có cơ hội tụ họp lại với nhau, lần này đi công tác qua đây, Bạch Ngọc Đường bèn gọi điện thoại cho Trần Hổ, tên khỉ kia nói chuyện rất hào sảng: “Nếu đã đến Thành Đô rồi, thân là anh em sao tôi có thể không tận chức chủ nhà chứ!”

Giữa lúc chén chú chén anh thì Triển Chiêu gọi điện sang, nói về chuyện Triển Hân đã làm mất điện thoại di động, nhờ Bạch Ngọc Đường có thời gian đi xem thử. Triển Chiêu làm như vậy vừa là vì lo lắng em gái mình buồn lòng, cũng vừa là để Bạch Ngọc Đường và Triển Hân tranh thủ bồi dưỡng tình cảm, như vậy mới dễ cho việc chung sống sau này. Bạch Ngọc Đường đương nhiên hiểu ý người chung chăn chung gối của mình, cho nên không chậm trễ một giây liền đáp ứng nhất định sẽ đi qua thăm con bé một chút.

Cúp điện thoại, Bạch Ngọc Đường đã nhìn thấy Trần Hổ trưng ra một thứ biểu tình kiến quái bất quái (thấy chuyện quái dị mà không sợ tại nhìn riết quen rồi =)))))), trêu hắn: “Lại là Triển Chiêu gọi ông ha?”

“Đúng a.” Bạch Ngọc Đường cất điện thoại đi, tiếp tục cùng Trần Hổ uống rượu tán dóc.

Trần Hổ lại cười cười nói: “Bạch Ngọc Đường, sao bây giờ ông vẫn y chang như hồi xưa vậy, lúc nào cũng cùng Triển Chiêu Tiêu không rời Mạnh, Mạnh không rời Tiêu. Vừa nãy cái giọng ông nói chuyện với Triển Chiêu trong điện thoại ấy, y như nói chuyện với bà xã!”

(“Tiêu không rời Mạnh Mạnh không rời Tiêu” có xuất xứ từ <Dương gia tướng>, Tiêu, Mạnh là nói về hai viên đại tướng thuộc hạ của Dương Diên Chiêu (Dương lục lang) là Tiêu Tán và Mạnh Lương, hai người là huynh đệ kết nghĩa, rất gắn bó với nhau. Người đời sau còn kể rằng quan hệ của hai người cực kỳ vững chắc, tình cảm cực kỳ thân thiết.)

Sau khi tốt nghiệp đại học, Triển Chiêu, Bạch Ngọc Đường và những bạn thân đại học năm đó vẫn duy trì liên lạc đều đặn, cho nên Trần Hổ cũng biết sau khi tốt nghiệp bọn họ vẫn ở chung với nhau, có điều “ở chung” này không phải là cái “ở chung” đó mà thôi. Nếu như là Cố Tử Hàm, với trí thông minh của cậu ta đã sớm đoán được quan hệ của hai người không bình thường, đáng tiếc cậu Trần Hổ này lại là một tên thiếu thốn sự từng trải, đối với chuyện tình cảm không biết nhiều lắm, cũng không nghĩ hai thằng đàn ông quá dính nhau thì có gì sai.

Bạch Ngọc Đường nghe được câu này của Trần Hổ, nhin không được cười cười, vẻ mặt ôn hòa mà hơi khôì hài, hẳn thật sự đã nghĩ tới việc nói với Trần Hổ, Triển Chiêu chính là bà xã của hắn, không biết Trần Hổ có nuốt luôn ly rượu không ha.

“Triển Chiêu vốn là bà xã hợp pháp của tôi, không phải ông biết lâu rồi sao.” Bạch Ngọc Đường nửa đùa nửa thật vừa cười vừa nói với Trần Hổ: “Bạch Ngọc Đường tôi đây là người bội tình bạc nghĩa vậy sao chứ, ông cũng quá coi thường anh em à.”

Trần Hổ nghe hắn nói xong, cũng không rõ ràng hàm nghĩa thật sự của lời Bạch Ngọc Đường vừa nói. Nhưng cậu ta lại nhớ đến năm đó, những lúc đùa giỡn với nhau, luôn luôn bảo rằng Triển Chiêu là phu nhân chính thức của Bạch Ngọc Đường, những người khác đều là bà ba bà tư, nhin không được lời chuyện xưa năm đó ra trêu chọc một phen, bầu không khí lại nóng lên rất nhanh.

Sau khi ôn chuyện, Bạch Ngọc Đường chợt bàn đến việc của Triển Hân: “Lão Hổ, hồi trước có phải Triển Chiêu nhờ ông ngó chừng Hân Hân đúng không? Gần đây con bé làm mất điện thoại di động ông có biết không?”

“Tôi biết, không phải là tuần trước đi chơi phố cùng với Lưu Tô bị trộm mất đó sao.” Đại khái sự tình cũng không lâu lắm, Trần Hổ lập tức nhớ ra, “Lại nói cô em gái của Triển Chiêu thật đúng là một cô gái tốt mà, ngoại hình thanh tú không bàn đi, tính cách êm thật đúng là dịu dàng, lại còn chiều cổ người khác, thời nay con gái được như em cũng không nhiều.”

Bạch Ngọc Đường không khỏi bật cười: “Đánh giá cao như vậy, hai là ông có ý đồ gì với Hân Hân đó. Tôi đây nói cho ông hay, Triển Chiêu đối với cô em gái bảo bối này rất quý đó, bãi cứt trâu ông chó có trêu chọc dọa hoa nhài nhà người ta a.”

“Nói gì khó nghe vậy cái lão này, sao tôi lại thành phân trâu chứ.” Trần Hổ không cam lòng cứ vậy mà bị trầm luân, rộn ràng phản bác: “Tôi dẫu gì cũng là một đại biên tập đó nha. Bất quá con bé ấy, tôi quả thật không dám có ý kiến gì với em đâu, hai đứa tôi thật sự là không hòa hợp. Huống hồ nhà người ta đã có người thích rồi, ôi dồi ôi, Bạch Ngọc Đường, tôi nói ông cũng là anh hai của em phải không hả, quần chật quá trời quá đất.”

Tôi đây là anh hai con bé thiệt đó! Có điều trong một thoáng Bạch Ngọc Đường không khỏi giật mình: “Có người thích? Không thể nào, con bé còn chưa từng nói chuyện yêu đương với Triển Chiêu nữa kìa.”

Trần Hổ bình chân như vại bảo: “Tiểu cô nương nhà người ta biết đâu là thẹn thùng ngại ngùng không nói thì sao, Triển Hân thế nhưng là một cô gái rất hiền lành. Hơn nữa, có người thích cũng không nhất định phải nói chuyện yêu đương nha.”

Bạch Ngọc Đường nghĩ không phải vậy, Hân Hân ỷ lại vào anh hai nó như vậy, nếu như quả thật có người thích, không thể nào không nói cho Triển Chiêu biết. Huống hồ con bé cũng đã năm hai đại học rồi, trong nhà cũng sẽ không phản đối chuyện có người yêu, chẳng lẽ có ẩn tình? Nghĩ tới đây, Bạch Ngọc Đường có dự cảm tin tức này rất quan trọng, vì vậy hắn hỏi dò Trần Hổ: “Lão Hổ, làm sao ông biết được vụ này? Đùng có bảo là chính Hân Hân nói cho ông biết đi.”

“Là chính miệng Lưu Tô nói, tuyệt đối không sai.” Trần Hồ đốc định nói, “Triển Hân và Lưu Tô lúc nào cũng gắn chặt với nhau, có tâm sự gì cũng sẽ không giấu em, Lưu Tô cũng sẽ không gạt tôi.”

Bạch Ngọc Đường không lưu tâm đến thần sắc nhu hòa khi Trần Hồ đề cập đến Lưu Tô, mà là nhập thần suy nghĩ vấn đề còn lại. Nếu như là do Tương Lưu Tô nói thì nhất định là có thật, Triển Chiêu kể hai cô nhỏ từ bé đã thân nhau. Bạch Ngọc Đường đậm đậm nhất tiếu, xem ra lần này mình quả nhiên là cực kỳ cần thiết phải đến trường thăm Triển Hân đây.

Lúc đến trường học, vừa vặn là buổi chiều tà ngày thứ sáu, trước đó Bạch Ngọc Đường gọi điện thoại đã biết được cuối tuần Triển Hân không có lớp, vì vậy hẹn với em xong đưa em đi ra ngoài cải thiện bữa cơm. Sau đó đang lúc Bạch Ngọc Đường lái xe đến cửa hông của trường Triển Hân để đón em, từ xa nhìn thấy cô thiếu nữ kia yên lặng đứng ở cửa, vừa nghe nhạc vừa chờ hân.

Bạch Ngọc Đường xuống xe, nhìn em gái mặc chiếc áo khoác len sợi màu hồng quen thuộc trên người, không khỏi mỉm cười. Bộ đồ này là hồi Triển Chiêu còn ở Thảm Quyển có đến một trung tâm thương mại lớn làm phỏng vấn thì nhìn thấy, lúc đó vừa liếc mắt đã cảm thấy vô cùng thích hợp em gái mình, cái áo đó rất đắt, nhưng Triển Chiêu mua không chút do dự.

Sự thực chứng minh, Triển Chiêu quả thực chính là người hiểu rõ em gái nhất, Triển Hân thích cái áo khoác này vô cùng, mặc vào toát lên vẻ thanh nhã mà sang trọng, hết sức động lòng người. Đây đã là áo mua từ hai năm trước, nhưng Triển Hân từ sau cấp ba hầu như không cao lên nữa, hơn nữa còn là của anh trai đưa, cho nên vẫn giữ đến bây giờ. Chiếc áo này đắt không phải là không có lý do, chất vải cực kỳ tốt, thân hình Triển Hân cao gầy mà vóc người hơi có vẻ mỏng manh, phối hợp với quần jeans màu lam đậm, giày thể thao màu trắng, vẫn là đáng vẻ văn tĩnh mà tú khí, rất hợp với khí chất của em.

Bạch Ngọc Đường nghiêng người sang mở cửa xe, để Triển Hân ngồi vào ghế phụ lái. Cô thiếu nữ ngồi vào chỗ của mình, nhìn hân nhàn nhạt nở nụ cười dịu dàng, nét mặt có phần ửng rửng, nhìn không ra tâm tình gì đang ẩn giấu: “Anh Ngọc Đường.”

“Hân Hân, gần đây có phải em mệt lắm hay không?” Bạch Ngọc Đường vừa lái xe, vừa tựa vào vai trò của một ông anh cả dò hỏi, “Sao anh nhìn em so với hồi nghỉ hè gầy đi một chút, có phải ăn uống không vừa miệng không đây?”

Triển Hân đưa tay xua xua mớ tóc mái rơi xuống, cười cười nói: “Không có đâu anh, em còn thấy mùa đông ăn nhiều hơn mùa hè, có vẻ mập ra đây, Tô Tô cứ bảo em phải giảm béo.”

“Em đừng bắt chước người khác giảm cân này nọ đó, con gái ốm như vậy khó coi lắm.” Bạch Ngọc Đường ôn hòa cười nói, “Nhìn đâu cũng chỉ thấy xương với xương, dọa chết người ta, vẫn là mũm mĩm một chút dễ thương hơn.”

Triển Hân không khỏi mỉm cười: “Anh Ngọc Đường, thẩm mỹ của anh thật đúng là không giống người thường a. Có điều em nghĩ anh nói cũng có lý, em cũng không thích giảm béo, cực lắm. Được rồi, anh mua xe từ khi nào đấy? Cảm giác hình như công ty của anh phát triển vô cùng tốt nha.”

“Mua hồi mấy tháng trước.” Bạch Ngọc Đường cười cười giải thích, “cũng đâu phải xe xịn gì lắm đâu, giống nhau mà thôi, không phải nhiệm vụ bắt khả thi gì.”

“Không biết sau này anh hai có thể cũng mua xe không ha.” Triển Hân cười đùa, suy nghĩ một chút rồi tự mình cười rộ lên: “Có điều anh hai mua xe cũng không có tác dụng bao nhiêu a, để trưng đó thôi thì phí phạm quá chừng, anh đi ra ngoài phỏng vấn đều có xe bus, đi xa cũng có thể ghi hóa đơn trả về công ty mà.”

Bạch Ngọc Đường cũng nhìn cô bé một cái, sau đó ý vị thâm trường nói một câu: “Anh mua xe rồi, anh hai em còn mua xe làm gì, làm vậy thiệt là lãng phí quá đi mà.”

Nụ cười trên mặt Triển Hân dần dần thu lại, thần tình an tĩnh mà ôn đạm, chẳng nói gì nữa.

Đầu tiên đưa Triển Hân đi mua điện thoại mới, sau đó hai người mới đến quán ăn Bạch Ngọc Đường đã đặt từ sáng. Sau khi món ăn lên đầy đủ, Triển Hân nhìn thoáng qua bàn ăn, bỗng nhiên cười nhạt nói: “Anh hai đã nói Ngọc Đường tâm tư rất tinh tế, thật đúng là nói không sai, làm sao anh biết em thích ăn những món này?”

Bạch Ngọc Đường chia thức ăn cho cô, ôn hòa cười, cực kỳ tùy ý nói: “Anh với anh hai em quan hệ thế nào, cậu ấy cưng em như vậy, em thích ăn món gì, anh có biết cũng không lạ a.”

Ánh mắt Triển Hân thoáng lóe lên, vừa ăn vừa nghịch điện thoại di động mới mua, mạn bất kinh tâm hỏi: “Anh Ngọc Đường, tiền để mua điện thoại cho em, có phải là của anh hai đưa cho anh không?”

“Chuyện này có quan trọng không?” Bạch Ngọc Đường rót cho Triển Hân một ly nước chanh cô thích, thần tình dung túng, như thể đang nghĩ tính tình cô bé thật trẻ con, “Tiền của anh hai em và tiền của anh không phải đều giống nhau à.”

“Còn mấy tính xách tay anh hai tặng em năm trước lúc em lên đại học thì sao?” Triển Hân bất động thanh sắc hỏi.

Bạch Ngọc Đường thần nhiên nói cho cô biết: “Mấy tính xách tay ba ngàn bảy, anh em bỏ ra hai ngàn, anh ra phần còn lại.” Nói xong hắn bỗng nhiên lại bổ sung một câu: “Là anh cố ý yêu cầu anh em như vậy.”

Trong ánh mắt thông dong của cô thiếu nữ rớt cuộc nổi lên gợn sóng: “Vì sao?”

“Em không biết sao, Hân Hân.” Bạch Ngọc Đường bình thần cười nói, “Triển Chiêu luôn nói em gái là một cô bé rất thông minh, anh nghĩ em phải biết rồi mới đúng.”

Có lẽ là do Bạch Ngọc Đường nhắc tới Triển Chiêu, sắc mặt của Triển Hân dịu dàng hòa hoãn đi rất nhiều, cô bé đặt điện thoại lên bàn, hai tay nhẹ nhàng chạm rãi chống cằm. Trầm mặc một thoáng, Triển Hân mới từ tốn nói: “Em không thông minh, từ trước đến nay luôn như vậy, có điều so với người khác cẩn thận

chăm chỉ hơn một chút thôi. Từ rất lâu rồi em đã hiểu mình là nhân tài kiêu gì, ngay cả ba mẹ cũng cho rằng em nhất định sẽ rất có tiền đồ, nhưng tự em biết rõ không phải. Em chẳng qua chỉ là một đứa con gái bình thường mà thôi.” Ánh mắt của em có chút thâm thúy, còn có chút bình thản tỉnh táo mà những cô gái ở cái tuổi này ít khi có, “Nhưng anh hai cũng không yêu cầu gì em, anh chỉ cưng chiều em mà không yêu cầu gì cả, cho nên em tin tưởng anh ấy nhất.”

Cô thiếu nữ thần tình chuyên chú mà lưu luyến, lúc nhắc tới anh trai, dường như dáng vẻ của em lại trở về một cô bé con chưa trưởng thành, phảng phất như chỉ cần nững nịu ăn vạ là có thể đạt được thứ em thích nhất rồi. Mà trên thực tế, anh hai trong mắt của Hân Hân chính là sự tồn tại trân quý như vậy đấy.

Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng thở dài một tiếng, nói như vậy ngay cả Triển Chiêu cũng không thể nào hiểu rõ được nỗi lòng tự ti của cô em gái này từ đâu mà đến: “Hân Hân, em rất giỏi mà, chúng ta đều rất thương em.”

“Em biết, chỉ là thỉnh thoảng thương cảm mà thôi.” Triển Hân bỗng nhiên dịu dàng cười nhẹ, lập tức lại chăm chú nhìn vào Bạch Ngọc Đường, chậm chậm nói: “Chuyện của anh với anh hai, từ khi đọc được quyển sách của chị Nguyệt Hoa em đã hiểu. Sau lại em lên đại học, hồi về nhà nhân dịp năm mới, em cũng cảm giác được anh hai đã là người đã có gia đình.” Cô bé nhìn lên gương mặt anh tuấn của Bạch Ngọc Đường, nhàn nhạt cười khổ mà nói: “Chỉ là em không hiểu lắm, vì sao anh hai lại tìm về cho em một bà chị dâu đặc biệt như thế chứ, thật là làm cho người ta...” Cô dừng một chút, như thể không biết phải biểu đạt ra sao, suy nghĩ một lúc lâu mới nói: “...không biết làm sao!”

“Em thất vọng lắm sao?” Ánh mắt của Bạch Ngọc Đường trầm tĩnh mà ôn hòa.

Triển Hân lắc đầu: “Thật ra có thật vọng hay không em cũng không rõ, chẳng qua em vẫn cảm thấy hơi tiếc.” Cô cúi đầu thở dài, mới nói tiếp: “Trước nay em vẫn cảm thấy, tương lai anh hai nhất định có thể lấy được một cô gái dịu dàng xinh đẹp lại cao quý, cho nên em luôn rất coi trọng chị Nguyệt Hoa. Hai người sẽ có một cuộc sống rất tốt, sẽ có những đứa con rất đáng yêu. Đứa nhóc đó rồi sẽ ngóng nghịu mà gọi em một tiếng cô, còn gọi ông gọi bà nữa. Cuộc sống hoàn mỹ như vậy, mới xứng với anh hai em.”

Triển Hân bất đắc dĩ nhìn Bạch Ngọc Đường: “Kết quả ảnh lại thích anh, em nhất thời có phần không phản ứng kịp.”

“Bây giờ thì sao? Nghĩ thông rồi hay chưa?” Bạch Ngọc Đường cười cười nhìn em gái, nét mặt vẫn cứ ôn hòa, cũng có chút giống dáng vẻ bình thường của Triển Chiêu.

Đại khái là tướng phu thê trong truyền thuyết đi.

Triển Hân bị ý tưởng quái quỷ của chính mình làm cho mất hồn thăng thốt một hồi, nhanh chóng lấy lại tinh thần nói: “Không nghĩ ra cũng không được sao.” Cô nhàn nhạt thở dài, bộ dạng nửa bất đắc dĩ nửa từ bỏ, ở trong mắt Bạch Ngọc Đường chỉ thấy được một cô bé đáng yêu, giống như anh trai của em vậy: “Em luôn luôn là một người tương đối cảm tính, huống hồ gì đó là anh hai em tin cậy nhất, cho dù không thể nào tin anh được nhưng em cũng tin vào mắt nhìn người của anh hai. Các anh sống với nhau cũng hai năm có lẽ rồi, thoát nhìn cũng không tệ lắm, tạm thời không có lý do để em phản đối, đương nhiên sau này phải xem tình hình, em tùy thời sẽ xem xét lại ý kiến.” Ánh mắt của Triển Hân lóe lên sự sắc bén hiểm có:

“Anh đối với anh hai tốt, đương nhiên không có việc gì, em không thích giả thiết không tốt.”

Bạch Ngọc Đường không khỏi bật cười nhẹ: “Hân Hân, em đây không phải là rất thông minh sao.”

“Em nghiêm túc đấy, được chưa!” Triển Hân hơi hơi bất mãn nhìn thể loại “chị dâu” này, nhanh chóng phát hiện đối phương đã cười càng kịch liệt hơn, bèn không để ý đến hân nữa, “Em đói bụng, muốn ăn cơm, đừng có hỏi em nữa, cũng đừng thử thăm dò em. Em đã không có lập trường phản đối, còn đề phòng em làm gì vậy, thật là!”

Thống khoái mà lường gạt “chị dâu” một bữa cơm, Triển Hân hài lòng uống cạn ly nước chanh, cười cười nói: “Không còn việc gì thì đưa em về trường học đi, mười giờ tối là kiểm tra phòng rồi. Anh qua đây cũng là nghe anh hai dặn dò đi thăm em phải không, bây giờ thăm rồi thì về đi.”

Đến trường học, lúc bước xuống xe, Bạch Ngọc Đường ý vị thâm trường đưa mắt nhìn em gái, mới hỏi: “Hân Hân, tâm trạng em không tốt có thật chỉ là vì làm mất điện thoại di động không? Hay là vì em yêu rồi?”

“Không thể nào.” Triển Hân mở cửa xe ra, nghe được câu hỏi của Bạch Ngọc Đường, chần chờ một thoáng, cuối cùng cười cay đắng đáp: “Cho dù là em muốn yêu, cũng phải để người ta đồng ý mới được a...”

Bạch Ngọc Đường sững sốt, cau mày nói: “Nói gì vậy? Ánh mắt đứa nào cao vậy, ngay cả em cũng không vừa mắt nữa!”

Tính người này kỳ thực rất bảo bọc.

Triển Hân cười cười: “Anh Ngọc Đường, anh đừng hỏi nữa, chuyện của bọn em anh không hiểu đâu. Được rồi, về nhà gặp anh hai, nói anh ấy biết em rất nhớ anh ấy, cứ như vậy đi.”

Bạch Ngọc Đường cũng không cách nào hỏi lại, thấy Triển Hân đã đi mấy bước, bỗng nhiên quay đầu lại cười vang nói: “Điện thoại em đã nhận rồi! Làm em gái, lấy đồ của anh trai là rất bình thường, sau này đừng có thử em nữa đó, em mà giận là hậu quả rất nghiêm trọng, kết cục của anh bảo đảm sẽ rất thê thảm.” Sau khi cười xong, mới trở lại bình thường thường, ôn ôn cười: “Mau mau về đi, lái xe cẩn thận một chút, nói với anh hai không cần lo cho em.”

Bóng lưng của cô thiếu nữ, đơn bạc mà tịch liêu, như thể một vòng luân hồi, Bạch Ngọc Đường không khỏi nhú mày thật chặt.

Sau khi Triển Chiêu nghe Bạch Ngọc Đường kể lại hết những chuyện này, tuy cậu cảm động trước sự thông cảm của em mình, nhưng càng lo lắng cho tâm tình hiềm thấy của em. Đợi một thời gian sau, lễ Giáng Sinh cũng gần đến, trong toà soạn bỗng nhiên có một cuộc phỏng vấn cần đến Thành Đô. Thực ra nhiệm vụ không khó, chỉ là cận ngày lễ Noel, phần lớn mọi người đều không muốn đi, sau khi nói với Bạch Ngọc Đường một tiếng, Triển Chiêu chủ động nhận công tác này. Bạch Ngọc Đường tuy rằng cực chẳng đã, nhưng là việc liên quan đến em gái, biết không còn đường nào thỏa hiệp, ngoại trừ trước đó đòi một ít lợi

tức, sau đó lại đòi thêm một ít bồi thường, hẳn thật đúng là không có biện pháp. (Đòi trước đòi sau, ông chả lời quá rồi còn ở đó mè nheo ^”^|||)

Trên xe lửa đến Thành Đô, Triễn Chiêu gọi điện thoại cho em gái, bảo rằng sau khi kết thúc phỏng vấn muốn đến thăm em rồi hai đứa cùng đón lễ Giáng Sinh. Triễn Hân đột nhiên nhận được niềm vui ngoài ý muốn như vậy, vô cùng hưng phấn, nói thẳng ngày Noel đó sẽ làm cho lũ bạn ghen tị chết luôn. Triễn Chiêu buổi sáng đến Thành Đô, tiếp theo phỏng vấn thật tốt, buổi tối gửi bản thảo ngược về cho phòng tổng biên ở tòa soạn, coi như hoàn thành công tác. Ngày tiếp theo liền đi đến trường học của Triễn Hân tìm em, cô bé thấy anh trai đến sớm như vậy, vui vẻ quá đôi. Bởi vì cả ngày đều không có lớn nên Triễn Hân bám lấy anh trai làm nũng một hồi, mãi cho đến khi Triễn Chiêu đồng ý theo cô bé đến phòng học.

Một đường đi tới phòng học, Triễn Hân đều thân mật kéo tay của anh trai, trong nụ cười mang theo ngạo ý rất mất tự nhiên, Lưu Tô lại trêu chọc cô quá đắc ý. Các cô nàng trong lớp quen biết Triễn Hân về mặt vừa kinh ngạc vừa ham muốn cảm thán với cô bé: “Triễn Hân, bạn trai của cậu thật đẹp trai nha!”

“Ha ha, ha ha.”

Triễn Hân đắc ý cười gượng hai tiếng, liều chết không giải thích. Triễn Chiêu thấy tính trẻ con đến mức này của em gái, không khỏi mỉm cười, theo thói quen lộ ra nụ cười ôn hòa mà cứng chiều, xoa xoa mái tóc của em. Cử chỉ này chọc cho một đám nữ sinh mê gái hâm mộ không ngừng, rên rỉ kêu than Triễn Hân từ bao thuở lại quải được một anh cực phẩm đẹp trai anh tuấn lại dịu dàng như vậy. Chỉ có Lưu Tô đứm một bên cười muốn đứt ruột, lại không thể phá, đến mức vừa cười man dại vừa nói “Bổn tiểu thư thác loạn rồi, không cần để ý đến mị.” Triễn Chiêu thấy em gái đùa rất hài lòng, cũng để em tùy ý nghịch. Bạn học của Triễn Hân trên cơ bản ngoài duy trì xã giao bình thường còn có nhiệt tình và hân hoan nên có, nhưng bằng trực giác nhạy cảm của một ký giả, Triễn Chiêu còn phát hiện ra được một nam sinh, vẻ tươi cười của cậu ta có chút miễn cưỡng.

“Hân Hân, cậu trai kia cũng là sinh viên lớp em sao?” Triễn Chiêu ôn hòa cười hỏi em gái.

Triễn Hân theo hướng của anh trai nhìn sang, ánh mắt hơi lay động: “Đúng vậy, là lớp trưởng bọn em, bạn học từ hồi cấp 3 của em. Bất quá quan hệ của tụi em cũng không phải quá thân thiết.”

“Là vậy à.”

Triễn Chiêu kết luận nguyên nhân sự thất thường của em gái tám chín phần mười là có liên quan đến cậu này, chỉ là không hỏi tới nữa. Đến khi lớp học kết thúc, Triễn Chiêu dắt theo em và Lưu Tô đi ăn một bữa lớn mừng ngày Giáng Sinh. Những ngày bình thường, hai cô bé luôn luôn phải dùng lý trí tính toán chuyện ăn uống, ngày hôm nay khó có dịp được một thanh niên đầy hứa hẹn của xã hội thịnh tình mời, lại trùng lễ Giáng Sinh, làm sao có thể không ăn một bữa thật hoành tráng chứ. Triễn Hân thì tốt rồi, khẩu vị giống nhau, tiểu thư Lưu Tô cũng không khách khí chút nào nữa.

Triễn Chiêu vì tính tình tốt mà đốt tiền một lần, hầu hạ hai vị đại mỹ nữ dùng cơm. Chờ dùng bữa xong, Lưu Tô nhận được một cuộc điện thoại, lập tức quyết đoán chia tay. Triễn Chiêu hỏi thăm em gái, Triễn Hân mới cười híp mắt nói: “Anh hai, anh nhất định không đoán ra người đang theo đuổi Lưu Tô là ai đâu. Là người quen của anh đó!”

“Người quen của anh?” Triển Chiêu có chút buồn bực, nhưng vừa cẩn thận rà lại, hai mắt từ từ trợn to, cẩn thận hỏi: “Đừng nói là Hồ Tử chứ?”

“Anh hai thật thông minh!” Triển Hân khoác lấy tay của anh trai, an tĩnh tản bộ dọc theo đường lớn, một bên khoa trương ca ngợi: “Vừa đoán một lần đã trúng, chính là anh Hồ Tử đó. Thật là, rõ ràng là phải trông chừng em mà, rốt cuộc thành ra theo đuổi Tô Tô rồi, kiến sắc vong nghĩa a.”

Triển Chiêu lúc này chỉ có thể cảm thán thế sự kỳ diệu, duyên phận như vậy thực sự làm cho người ta kinh ngạc vui mừng. Hai anh em đi tới sân trường đại học, sóng vai ngồi trên băng ghế. Sức khỏe của Triển Hân vốn dĩ không quá tốt, Triển Chiêu thấy bộ dạng em mình ăn mặc không được dày dặn lắm, bèn ôm lấy bờ vai đơn bạc của cô bé, thần tình ôn hòa nuông chiều, chậm rãi hỏi: “Hân Hân, anh hai hỏi em một chuyện, em phải thành thật trả lời cho anh nha.”

“Là anh Ngọc Đường nói gì với anh rồi đúng không?” Triển Hân bắt đầu dĩ thử dài, “Em biết bà chị dâu này không đáng tin cậy mà, thật là không có lập trường, cái gì cũng nói cho anh cả.”

Triển Chiêu bị cách gọi của em làm cho buồn cười: “Chị dâu cái gì chứ, nói bậy nào. Việc này Ngọc Đường vốn là phải nói anh nghe, anh là anh hai em, không nói cho anh chẳng lẽ lại giấu anh sao.”

“Không gọi chị dâu, chẳng lẽ lại gọi anh rể à, em mới không muốn, thua thiệt quá đi.” Triển Hân cười khan đáp.

Triển Chiêu nhẹ nhàng xoa xoa tóc cô bé, ôn hòa nói: “Nói cho anh hai nghe đi, là cậu trai đó phải không?”

“Ừm.” Triển Hân thấy đánh trống lảng không qua được, đành trốn vào trong lòng anh trai như khi em còn bé, “Đúng rồi, là lớp trưởng của bọn em.”

“Chuyện gì xảy ra vậy?”

“Thật ra cũng không có gì lớn đâu.” Triển Hân buồn buồn kể, “Là kịch bản khuôn sáo cũ rích, chính là em thích cậu ta, lúc chuẩn bị thổ lộ mới phát hiện cậu ta đã có một cô bạn gái tình cảm rất tốt. Sau lại phát hiện cậu ta kỳ thực biết tình cả của em, còn nói muốn nhận em làm em kết nghĩa, thật phiền phức, không muốn thích cậu ta nữa, nhưng không quản được bản thân. Dù sao đi nữa giả như không biết đi, nếu đã không có ý nghĩa gì em cũng không muốn nói nữa.”

(*xoa xoa đầu* mạnh mẽ quá, không hổ là em gái em ;_;

“Ai thèm làm em gái của cậu ta chứ! Em chỉ có một anh trai thôi, ừa, cũng không phải, bây giờ là hai anh trai rồi.”

Triển Chiêu không khỏi bật cười, chuyện tình thương cảm như vậy, Triển Hân còn muốn thêm một câu vui đùa để điều tiết bầu không khí, thật sự khiến người ta rất đau lòng. Tuy rằng Triển Hân nói ra rất đơn

giảm, nhưng loại cảm giác này, Triển Chiêu không phải không hiểu rõ. Cũng bởi vì hiểu quá rõ cái loại tình ý đầy mật mờ u uất này, cho nên cậu càng đau lòng em gái mình hơn.

Nguyệt Hoa năm ấy, cũng là nỗi đau như thế này, chỉ vì cậu là đồng loại của cô ấy, nên mới có thể đưa cho cô sự xoa dịu cuối cùng.

Nhớ tới Nguyệt Hoa, trong lòng Triển Chiêu không khỏi có chút áy náy. Mấy năm nay, Tử Hàm và Nguyệt Hoa không hề tiến triển, Nguyệt Hoa tâm như chỉ thủy, tĩnh như sơn xuyên, chẳng ai có thể làm gì được. Ngược lại thì nghe Văn Long nhắc qua, Tử Hàm bây giờ cùng cô bạn thanh mai trúc mã mà năm đó đã giới thiệu cậu ta với Nguyệt Hoa, chính là cô bạn Trầm Thanh đó, hiện tại hình như rất tốt. Có lẽ là đến tuổi rồi, ngược lại thấy rõ ai mới thích hợp làm bạn chung thân nhất đi.

Trầm Thanh rất tinh táo, chỉ là chẳng biết Tử Hàm sẽ lựa chọn thế nào đây?

Triển Chiêu thở dài, phát hiện mình thật đúng là sợ Hân Hân sau này cũng trở nên chấp nhất như vậy mới tự động gọi lên nỗi đau của mình. Cậu không khỏi bẹo lấy má em gái, cúi đầu thở dài nói: “Hân Hân, hứa với anh hai, chăm sóc bản thân mình thật tốt, đừng làm chuyện gì khiến cho bản thân đau lòng. Có một số người không thích hợp, cho dù họ có tốt cũng nên buông tay, em hiểu không?”

“Ừa, em hiểu mà.” Cô bé viên mắt cay cay, vẫn kiên định như trước, gật đầu, “Em cũng không phải chị Nguyệt Hoa.”

Đến khi Triển Chiêu về đến nhà, bỗng nhiên ôm lấy Bạch Ngọc Đường trầm mặc thật lâu. Bạch Ngọc Đường thoáng ngẩn người, sau đó trở tay ôm lấy cậu thật chặt, dành cho người yêu sự dỗ dành êm ái nhất.

(Lại còn khuyên con bé cái gì (;_q) nếu chú không yêu em, em cũng sẽ giống Nguyệt Hoa mà? (;_q))

20. Chương 20: Nhân Duyên

“Mình kiên trì sáu năm, cho tới bây giờ, mình đã hai mươi sáu rồi. Thành gia lập nghiệp chẳng thể nào tránh được, đây dù sao cũng không phải là chuyện cá nhân của một mình mình, mà còn là trách nhiệm mình đeo theo trên người.”

“Lão đại cậu biết không? Mình thực sự rất yêu cô ấy, nhưng mình mệt mỏi quá, đơn phương nỗ lực thì ra thực sự không thể kiên trì mãi mãi. Từ khi ra trường, chúng ta đã không thể nào làm những đứa trẻ có thể chỉ vì phong hoa tuyết nguyệt mà thương cảm nữa rồi.”

Đọc chuyện người khó tránh khỏi nghĩ chuyện mình,

Thiên sơn trừ chú với em kết thúc viên mãn, ai cũng có một niềm đau, trên đời này người hạnh phúc chắc

chỉ đếm trên đầu ngón tay. Mà ngay cả chú và em, nếu chỉ cần thay đổi một chút trong số mệnh, có lẽ kết cục cũng ít nhiều tiếc nuối. Nhưng vì sự bình an nhạ nhòa của 60 năm một cuộc đời, người ta thường chôn kín bí ai đó tận đáy lòng, khó mà bày tỏ.

May mắn như hai đứa, trên đời có mấy ai, can đảm chấp nhất như hai đứa, trên đời lại có mấy ai.

Thương hai đứa, rất thương hai đứa.

Thời gian trước khi Triển Hân tốt nghiệp đại học, đối với Triển Chiêu mà nói, chuyện duy nhất có thể xem là đại sự chính là lễ thành hôn của Cố Tử Hàm, nhưng tân nương lại không phải là Nguyệt Hoa mà là cô nàng thanh mai trúc mã của cậu ấy, là cô gái tên Trầm Thanh. Lúc Triển Chiêu nhận được điện thoại của Cố Tử Hàm, mời cậu nhất định phải đến Chiết Giang tham dự hôn lễ, trong lòng thực ra là hoảng hốt tận nửa ngày.

Nhân duyên cũng giống như huyết thống, là những điều không thể nói rõ được, có đôi khi bạn nghĩ duyên phận đã định, thông thường lại để lại một nút thắt tình cảm. Có thể làm phu thê hay không, tình cảm tích lũy là rất quan trọng, nhưng đây dường như cũng không phải chỉ bàn về mệnh đề tình cảm, hoặc là tình yêu. Có vài người có lẽ là duyên phận đã định trước sẽ trở thành phu thê của mình, cho nên cho dù có loanh quanh luẩn quẩn ở những đâu, đi qua rất nhiều đường ngang ngõ dọc, đến cuối cùng vẫn về cùng dưới một mái nhà.

Nghĩ như vậy, mặc dù nghi hoặc sự hoang đường của nó, nhưng nếu không phải thì làm sao có thể cam lòng thuận theo duyên phận được đây.

Một ngày trước ngày hôn lễ diễn ra, Triển Chiêu cùng với Bạch Ngọc Đường đến Chiết Giang, quê nhà của Tử Hàm. Công tác chuẩn bị cho hôn lễ đều đã hoàn thành tốt, chỉ chờ ngày mai đến nhà nhạc phụ mẫu đón tân nương. Kết thúc đêm độc thân cuối cùng, dưới lời đề nghị của Bạch Ngọc Đường, thêm Triển Chiêu và Cố Tử Hàm ba người bọn họ đi ra ngoài cùng ăn một bữa. Rượu quá tam tuần, thừa dịp Bạch Ngọc Đường đi toilet, Triển Chiêu bỗng nhiên ngập ngừng hỏi: “Tử Hàm, vì sao cậu quyết định kết hôn với Trầm tiểu thư vậy? Đối với Nguyệt Hoa, cậu thực sự từ bỏ sao?”

“Không từ bỏ thì còn có thể làm sao?” Cố Tử Hàm hạ mi, chuyên chú nhìn về phía chén rượu trong tay, cười nhạ nói, “Kết hôn với Tiểu Thanh là kết quả sau khi bọn mình lý trí suy xét mọi thứ, cũng không phải xung động nhất thời gì. Có rất nhiều chuyện, hình như người ta nhất định phải đến một cái tuổi nào đó mới có thể trông rõ ràng được, yêu nhất cũng không chắc chắn là thích hợp nhất để chung sống với nhau. Mình và tiểu Thanh từ nhỏ đã quen biết, hai bên đều rất hiểu rõ đối phương, tính cách cũng rất hợp, cho dù làm vợ chồng nhất định cũng sẽ là một cặp vợ chồng rất hạnh phúc. Gia trưởng hai nhà cũng rất hài lòng, bọn họ vốn dĩ mong mình cùng tiểu Thanh kết duyên, tình cảm khi xưa của mình dành cho Nguyệt Hoa, ba mẹ mình vốn không quá vui vẻ.”

Triển Chiêu có chút giật mình, không khỏi hỏi: “Vì sao? Nguyệt Hoa cô ấy là một cô gái rất tốt.”

“Nhà mình biết chứ.” Cố Tử Hàm cay đắng cười, “Ba mẹ mình đều biết, nhưng thứ nhất Nguyệt Hoa là con gái quê người, thứ hai bọn họ từ đầu đã xem tiểu Thanh như con dâu. Mà quan trọng nhất là, cô ấy cũng không yêu mình, ba mẹ mình sẽ không hài lòng với một cô gái như thế. Mình kiên trì sáu năm, cho tới bây giờ, mình đã hai mươi sáu rồi. Thành gia lập nghiệp chẳng thể nào tránh được, đây dù sao cũng không phải là chuyện cá nhân của một mình mình, mà còn là trách nhiệm mình đeo theo trên người. Lão đại, cậu cũng biết mà, mình là con trai một.”

Trong lòng Triển Chiêu có phần hoảng hốt, nghĩ đến lời của Cố Tử Hàm vừa nói, “Thành gia lập nghiệp chẳng thể nào tránh được”, không khỏi hơi buồn bã. Ba mẹ trong nhà nhất định cũng có mong muốn như vậy, đáng tiếc cậu nhất định sẽ khiến ba mẹ thất vọng. Có lẽ ngay từ đầu, điều này đã được định trước bởi số mệnh rồi.

“Nguyệt Hoa...”

Cố Tử Hàm dốc một hơi cạn sạch số rượu còn lại trong ly, rồi mới chậm chậm nói: “Nguyệt Hoa rất tốt, đáng tiếc hai đứa mình hữu duyên vô phận. Tiểu Thanh cũng biết chuyện này, cô ấy cũng từng yêu người khác, nhưng bọn mình đều biết, một ngày nào đó, tất cả chuyện này rồi cũng sẽ trở thành những hồi ức ngọt ngào và những đề tài hàn huyên tâm thường trong cuộc sống bình đạm mà thôi. Thế sự chính là như vậy, một đời sống hôn nhân hạnh phúc cũng không chỉ cần ái tình thuần túy đi.” Cậu ta từ từ nhìn lên Triển Chiêu, thần tình chung quy có chút quá khích: “Lão đại cậu biết không? Mình thực sự rất yêu cô ấy, nhưng mình mệt mỏi quá, đơn phương nỗ lực thì ra thực sự không thể kiên trì mãi mãi. Từ khi ra trường, chúng ta đã không thể nào làm những đứa trẻ có thể chỉ vì phong hoa tuyết nguyệt mà thương cảm nữa rồi.”

“Hôn lễ ngày mai, cô ấy nói không đến, chúc mình và tiểu Thanh có thể hạnh phúc bạc đầu...”

Nói xong lời cuối cùng, rốt cuộc cậu ta vẫn phải gục xuống bàn, che giấu tất cả biểu tình của bản thân.

Lúc Bạch Ngọc Đường trở lại bàn ăn, thấy Cố Tử Hàm như vậy, liền cười nói: “Cũng say rồi à, ngày mai là hôn lễ, hôm nay tội mình mà đem tân lang chúc say cũng không phúc hậu lắm đâu nha.”

“Làm gì mà dễ say vậy chứ!” Cố Tử Hàm ngẩng đầu, thần sắc bình thường, tựa hồ sầu não mới vừa rồi chưa từng xuất hiện, cậu ta uống một hớp nước rồi đứng lên cười cười nói: “Mới có mấy chén, làm sao mà say được. Bất quá ngày mai có thể sẽ có một trận đánh rất ác liệt, đêm nay phải bảo tồn thể lực mới được. Được rồi, tôi về trước đây, nếu muốn uống say sưa một trận đã đời thì hẹn mấy ông ngày mai lại uống.”

“Ngon, đến lúc đó cũng đừng đầu hàng xin tha nhé, tân lang quân!”

Ba người trở lại vừa cười vừa nói, Triển Chiêu cùng Bạch Ngọc Đường tiễn Cố Tử Hàm lên xe taxi, sau đó mới trở lại phòng nghỉ khách sạn. Vừa mới đóng cửa lại, Triển Chiêu còn chưa kịp uống miếng nước, Bạch Ngọc Đường đã đột ngột từ phía sau ôm chầm lấy cậu, giọng nói dày mà dịu dàng: “Vừa rồi em mới nói chuyện gì với Tử Hàm đó? Nhìn cái bộ dạng thương tâm buồn bã của cậu ta có chỗ nào giống người sắp kết hôn không a.”

“Cũng không có gì.” Triển Chiêu thả lỏng cơ thể dựa vào trong lòng Bạch Ngọc Đường, từ từ nói: “Chỉ là nói về Nguyệt Hoa thôi, cậu ấy bảo ngày mai Nguyệt Hoa không tới tham dự hôn lễ.”

Trong mắt Bạch Ngọc Đường hiện lên một tia thấu hiểu: “Có thể cố nghĩ nếu đến ngược lại sẽ khiến tất cả mọi người ngại ngừng đi, dù sao ngày trước Tử Hàm vẫn luôn theo đuổi cổ, còn là nhờ Trầm Thanh giới thiệu nữa, chỉ chớp mắt một cái, bà mối đã biến thành tân nhân, ngấm lại vẫn là rất kỳ lạ.” Hắn bỗng nhiên hôn lên cằm cổ của người yêu, thanh âm thoảng trở nên mập mờ: “Lại nói Đinh Nguyệt Hoa đến này đều không có tin tức gì, có phải là còn băn khoăn về em không?”

Rõ ràng là giọng điệu trêu chọc, nhưng Triển Chiêu vẫn có thể cảm giác được từ động tác của Bạch Ngọc Đường mơ hồ tiết lộ ra ngoài tâm tình bất an. Tuy rằng không biết lý do, nhưng Triển Chiêu cứ xoay người lại ôm lấy hắn, ngữ điệu ôn hòa mà dung túng: “Không phải anh đang ghen đấy chứ? Đây đều là chuyện rất rất lâu trước đây rồi.”

Bạch Ngọc Đường nhẹ nhàng cắn lên phiến môi người yêu, nhắm nháp một hồi rồi mới khe khẽ thở dài nói: “Anh quả thật là có hơi ghen đấy.”

“Như vậy mà cũng được à.” Triển Chiêu hơi buồn cười, đưa tay chụp lấy mặt hắn, nhìn thẳng vào nhau, “Em chỉ là có điểm không thể hiểu được, em và Nguyệt Hoa từ đầu đến cuối đều không có gì.” Ánh mắt của cậu càng lúc càng thâm sâu, cuối cùng mới miễn cưỡng cười nói: “Mấy năm nay, ngay cả mặt mũi còn không nhìn thấy nữa, bình dấm chua này của anh từ đâu mà lật vậ hử?”

Bạch Ngọc Đường dừng lại nơi đôi mắt Triển Chiêu, chậm rãi nói: “Triển Chiêu em thực sự không rõ sao? Đinh Nguyệt Hoa không muốn gặp em cũng là vì cổ quá yêu em. Nếu như ngày nào đó, cổ có thể thần nhiên đối mặt với chúng ta, anh thật sự cao hứng hơn đó. Chỉ tiếc là khả năng này tính toán đúng là không quá lớn a.”

Ánh mắt của hắn cực kỳ thâm thúy, cỡ lẽ là nhớ lại quyển sách năm đó của Đinh Nguyệt Hoa, biểu tình của Bạch Ngọc Đường không thể nói rõ là thương tiếc hay là kính phục.

Tình của của Đinh Nguyệt Hoa đối với Triển Chiêu, so với Bạch Ngọc Đường tuyệt đối không ít hơn. Chỉ là thiên ý trêu người mà thôi, năm xưa cho dù là yêu thâm khổ sở như vậy, Triển Chiêu cũng không muốn từ bỏ. Nghĩ đến đoạn này, trong lòng Bạch Ngọc Đường nhất thời dâng lên nỗi niềm trân trọng cùng may mắn.

“Nguyệt Hoa ấy mà, cô ấy là một cô gái rất tốt, là em có lỗi.” Nhớ tới khuôn mặt cố nén nước mắt của Nguyệt Hoa, Triển Chiêu vẫn cảm thấy từ sâu trong nội tâm mình có một nỗi đau rõ rệt không hề phai nhạt.

Bạch Ngọc Đường hôn lên mắt cậu, thấp giọng mềm mỏng nói: “Triển Chiêu, đừng nói xin lỗi, em không có lỗi với bất kỳ ai cả. Tình cảm vốn là chuyện cam tâm tình nguyện, không có người nào có lỗi với người nào đâu.”

Triển Chiêu vui trong ngực hắn, lặng lẽ, cậu không cách nào giải thích rõ ràng cho Bạch Ngọc Đường biết

từ xưa đến giờ, cậu đến tốt cùng thiếu cô gái ôn nhu này bao nhiêu tình cảm chưa phân rõ.

Có điều, thật may là còn có anh, dù là gì cũng đáng giá.

Hôn lễ của Cố Tử Hàm đã qua được hơn một năm, vào lúc con cậu ta sắp ra đời, Triển Hân và Lưu Tô tốt nghiệp đại học. Lưu Tô là một cô gái cực kỳ có chủ kiến, chuyên ngành cô học là tiếng Anh thương mại, sau khi tốt nghiệp được nhận vào làm trợ lý hành chính cho một công ty xuất nhập khẩu ở Thành Đô. Quyết định như vậy một phần cũng vì chú ý đến ý nguyện của cha mẹ cùng tình cảm của cô và Trần Hổ.

Triển Hân trở về thành phố quê hương làm một giáo viên cấp ba bình thường, tuy rằng không phải là một công việc rất có tiền đồ gì, nhưng đối với ba mẹ một lòng hi vọng con gái an ổn độ nhật mà nói lại là một kết quả không thể tốt hơn. Bản thân Triển Hân cũng thích công việc này, cô thích ở cùng với những đứa nhỏ bồng bột mà tinh thần phấn chấn này, chỉ là phải chia cách với Lưu Tô, vô cùng không muốn mà thôi.

Em gái tốt nghiệp, có việc làm, cũng đồng nghĩa với việc chuyện kết hôn của Triển Chiêu bị đăng lên nhật báo rồi.

Kỳ thực ba mẹ đã sớm có ý muốn nói Triển Chiêu có lẽ nên thử làm quen với chuyện yêu đương, chỉ là Triển Chiêu vẫn luôn nói em gái còn chưa tốt nghiệp, không vội vã kết hôn, trước hết cứ tạo điều kiện cho con bé tốt nghiệp đi đã. Ba mẹ Triển tuy rằng rất muốn con trai sớm thành gia một chút, để bọn họ sớm có cháu nội bông, nhưng Triển Chiêu lúc đó quả thực tuổi cũng còn rất trẻ, chờ vài năm cũng không gây trở ngại gì. Chỉ có điều mắt thấy cháu chất nhà nội nhà ngoại đều riu rít thành hôn sinh con, ba mẹ Triển rất hâm mộ. Vất vả lắm mới thu xếp được tương lai của con gái, vì vậy hôn sự của con trai nhất định cũng phải nhanh chóng giải quyết tốt.

Triển Chiêu năm nay đã hai mươi tám rồi, các thân thích vẫn cứ hay vui miệng hỏi rằng “Lúc nào mới được uống rượu mừng của Triển Chiêu nhà ông/bà đây?”, ba mẹ ngoài miệng nói còn rất sớm, kỳ thực trong lòng cũng rất hối hả rồi. Bọn họ không rõ, con trai mình bề ngoài tuấn tú tao nhã, công việc cũng coi như hoàn hảo, thu nhập thuộc tầng lớp trung lưu mà vì sao tốt nghiệp nhiều năm như vậy rồi, chưa từng đưa cô gái nào về cho ba mẹ xem mắt đây. Thằng nhỏ Ngọc Đường kia cũng vậy nữa, rõ ràng điều kiện so với con trai mình tốt không thua gì nhưng một mực độc thân, chẳng lẽ mắt nhìn của hai thằng bé này quá cao, chướng mắt con gái nhà người ta? (..... cưới nhau rồi hai bác ạ, cưới nhau rồi.)

Mẹ Triển không hiểu, vì sao các con luôn nói duyên phận còn chưa tới, nhưng việc này, không gấp cũng không được a.

Cố Tử Hàm từng nói, Thành gia lập nghiệp chẳng thể nào tránh được, đây dù sao cũng không phải là chuyện cá nhân của một mình mình, mà còn là trách nhiệm mình đối với gia đình.

Triển Chiêu có chút phiền muộn, không biết nên giải quyết khốn cảnh của mình như thế nào mới thích đáng. Nhưng cậu biết rõ, vô luận thái độ của ba mẹ ra sao, tình của cậu và Ngọc Đường lúc này đã là thứ không bị bất kỳ ai hay chuyện gì chi phối nữa. Chẳng qua cậu hi vọng, giữa tình thân và tình yêu có thể cố gắng đạt tới được một vòng viên mãn. Tuy rằng rất khó, nhưng cậu tin tưởng không phải là không thể.

Năm này, nhân dịp Triễn Chiêu về nhà ăn Tết, trên bàn cơm tất niên, mẹ Triễn như thể vô tình mà nói với con trai rằng: “Tiểu Chiêu, đợt trước bác con có nói bên mẹ nhà bên có một đứa con gái, cũng lên thành phố làm phóng viên như con vậy, mặt mũi xinh đẹp, tính tình cũng ôn nhu thành thật nữa.” Nói rồi mẹ Triễn nhìn về phía con trai mình, ôn tồn dò hỏi: “Con xem, có muốn thử đi gặp người ta một lần không con?”

Triễn Chiêu sững sốt, lập tức ôn hòa cười nói: “Mẹ, việc này không gấp, con không muốn làm quen.”

“Còn không gấp cái gì.” Lời này vừa nhắc tới, mẹ Triễn đã đặt đũa xuống, lẩm bẩm nói: “Con cũng đã hai chín rồi, nếu còn không chịu kết hôn thì định tới khi nào a? Chúng ta cũng không phải nói con nhất định phải đi làm quen, chính là gặp mặt một lần, coi như kết bạn không được à. Như đã nói qua, sao con đi học đi làm bao nhiêu năm như vậy mà không nhìn được đứa con gái nào hết? Mà cũng y như con, thằng nhỏ Ngọc Đường nhà bên kia, điều kiện cũng tốt như vậy mà cũng vậy nữa, thực sự là quá xung khắc hay sao chứ?”

Triễn Chiêu bị nói nghẹn họng, cũng không thể kể rằng hai người bọn con từ hồi cấp ba đã yêu nhau, giờ chung sống với nhau đã được mấy năm chứ. Triễn Hân ở một bên nghe, thấy anh trai không nói lại được gì, vì vậy cười ngắt lời: “Mẹ ơi, chuyện này duyên còn chưa tới, cũng không thể hối thúc được có phải không nà. Chuyện cưới vợ gả chồng này, thật đúng là không nói rõ được, chúng t cứ thuận theo tự nhiên là được rồi mà.”

“Anh hai con đã bao lớn rồi! Con cho là nó còn như con, chỉ mới hai mươi tư hay sao a.” Mẹ Triễn nhìn một cặp anh em này, bất đắc dĩ thở dài. Vì hai đứa nhỏ này mà bà phải hao tâm tổn sức cả đời, lo cho tụi nó học hành gian khổ xong, tình trạng đã tốt rồi lại phải lo lắng đến hôn sự. Hai đứa oan gia này đã không cảm kích, từng lời từng chữ đều không chịu đứng đắn nghe người ta nói, cái kiêu mạn bất kính tâm của tụi nó thực sự là để người ta tức không được, yêu cũng không xong mà.

Nghĩ tới đây, mẹ Triễn không khỏi thở dài: “Mẹ nói hai đứa bay để tâm nghe lời mẹ một chút không được hay sao? Kết hôn sớm một chút đi, mẹ với ba tụi bay cũng đỡ phải lo lắng đi.”

Triễn Hân bất động thanh sắc dâng cho ba mẹ đĩa rau, cười làm nũng nói: “Biết biết, mẹ nói sao có thể không nghe chứ. Ôi chao, mà nè ba ơi, tiền mừng tuổi năm nay cho con nhiều hay ít nha?”

Ba mẹ cùng nhau bật cười, Triễn Giang vỗ vỗ đầu con gái, cười nói: “Con bao lớn rồi hử, có cả việc làm rồi, còn muốn ba cho con tiền mừng tuổi. Phải nói con đã trưởng thành rồi, bây giờ phải biếu tiền mừng tuổi cho ba mẹ mới phải chứ, ba mẹ nuôi con biết bao nhiêu năm, phải báo đáp ba mẹ có biết không hử? Nếu không thì đầu tư của ba mẹ lên con không phải lãng phí hết cả rồi sao.”

Triễn Hân làm bộ thở dài nói: “Trời ạ, nhưng mà bây giờ con vẫn thuộc lớp bản nông với trung nông nè, kiếm được chút tiền lương còn không đủ cho con xài nữa. Nếu hai vị muốn con báo đáp, chắc con phải giấu lại xem năm nay phải lừa lại bao nhiêu tiền mừng tuổi từ anh hai mới đủ đây!”

“Chỉ biết lừa anh hai con thôi!” Mẹ Triễn buồn cười nhìn con gái, bất đắc dĩ lắc đầu: “Anh con càng cứng chiều con, con thì càng ngày càng vô pháp vô thiên.”

Triển Hân cắn chiếu đũa cười hì hì như mọi khi: “Nào có đâu, dám làm dám chịu mà, phải không anh hai?”

Ánh mắt của em gái nhìn sang trần ngập ý trêu chọc cùng mới thần sắc lo lắng được che khuất mà chỉ có hai anh em bọn họ mới có thể hiểu, trong lòng Triển Chiêu âm thầm thở dài, mới cười nói: “Đương nhiên chứ sao, anh hai lì xì cho em gái là chuyện thiên kinh địa nghĩa mà.”

Bữa cơm tất niên này là vui buồn nửa này nửa kia, ba mẹ vì hôn sự của con trai con gái mà phiền não, mà anh em Triển gia lại nghĩ phải làm sao để ngả bài với ba mẹ mà phiền não. Cơm nước xong, chơi bài xong một trận, Triển Hân liền cùng với anh trai chạy lên lầu, nhẹ nhàng nói chuyện. Ngồi trên giường anh, Triển Hân ôm máy tính của Triển Chiêu vừa lên mạng, vừa cùng anh trai nói chuyện phiếm. Triển Chiêu giúp em đắp lại chăn, lại ngồi một bên xuất thần suy tư.

“Anh hai?” Triển Hân kêu nửa ngày không thấy ai phản ứng, không khỏi quay đầu nhìn về phía Triển Chiêu, trêu ghẹo: “Em nói nè anh hai, anh đang nghĩ gì đấy? Mắt hờn như vậy đừng nói là đang nghĩ đến chị dâu đi nha, hai người mới chia tay có bao lâu đâu chứ.”

Triển Chiêu xoa xoa mái tóc của em gái, nhàn nhạt than thở: “Anh đây đang suy nghĩ phải nói với ba mẹ chuyện của bọn anh thế nào đây này, đến lúc này đâu còn tiếp tục giấu diếm được nữa đâu.”

“Anh muốn nói thế nào đây?” Triển Hân khép máy tính lại, nhích lại gần bên cạnh anh trai, nét mặt trở về vẻ dịu dàng muôn thuở: “Chuyện này cũng không nhỏ, ba mẹ tuy rằng rất thích anh Ngọc Đường, nhưng nếu ba mẹ biết được quan hệ của hai anh là như này, còn không biết sẽ phản ứng thế nào đây.” Dừng một chút, Triển Hân lại bổ sung: “Nhất là hai anh ở cạnh nhau đã lâu như vậy.”

Triển Chiêu thần tình bình thản, nhìn không ra được tâm tình xấu nào: “Đây cũng là chuyện bất khả kháng rồi, vốn định em tốt nghiệp bọn anh sẽ ngả bài, giấu lâu cũng không tiện. Hiện tại cũng bắt đầu muốn anh đi xem mắt, anh sẽ tìm một cơ hội nói hết sự thật với ba mẹ.”

“Em sẽ giúp các anh,” Triển Hân nghiêm túc nhìn anh trai, lập tức nói bổ sung: “Tuy rằng em cũng không biết rốt cuộc có hữu dụng hay không.”

Triển Chiêu cười cười nói: “Vậy thật là phải dựa vào em rồi ha. Bất quá Hân Hân, anh vẫn thắc mắc mãi, sao em lại chấp nhận tội anh như đã rồi vậy, không phản đối chút nào à?”

“Em phản đối lúc các anh không nhìn thấy nha.” Triển Hân thay đổi tư thế, gối đầu lên đùi của anh trai, tán mạn cười cười: “Vừa mới lên đại học là em đã biết rồi, cũng rồi rắm lâu lắm.” Thiếu nữ chậm chậm hồi tưởng, kể lại: “Thiệt ra khi đó em rất thích chị Nguyệt Hoa, lại cảm thấy hồi đó anh Ngọc Đường ảnh hưởng cái gì hết, anh hình như rất vất vả. Hoặc chính là do em cũng hiểu cảm giác của yêu đơn phương thế nào, cho nên càng hy vọng anh với chị Nguyệt Hoa đến với nhau, em vẫn cảm thấy ai người rất xứng đôi.”

Nhắc tới Nguyệt Hoa, Triển Chiêu cũng có chút khổ sở, có điều rất nhanh điều chỉnh lại tâm tình của mình cho tốt: “Sau đó thì sao?”

Triển Hân khẽ bật cười: “Sau thì từ từ cũng nghĩ thông ấy mà, hơn nữa anh Ngọc Đường cũng là người rất tốt. Tuy rằng anh so với anh hai em kém xa, còn không phải là bà chị dâu lý tưởng của em nữa, nhưng mà miễn cưỡng cũng coi như qua cửa đi. Anh hai, anh cũng biết em là người rất cảm tính, thích dùng tình cảm để phán đoán mấy chuyện tình cảm mà.”

“Em thương anh hai em, cho nên em tình nguyện tiếp thu tất cả quyết định của anh, trên thực tế em cũng tiếp thu được hết rồi.”

Triển Chiêu cảm động sâu sắc, sờ sờ tóc em gái, cuối cùng mới cúi đầu thở dài một tiếng: “Cảm ơn em, Hân Hân.”

“Anh em trong nhà, khách khí cái gì chứ, anh hai ngốc.” (em gái của năm ((-;____;-)b)

Ngày đêm hôm đó, cách nhà bọn họ không xa, trong lúc anh em Triển gia đang ôn nhu thảo luận, Bạch Ngọc Đường phải đối mặt với sự thúc giục cưới hỏi của anh trai và chị dâu, quả đoán lựa chọn ngả bài. Tên này dùng sự lãnh tính cùng quyết đoán từ đầu đến cuối, thuật lại tình cảm của hai người trước anh trai và chị dâu, thuận tiện nhét thêm vài bằng chứng cho biết nếu anh chị (dám) bỗng dả duyên ương thì hậu quả sẽ hết sức nghiêm trọng.

Kết quả chính là, anh trai chị dâu dù có không muốn tán thành, cũng không cách nào phản đối. (Chuyện nhà ông giải quyết đơn giản vằn)

Kỳ thực có lẽ là vì anh chị tương đối có thể hiểu được tình cảm của bọn họ, dù sao cũng là anh em, không có mấy thứ như khoảng cách thế hệ các loại. Huống hồ bọn họ hiểu rất rõ tác phong của cậu em trai mình, biết rằng có phản đối kết quả cũng phải chấp nhận, hà tất phải lãng phí thời gian. Yêu cầu duy nhất của bọn họ chính là muốn hai người sau này tốt nhất là có thể nhận nuôi một đứa trẻ.

Bạch Ngọc Đường đối với đề nghị này từ chối cho ý kiến.

Ngày mừng một tháng giêng năm nay, Triển Chiêu dự định đưa em gái lên Báo Ân Tự dâng hương. Bọn họ từ nhỏ đã có truyền thống như vậy, chẳng qua về sau bận rộn nhiều, lười biếng nhiều, cho nên đã trì hoãn hết vài năm. Triển Hân nói ước nguyện khi mình còn nhỏ vẫn chưa thực hiện được, năm nay là năm đầu tiên đi làm, cho nên phải đi lên tự ước một phen. Ba mẹ sớm biết hai đứa nhỏ thích như vậy, cũng không phản đối, lúc ăn điểm tâm, Triển Hân bỗng nhiên đề nghị được dẫn anh Ngọc Đường cùng đi, rất lâu rồi chưa được gặp, có chút nhớ. Ba mẹ Triển gia ngẫm lại, thấy mấy đứa đều là thanh niên với nhau, đi chung cũng tốt, vì vậy nói với Triển Chiêu gọi hắn theo.

Em gái thật sự là thông tình đạt lý, vô cùng thức thời.

Mấy năm nay, Báo Ân Tự không ngừng tu sửa, càng ngày càng trở nên tinh mỹ, chỉ là vẫn giữ nguyên được ngọn tháp nhỏ nhỏ đứng ngay phía trước Phật đường kia. Trên ngọn bát giác bằng đồng treo một chiếc chuông gió, theo gió hơi đong đưa, phát ra tiếng ngân nga có chút buồn buồn, âm điệu đoan nhiên trầm túc. Trước tháp nhỏ đặt một cái đỉnh rất lớn, để cho những người đến dâng hương ước nguyện.

Vẫn là phong cảnh trước đây, chỉ là người làm bạn không như cũ.

Trong lòng Triền Chiêu không khỏi hơi cảm khái, năm đó là đông đảo bạn bè cùng nhau đến đây du ngoạn, cậu cùng với Nguyệt Hoa vẫn còn là hai người bạn thanh mai trúc mã tri kỷ đầy ắp ắp. Mà nay Nguyệt Hoa thành danh nhiều năm, ít giao du với bên ngoài, thường xuyên du lịch, muốn gặp lại nhau, nói ra thì rất đơn giản nhưng muốn làm lại không hề đơn giản như thế. Năm xưa em gái bên cạnh vẫn còn là một cô bé con yếu ớt đến độ ngay cả tiền xu cũng không thể ném được đến đỉnh tháp, bây giờ, cư nhiên cũng đã trở thành một cô gái cấp ba, là một thiếu nữ dẫn dắt những đứa trẻ khác học tập vui chơi. Mà bên cạnh cậu, cuối cùng đã có người nọ tương thiếp bầu bạn.

Nghĩ đến đây, Triền Chiêu không khỏi quay đầu nhìn về phía người yêu bên cạnh, ánh mắt thâm thúy mà quyến luyến. Bạch Ngọc Đường như thể linh cảm được, bỗng nhiên quay lại, cùng cậu nhìn nhau cười, lặng lẽ câu lấy ngón út của cậu, thân mật lưu luyến.

Triền Hân cũng nghĩ đến ngày xưa, vào cái năm trước khi thi vào trường đại học, cả nhà lo lắng, Lưu Tô liền thừa dịp xả hơi giữa lúc ôn luyện, đưa cô đến một ngôi miếu có tên là Vô Lượng Tự thăm viếng. Dù nói là dâng hương, còn cố tình mua hương nến, nhưng thật ra là ra ngoài du hí mà thôi. Ngày ấy trời sáng khí trong, ánh mặt trời rực rỡ vô cùng, hai cô gái đang tuổi lớn nắm tay nhau, quần quanh trên con đường nhỏ khúc khuỷu an tĩnh, tìm được ngôi miếu nhỏ ẩn mình trong thâm sơn kia. Rất ít người, hầu như không có người, các cô dâng hương, thăm viếng, nhỏ giọng trò chuyện, một đường vin cành chạm lá, giữa hoa thơm trắng nõn đầy bờ ngõ, thân mật vô gian.

Tới tận bây giờ, Triền Hân vẫn có thể nhớ rõ niềm vui sướng tận tình ngay lúc đó. Dáng vẻ Tô Tô cúi đầu thành kính hứa nguyện, là vẻ xinh đẹp nho nhã văn tĩnh ngày thường rất khó nhìn thấy, ngay cả ánh mặt trời ngang tàng trên khuôn mặt cũng không nở quấy rầy. Khi cậu ấy cùng sư phụ nói chuyện lại ôn uẩn điềm đạm, phảng phất như hai người thường xuyên lui tới.

Mà chỉ chớp mắt thôi, Tô Tô cũng sắp kết hôn rồi. Tình chị em, tình bạn bè, tình tri kỷ, tình tình sâu sắc, thật sự là niềm vui của đời người.

Nguyên lai con người trưởng thành chẳng qua cũng chỉ là chuyện xảy ra trong một thoáng chớp mắt mà thôi. Thương cảm là vì thời niên thiếu đã qua cùng cảnh xuân tươi đẹp thực sự quá mức tươi đẹp.

Triền Hân chấp tay, đứng trước tháp ước nguyện, vẫn là dáng vẻ ngây thơ vô thường của em, dường như chưa hề trải qua quãng đường trưởng thành buồn chán cùng tình cảm đau thương khó quên kia. Sau đó, thoáng chốc, em dốc sức đưa tay ném đồng tiền xu nắm trong tay đến phát nhiệt, ánh mắt chăm chú dõi theo.

Đáng tiếc, cho dù đã lớn, em vẫn là một cô gái nhỏ bé và yếu ớt đến không hề có chút thiên phú vận động nào.

Triền Chiêu thấy lại nói: “Hân Hân, không bằng anh giúp em ném nha.”

“Không cần đâu anh, sang năm em lại đến.” Triền Hân dịu dàng cười: “Có đôi khi lưu lại chút niệm tưởng

không hẳn không phải chuyện tốt a, em sẽ lại đến.”

Bạch Ngọc Đường bỗng nhiên cười nhạt nói: “Con người nếu có thứ muốn cầu xin, cầu chính bản thân mình là được, hà tất phải tin tưởng thần phật chứ.”

Con người, có đôi khi ngay cả chính mình cũng không thể tin nhiệm, huống hồ là thần phật.

Triển Hân cũng sáng sủa cười: “Anh Ngọc Đường nói câu này đương nhiên có lý, bất quá, con người có đôi khi ngay cả mình còn không thể tin tưởng, cho nên không thể làm gì khác hơn là giao trái tim cho thần phật, lưu lại một niệm tưởng a. Như vậy cho dù tiếc nuối, cũng vẫn có hy vọng, so ra thì tốt đẹp hơn. Em thích như vậy.”

Triển Chiêu bất chợt nhận ra ý định của em, suốt bao nhiêu năm qua vẫn chấp nhất khấn nguyện.

Sau khi về đến nhà, Triển Chiêu liền thẳng thắn nói với ba mẹ chuyện giữa cậu cùng Bạch Ngọc Đường, ôn nhu mà tỉnh táo. Lúc này, cậu còn chưa biết Bạch Ngọc Đường, ở mức độ nào đó mà nói thì đã ngầm chiếm được sự đồng ý của người nhà.

21. Chương 21: Phụ Mẫu

Cuộc sống từng ngày trôi qua càng trở nên an ổn hơn, cậu và Bạch Ngọc Đường ngày thường đều có công việc riêng của mình, nhưng buổi tối trên cơ bản đều sẽ từ chối tất cả xã giao, về nhà. Tan việc cùng đến siêu thị mua sắm, cùng mua thức ăn, về nhà cùng nhau làm cơm, cùng nhau cắm hoa, cùng nhau thu dọn việc nhà, cùng nhau xem phim, cùng nhau đi học. Vào dịp cuối tuần sẽ ra ngoài chơi, xách xe chạy đến những vùng ngoại thành không mấy nổi tiếng cắm trại, hít thở bầu không khí mới mẻ không có mùi thành thị. Thỉnh thoảng, hai người lại cùng nhau về nhà thăm ba mẹ và anh chị em.

“Con nói cái gì! Có gan con lập lại lần nữa xem!”

Triển Chiêu nhàn nhạt cười khổ, cúi đầu, có thể nghĩ đến sắc mặt tái nhợt của ba và thần tình ôn nhu mà lo lắng không tin của mẹ, cùng với bộ dạng em gái ở bên cạnh nhẹ nhàng thở dài. Cậu nhẹ nhàng nhắm mắt lại, trước mắt hiện lên khuôn mặt hồ hững mà vẫn anh tuấn một cách xuất sắc của Bạch Ngọc Đường, nhin không được từ từ mỉm cười, thanh âm vẫn như cũ ôn hòa mà tỉnh táo.

“Con nói, con và Ngọc Đường đã sống cùng nhau rất lâu rồi, đồng thời dự định vẫn cứ tiếp tục sống với nhau như vậy. Con không muốn giấu diếm mọi người, cho nên xin ba mẹ thành toàn, đừng nhắc đến chuyện muốn con kết hôn nữa.”

“Chát!”

Tiếng bập tạt lạnh lạnh vang lên trong phòng khách lớn, khung cảnh trở nên an tĩnh đến độ bất luận âm thanh gì cũng đủ để kinh động đám côn trùng bay lúu rúu dưới đèn. Triển Hân vội vàng ngồi xổm xuống, nhìn vào mặt của anh trai, trong khóe mắt mơ hồ có thủy quang lóe lên: “Anh hai! Sao anh lại không né a?” Triển Chiêu bất đắc dĩ đưa mắt nhìn em gái, thần sắc rõ ràng là đang nói “Anh có thể tránh sao?”

Triển Hân nhất thời không lời đáp trả, âm thầm ảo não, không khỏi nhìn về phía ba mình, trong ánh mắt rõ ràng là sự trách cứ.

“Ba à!”

Trên khuôn mặt của mẹ Triển cũng hiện lên thần sắc vừa đau lòng vừa kinh ngạc, lời con trai bà vừa nói quá kinh thế hãi tục, không phải là phạm vi mà một người phụ nữ bình thường như bà có thể lý giải được. Nhưng con trai là cốt nhục của bà, dựa vào nhiều năm lý giải, bà có thể biết được dưới sự giận dữ, sức lực mà chồng bà sử dụng hoàn toàn không lưu tình chút nào.

“Ông trước hết đừng có đánh con.” Mẹ Triển vội vã kéo chồng lại, nhịn không được nhìn về con trai, nét mặt sững sờ mà tràn ngập không tin, còn có một tia mơ hồ khẩn thiết cùng van nài, hết sức phức tạp: “Tiểu Chiêu, con nói thật sao? Con thực sự muốn chung sống với một người đàn ông cả đời?” Bà bỗng nhiên bị thương nhìn con trai, nhỏ giọng nói: “Nếu như con không đồng ý đi xem mắt, không muốn kết hôn vào lúc này, ba mẹ cũng sẽ không ép con mà, con đừng lừa dối mẹ!”

Biết rõ sự thật, nhưng vẫn không chịu đổi mặt. Phải làm sao để bà tin tưởng, bà vẫn luôn luôn tự hào, con trai xuất sắc mọi thứ của bà vì như vậy mới làm ra quyết định khiến mọi người trong nhà khó xử.

“Mẹ,” Triển Chiêu ngẩng đầu, thần sắc vẫn ôn hòa như vậy, bình tĩnh nhìn mẹ mình: “Mẹ à, chuyện chung thân đại sự như vậy, sao con lại đi lừa dối mẹ chứ. Cũng không phải là chuyện kết hôn sớm hay muộn, mà là con muốn ở bên anh ấy, con chỉ yêu anh ấy, không thể kết hôn với bất cứ ai khác được. Con không hề có ý đùa giỡn.”

Lúc cậu nói chuyện, ngữ điệu nhẹ nhàng từ tốn, biểu tình điềm đạm, hơn nữa cho dù đó là nói đùa, bản thân cậu cũng không tin nổi. Trong lòng Triển Chiêu còn có cảm giác nhàn hạ lan man suy nghĩ, nếu lời tâm tình này mà bị Ngọc Đường nghe thấy được, không biết sẽ sung sướng thành bộ dạng gì nữa. Cậu thường ngày tính cách nội liễm cẩn thận, nói chung là không hay nói ra mấy lời tình tứ, Ngọc Đường nếu muốn nghe cậu nói những lời tâm tình ngọt ngào, hầu hết không còn biện pháp nào khác hơn là dùng chút ít thủ đoạn ở trên giường.

Những lúc cái tên đấy nổi điên lên trên giường, cậu luôn luôn vô sách thúc thủ, cuối cùng đều phải thỏa hiệp với hắn. Cũng không phải không chịu nổi, chỉ là nếu hắn muốn nghe, sao lại không nói cho hắn chứ? Nghĩ tới đây, mặt Triển Chiêu không khỏi hơi ửng đỏ.

Mẹ Triển không nhịn được hỏi: “Bắt đầu từ khi nào?”

Triển Chiêu hồi thần lại, nghe được câu hỏi của mẹ, không khỏi cười nói: “Năm đầu tiên đến Thẩm Quyển.”

Nhớ lại lúc đó chính mình còn khuyên bảo hai đứa nó ở bên nhau, để có thể thuận tiện chiếu ứng lẫn nhau, sắc mặt của mẹ Triển nhất thời trở nên càng quái dị, nói kiểu này, coi như là dẫn sói vào nhà sao. (*gật lia lia* căn bản là vậy =))))))

“Con thật có gan thì nói lại lần nữa đi!” Triển Giang giận dữ cười gằn, “Thật là một đứa con bất hiếu mà, con và Bạch Ngọc Đường đều điên rồi đúng không! Hai thằng đàn ông ở cùng nhau, rồi biết bao nhiêu lời đàm tiếu, hai đứa con chịu đựng nổi sao? Hay là hai đứa không muốn tiếp tục sống trên đời này nữa? Bạch Ngọc Đường thì hay rồi, thân nó là ông chủ công ty, không ai dám nói gì nó. Còn con?” Triển Giang bỗng trở nên đầy mệt mỏi, ông nhìn con trai, giọng nói đau đớn, nhưng đã hòa hoãn rất nhiều: “Con à, con là phóng viên mà, việc này sớm muộn sẽ có lời đồn đãi, con sẽ hủy hoại tiền đồ của mình đi mất!”

Nói cho cùng, thái độ của người làm cha làm mẹ, chẳng qua là sợ con cái mình chịu tổn thương.

Triển Chiêu trong lòng hiểu rõ nỗi khổ tâm của ba mẹ, nhưng cậu không cách nào giải thích vướng vít nhiều năm của cậu với Ngọc Đường, chỉ có thể làm cha mẹ hiểu một điều, cuộc đời này nếu không phải hấn thì không được.

Chuyện này, cứ như vậy không giải quyết được gì. Ba mẹ mặc dù không áp dụng thủ đoạn cực đoan quá khích nào nhưng từ thái độ rõ ràng cho thấy họ sẽ không tán đồng.

Về đến phòng, Triển Chiêu dựa ở cạnh cửa nhàn nhạt thở dài, Triển Hân đi tới, tựa vào trong ngực cậu nhẹ nhàng nói: “Anh hai, anh đừng nóng lòng quá, ba mẹ sớm muộn gì cũng sẽ hiểu được thôi, anh cho họ một chút thời gian đi, em sẽ giúp anh.”

Triển Chiêu sờ mái tóc em gái, im lặng mỉm cười, sau đó lần thứ hai thở dài một tiếng.

Tiền em gái đi, Triển Chiêu nằm trên giường không buồn ngủ chút nào, nghĩ ngợi hết lần này đến lần khác, cuối cùng cậu vẫn lấy điện thoại cất ở dưới gối ra. Khi về nhà, chỉ biết phải tạm thời xa nhau, nếu không phải năn nỉ cậu mỗi đêm gửi tin nhắn cho hấn Ngọc Đường sao có thể chịu nổi, ngày hôm nay chưa nhắn gửi cái gì cho hấn cả, tên đầy kiêu gì cũng đang oán giận đây.

Cậu cũng không biết tại sao mình lại bỗng nhiên nói thật như vậy.

Gõ mấy con số đã thuộc nằm lòng đó, điện thoại rất khoan khoái lập tức nổi cuộc gọi, chắc là do hiệu suất của di động quá tốt, hoặc là Ngọc Đường đã chờ mình từ sớm rồi.

“Rốt cuộc nhớ tới anh rồi đấy hả, thật là không có lương tâm!” Vừa thông đường truyền, bên kia đã vang ra một tràng oán giận nửa thật nửa giả, nhưng cùng lúc cũng toát ra sự nhớ nhung không nghi ngờ gì.

Trong bóng tối, Triển Chiêu nhẹ cười thành tiếng: “Được rồi, sao anh cứ như trẻ con thế chứ, một khắc

cũng không chịu rời ra a. Tối giờ mới không gặp có bao lâu đâu, đã nói thế rồi.”

Miệng thì nói như vậy nhưng trong lòng vẫn là niềm vui sướng không nhịn được, cậu từ từ, dần dần, tựa hồ đã hoàn toàn chìm về được Ngọc Đường sáng khoái thuở xưa. Một Ngọc Đường toàn tâm toàn ý nghĩ đến cậu.

Tiếng cười nhẹ nhàng của Bạch Ngọc Đường như ở bên tai, đặc biệt hoặc nhân: “Còn không phải là vì nhớ em sao.”

“Anh bớt bớt đi!” Triển Chiêu ở bên cạnh cười mắng một câu, lập tức trở nên ôn nhu như muôn thuở: “Đã trễ thế này sao anh còn chưa ngủ vậy?”

Bạch Ngọc Đường trêu đùa: “Chờ điện thoại của em đấy, ai bảo em nửa ngày không ngó ngang gì đến anh. Được rồi, sao hôm nay em ngoan ngoãn vậy, biết gọi điện thoại cho anh? Bình thường đến gửi một cái tin nhắn còn than phiền phức.”

Triển Chiêu hơi ngơ ngẩn, nhất thời cũng không chắc chắn có nên hay không kể cho hắn biết sự tình trong nhà. Về mặt lý trí, cậu biết đây là cuộc sống chung của hai người, theo lý nên để Ngọc Đường rõ. Nhưng về mặt tình cảm, cậu tuyệt không muốn để cho Ngọc Đường cũng trở nên phiền não theo cậu. Suy nghĩ một chút, Triển Chiêu cuối cùng dịu dàng cười, chỉ ít ngày mai rồi hãy nói.

“Còn không phải là vì nhớ anh sao.”

Nguyên thoại xin trả.

Bạch Ngọc Đường nhất thời bị thụ sủng nhược kinh, bên tai vang tới giọng nói mềm mại uyển chuyển, không giống như phong cách hàm súc nhất quán của người này nha. Kinh hỉ qua đi, Bạch Ngọc Đường không khỏi hơi nhú mày.

“Triển Chiêu, trong nhà xảy ra chuyện gì sao?”

“Không có đâu.” Triển Chiêu khe khẽ cười nói, “Cái anh này, không để ý tới anh anh giận dữ người ta không dịu dàng, để ý anh anh lại cảm thấy em có chuyện, thực sự là khó hầu hạ quá.”

Bạch Ngọc Đường thấp giọng cười nói: “Khó hầu hạ em cũng không cần hầu, ai bảo anh là của em đây ~~”

Âm tiết cuối hết sức gói theo một ít ám muội, một ít dụ hoặc như có như không, chọc cho Triển Chiêu phải mỉm cười. Hai người thông qua điện thoại huyền diệu linh tinh nửa ngày, cuối cùng Triển Chiêu rốt cuộc không chịu nổi kiểu nói chuyện buồn nôn của tên kia, quả quyết kết thúc cuộc gọi. Cái người này cũng không ngại mệt thật, nói lâu như vậy, phí phạm tiền điện thoại, không bằng ngủ một giấc ngon lành đi.

Bị quấy rầy như vậy, tâm trạng ngược lại không còn nặng nề như ban đầu nữa.

Vậy mà vừa cúp máy được mấy phút, điện thoại di động lại rung lên. Triển Chiêu dở khóc dở cười nhận cuộc gọi, nhin không được trêu chọc: “Em nói anh cứ luyến tiếc như vậy hoài hả! Mới cúp máy được bao lâu đâu!”

Bạch Ngọc Đường lại không để ý tới lời đùa của người yêu, chỉ là trầm giọng nói: “Em nói thật với người nhà rồi à?”

“A?” Triển Chiêu sững sốt, nhanh chóng phản ứng kịp, cười khổ nói: “Ừ, đúng rồi, sớm muộn cũng phải nói, ngày hôm nay tâm trạng tốt nên nói luôn.”

Bạch Ngọc Đường nhất thời không nói gì, có chút đau lòng hỏi: “Trên mặt còn đau không?”

“A?” Người này sao đột nhiên lại hỏi tới vấn đề này chứ, Triển Chiêu xoa xoa thái dương, lại thuận tay sờ sờ chỗ má hơi nóng vẫn còn hơi sưng đỏ, cười cười nói: “Tốt rồi, chỉ là một cái tát thôi mà, so với trong tưởng tượng của em còn lạc quan hơn nhiều, anh đừng lo.” Cậu suy nghĩ nhanh một thoáng, hiểu ra ngay: “Là Hân Hân báo cho anh à.”

“Ừa. Vừa mới cúp điện thoại liền thấy tin nhắn của Hân Hân, mới biết.” Nói đến đây, Bạch Ngọc Đường không biết là đang tức giận hay đau lòng, trách cứ Triển Chiêu: “Vừa rồi nói lâu như vậy, chuyện quan trọng nhất em lại không chịu nói ra! Nếu không phải Hân Hân nhắn tin báo anh, có phải em dự định giấu anh luôn không hở?”

Biết ngay sẽ như vậy mà.

Triển Chiêu bắt đầu dĩ thử dài, đành phải xoa dịu tâm tình đối phương: “Không có, chẳng qua em cảm thấy đã trễ thế này rồi, nói cũng vô ích. Vốn định ngày mai sẽ kể cho anh nghe, nào biết anh nhanh như vậy đã biết rồi. Đùng nóng giận.”

“Đần lẩn...” Giọng nói mềm mại ấm áp của người yêu khiến Bạch Ngọc Đường không cách nào nổi nóng, chỉ còn biết dặn dò cậu: “Mau ngủ đi! Ngày mai anh hai với chị dâu của anh muốn đưa cháu về nhà thăm mẹ, trong nhà không còn ai, ngày mai em qua đi! Qua sớm một chút đó! Anh ở nhà chờ em.”

“Biết rồi.”

Cúp điện thoại, Triển Chiêu nhẹ nhàng thử dài, rơi vào giấc ngủ.

Sáng ngày mồng hai, ba mẹ sang nhà cậu ăn cơm, em gái ở nhà một mình lên mạng, không muốn ra ngoài, thật đúng là cơ hội “hẹn hò” tốt a. Triển Chiêu và em chào hỏi nhau, nhớ đến lời dặn dò của Ngọc Đường tối hôm qua, bèn nghĩ hay là qua nhà hân một chuyến đi.

Vừa đóng cửa lại, bàn tay Bạch Ngọc Đường đã nhẹ nhàng đặt lên mặt Triển Chiêu, trải qua một đêm, vẫn có thể mơ hồ nhìn thấy dấu tay còn hằn lại trên da mặt.

Bạch Ngọc Đường lòng đau như cắt, không khỏi oán giận trách: “Ba em sao lại xuống tay ác tới vậy! Chẳng lẽ em là con nhặt của ông sao!” Sau đó lại nhẹ nhàng hôn lên mặt cậu, dịu dàng hỏi: “Có còn đau không?”

“Cũng đã lâu như vậy rồi, làm sao mà còn đau được anh.” Triển Chiêu ôn hòa cười, “Ba em cũng là nhắt thời tức lên thôi, không phải cố ý, anh đừng có nói lung tung đó.”

Bạch Ngọc Đường cũng chẳng biết phải làm gì, đánh người chính là đại boss, bọn họ còn có thể làm nào đây. “Vậy người trong nhà thái độ làm sao? Em định làm sao? Liều chết chống đối à?”

“Cũng không nghiêm trọng đến vậy.” Triển Chiêu ôn hòa mà trầm ổn nói, “Ba mẹ em chỉ là lo lắng cho em, tuy rằng phản đối nhưng không tới nông nổi không thể hòa hoãn được. Từ từ sẽ ổn mà, sớm muộn gì họ cũng sẽ hiểu được thôi.”

Bạch Ngọc Đường chăm chú nhìn cậu: “Em nói thật chứ?”

“Ừa.” Triển Chiêu khẽ cười, chủ động chạm môi hôn lên mặt hắn, thanh âm ôn nhu như vẫn thế: “Yên tâm, không sao đâu.”

Hai người ở nhà thương lượng một phen, nghĩ đến thái độ của ba mẹ tuyệt đối không phải là kiểu không thể cứu vãn được, nhưng Bạch Ngọc Đường nghĩ lời ba nói cũng không phải không có lý.

Công việc của Triển Chiêu thật sự phải suy nghĩ kỹ càng thêm một chút.

Chuyện này vẫn cứ đè nặng như vậy, ba mẹ cũng không can dự vào, nhưng chỉ là không cưỡng cầu Triển Chiêu xem mắt kết hôn thôi, còn là hai người vẫn hi vọng con trai có thể suy nghĩ lại rõ ràng hơn. Hết nghỉ tết, trở về thành phố làm việc, không đợi Triển Chiêu cân nhắc kỹ lưỡng hay thương lượng tỉ mỉ với Ngọc Đường, cậu đã bị điều đến ban biên tập, thăng chức làm chủ nhiệm, thật đúng là ý trời.

Năm mới bắt đầu coi như có nhiều sự việc thuận lợi, không sóng gió gì. Tuy rằng thái độ của người nhà vốn không phải quá tán thành, nhưng nói thật thì, trong lòng Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường vẫn thả lỏng rất nhiều. Chỉ ít hiện tại không cần phải phí hết tâm tư che giấu quan hệ của hai người trước mặt người nhà nữa, nhất là bên phía Bạch Ngọc Đường coi như đã thuận lợi qua cửa, cuộc sống gia đình của hai người tạm thời trôi qua êm thấm, coi như là phong sinh thủy khởi.

Ngày mùng một tháng năm, được một kỳ nghỉ dài ngày nhỏ, Triển Chiêu nhận được thiệp cưới của thầy cô Công Tôn gửi tới. Con gái của bọn họ, Công Tôn Thẩm chuẩn bị gả đi rồi, cố tình mời cậu học trò đặc ý của hai người đến tham dự hôn lễ, bảo cậu thuận tay thì xách theo Bạch Ngọc Đường đến chơi. Ngày xưa còn đi học, hai người bình thường đều dính lấy nhau như sam, ấn tượng của hai thầy cô đối với cậu thanh niên xuất sắc này cũng rất sâu. Sau khi Triển Chiêu trở về vẫn thường xuyên giữ liên lạc với thầy cô, cũng đã từng cùng Bạch Ngọc Đường đến nhà thầy cô làm khách vài lần, quan hệ thầy trò xưa nay vẫn tốt.

Trong bữa tiệc, hai vợ chồng thầy Công Tôn cực lực đề nghị Triển Chiêu trở về trường xưa giảng dạy môn học tự chọn, dù gì đi nữa cũng là lớp học buổi tối, không vướng víu chuyện gì, còn không phải tốt lắm sao. Kiểm thêm chút thu nhập chỉ là chuyện nhỏ, chủ yếu là thầy cô nghĩ cậu vô cùng vô cùng hợp với nghề giáo, không làm giáo viên quá uổng phí. Nhưng thật ra dưới sự ưu ái thịnh tình hết mực của thầy cô, cậu cũng không tiện cự tuyệt, hơn nữa Bạch Ngọc Đường cũng rất ủng hộ.

Triển Chiêu suy nghĩ một chút, dù sao đi nữa hiện nay cậu đã chuyển về ban biên tập, không còn bận rộn như trước nữa, cũng rất vui lòng thử sức ở một công việc mới, vì vậy bèn nhận lời.

Cuộc sống từng ngày trôi qua càng trở nên an ổn hơn, cậu và Bạch Ngọc Đường ngày thường đều có công việc riêng của mình, nhưng buổi tối trên cơ bản đều sẽ từ chối tất cả xã giao, về nhà. Tan việc cùng đến siêu thị mua sắm, cùng mua thức ăn, về nhà cùng nhau làm cơm, cùng nhau cắm hoa, cùng nhau thu dọn việc nhà, cùng nhau xem phim, cùng nhau đi học. Vào dịp cuối tuần sẽ ra ngoài chơi, xách xe chạy đến những vùng ngoại thành không mấy nổi tiếng cắm trại, hít thở bầu không khí mới mẻ không có mùi thành thị. Thỉnh thoảng, hai người lại cùng nhau về nhà thăm ba mẹ và anh chị em.

Ba mẹ Triển Chiêu tuy rằng vẫn không hề đồng ý cho con trai và một người đàn ông khác chung sống với nhau, thế nhưng tình nghĩa sâu đậm mấy năm nay khiến cho hai người đã sớm đổi dời với Bạch Ngọc Đường như con trai ruột trong nhà, thấy hai đứa nhỏ cùng nhau về thăm nhà, tức giận cũng không thể phát tác được. Huống hồ con cái cứ mãi mê công tác ở bên ngoài, chỉ có mấy năm gần đây về thăm nhà nhiều hơn một chút, trong lòng bọn họ cũng rất vui vẻ. Từ sau khi Hân Hân nói cho hai người biết, là Bạch Ngọc Đường chủ động từ bỏ nhà ở và công việc ở Thâm Quyển vì muốn cùng Triển Chiêu quay về nhà phát triển, tâm tình ba mẹ Triển càng trở nên phức tạp hơn.

Làm cha mẹ, dù sao chỉ hi vọng cả nhà mỹ mãn. Thời gian dần trôi qua, thấy hai đứa nhỏ ở bên nhau ăn ý hài hòa, cuộc sống an thuận, tình cảm hết sức ổn định, trong lòng hai người cũng dần dao động, vì vậy tạm thời cứ giữ nguyên ý kiến. Như vậy, cả nhà ngược lại cũng vô cùng hòa thuận vui vẻ.

Vợ chồng Lô Phương căn bản đều rất thích Triển Chiêu, hơn nữa nhờ Bạch Ngọc Đường ra oai hăm dọa, chẳng ai dám phải đối gì cả, thái độ đối với Triển Chiêu thật ra lại rất bình thản, xem như em trai trong nhà vậy. Điều này làm Triển Chiêu an lòng không ít, chỉ hi vọng ba mẹ cũng có thể có một ngày sẽ hiểu rõ và chấp nhận lựa chọn của mình. Chỉ là có một lần cuối tuần về nhà dùng cơm, sau khi ăn xong anh cả nhờ chị dâu lôi Ngọc Đường đi chỗ khác rồi vô cùng trịnh trọng nói với cậu: “Tiểu Chiêu à, anh và chị đã suy nghĩ rất kỹ, nghĩ rằng việc này nói với em thì hay hơn, cái thằng khỉ Ngọc Đường kia căn bản là không giao lưu được.”

Triển Chiêu chẳng biết bọn họ muốn nói chuyện gì, nên biểu tình vẫn giữ nguyên vẻ ôn nhuận khiêm tốn vốn có: “Anh hai, có chuyện gì anh cứ nói thẳng đi, người trong nhà không cần khách khí.”

“Cũng phải, em cũng nói em là người trong nhà rồi, anh hai sẽ không quanh co lòng vòng nữa.” Lô Phương ôn hòa hiền hậu cười cười: “Là như vậy, anh và chị hi vọng em và Ngọc Đường, hai đứa chờ một thời điểm nào đó thích hợp, có thể nhận nuôi một đứa nhỏ.”

Triển Chiêu nghe vậy không khỏi hơi nhú mày: “Anh hai, anh...”

“Em đừng hiểu lầm!” Lô Phương thấy Triển Chiêu cau mày, vội vàng giải thích: “Anh chị không có ý gì khác đâu, là thế này... Em xem, Ngọc Đường thì thoải mái rồi, nhưng em lại là con trai độc nhất của Triển gia, Hân Hân là con gái, sớm muộn phải gả ra ngoài, cha mẹ lúc tuổi già tịch mịch cũng không phải là chuyện tốt. Nghe Ngọc Đường nói ba mẹ em vẫn chưa đồng ý chuyện hai đứa, hồi Tết năm rồi Hân Hân có đến thăm anh chị, nhưng mẹ em lại không đến, phải biết trước đây hai nhà chúng ta quan hệ vẫn rất tốt.” Từ tốn, Lô Phương nhấp một ngụm trà, mới nói tiếp: “Kỳ thực anh chị nghĩ rằng, nếu như hai đứa nhận nuôi một đứa con, thứ nhất cuộc sống sẽ phong phú hơn, mà quan trọng hơn là ba mẹ em có khi sẽ thông suốt, có phải không nào?”

Lô đại ca không hổ là thầy giáo Ngừ Văn, tài ăn nói rất tốt.

Triển Chiêu suy tư một trận, mới chầm chước trả lời rằng: “Anh hai, đây không phải là việc nhỏ, gia đình bọn em như vậy, nếu nói nhận con nuôi thì việc phải suy tính cũng không ít. Cho nên, để em và Ngọc Đường thương lượng một chút ha.”

“Đương nhiên rồi.” Lô Phương cười nói: “Anh chị cũng chỉ là đề nghị thôi, hai đứa suy nghĩ một chút, có thể thành là tốt nhất, không muốn cũng không sao cả.”

Triển Chiêu gật đầu, ôn hòa cười nói: “Cảm ơn anh hai.”

Đêm đến, trước khi đi ngủ, Triển Chiêu cảm thấy bầu không khí cũng không tệ lắm, bèn cân nhắc nói với Ngọc Đường về chuyện này. Bạch Ngọc Đường bày tỏ thái độ rất rõ ràng, có thể nhận nuôi, nhưng thứ nhất đứa trẻ không thể quá nhỏ, thứ hai thời gian nhận nuôi không thể quá sớm.

Nói chung, chính là không được quá nhiều cuộc sống hiện nay của hai người, những chuyện khác không cần phải bàn nhiều.

Quả nhiên là phong cách nhà họ Bạch! Triển Chiêu nhất thời không nói gì.

Sau lại Triển Hân biết việc này, cũng nói rõ có thể suy nghĩ thật kỹ. Cô cho rằng thái độ ba mẹ bên này đã hòa hoãn mềm hóa rất nhiều, nếu có thêm một đứa nhỏ, cho dù không phải ruột rà, đại khái cũng là một kiểu an ủi đi.

Ngay lúc Triển Chiêu còn chú tâm lo lắng việc này, đột ngột xảy ra một chuyện lớn hết sức bất ngờ, khiến toàn bộ kế hoạch của cậu tạm thời bị bỏ dở.

Động đất ở Vân Xuyên.

22. Chương 22: Ái Tình

“Em yêu cậu ta không, Hân Hân?”

“Yêu anh ạ, chỉ là không phải yêu như trong tưởng tượng của em thôi, nhưng để cưới nhau thì dư...”

Triển Hân tựa vào trong lòng anh trai, chậm chậm nhắm mắt lại. Người chị cô tín nhiệm nhất sắp kết hôn rồi, người đàn ông cô từng yêu cũng từng oán cũng sắp kết hôn rồi, tất cả mọi người đều lớn lên, đều biết cái gì mới là hạnh phúc.

Chỉ là, vì sao trong lòng vẫn còn có chút phiền muộn chứ, rõ ràng đã qua khỏi độ tuổi thương xuân bi thu rồi còn gì...

Nếu tình cảm có thể đơn giản dứt bỏ như thế, sao còn gọi là tình cảm. Đời người không phải lúc nào cũng như ý nguyện, đôi khi buông tay được như Hân Hân, cũng cần một sự can đảm và cố chấp lớn lắm...

Chuyện Triển Chiêu đến Vãn Xuyên để làm phóng sự, kỳ thực Bạch Ngọc Đường suy tư rất lâu.

Lý trí bắt đầu nói, Bạch Ngọc Đường rất hiểu sự lựa chọn của Triển Chiêu, không nghi ngờ gì cả, thứ nhất cậu là nòng cốt, công tác của tòa soạn cậu không thể từ chối; thứ hai cậu là phóng viên; đạo đức nghề nghiệp cậu không thể vi phạm; thứ ba cậu là người tốt, lương tri chính trực cậu không thể phủ nhận. Triển Chiêu là người tốt, cũng là một phóng viên tốt, sự chính trực thiện lương của cậu không ai hiểu rõ hơn Bạch Ngọc Đường, một tai họa như vậy, phạm là người Trung Quốc có tình cũng không ngồi yên không quan tâm đến.

Nhưng về mặt tình cảm, Bạch Ngọc Đường cảm giác mình không cách nào dẹp ích kỷ qua một bên. Hắn rất sợ, cũng rất lo lắng, những thứ như thiên ý đều không nói trước được, dư chấn tại Tứ Xuyên vẫn chưa ngừng lại, không ai có thể dự liệu sau một khắc tai họa có thể một lần nữa hủy diệt tất cả hay không. Làm người yêu, hắn không thể ngồi yên nhìn người trong lòng thời khắc đối mặt với nguy hiểm như vậy.

Cho nên hắn phải theo cậu.

Bạch Ngọc Đường sắp xếp mọi việc rất nhanh chóng, giao công ty cho Phó tổng giám đốc xử lý, mình thì báo danh làm người tình nguyện. Đối với Bạch Ngọc Đường mà nói, việc này căn bản không gặp khó khăn, ở đại học, hắn chính là một nhân vật làm mưa làm gió, tham gia tình nguyện cũng không phải lần đầu tiên. Năm xưa vì theo nghiệp tình nguyện, cũng vì có hứng thú và cần thiết dành cho chuyên ngành, Bạch Ngọc Đường đã cố tình tu học thêm tâm lý học. Tuy rằng không đến mức chuyên nghiệp, nhưng làm người tình nguyện, hỗ trợ người khác, vẫn là dư sức.

Biết được quyết định của hắn, Triển Chiêu rất bất đắc dĩ, nhưng phần nhiều hơn là cảm giác ngọt ngào và kiêu hãnh, người đàn ông này bất kể là đời nào kiếp nào, vẫn là xuất sắc như vậy, thiện lương như vậy.

Mà hắn còn toàn tâm toàn ý yêu thương cậu.

Việc này, vì để tránh cho trong nhà lo lắng, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cũng không báo cho người nhà biết, chỉ nói hai người đều có việc phải đi công tác, ước chừng một thời gian không thể về thăm nhà. Nhưng bọn họ giấu giếm được cha mẹ anh chị, lại không thể giấu được Triển Hân thông tuệ khôn khéo.

Bởi vì Lưu Tô đang ở Tứ Xuyên.

Triển Hân cũng sắp muốn phát điên rồi, di động của Lưu Tô căn bản không gọi được, vất vả lắm mới ép bản thân tỉnh táo lại, Triển Hân lập tức gọi cho anh Hồ Tử, gọi mấy giờ liền đường truyền mới thông. Nhưng cậu Hồ bên kia cũng sắp gặp đến độ mất lý trí rồi, thời điểm phát sinh địa chấn, cũng vừa lúc Lưu Tô lúc đang làm việc trong tòa nhà, nhất định đã xảy ra chuyện rồi. Cậu ta không kịp hứa hẹn một lời nào rằng Lưu Tô sẽ bình an vô sự với Triển Hân mà chỉ căn dặn Triển Hân trông nom thật tốt cha mẹ của Lưu Tô, sau đó liền cúp điện thoại, gần như điên cuồng bắt đầu lao vào tìm kiếm.

Vừa phải xoa dịu lão nhân nỉ non, vừa phải trấn an nỗi hoang mang cùng sợ hãi của bản thân. Triển Hân trong thời khắc sợ hãi kinh hoàng không yên đó, theo bản năng gọi điện thoại cho các anh trai mình.

Sự thông minh của cô bé cũng không phát huy sai thời điểm, cô biết ngay các anh đều đã đến Tứ Xuyên rồi. Triển Hân ép bản thân trở nên trấn định mà mạnh mẽ hơn, trong công việc ở trường, cô kêu gọi quyên góp, thậm chí phát động ba mẹ quyên được rất nhiều tiền; cô về nhà làm cơm cho ba mẹ, vô tình cố ý biện hộ giúp cho tình cảm của các anh, luyện tay nghề bếp đến lò hỏa thuần thanh; chăm sóc và an ủi cha mẹ của Tô Tô, nói với họ rằng không có tin tức chính là tin tức tốt nhất; đêm xuống, cô len lén gọi điện thoại cho các anh và Hồ tử, gửi tin nhắn, căn dặn bọn họ phải chiếu cố tốt bản thân, nỗ lực cứu người...

Lãnh tính đến độ không còn giống cô bé Triển Hân ôn nhu tú lệ kia nữa, thì ra người ta đứng trước bờ vực sinh tử thực sự sẽ trở nên mạnh mẽ như vậy, cô cự tuyệt tất cả suy nghĩ hay tin tức cho thấy Tô Tô sẽ gặp chuyện không may.

Từng ngày trôi qua, bên dưới vẻ bình tĩnh của Triển Hân chính là sự dày vò và dằn vặt sôi sục bị cô đè nén, cô trước nay vẫn thường đến đền miếu cúng bái, nhưng cũng không hết lòng tin theo Phật giáo, tín ngưỡng nào cũng tin vào một chút, những cũng không thuần túy tuyệt đối. Hoặc là chỉ vì sự mềm yếu của bản thân, cho nên mới có thể kiên trì tin vào một niềm tin lâu như vậy. Nhưng lần này, cô chỉ hy vọng thật sự có Thần Phật thấu trời, để tất cả tai nạn đều nhanh chóng kết thúc đi.

Trước uy lực vĩ đại của tự nhiên, sức mạnh của con người có cảm giác nhỏ bé như vậy đây, sinh mệnh là thứ yếu ớt như vậy đây, tất cả hạnh phúc cứ như một ảo ảnh, bất cứ lúc nào cũng có thể tỉnh dậy, sau đó nàng Pandora sẽ mở chiếc hộp cấm, ma quỷ tràn vào thế gian.

Dear God, please give me strength, and make me hold hope.

Lạy Chúa, xin ban cho con sức mạnh, và đỡ nâng niềm hy vọng của con.

Trong thời khắc đêm trắng, cô thiếu nữ mệt rũ rời gian nan mà thành kính cầu khẩn.

Trên TV phô thiên cái địa đều là tin tức cập nhật mới nhất về địa chấn, thương vong bao nhiêu người, mất tích bao nhiêu người, sụp đổ bao nhiêu kiến trúc, mỗi một con số đều làm cho người nghe phải kinh hãi mà đau lòng như vậy. Những hình tượng và giai điệu phiến tình kia, những mỹ lệ của con người kia, những kỳ tích của sinh mạng kia, luôn luôn khiến Triển Hân vui sướng, cảm động, choáng ngợp, rồi lại âu sầu lo lắng thật nhiều.

Vẫn chưa có tin tức gì của Tô Tô, trên màn hình TV khắp nơi đều là máu tươi và phế tích.

Bên ngoài trấn định, trong lòng lại đứng ngồi không yên, trong thời sự chưa có tin mất tích của bất cứ phóng viên, người tình nguyện hay giải phóng quân nào, Triển hân tự hào mà lo lắng, trong đó có các anh trai của cô, là những người đàn ông mạnh mẽ không gì sánh được. Cô tin thác vào bọn họ, nhưng cũng không cách nào không chế được nỗi lo lắng trong lòng.

Nửa tháng sau, Triển Hân nhận được điện thoại của Ngọc Đường, từ giọng nói bên kia truyền tới lộ ra một nỗi lo âu và đau đớn rất đậm đặc, cách sóng điện thoại cũng không thể che giấu.

“Hân Hân, em nghe anh nói đây, anh hai em bị thương rồi.”

“Anh nói cái gì!” Triển Hân đột ngột đề cao giọng, nhưng lập tức nghĩ đến mình còn đang ngồi trong văn phòng. Nhìn thoáng qua ánh mắt nghi hoặc của các thầy cô khác, Triển Hân á náy cười cười, cầm điện thoại bước ra ngoài.

Ra khỏi phòng làm việc, vừa tìm được chỗ yên tĩnh, Triển Hân lập tức hỏi dồn: “Vết thương của anh hai có nặng không? Xảy ra chuyện gì? Làm sao anh hai lại bị thương?”

Dưới tình thế cấp bách, giọng nói của thiếu nữ thập phần cấp thiết, còn có một loại khí thế sắc bén thường ngày cực kỳ hiếm thấy.

“Hân Hân, em đừng gấp.” Thanh âm của Bạch Ngọc Đường càng trở nên ôn hòa, trấn an tâm trạng của em gái: “Yên tâm, cũng không phải bị thương nặng lắm. Triển Chiêu trong lúc đang phỏng vấn đột ngột phát sinh dư chấn, bị ngã trúng gì đó làm gãy cánh tay phải, chỉ là gãy xương mà thôi, tĩnh dưỡng một thời gian là khỏe mà.”

Lúc này Triển Hân mới thở phàn nhẹ nhõm, vừa mới nãy, tim đập dồn dập đến nỗi khiến cô thấy thở cũng khó khăn: “Vậy là tốt rồi, anh chăm sóc anh hai thật cẩn thận nha.” Nói đến đây, cô gái trẻ nhìn không được hỏi: “Bây giờ hai anh vẫn chưa về được sao?”

“Sắp về rồi, nhanh lắm,” Bạch Ngọc Đường ôn hòa cười nói, tràn ngập sức lực giúp lòng người yên ổn: “Chờ thương của anh hai em khá hơn một chút, tội anh sẽ về ngay. Nhóm tình nguyện bên anh phải về rồi, nhiệm vụ phỏng vấn của anh hai em cũng đã hoàn thành, bên tòa soạn sẽ đưa người đến thay thế công việc của em ấy.”

Triển Hân nhin không được nhãy căng lên: “Tốt quá rồi, mặc dù có hơi ích kỷ, nhưng em vẫn không muốn các anh phải tiếp tục ở đó, nguy hiểm đến phát sợ.”

Tuy nói như vậy, nhưng ban đầu khi hai người quyết định đi, cô bé cũng không ngăn cản, Bạch Ngọc Đường hiểu rõ trong lòng. Chỉ là so với vấn đề này, còn một chuyện nữa quan trọng hơn cần phải nói với em. Chần chờ một thoáng, Bạch Ngọc Đường mới cố hết sức dùng một giọng điệu ôn hòa nhất lên tiếng.

“Hân Hân, người của đội cứu hộ tìm được Lưu Tô rồi.” Bạch Ngọc Đường chậm rãi nói: “Bác sĩ nói tình huống của em ấy không phải trong tình trạng quá tốt, con bé bị nhốt dưới đồng hồ nát quá lâu.”

Trong một khoảnh khắc đó, Triển Hân đột nhiên cảm thấy ánh mặt trời vốn đang độ chính nhật lập tức trở nên cực độ tối tăm. Cô nghĩ đến những hứa hẹn cùng bí mật giữa những thiếu nữ với nhau thuở còn bé, bỗng nhiên rơi lệ.

Tô Tô, cậu phải thật tốt, chúng ta là người nhà, phải không chia không rời.

Cúp điện thoại, Triển Hân đứng ngồi không yên, lập tức gọi điện thoại cho cậu Hồ tử. Giọng nói của Trần Hồ chứa một loại bình tĩnh khiến người nghe muốn chảy nước mắt, cậu ta chỉ nói với Triển Hân ngắn gọn: “Triển Hân, em biết không, bọn anh dự định quốc khánh năm nay sẽ kết hôn, Lưu Tô còn nói em nhất định phải làm phụ dâu đấy.”

“Đương nhiên phải là em rồi, phù dâu của bạn ấy sao có thể là ai khác được.” Triển Hân nghe xong, miễn cưỡng cười nói.

“Ừ phải, cô ấy cũng nói vậy.” Trần Hồ mờ mịt cười cười, rất dịu dàng: “Triển Hân, Lưu Tô không sao đâu, em có tin anh không?”

“Đương nhiên em tin!”

“Tốt lắm, chờ Lưu Tô khỏe lại, bọn anh lập tức kết hôn, em nhất định phải tới.”

“Được.”

Tháng năm, dưới ánh mặt trời tươi đẹp, Triển Hân nắm chặt điện thoại di động, ngồi chồm hổm dưới tàng cây bùm mặt khóc nức nở như một đứa trẻ, cầu mong sợ hãi và thương tổn có thể như nước mắt, bốc hơi rồi tan biến dưới ánh mặt trời sáng rực kia.

Đến tận khi đồng sự nam vẫn luôn đối xử với cô rất tốt kia lặng yên không một tiếng động bước tới bên cạnh, nhẹ nhàng ôm lấy bờ vai cô.

Một cái ôm ấm áp như vậy, thực sự không hề có bất cứ cảm giác ngoài ý muốn nào.

Mười ngày sau, Triển Chiêu và Bạch Ngọc Đường cùng nhau trở về, hai anh trai không bị thương tổn nào quá lớn, điều này giúp Triển Hân tốt xấu gì cũng thở phào nhẹ nhõm. Hơn nữa, tin tức họ mang về cho cô cũng không tính là quá xấu. Tuy rằng Lưu Tô vẫn chưa tỉnh lại, thế nhưng biểu hiện đặc thù của sinh mệnh cũng khá an tâm. Biết được Lưu Tô đã được chuyển đến một bệnh viện khác ở khu vực an toàn hơn, Triển Hân không chút do dự xin nghỉ đi tìm bọn họ.

Cô nói với hiệu trưởng rằng: “Chị của em và anh rể em đều đang ở Tứ Xuyên, chị em bị thương, em phải đi thăm chị ấy.”

Từng câu từng chữ, thông thả mà kiên quyết. Trên mặt của thầy hiệu trưởng già ôn hòa toát ra biểu tình thân thiết và đồng cảm, rất sáng khoái duyệt cho cô nghỉ. Chờ lúc Triển Hân ra khỏi phòng làm việc của hiệu trưởng, chợt thấy anh chàng đồng nghiệp nam kia, không khỏi nhàn nhạt mỉm cười, chẳng hề cảm thấy chút ngưng ngưng nào.

“Thầy Trình.”

Trình Dương nét mặt ôn nhuận mà khiêm tốn hỏi han: “Cô Triển, cô muốn đến Tứ Xuyên sao?”

“Đúng vậy.” Triển Hân từ từ dựa vào lan can bằng sắt, âm sắc dịu dàng: “Chị của tôi đang ở đấy, bị thương, anh rể cũng ở đấy chăm sóc chị, tôi rất lo nên muốn đi xem.”

Thầy Trình hơi nhấp môi, ánh mắt thâm sâu mà nhu hòa: “Cô cẩn thận nhé.”

Triển Hân nhẹ nhàng đưa tay phủ bụi dính trên váy, bỗng nhiên quay đầu đi, dịu dàng cười: “Thầy Trình, tôi không cảm ơn anh đâu, hi vọng anh sẽ chờ tôi trở lại đi.”

Ánh mắt thật sâu, bình thản mà tươi đẹp.

Trình Dương cười cười nói: “Được.”

Triển Chiêu vốn không quá đồng ý chuyện em gái mình đi Tứ Xuyên, nhưng cậu biết Hân Hân và Lưu Tô là bạn bè với nhau từ nhỏ, tình cảm không phải chuyện thường, về tình về lý đều không thể ngăn cản. Bạch Ngọc Đường lòng biết người này lo lắng cho em gái, vì vậy cười khuyên cậu: “Em đây là quan tâm tất loạn đấy, lúc chúng ta đi, Hân Hân cũng không ngăn cản.” Hân nói đến đây, cẩn thận tránh khỏi cánh tay bị thương của Triển Chiêu, nghiêng người hạ xuống hôn lên trán cậu: “Yên tâm, con bé sẽ bình an, cầu Phật nhiều như vậy lẽ nào lại vô ích chứ.”

Triển Chiêu nhàn nhạt thở dài, cũng không nói gì nữa.

Vì Triển Chiêu bị thương, Bạch Ngọc Đường trực tiếp đưa cậu trở về nhà cha mẹ, để tiện chăm sóc. Ba mẹ Triển Chiêu đến lúc đó mới biết hai thằng con trai nhà mình cứ nhiên đến địa phương nguy hiểm như vậy, nghĩ càng sợ hơn, tránh không được trách cứ một phen. Nhưng thấy hai người không gặp chuyện gì lớn

cũng yên lòng, chỉ là trải qua chuyện này, ba mẹ thấy được những lúc Bạch Ngọc Đường chăm lo cho Triển Chiêu đều tỉ mỉ từng li từng tí, rốt cuộc thâm chấp nhận mật tình cảm thâm hậu tương nhu dĩ mật của hai người dành cho nhau.

Ngoài ra, để được ba mẹ tán thành như vậy còn có một nguyên nhân khác vô cùng quan trọng, chính là một cô bé con mười ba tuổi mà bọn họ mang về từ Tứ Xuyên. Cô bé này tên Tô Tĩnh, vốn là con gái một trong nhà, cha mẹ đều đã thiệt mạng trong địa chấn lần này, mà cô bé dưới sự liều mạng che chở của cha mẹ mình mà chỉ chịu một vài thương tích nhỏ, chỉ có điều vết thương trong lòng, sợ rằng không dễ dàng khép lại như vậy. Lúc đó ở y viện, vẫn là Bạch Ngọc Đường phụ trách trông chừng cô bé, những lần Triển Chiêu đến bệnh viện phỏng vấn cũng thường xuyên đến thăm cô bé, cho nên rất quen thuộc. Đứa trẻ này vì chịu kích thích nên không chịu mở miệng nói, thẳng đến có một ngày, hộ sĩ vừa đổi thuốc cho Tô Tĩnh xong, Triển Chiêu đã giữ cô bé một lúc lâu, đến đây vừa định đi lấy khăn mặt lau mồ hôi cho cô bé thì cô bé con gầy yếu này bỗng nhiên giữ lấy tay Triển Chiêu thật chặt, nghẹn ngào nói: “Đừng đi... Đừng bỏ con lại... Đừng bỏ con lại một mình...”

Triển Chiêu nhất thời trong lòng giật mình, hoàn hồn ôm lấy cô bé con, vỗ về hết lần này đến lần khác: “Đừng sợ, các chú sẽ không bỏ con đi, các chú sẽ không bỏ con lại một mình, yên tâm ngủ đi con.”

Có lẽ là bắt đầu từ thời khắc đó, tính toán trong lòng Triển Chiêu lại được đưa lên một lần nữa. Cậu nghĩ bọn họ và Tô Tĩnh có duyên phận, hiện nay Tiểu Tĩnh đã trở thành cô nhi, trong nhà cũng không còn ai thân thích, vì vậy thương lượng với Bạch Ngọc Đường, hai người đều rất thích cô bé bất hạnh này, cho nên quyết định nhận nuôi cô bé.

Lần này về nhà, bọn họ cũng đưa Tiểu Tĩnh theo về cùng, vừa chờ thủ tục thu xếp ổn thỏa là về ngay. Ba mẹ Triển Chiêu sau khi biết được tình cảnh của Tiểu Tĩnh, rất đồng tình, hai cụ cũng rất thích đứa trẻ ôn nhu trầm mặc này, biết được hai đứa nhỏ dự định nhận cô bé làm con đều vô cùng tán thành. Bởi vì Triển Chiêu đang bị thương, Bạch Ngọc Đường phải chăm sóc cậu, hơn nữa tình huống hiện tại của Tiểu Tĩnh cũng không thích hợp tiếp thu thể loại gia đình khác lạ như vậy ngay lập tức, cho nên hai người quyết định trước hết giao con cho ba mẹ chăm giúp một thời gian ngắn. Dù sao đi nữa bọn họ tạm thời cũng là ở lại nhà ba mẹ, cũng rất tiện cho việc bồi dưỡng tình cảm.

Cứ như vậy, Tiểu Tĩnh sống trong sự cưng chiều của cả gia đình, dần dần khôi phục cuộc sống bình thường.

Một thời gian sau, Triển Hân cũng từ Tứ Xuyên trở về nhà, nhìn thấy cháu gái nhỏ cực kỳ yêu thích, lập tức phóng tay mua rất nhiều quần áo đồ chơi và sách vở mới cho tiểu cô nương, Tiểu Tĩnh ra về cũng rất quần quít cô nhỏ này. Người một nhà cứ như vậy ở bên nhau, náo nhiệt sum vầy khó có được, ba mẹ coi như hài lòng đủ rồi, đối với tình cảm của hai người Triển Chiêu cũng không can thiệp thêm gì nữa, chỉ là yêu cầu hai người phải thường xuyên dắt Tiểu Tĩnh về thăm nhà.

“Nói vậy là Lưu Tô không sao?” Triển Chiêu bẻ nửa quả quýt đã gọt vỏ hết đưa cho em gái một nửa, cười hỏi.

“Ừm, bây giờ đã về nhà nghỉ ngơi rồi.” Triển Hân bỏ một múi quýt vào miệng, nét mặt dịu dàng: “Hơn nữa, anh Hồ Tử còn nói chờ Tô Tô khỏe rồi, bọn họ sẽ cưới ngay và luôn.”

Không may mắn ngạc nhiên với quyết định của bạn học cũ, Triển Chiêu thật tâm cảm thấy vui mừng thay cho hai người họ: “Vây tốt quá rồi, đến lúc đó em phải làm phù dâu đó chứ, Hân Hân?”

“Đương nhiên.” Triển Hân nuốt mếu quít trong miệng, nhưng không ăn nữa, chỉ là cầm trong tay thưởng thức, lại đột nhiên cười một cái thật nhẹ: “Anh hai, em muốn cưới chồng rồi.”

Triển Chiêu không khỏi giật mình: “Cưới chồng?”

“Đúng đó.” Triển Hân đưa tay lướt qua mái tóc xõa dài, chậm rãi cười nói: “Năm nay tuy rằng tai họa nhiều, nhưng có vẻ như cũng là năm tốt đó, rất nhiều người làm đám cưới. Trước đây em với Tô Tô hay nói đùa với nhau là sau này hai đứa phải kết hôn cùng với nhau, giờ nhỏ sắp lập gia đình rồi, em nghĩ em cũng phải nghĩ tới chuyện đó thôi.” Cô thiếu nữ bỗng nhiên bình đạm cười, vẫn xinh đẹp nhu thuận như thế: “Dù sao em cũng hai mươi lăm rồi, không thể kéo dài được nữa.”

Triển Chiêu hơi nhíu mày: “Hân Hân? Sao tự nhiên em lại nghĩ vậy? Trong nhà cũng không có hời em, hay là em gặp phải người động tâm rồi?”

“Coi là vậy đi.” Triển Hân nhét tiếp quít vào miệng, từ từ nói: “Là đồng nghiệp của em, người ta tốt, đối với em cũng tốt, đã ăn cơm với nhau vài lần rồi, em thấy cũng không tệ lắm, rất hợp. Nếu như kết hôn, anh sẽ là một ông chồng và ông bố tốt, em cũng sẽ là một bà vợ và bà mẹ tốt.”

“Em yêu cậu ta không, Hân Hân?” Triển Chiêu thần tình ôn hòa mà nghiêm nghị, cất lời hỏi.

Thần tình của Triển Hân cũng là đáng vẻ tự tiểu phi tiểu: “Yêu anh ạ, chỉ là không phải yêu như trong tưởng tượng của em thôi, nhưng để cưới nhau thì dư lắm. Em cũng không phải một đứa con gái tùy hứng bừa bãi, tuy rằng em rất cảm tính, nhưng em cam đoan quyết định lần này rất lý tính.” Cô bỗng nhiên nhìn về phía Triển Chiêu hỏi: “Anh hai, anh không tin em sao?”

“Anh hai đương nhiên tin rằng em gái anh sẽ là người phụ nữ tốt nhất thế gian.” Triển Chiêu giống như mọi khi, xoa xoa mặt của Triển Hân, ôn nhu nói: “Chẳng qua anh hai cảm thấy, bản thân em hạnh phúc là được rồi, những thứ khác không quan trọng.”

“Đúng vậy, em thích cuộc sống đơn giản.”

Triển Hân tựa vào trong lòng anh trai, chậm chậm nhắm mắt lại. Người chị cô tin nhiệm nhất sắp kết hôn rồi, người đàn ông cô từng yêu cũng từng oán cũng sắp kết hôn rồi, tất cả mọi người đều lớn lên, đều biết cái gì mới là hạnh phúc.

Chỉ là, vì sao trong lòng vẫn còn có chút phiền muộn chứ, rõ ràng đã qua khỏi độ tuổi thương xuân bi thu rồi còn gì...

Có đôi khi, tai họa có khi lại khiến cho con người càng thêm tỉnh táo mà đối diện với nhân sinh.

Địa chấn năm này làm thay đổi rất nhiều chuyện, có lẽ duy nhất được coi là thu hoạch chính là tình cảm sau khi trải qua địa chấn càng trở nên cứng cõi hơn đi. Hôn lễ của Lưu Tô và Trần Hồ được tổ chức rất náo nhiệt, trong lễ cưới, tâm tình đôi bên dành cho nhau khiến rất nhiều người cảm động. Triển Hân làm phù dâu đứng ở một bên dõi theo hạnh phúc của hai người sống sót sau tai họa, an tĩnh mỉm cười.

Ngày hôm đó, cũng chính là ngày ghi trên tấm thiệp cưới mà cậu lớp trưởng mà cô đã từng yêu kia đưa cho cô, bọn họ cũng kết hôn cùng ngày hôm đó. Ai khinh ai trọng, không chút nào khó nghĩ, chỉ có điều Triển Hân cảm thấy, nếu như không phải có hôn lễ của Tô Tô trùng hợp làm bức bình phong, có thể, cô sẽ rất khó tìm ra lý do từ chối tham dự hôn lễ của bọn họ.

Qua lâu như vậy, đây là lần cuối cùng cô không thể từ bỏ hoài niệm đi.

Cũng trong năm này, những lúc hẹn hò với Trình Dương, Triển Hân thỉnh thoảng sẽ nhớ tới chị Nguyệt Hoa. Không biết vì sao, có đôi khi được Trình Dương nắm tay, cô bỗng nhiên lại nghĩ tới chị Nguyệt Hoa, người chị nổi danh lại rất mực khiêm tốn kia.

Các anh trai yêu nhau nhiều năm, cuộc sống mỹ mãn, chị Nguyệt Hoa đến nay lại vẫn độc thân chẳng lẽ không tịch mịch sao? Hay có lẽ chính vì tịch mịch cho nên văn chị ấy viết ra mới luôn luôn tình xảo tạo nhã hoa lệ đến thế, mỗi một quyển sách đều như thể một lá thư tình trao đi. Hối hận không? Không hối hận sao? Vì sao không từ bỏ? Vì sao vẫn đơn độc một thân mình?

Đến tận cùng vì sao?

Trong đầu chứa quá nhiều ý niệm phức tạp hỗn loạn, Triển Hân vô pháp tìm được đáp án, sau đó cô sẽ kéo cánh tay của bạn trai, cười rộ lên thật dịu dàng. Cô vốn không phải chị Nguyệt Hoa, vốn không phải là một cô gái dịu cảm mà quyết liệt như vậy. Cô hi vọng, chỉ là một cuộc sống hạnh phúc, giản đơn mà an ổn, không có sóng gió như vậy thôi.

Trải qua hơn một năm ở bên nhau, Triển Hân cùng Trình Dương đã quyết định thời gian kết hôn. Trước khi xuất giá, Triển Hân dự định dọn dẹp phòng ốc hết một lượt, rồi cuộc dọn thành kỷ niệm cuối cùng trong cuộc sống của một thiếu nữ.

Cô một mình chậm rãi dọn dẹp, dưới lầu, cháu gái Tiểu Tĩnh và con trai của thầy Lô là Lô Trân đang cùng chơi đùa với nhau đến hải lòng, tiếng cười của trẻ con thỉnh thoảng vang vọng đến tận trên lầu hai. Triển Hân đột nhiên cảm thấy phi thường hạnh phúc, cô nhìn những món đồ cũ thỉnh thoảng rơi rớt xuống, từ tốn mỉm cười hoài niệm.

Khi dọn dẹp đến phòng của anh hai, Triển Hân bỗng nhiên thấy được một chiếc hộp rất tinh mỹ trong ngăn kéo bàn học. Cái hộp này làm cô thiếu nữ cười càng ngọt ngào hơn nữa, Triển Hân còn nhớ rõ, đây là chiếc hộp đựng chocolate sữa đường mà anh hai tặng cô lúc cô sắp thi vào đại học. Cô từ nhỏ đã thích đồ ngọt, xưa nay đều chưa từng thay đổi, mà anh hai lại cưng chiều cô, mua cho cô hẳn một hộp lớn nhất cho đỡ thèm. Lúc đó ăn rất rất lâu, vui vẻ khùng khiếp.

Nghĩ đến chuyện xưa thú vị như vậy, Triển Hân không khỏi cười đến càng sâu, không nghĩ tới anh hai còn

giữ lấy chiếc hộp này, tốt thật. Cô đưa tay mở hộp ra, lại ngoài ý muốn nhìn thấy hai quyển vở thanh lịch chỉnh tề đặt bên trong hộp. Nhất thời hiếu kỳ, Triển Hân lấy ra, tỉ mỉ lật xem, vừa nhìn thấy nội dung bên trong, lại ngây ngẩn cả người.

Xem từng trang, từng trang, giữ lại tiếng cười của bọn nhỏ ngọt ngào mà xa xôi, hoàng hôn dần dần rơi xuống nhân gian. Triển Hân khép trang vở lại, trong hốc mắt bỗng nhiên rơi lệ.

Anh hai thương yêu của em.

23. Chương 23: Viên Mãn

Bọn họ yêu nhau, trải qua một đời một kiếp, bọn họ vẫn cứ thế yêu nhau.

Bây giờ tối, Bạch Ngọc Đường còn lưu lại công ty tiến hành khâu cuối cùng để kết thúc case đang thực hiện, làm xong việc lần này, hẳn dự định nghỉ ngơi một thời gian thật tốt đã. Gần đây một mực bận rộn làm việc, đều không có thời gian chăm chút yêu thương người yêu và con gái, mặc dù biết người nhà sẽ không tính toán, nhưng bản thân Bạch Ngọc Đường cũng không phải là loại đàn ông chấp nhận vì công việc mà bỏ bê gia đình.

Mục đích của công việc, nguyên bản chính là vì gia đình, hà tất lại lẫn lộn đầu đuôi như vậy chứ.

Đang nghĩ ngợi cuối tuần nên dẫn Triển Chiêu và Tiểu Tinh đi đâu giải sầu, điện thoại trong tay bỗng nhiên vang lên một khúc dương cầm. Bạch Ngọc Đường đưa điện thoại lên nhìn lướt qua, là số điện thoại của ba mẹ. Lúc này gọi điện thoại tới không biết là ba mẹ có việc gì cần dặn, hay còn là con gái gọi tới. Mấy ngày nay hắn và Triển Chiêu đều tương đối bận rộn, liền đưa Tiểu Tinh về nhà ba mẹ chăm con bé thay, vừa lúc trường học đóng cửa thả học sinh nghỉ hè, Tiểu Tinh và Lô Trân ở chung với nhau cũng có bạn chơi.

Lại nói tiếp cũng thực sự là duyên phận, con bé Tiểu Tinh này thông minh nhu thuận, cực kỳ giống bộ dạng của Triển Hân khi còn nhỏ, rất được người nhà yêu chiều, hai vị lão nhân tất nhiên là không cần phải nói, Triển Hân với cô cháu gái này càng cưng chiều tới cực điểm, đối đãi với con gái ruột của bản thân bất quá cũng chỉ tới thế. Được lớn lên trong hoàn cảnh như vậy, cho dù trong nhà có hai ông bố, đối với một cô bé thông minh hiểu chuyện mà nói, tựa hồ cũng không có ảnh hưởng quá lớn. Bởi vì con bé cảm giác được mình nhận được gấp đôi tình cảm của cha, cùng với tình cảm của mẹ từ người cô, còn có ông bà nội.

Cô bé hiểu chuyện vô cùng thỏa mãn.

Vừa nghĩ đến con gái ngoan ngoãn nhà mình, Bạch Ngọc Đường không khỏi cười cười, thật đúng là nhớ con quá, ần phím nhận cuộc gọi, bên kia truyền đến tiếng con gái réo rất gọi: “Cha.”

“Con gái ngoan,” Bạch Ngọc Đường nghe được giọng của con gái, mặt mày trong nháy máy đều ôn hòa hẳn đi: “Có gì hơm mà gọi điện thoại cho cha đấy.”

Tô Tĩnh theo thói quen tăng bốc cha mình ngay: “Còn không phải là vì nhớ cha sao.”

Bạch Ngọc Đường nghe thế lập tức ngọt hết cả lòng, bắt đầu trêu chọc con gái mình: “Câu này con có thể nói với ba ba phóng viên của con nha, con gái của cha tinh ranh cỡ nào cha còn không biết à. Nói đi, có phải con bị cô bắt nạt không, cha về nhà cho con chỗ dựa a.”

“Là cha thì có!” Đầu kia là tiếng cười cực kỳ nhạo báng của con gái: “Cô mới sẽ không bắt nạt con, cho dù có bắt nạt con thiệt, cha dám chọc cô giận sao, ba ba con chắc chắn sẽ khiến cha chịu hông nổi. Hí hí, cha sẽ rất thảm luôn.”

Bạch Ngọc Đường sờ mũi một cái, nhất thời cười gượng hai tiếng, bộ mặt thất bại toàn tập, nói thật hẳn quả là không dám thực hiện chế tài gì với Triển Hân cả, bằng không Triển Chiêu thực sự cho hắn lãnh đủ.

Tới lúc đó thật sự rất đẹp mặt a...

“Cha ơi,” Tô Tĩnh và Bạch Ngọc Đường nói chuyện phiếm vài câu mới bắt đầu bàn tới chính sự: “Cha, ngày mai cha có thể đến đón con về nhà không?”

Bạch Ngọc Đường đoán chừng một chút, case này đêm nay có thể kết thúc rồi, vì vậy bèn cười đáp ứng: “Được, không phải lần trước con còn nói muốn ở nhà ông bà chơi một trận thật đã sao, mà chưa gì đã muốn về rồi?”

“À, khoa hội họa sắp mở lớp rồi.” Tô Tĩnh cười trả lời: “Thầy bảo năm nay vào học sớm, ngày mai bắt đầu liền nên con phải về nhà chuẩn bị mấy thứ để còn lên lớp.”

Tô Tĩnh từ nhỏ đã thích vẽ, mà còn rất có thiên phú, sau khi con bé bắt đầu đi học, Bạch Ngọc Đường và Triển Chiêu nhờ người quen tìm giúp một thầy giáo dạy vẽ rất nổi tiếng đến dạy con bé, rất tốt.

“Đi, sáng mai cha về nhà đón con.” Bạch Ngọc Đường sau khi thuận miệng đáp ứng, mới chợt nhớ tới cái gì lại hỏi: “Ngày mai không phải cuối tuần à? Sao mấy đứa còn phải đi học?”

Tô Tĩnh lơ đãng nói: “Học kỳ này của tụi con sẽ mở lớp vào cuối tuần mà, cũng không có gì, dù sao đi nữa cũng không nhiều giờ lắm.”

“Cha vốn còn định ngày mai đưa hai ba con đi ra ngoài hóng gió đây nè.” Bạch Ngọc Đường cười cười, kể với con gái dự định của bản thân, có điều giọng nói của hắn nhưng thật ra chẳng thấy một chút hơi hướm tiếc nuối gì cả.

“Vậy cũng không sao nha,” Tô Tĩnh bỗng nhiên cực tình tường cười nói: “Vừa khéo cho cha với ba ba cùng nhau hưởng thụ thế giới hai người còn gì, con còn không thêm làm kỳ đà đâu, không phải vừa lúc quá sao ạ.”

Bạch Ngọc Đường nhất thời cạn lời: “Cha hỏi nè con gái ngoan, ai dạy con vậy? Ai to gan quá vậy, dám dạy hư con gái cha. Nói đi, cha dạy dỗ đứa đó một trận.”

“Cô đó!”

Tiếng trả lời dứt khoát của tiểu cô nương khiến Bạch Ngọc Đường rơi vào một cơn cảm lạnh đầy trắng lệ: “Được rồi, cha thua! Cha đầu hàng!”

“Hí hí,” Tiểu cô nương lần thứ hai cười gian hai tiếng: “Con cúp máy nha, ngày mai cha đừng quên tới đón con đó.”

“Yên tâm đi, con gái ngoan, cha tuyệt đối không quên đâu.”

Ngày hôm sau Bạch Ngọc Đường không cần lên công ty, bèn lái xe đến nhà ba mẹ rước con gái cưng về. Sau khi đến, Triển Hân đã cùng Trình Dương đi ra ngoài, hân ở lại trò chuyện một lúc với ba mẹ, lại hỏi tới chuyện sao hôm nay Triển Chiêu không cùng về. Sợ ba mẹ hiểu lầm, Bạch Ngọc Đường vội vàng giải thích: “Ngày hôm qua Triển Chiêu phải tăng ca đến tận 2 giờ, mấy khâu in ấn xảy ra chút vấn đề, suy nghĩ cả nửa ngày. Lúc này đang nằm nhà ngủ bù đấy ạ, thật sự là thức đêm mệt muốn chết rồi.”

Ba mẹ nghe thế đau lòng cười bảo: “Lần sau cả nhà mấy đứa cùng về nhà đi, đã lâu không được ăn với nhau một bữa rồi.”

“Vâng, được rồi.” Bạch Ngọc Đường bỗng nhiên mở miệng hỏi: “Mẹ, tiệc cưới của Hân Hân chuẩn bị sao rồi? Giấy hôn thú đã cầm về chưa ạ? Còn có bên nhà Trình Dương đã định ngày rồi chưa?”

“Định rồi.” Mẹ Triển ôn nhu cười nói: “Chính là ngày bảy tháng sau, ngày tốt lắm, tiệc cưới và các thứ khác đều chuẩn bị hòm hòm rồi, giấy hôn thú đã nhận từ một tháng trước, giờ chỉ còn chờ bày tiệc rượu nữa thôi.”

Bạch Ngọc Đường cười cười: “Vậy là tốt rồi, mấy ngày trước tụi con còn bàn với nhau có cần mua thêm cho Hân Hân ít đồ cưới các thứ hay không. Dù sao cả nhà có mỗi đứa em gái này, cũng phải gả đi cho hoành tráng một chút.”

“Thôi nhiều lắm rồi, cái gì cần chuẩn bị đều chuẩn bị đủ cả.” Nét mặt của mẹ Triển hết sức ôn nhu, niềm vui sướng hiện rõ trên khuôn mặt bà: “Chỉ còn chờ uống rượu mừng thôi, mẹ cũng ngóng trông ngày này lắm đây.”

Bạch Ngọc Đường im lặng một hồi, bỗng nhiên thành khẩn hết mực nhìn về phía bà: “Mẹ, con xin lỗi.”

“Thật là, khi không lại nói như vậy chứ.” Mẹ Triển thần sắc đau lòng trách cứ: “Người một nhà xin lỗi cái gì đâu, con lại không làm bậy làm bạ gì hết.”

Bạch Ngọc Đường ôn tồn cười cười nói: “Chẳng qua con thấy Hân Hân sắp kết hôn rồi, bỗng nhiên có chút thương cảm, vốn dĩ ba mẹ cũng rất mong muốn Triển Chiêu thành gia lập nghiệp mà.”

Triển mẹ nhìn thoáng qua chồng mình, Triển Giang liền đậm mặt cười nói: “Lời này không cần thiết đâu. Mặc dù Triển Chiêu không thể kết hôn, ba mẹ tiếc nuối cũng không phải giả, nhưng đây cũng không phải là chuyện ba mẹ muốn nhất. Hôm nay hai đứa như vậy, vốn chính là thành gia lập nghiệp rồi, hơn nữa có Tiểu Tĩnh, ba mẹ cũng thấy viên mãn. Ba mẹ kỳ thực không mưu đồ gì, ngày tháng là của mấy đứa, chỉ cần mấy đứa sống tốt, ba mẹ cũng sẽ không cưỡng cầu gì nữa.”

“Ba mẹ, cảm ơn ba mẹ!” Bạch Ngọc Đường nhìn về phía hai người, giọng thành khẩn mà cảm kích.

Hắn biết ba mẹ cất lời được tới mức này, đã là sự khoan dung cùng chúc phúc lớn nhất từ họ, khó mà hơn nữa.

“Được rồi được rồi, người một nhà nói mấy chuyện này làm gì chứ.” Mẹ Triển cười cười, lại hô một tiếng gọi cháu gái đang chơi đùa trên lầu: “Tiểu Tĩnh mau xuống đây, cha con tới đón con này.”

“Con tới liền bà ơi!”

Cô bé con mặc áo sơ mi trắng cùng váy ca rô đi xuống lầu, trước tiên hướng về phía hai vợ chồng Triển Giang ngọt ngào gọi một tiếng: “Chào ông chào bà.” Sau đó quay đầu nhìn về phía cha nó, sáng sủa cười: “Cha!”

“Về nhà với cha đi, lớp của mấy đứa một giờ là bắt đầu rồi.”

“Dạ.”

Bạch Ngọc Đường đưa cho con gái túi xách và đồ ăn vặt ông bà chuẩn bị, nhìn ba mẹ cười bảo: “Ba mẹ, con đưa Tiểu Tĩnh về trước, một lát nữa con bé còn phải đi học với thầy dạy vẽ nữa, cuối tuần sau hai đứa con sẽ dắt con bé về thăm hai người nha.”

“Hai cha con về đi, đừng có đi học muộn.” Mẹ Triển ôn nhu dặn dò: “Học nhiều là chuyện tốt, nhưng đừng có để con bé học mệt quá đó, phải chú ý nghỉ ngơi, con cũng vậy.” Nói xong lại yêu thương xoa mặt Tiểu Tĩnh: “Tiểu Tĩnh a, đi học ngoan nha, không có việc gì thì lại về chơi với ông bà a.”

“Con biết rồi.” Cô bé cực hiếu chuyện gật đầu đáp.

“Ngọc Đường này, trên đường lái xe cẩn thận một chút đó.”

“Mẹ yên tâm đi.”

Lái xe về nhà bất quá cũng chỉ mất hai giờ, đến nhà, Tô Tĩnh liền thu gom dụng cụ vẽ tranh, chuẩn bị một lát nữa đến trưa đi học. Triển Chiêu đang ở trong bếp chuẩn bị bữa trưa, Bạch Ngọc Đường lên vào nhà bếp, đột nhiên vươn tay ôm lấy eo người yêu, cười cười nói: “Em gái bảo bối của em sắp lập gia đình mất rồi.”

“Anh đừng phá nữa, con gái đang ở nhà kìa.” Triển Chiêu có chút bất đắc dĩ nói với Bạch Ngọc Đường, “Anh tốt xấu gì cũng phải giữ chút hình tượng ông bố chứ, cứ về nhà là chẳng còn miếng đàn ông nào cả, cũng không sợ Tiểu Tĩnh cười anh à.”

Bạch Ngọc Đường nhướn mày cười nói: “Con gái em dám sao!”

“Sao lại không dám chứ!” Triển Chiêu một bên thái rau, một bên thuận miệng cười đáp: “Con gái em, vậy chứ không phải con gái nhà anh chắc, thật là! A mà, lại nói tiếp, đám cưới của Hân Hân chuẩn bị đến đâu rồi.”

Bạch Ngọc Đường nhặt lên khoai cà chua trực tiếp vứt vào trong miệng: “Cũng ổn thỏa rồi, về nhà uống rượu mừng, chờ tặng lễ là được, những thứ khác đều làm xong hết rồi.”

“Vậy cũng tốt.”

Triển Chiêu chê hần loay hoay dưới bếp làm vướng chân vướng tay, ném hần lên phòng khách. Bạch Ngọc Đường nghịch xong rồi liền trở lại phòng khách, kéo dây kéo mở túi xách của con gái, lấy đồ ăn vặt của cô bé ra bày lên bàn trà. Hần bỗng nhiên nhìn thấy có hai quyển vở rất dày bên trong túi, thoát nhìn hình dáng cũng không còn mới, không giống như đồ của con mình. Bạch Ngọc Đường là một người cha tốt, cho rằng đây là tập vở gì đó của con, cũng không mở ra xem mà trực tiếp cầm lấy đi vào phòng của con, hỏi: “Tiểu Tĩnh, vở này của con à?”

Đứa nhỏ đang dọn dẹp quay đầu lại nhìn về phía cha, vừa nhìn thấy rõ thứ được hỏi tới lập tức nhớ ra: “A? Dạ, không phải của con, là cô đưa con bảo đem về đưa cho cha đó, nói là đồ của ba ba bỏ quên ở nhà của ông bà, nói là tốt nhất cha giữ đi.”

“Của ba con?”

Bạch Ngọc Đường có chút nghi ngờ mở ra, trang đầu tiên quả nhiên là chữ ký của Triển Chiêu, bất quá những dòng chữ thanh nhã đoan chính bên trên đều rất cũ rồi, ngày tháng còn là thời gian Triển Chiêu học lớp 10. Tien tay lật thêm vài trang, Bạch Ngọc Đường hiểu ngay, hai quyển vở này chính là nhật ký của Triển Chiêu thời cấp ba.

Vì sao Triển Hân là giao nhật ký của Triển Chiêu cho hần mà không phải trả lại cho anh trai cô, dụng ý lần này thật đáng phải nghiền ngẫm. Có điều vừa nghĩ đến chuyện mình tận cấp ba mới quen biết Triển Chiêu, ánh mắt của Bạch Ngọc Đường nhìn về quyển nhật ký không khỏi dần theo tiểu ý sâu đậm, mặc kệ

dụng ý của em gái là gì, hai quyển vở này, hẳn rất có hứng thú.

Thừa dịp Triển Chiêu đang nấu cơm, Bạch Ngọc Đường lặng lẽ cầm quyển nhật ký trở vào phòng làm việc xem lên.

Trang đầu tiên của nhật ký là những cảm thụ và sinh hoạt trong ngày đầu cậu vào cấp ba, sau đó mỗi ngày đều viết, không hề gián đoạn, thật sự là nhật ký theo nghĩa đen. Triển Chiêu quen ẩn giấu tâm sự, nhưng trong nhật ký này đều giải bày tất cả những cảm xúc chân thực nhất từ nội tâm cậu. Khó chịu và cô đơn khi cậu mới vào lớp trọng điểm, áp lực và ủy khuất khi đối mặt với sự thất vọng của ba, việc học hành nặng nhọc, mỗi một tình tiết đều được thuyết minh cặn kẽ. Bạch Ngọc Đường xem những dòng chữ này, vô cùng đau lòng.

Tuy rằng, tất cả đều đã trôi qua rất lâu rồi, tất cả mọi người đều đã trưởng thành.

Càng về sau này, cái tên Đinh Nguyệt Hoa xuất hiện càng nhiều hơn, xem ra quan hệ thuở ban đầu của Triển Chiêu và Đinh Nguyệt Hoa quả thực còn hơn cả bạn học nhiều. Xem đến đây, Bạch Ngọc Đường còn không nhận được chút cảm giác ghen tuông.

Thảo nào Nguyệt Hoa thủy chung khó quên được, thì ra thời niên thiếu của hai người tươi đẹp đến như vậy, hừ!

Tốc độ xem của Bạch Ngọc Đường cực nhanh, nhìn một chút, thoáng cái đã lật tới gần cuối năm lớp mười rồi. Hẳn đọc được khoảng thời gian Triển Chiêu sinh bệnh nặng, trong lòng còn là hơi đau nhói. Rồi đến khi Bạch Ngọc Đường đọc thấy nội dung tiếp theo, hẳn mới bỗng nhiên như bị sét đánh, vẻ mặt khiếp hãi!

Vào một ngày nhật ký dài phi thường, Triển Chiêu viết rất nhiều trang, văn chương dày đặc.

Tất cả đều là kỷ niệm khắc cốt ghi xương từ đời trước.

Từng trang từng trang lật qua, những mảnh vỡ mơ hồ kiếp trước bỗng nhiên không hề báo trước một lời, ào ạt ulla vào đầu Bạch Ngọc Đường. Miêu Gia Tập, Khai Phong Phủ, Túy Tiên Lâu, Hãm Không Đảo, Mạt Hoa Thôn... Bọn họ gặp nhau, bọn họ quen biết, bọn họ mến nhau, uống rượu, so kiếm, tra án, chuyện văn, vui đùa, tầng tầng lớp lớp những phong cảnh quen thuộc như vậy nhất nhất hiện lên, rõ ràng không gì sánh được. Những lúc hắn khiêu khích cậu, sự bất đắc dĩ của thiếu niên thanh tuấn; những lúc hắn trêu đùa cậu, sự dung túng của thanh niên ôn nhu; những lúc cậu thụ thương, cảm giác tức giận cùng yêu thương của bản thân trước dáng vẻ người kia nhợt nhạt mà vẫn gắng gượng nở nụ cười; những lúc hắn vì cậu mà bỏn ba, nhẫn nhịn và đau xót phân minh trong mắt người kia; những lúc hắn vì cậu mừng sinh nhật, đưa cậu đi xem phong cảnh đẹp tươi của Hãm Không, vì cậu thả hai mươi bốn ngọn hoa đăng thể hiện tâm ý...

Mèo con, thì ra ta nhớ em đến như vậy a...

Bạch Ngọc Đường bỗng nhiên rơi lệ, cực nhanh, sau đó nỗ lực chớp mắt, thấy rõ tất cả.

Những trang tiếp theo, là đau đớn cùng chán ngán, là tịch liêu cùng đợi chờ, là sự kiên trì đầy cô độc của Triển Chiêu hiện thể. Những trang tiếp, là kinh hãi cùng bất đắc dĩ khi gặp là hắn, bi ai của cậu.

Những ngày tháng đã trải qua của kiếp này, mỗi một chi tiết đều được nhật ký của Triển Chiêu tái hiện lại từng chi tiết, xa lạ mà quen thuộc, buồn bã mà cay đắng. Ngày ánh mắt ảm áp, đêm đông lạnh lẽo, tuyết rơi bất chợt, sắc trời cô tịch, nương tựa nhau, nâng đỡ nhau, cổ vũ nhau, đợi chờ gian khổ, mỉm cười chua xót, lời ca thanh tĩnh, lạnh giá, cô độc...

Rất nhiều rất nhiều, ngôn từ quá xót xa. Người viết quá tịch mịch, người xem quá đau lòng.

Bạch Ngọc Đường nhìn không được giữ chặt lấy hai quyển nhật ký, ôm ghì vào trong ngực, chậm rãi nhắm hai mắt lại. Những trang nhật ký này, theo Triển Chiêu từ năm lớp mười, viết xuống từng biến cố đến tận khi cậu vào đến năm thứ hai đại học. Mỗi một đêm đều rất rõ ràng. Bạch Ngọc Đường có thể tưởng tượng được, thời gian năm đó cô đơn như thế nào, Triển Chiêu là dùng nỗi lòng như thế nào để viết xuống những dòng chữ này...

Chờ đợi lâu như vậy...

Mèo con, Ngọc Đường của em rốt cuộc đã trở về hoàn chỉnh rồi...

“Ngọc Đường, Tiểu Tĩnh, xuống ăn cơm!” Thanh âm ôn hòa của Triển Chiêu trong treo vang lên trong phòng khách, lập tức giọng nói ngọt ngào của con gái Tiểu Tĩnh đáp lại.

“Thơm quá ba ơi!”

“Xế chiều nay còn phải lên lớp, không được lười ăn có biết không a, ăn nhiều một chút.”

“Con biết rồi! Cha còn ở phòng làm việc nữa, sao lại không xuống ăn cơm vậy.”

“Con ăn trước đi, ba đi gọi cha cho, ăn xong thì ngủ trưa một chút đi nha.”

“Dạ.”

Triển Chiêu mở cửa phòng làm việc, đứng ở cửa nhìn về phía Bạch Ngọc Đường: “Ngọc Đường, ăn cơm trưa thôi, sao anh không ra?”

“Ngọc Đường?”

Thấy bộ dạng của người yêu tựa hồ hoàn toàn không nghe mình gọi, Triển Chiêu cảm thấy kỳ lạ, không khỏi đi tới, thuận tay đóng cửa phòng lại, ân cần hỏi han: “Làm sao vậy? Không khỏe sao?”

Bạch Ngọc Đường bỗng nhiên một thanh kéo Triển Chiêu qua, người sau không kịp không chế ngồi lọt thỏm vào trong lòng hắn. Triển Chiêu có chút khó hiểu, từ tốn mở miệng: “Anh sao thế, Ngọc Đường?”

“Không sao đâu.”

Bạch Ngọc Đường dựa đầu, chôn thật sâu vào hõm cổ Triển Chiêu, thanh âm có chút chua xót.

“Thật sự không khỏe à?” Triển Chiêu lo lắng nhìn về phía khối nhiệt ôm chặt lấy mình không nói lời nào, có phần không yên lòng, cường chế hắn ngẩng đầu lên: “Anh đừng làm em lo lắng, làm sao rồi?”

Kinh ngạc phát hiện đôi mắt Bạch Ngọc Đường hồng hồng, đáng vẻ như vừa mới khóc, Triển Chiêu hoàn toàn chẳng biết tại sao. Bạch Ngọc Đường bỗng nhiên thật dịu dàng ôm lấy cậu, thật lưu luyến uyển chuyển thì thầm bên tai cậu: “Mèo con, ta nhớ em rồi.”

Cách một đời, thêm một lần nghe được lời xưng hô như vậy, Triển Chiêu mở to mắt một lúc lâu, viên mắt cũng không nhin được mà bắt đầu cay xè, ánh mắt của cậu tìm kiếm, cuối cùng nhìn thấy được quyền võ quen thuộc, nhất thời đều hiểu.

Nhẹ nhàng mơn trớn khuôn mặt Bạch Ngọc Đường, Triển Chiêu ôn nhu than thở: “Chuột ngốc, em yêu anh.”

Bạch Ngọc Đường bỗng nhiên nghiêng mình, cùng người yêu đem lời nói quẩn quít thật sâu.

Bọn họ yêu nhau, trải qua một đời một kiếp, bọn họ vẫn cứ thế yêu nhau.

Đây là viên mãn toàn mỹ nhất bọn họ có được từ luân hồi.

Hoàn

Lời tác giả: Về tác phẩm này, đến đây là chung cuộc, tất cả cố sự, một trận pháo hoa kỷ niệm nào.

Từ nay về sau ngày tháng thật tốt, mọi người nhớ tự trân trọng, cho dù gặp phải phiền não vụn vặt, cũng đều là sự thật của cuộc sống mà thôi.

Cảm tạ các vị cô nương đã ủng hộ và cổ động cho tới nay, mặc dù không có các bạn, tôi cũng vẫn sẽ viết, nhưng vì có các bạn mà hành trình này càng có nhiều niềm vui và chờ mong hơn.

Ngày tháng hữu hạnh, chỉ mong chúng ta sẽ được gặp lại lần nữa.

Trân trọng, tái kiến.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thien-son-doc-hanh>